Orașul Mascat

Genevieve Cogman

ARMADA

„Prin recuperarea de cărți esențiale din aceste lumi, Biblioteca ajută la păstrarea echilibrului. Legăturile sale cu lumile le împiedică pe acestea să alunece prea repede în direcția haosului sau a ordinii, iar un mediu stabil pentru oameni este posibil undeva la mijloc. Bibliotecarii juniori pot fi aspru pedepsiți dacă fraternizează în mod nepermis cu Neamul Frumos. Este în special cazul celor care par să submineze neutralitatea Bibliotecii. Ar trebui să subliniem că nu vom emite judecăți cu privire la «binele omenirii». Oamenii trebuie lăsați să își ia propriile decizii. Scopul Bibliotecii este să împiedice omenirea să creadă în realitatea absolută. Sau în opusul ei."

ARMADA

Genevieve Cogman

Orașul Mascat

Traducere din limba engleză de
Iulia Dromereschi

ARMADA

Coperta: Adnan VASILE
Prelucrare copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-şef: Marian COMAN
Redactor: Oana IONAŞCU
Tehnoredactor: Magda BITAY, Iuliana CONSTANTINESCU
Lector: Ecaterina DERZSI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COGMAN, GENEVIEVE
Oraşul Mascat / Genevieve Cogman; trad. din lb. engleză: Iulia Dromereschi. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0688-3

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Genevieve Cogman
THE MASKED CITY

Copyright © Genevieve Cogman 2015
First published 2015 by Pan, an imprint of Pan Macmillan, a division of Macmillan Publishers International Limited

The right of Genevieve Cogman to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988.

All rights reserved.

© ARMADA, 2020

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tiparul executat de TIPOGRAFIA EVEREST

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0688-3

MULȚUMIRI

Le mulțumesc tuturor celor care au pus umărul la apariția acestei cărți.

Le mulțumesc agentului meu literar, Lucienne Diver, care m-a ajutat să descopăr monștri în adâncurile Londrei, și editorului meu, Bella Pagan, care face o treabă minunată și căreia această carte îi datorează enorm.

Le mulțumesc primilor mei cititori, prietenilor, familiei, susținătorilor și echipei „Clasificări". Ajutorul vostru este neprețuit.

Mulțumesc minunatului oraș Veneția, care merită o scriitură mult mai bună decât cea pe care i-am oferit-o eu.

Extras din Documentul de instructaj privind orientarea între diverse lumi

Secțiunea 2.1, versiunea 4.13
Autoare: Coppelia
Editor: Koşcei
Revizori: Gervase şi Ntikuma
Numai pentru personalul autorizat

INTRODUCERE

Ai trecut deja de pregătirea de bază şi fie deja lucrezi pe teren, cu un Bibliotecar experimentat, fie această fază va urma curând. Acest document confidențial reprezintă o examinare detaliată a poziției Bibliotecii față de Neamul Frumos şi față de dragoni. Te va ajuta să înțelegi de ce preferăm să rămânem neutri în raport cu ambele părți.

NEAMUL FRUMOS – ORIENTAREA CĂTRE HAOS ŞI PUTERILE LOR

Probabil cunoşti primejdiile pe care Neamul Frumos le prezintă pentru umanitate. Reprezentanții săi se hrănesc din interacțiunile cu oamenii – practic, se hrănesc cu noi, cu emoțiile noastre. Fiecare dintre ei îi percepe pe toți ceilalți, fie om, fie unul de-ai lor, ca pe niște simpli

participanți, îndeplinind roluri secundare în propriile povești. Bucla de răspuns este foarte interesantă. Cu cât mai dramatice își pot face poveștile personale (de exemplu, jucând rolul de personaj negativ, rebel sau erou), cu atât mai multă putere dobândesc. Și cu cât mai puternici devin, cu atât devine mai stereotipic acest comportament tip joc de rol. Ca rezultat, perspectiva unui reprezentant al Neamului va fi tot mai sociopată[1], în timp.

În ceea ce privește alte pericole, Neamul are puteri diverse, începând cu abilitatea de a se acoperi cu o strălucire primară (pentru a afecta percepția oamenilor asupra lor) și până la capacitatea de a-i manipula emoțional pe cei din jur. În plus, reprezentanții puternici au, ocazional, puteri magice sau fizice specifice, în funcție de arhetipul sau stereotipul pe care și l-au ales.

NEAMUL FRUMOS ȘI LUMILE LOR

Lumile cunoscute fac parte dintr-un spectru larg, pornind de la ordine și ajungând la haos. Cu cât mai departe călătorim în lumile afectate de haos, cu atât mai mulți Frumoși vom întâlni. În lumile afectate de haos există riscul ca oamenii să fie expuși la contaminare. Aceasta poate afecta puterile unui Bibliotecar sau îl poate împiedica să revină în Bibliotecă. În lumile dominate de Neamul Frumos, omenirea reprezintă doar o distribuție de figuranți. Rolurile lor sunt diverse: de la animale de companie, la surse de hrană. Sunt elemente de decor pentru psihodrame, povești de dragoste sau răzbunări țesute de Neam în jurul lor. Neamul este contaminat cu haos, trup și suflet. Reprezentanții mai slabi pot interacționa cu Bibliotecari singuri la un nivel relativ „uman". Cei mai puternici nu vor sau nu pot să facă asta. Atenție, alianțele oferite cu intenții prietenoase sunt bazate tot pe motive specifice Neamului Frumos.

---

[1] Discuția privind veridicitatea diagnosticului de „sociopat" sau „psihopat" nu face parte din scopul acestui document de instructaj.

NEAMUL SAU DRAGONII – ARGUMENTE PRO ȘI CONTRA

Ai putea întreba de ce nu ne aliem cu dragonii. Ei reprezintă ordinea, la fel cum Neamul reprezintă haosul. Reprezintă realitatea, la fel cum Neamul îmbrățișează și își ia puterea din concepte ținând de ficțiune. Astfel, dragonii prețuiesc „realitatea" și lumea fizică mai presus de orice, fără să aibă prea multă răbdare cu chestiuni care țin de imaginație. De ce nu am vrea, așadar, să îmbrățișăm[1] realitatea fizică? Răspunsul este că, în felul lor, dragonii sunt la fel de părtinitori și de inumani precum Neamul Frumos.

DRAGONII. ORIENTAREA CĂTRE ORDINE ȘI PUTERILE LOR

Dragonii or fi reprezentând lumea fizică – lumea tangibilă, dacă preferi –, dar realitatea fizică nu este îngăduitoare[2]. Este brutală, crudă și nemiloasă. Puterile dragonilor se alimentează din tărâmul fizic: pot controla vremea, mareele, pământul etc. Dragonii sunt extrem de practici în gândire și nu prea văd rostul discuțiilor despre democrație, liber-arbitru sau alte asemenea fantasmagorii; nu are sens, pentru că ei se consideră cele mai puternice creaturi din lume. Cred că au dreptul de a conduce, din acest motiv. Așa că, în lumile foarte ordonate, dragonii chiar conduc, fie public, fie din culise.

CUM PĂSTREAZĂ BIBLIOTECA ECHILIBRUL

Prin conexiuni realizate prin ușile sale către lumi alternative multiple, conexiuni create prin recuperarea de cărți esențiale din aceste lumi, Biblioteca ajută la păstrarea echilibrului. Legăturile sale cu lumile le împiedică pe acestea să alunece prea repede în direcția haosului sau

---

[1] Bibliotecarii cu alte opinii teologice vor trebui să țină seama că propriile credințe sunt tot un subiect personal.

[2] La figurat. Viețile personale ale Bibliotecarilor nu ne privesc.

ordinii, iar un mediu stabil pentru oameni este posibil undeva la mijloc[1]. Bibliotecarii juniori pot fi pedepsiți aspru dacă fraternizează în mod nepermis cu Neamul Frumos. Este în special cazul celor care par să submineze neutralitatea Bibliotecii, care trebuie păstrată cu orice preț. Ar trebui să subliniem că nu vom emite judecăți cu privire la „binele omenirii". Omenirea ar trebui să fie lăsată să își ia propriile decizii. Scopul Bibliotecii este să împiedice omenirea să creadă în realitatea absolută. Sau în opusul ei.

Asta vei face recuperând cărțile desemnate: vei păstra echilibrul.

[1] Suntem conștienți că acest lucru este extrem de simplist. O discuție aprofundată depășește scopul acestui document informativ și necesită un nivel ridicat de cunoaștere a limbii.

PROLOG

Peste Londra plutea smogul. Simţurile lui Kai erau mai ascuţite decât ale unui om, deşi încerca să nu atragă prea mult atenţia. Dar nici măcar el nu vedea pe o alee întunecată mai bine decât un londonez de rând. Chiar şi londonezii get-beget circulau cu prudenţă pe străduţele înguste din spatele gării King's Cross.

Dar unde se înregistra o rată crescută a criminalităţii, detectivii prosperau. Iar el era aici pentru a se întâlni cu Peregrine Vale, prieten şi justiţiar.

Se opri să inspecteze vitrina unui amanet, încercând să măsoare strada din spatele său. Nu vedea pe nimeni să-l urmărească, dar plutea ceva în aer, ceva care îl făcea să presimtă pericolul. Existau însă puţini oameni care să aibă curajul să provoace un dragon şi nu credea că ar putea întâlni vreunul pe străduţele din zonă.

Vale se afla într-un depozit, chiar după colţ. Aproape că ajunsese; Kai avea să afle curând ce fel de ajutor îi putea oferi în legătură cu acest caz.

Deodată se auzi un strigăt. Era un glas de femeie, profund îngrozită, întrerupt brusc de un icnet însoţit de tuse. Kai se întoarse brusc şi miji ochii prin ceaţă. Doi bărbaţi şi o femeie erau înghesuiţi la capătul unui pasaj deosebit de întunecat. Unul dintre agresori ţinea braţele femeii la spate, în timp ce al doilea îşi ridica pumnul să lovească iar.

– Daţi-i drumul! spuse Kai, calm.

Se putea descurca foarte uşor cu doi oameni. Chiar dacă erau vârcolaci, nu reprezentau cine ştie ce pericol. Dar asta avea să-l întârzie.

– Pleacă! mârâi unul dintre ei, întorcându-se spre el. Nu-i treaba ta și nici nu ești pe tarlaua ta!

– Este treaba mea, dacă așa aleg eu.

Kai avansă pe alee, către grup, cântărindu-i așa cum îl învățase maestrul de arme al tatălui său. Bărbații erau musculoși, bine legați, însă amândoi aveau început de burtă și reflexe lente. Îi putea dovedi, așa cum mai dovedise și alții de teapa lor, cu câteva zile în urmă.

Unul dintre ei se îndreptă spre el, cu pumnii ridicați într-o imitație slabă a poziției de boxer. Se mișca mai agil decât anticipase Kai, dar nu suficient de repede. Fentă cu pumnul drept, apoi încercă o directă cu stângul, spre maxilarul lui Kai. Acesta făcu un pas într-o parte, lovi cu muchia palmei în zona rinichilor, îi dădu un șut în fluierul piciorului, să-l dezechilibreze, și îl izbi cu capul de zid. Bărbatul se chirci la pământ.

– Nu e cazul să... începu celălalt, făcând câțiva pași în spate, pe alee, în timp ce ținea femeia în fața lui, ca pe un scut.

În ochi i se citea deja panica.

– Mai bine pleci și nu va suferi nimeni.

– Dă-i drumul femeii și nu vei suferi *tu*! îl corectă Kai.

Înaintă, gândindu-se ce opțiuni avea. O fentă laterală și o lovitură directă în gâtul bărbatului ar fi prezentat cel mai scăzut risc pentru femeie, și totuși...

– Acum! se auzi o voce de sus.

Zgomot de uși trântindu-se atât din laterale, cât și din spate. Ceva căzu de sus, rostogolindu-se spre el într-o încâlceală de umbre. Kai se aruncă într-o parte, din instinct, dar aleea se umpluse de oameni. Erau cam o duzină, remarcă acea parte a minții sale antrenată pentru luptă, iar în spatele ușilor deschise mai erau și alții. Nu avea spațiu să se ferească. Părea o capcană. Atacatorii nu rămaseră în spate, lăsându-i pe ceilalți să încaseze lovituri, așa cum procedau borfașii, de obicei. Atacară direct, cei mai mulți cu mâinile goale, câțiva cu boxuri metalice.

Trebuia să bată în retragere și să scape. Nu era nicio rușine. O parte din pregătirea unui războinic consta și în a recunoaște forța superioară și a acționa în consecință. Cineva îl apucă de gât, pe la spate. El îi prinse brațul, se lăsă iute într-un genunchi și îl aruncă pe bărbat peste cap, trântindu-l peste cei care îl înconjurau. Rămânând în aceeași poziție,

se răsuci și seceră cu piciorul gleznele unui alt atacator. Se folosi de avânt pentru a se răsuci și a se ridica. Între el și calea de scăpare mai erau patru bărbați – patru obstacole de înlăturat.

Cazul lui Vale trebuia să fie tare important dacă suscita asemenea intervenții.

Kai remarcă plasa care îl ratase la milimetru, zăcând încâlcită pe asfalt. Arăta amenințător, cu bucăți de metal împletite printre sfori. Ciudat! De ce atâta efort ca să-l prindă tocmai pe el? Dacă îl capturaseră deja pe Vale, aveau să regrete.

Lovi cu cotul în spate, simțind un trosnet când atinse o bărbie, și o luă la fugă. Cel puțin unul dintre bărbații din fața lui trebuia să se dea la o parte.

Nu se așteptase ca toți să se arunce asupra lui deodată, ca un val uman. Aplică o lovitură înaltă într-o beregată, apoi una joasă, în niște vintre – lovituri năucitoare. Dar oamenii nu cădeau. Simțeau durerea, icneau, se împleticeau, dar tot îi țineau piept.

O lovitură bruscă în ceafă îi provocă o explozie de durere, iar încercarea lui de pătrundere își pierdu forța. Căzu într-un genunchi. Știa că se transformase într-o țintă, dar, pentru o clipă, mușchii lui refuzau să răspundă.

Un alt bărbat îl lovi în față. Scuipă sânge.

Un bărbat din spate se aruncă asupra lui Kai, trântindu-l pe pavajul murdar. Kai se chinui să respire. Vedea scântei. Prin vene îi curgea furie pură. Cum îndrăzneau acești oameni să îl atace așa?

Frica îi era străină. Nu era *posibil* ca ticăloșii ăștia să câștige.

Simți cum i se adaptează corpul natural, cum mâinile îi devin gheare, cum solzii încep să-i apară prin piele. Adevărata lui natură se trezea la viață odată cu furia. Voia să ridice fluviul împotriva lor, să îi spele de pe fața Londrei, să îi facă să plătească pentru *neobrăzarea* lor.

De partea cealaltă a orașului, simți Tamisa și toți afluenții ei agitându-se, ca răspuns la furia lui. O fi fost cel mai tânăr și cel mai neînsemnat dintre fiii tatălui său, dar rămânea un dragon din Casa Regală. Se scutură și îl azvârli cât colo pe individul care-i sărise în spate. Apoi se ridică, mârâind cu dinții la vedere.

Mai multe trupuri îl loviră deodată și îl trântiră la pământ, cu mâini grele țintuindu-i încheieturile. Ghearele sale lăsară urme, în timp ce se zbătea să își ia din nou avânt. Pentru prima dată, simți un grăunte de îndoială. Poate că ar fi fost mai înțelept să se transforme complet, într-o formă cu care ei nu se puteau lupta. Asta ar fi avertizat întreaga Londră că pe aleile sale se dezlănțuise un dragon, dar dacă se întâmpla asta...

O mână îl prinse de păr, trăgându-i capul pe spate, și simți un clinchet metalic în jurul gâtului. Simți izul feroce, electric de magie a Neamului în aer, înconjurându-l și *legându-l*. Strigă de uimire, apele fluviului începură să scadă, apoi nu le mai auzi deloc, iar degetele sale, din nou complet umane, zgâriară pavajul.

– Am rezolvat, se auzi o voce glacială.

Apoi Kai încasă o lovitură în cap și căzu fără cunoștință.

CAPITOLUL UNU

Cu o seară înainte...

Păcat de otrava din paharul ei cu vin, se gândi Irene. Încăperea subterană era călduroasă, iar vinul rece i-ar fi făcut bine.

Nu fusese nevoie de şoapta lui Kai peste umăr. Îl urmărise în oglindă pe bărbatul cu mască de corb. Numele lui adevărat era Charles Melancourt. Amândoi vânau aceeaşi carte de câteva săptămâni. Era agentul unui cumpărător rus. Irene era agenta Bibliotecii. Se întâlniseră de suficiente ori în timp ce investigau aceleaşi surse, iar el o recunoscuse cu siguranţă, în ciuda măştii, întocmai cum îl recunoscuse şi ea.

Licitaţia pentru obiectul prezentat se încheie. Era un set de zaruri placate cu aur, cu puncte din rubine. Urmară câteva aplauze răzleţe. Toată lumea purta măşti, chiar şi chelnerii care plimbau tăvi cu mâncare şi vin. Licitaţia nu era tocmai ilegală, dar era cel puţin dubioasă. Clienţii erau excentrici, bogătaşi şi mulţi oameni care angajau avocaţi doar ca să le dovedească nevinovăţia absolută (faţă de orice). Pe pereţi erau montate lămpi cu eter, care aruncau o lumină tremurătoare, albicioasă, în încăpere. Paietele de pe rochiile scumpe şi decoraţiile militare scânteiau, la fel ca obiectele pentru care se licita. Recunoscuse câţiva membri londonezi ai Neamului Frumos în spatele măştilor.

Dar lordul Silver, conducătorul lor neoficial, nu era prezent, iar pentru asta se simțea recunoscătoare.

Irene dobândise acces la licitație cu ajutorul lui Vale. Nu îi strica deloc să fie o prietenă apropiată a celui mai cunoscut detectiv din Londra. În schimb, îi promisese că se va asigura că atât ea, cât și Kai dispăreau înainte de miezul nopții, când era programată o razie a poliției. Intenționa să își țină promisiunea. Petrecuse ultimele câteva luni în lumea aceasta alternativă, construindu-și o identitate de acoperire ca traducătoare liber-profesionistă. Să aibă cazier ar fi reprezentat un mare impediment.

– Următorul obiect, mârâi crainica. Un exemplar din *Vrăjitoarea* lui Abraham – sau a lui Bram Stoker, inspirată din cartea cu același nume a lui Jules Michelet. Suntem siguri că oaspeții noștri știu deja că această carte a fost interzisă de guvernul britanic. Biserica a acuzat-o de indecență și erezie. Fără îndoială, va oferi cumpărătorului o lectură interesantă.

Râsul ei nu avea nici urmă de umor.

– Se vinde ca parte dintr-o colecție anonimă. Licitația începe de la o mie de lire. Oferă cineva o mie?

Irene ridică mâna. La fel și Melancourt.

– Doamna în costum negru de arlechin, o mie de lire, intonă crainica.

– O mie cinci sute! strigă Melancourt.

Sărea peste etape, în loc să lucreze metodic. În regulă. Măcar păreau singurii interesați de obiect.

– Două mii, spuse Irene, limpede.

– Două mii cinci sute! declară Melancourt.

Asta stârni șoapte printre ceilalți cumpărători. Cartea era rară, însă nu cine știe ce. Existau muzee care dețineau exemplare, așa că Irene dădea dovadă de etică profesională încercând să o cumpere în cursul unei licitații dubioase. Ar fi putut să o fure. Gândul o făcu să zâmbească.

– Trei mii.

– Cinci mii!

Saltul brusc de preț așternu tăcerea în încăpere. Oamenii o priveau pe Irene, întrebându-se ce urma să facă.

Kai se aplecă peste umărul ei. Respectându-și acoperirea de gardă de corp, rămăsese nemișcat, refuzând mâncarea și băutura, veghind geanta din material textil care adăpostea garanția.

– Îl putem lăsa să câștige și îl vizităm mai târziu, murmură el.

– Prea riscant, șopti Irene.

Ridică paharul de vin de pe tava pe care o ținea el, îl duse la buze și remarcă încordarea bruscă din postura lui Melancourt. Da, venise *de la el*. Își închipuise.

– **Vin, fierbi!** murmură ea în Limbaj și îl puse repede înapoi pe tavă când se încălzi sub degetele ei.

Vinul fierbea deja și se vărsă pe tavă, fâsâind și scoțând aburi, în timp ce se evapora. Mâinile lui Kai se încordară, dar continuă să țină bine tava.

Tensiunea se adâncise. Irene o întrerupse, spunând nonșalant:

– Zece mii.

Melancourt își lovi coapsa cu pumnul, înjurând.

– Mai sunt și alte oferte? întrebă crainica, ridicând glasul peste murmurul din sală. Zece mii de la doamna în arlechin negru, zece mii o dată, zece mii de două ori... adjudecat! Vă rugăm să veniți și să stabiliți condițiile de plată cu personalul nostru, doamnă. Mulțumim. Următorul obiect...

Irene ignoră următorul obiect, ridicându-se în picioare. Kai îi dădu tava unuia dintre chelneri și luă geanta, urmând-o spre biroul de plăți. Ea continuă să îl urmărească din priviri pe Melancourt, însă acesta se lăsase în scaun fără să facă vreo scenă. Bărbații și femeile pe lângă care trecea o salutară din cap, cu respect, iar ea le întoarse gestul, politicoasă.

– Plata, doamnă? solicită funcționarul de la birou, pe un ton neutru.

În spatele lui erau câțiva bărbați musculoși, cu misiunea de a ajuta clienții indecișI să își plătească achizițiile. Dar nu avea să fie nevoie de ei.

Irene continuă să zâmbească uşor în vreme ce funcţionarul îi examina diamantele sintetice cu o lupă de bijutier. Acesta încheie tranzacţia şi îi întinse cartea. Dobândise nestematele de la un Bibliotecar care lucra într-o lume alternativă cu o tehnologie mult mai avansată şi le folosea pentru cheltuieli. Producţia de diamante de acolo era ieftină, prin comparaţie, şi el nu dorise în schimb decât Voltaire – *Opere complete*, în ediţie princeps, din lumea ei.

Erau la uşă când Melancourt îi prinse din urmă.

– Pot să-ţi ofer un târg, spuse el, cu o voce scăzută, dar disperată. Dacă mă pui în legătură cu superiorul tău...

– Mă tem că este imposibil, spuse Irene. Am încheiat tranzacţia. Te rog să mă scuzi. Îşi amintise că avea un termen, şi era deja 22:30.

Melancourt strânse din buze sub mască.

– Să nu mă acuzi pentru ce se poate întâmpla, scuipă el. Acum mă scuzi, trebuie să plec.

Se repezi să le-o ia înainte, strigând după un chelner să-i aducă haina şi pălăria.

Ieşiră din clădire pe la 22:45. Nu mai purtau măşti. Noaptea era destul de senină, iar felinarele cu eter scoteau în evidenţă fiecare defect al străzilor din Soho. Câteva femei mişunau pe la colţuri, însă majoritatea erau în cârciumi sau operau la interior şi niciuna nu se apropie de Kai şi de Irene. Melancourt dispăruse deja.

– Crezi că va încerca ceva? întrebă Kai în şoaptă.

– Probabil. Să mergem spre Oxford Street. Ar trebui să fim în siguranţă odată ce ieşim la drumul mare.

În timp ce se îndreptau în direcţia respectivă, Irene se gândi la felul în care i se schimbase viaţa în ultimele câteva luni. Înainte, fusese o Bibliotecară de teren, îndeplinind misiune după misiune, sărind dintr-o lume alternativă în alta pentru a recupera cărţi în folosul Bibliotecii interdimensionale pe care o reprezenta. Acum, avea o bază stabilă aici, ca Bibliotecară Invitată, avea un ucenic pe care îl respecta, avea până şi prieteni. Să călătoreşti printre lumi nu era chiar cea mai bună modalitate de a clădi prietenii, mai ales când trebuia să îşi petreacă jumătate din timp deghizată.

Dar acum existau și oameni din lumea în care trăia, ca Vale, care știau ce era și o acceptau.

Să fie sinceră, îi și plăcea munca ei. Simțea *mulțumire* când îndeplinea misiunile Bibliotecii, prompt și eficient. Să recupereze cărți unice pentru Bibliotecă dintr-o lume anume ajuta la stabilizarea lumii cu pricina, redând un echilibru între ordine și haos prin întărirea legăturii cu Biblioteca. Dar simțea și o *provocare* – în lipsa unui cuvânt mai bun. Luna trecută trebuiseră să se strecoare într-un labirint colcăind de mașini de sub Edinburgh, pentru a recupera un exemplar din povestea pierdută *Regina Rosae*, a lui Erzsébet Báthory. Astăzi se strecuraseră la și de la licitație fără nicio problemă. (Tentativa de otrăvire era doar un detaliu nesemnificativ.) Irene nu era sigură ce avea să îi aducă ziua de mâine, dar promitea să fie interesantă.

– Ah! spuse Kai, satisfăcut, când făcură colțul după o cârciumă și intrară pe o alee întunecată. Mă gândeam eu. Suntem urmăriți.

Irene întoarse capul și surprinse siluetele a doi bărbați în spatele lor.

– Bine punctat! Sunt doar ei doi?

– Cel puțin încă unul. Cred că încearcă să ne taie calea dacă o luăm spre Berwick Street, zise Kai încruntat. Ce facem?

– Mergem spre Berwick Street, firește, spuse Irene, categorică. Altfel, cum am putea afla ce se petrece?

Kai o privi pieziș. Felinarele cu eter îi transformau profilul într-o sculptură în marmură. Ochii i se îngustaseră și păreau foarte întunecați.

– Mă lași pe mine să mă ocup?

– Te las să ai un cuvânt de spus, confirmă Irene. Tu îi distragi, eu fac ordine.

Kai încuviință, acceptând ordinul. Ea nu-i putea cere să lupte cot la cot într-o confruntare de stradă. Era dragon, în fond, și chiar și în formă umană putea sări și lovi oameni în cap. Iar fustele acestea londoneze, până la glezne, nu erau tocmai create pentru a facilita săriturile și loviturile.

Kai era dragon, ceea ce complica lucrurile. Îl făcea un ucenic util, cu capacități dincolo de limitele umane, dar însemna și că avea suficiente atitudini și prejudecăți solide. Detesta Neamul Frumos, fiindcă reprezenta forțele haosului, ceea ce era straniu, întrucât prezența lor în această lume era preponderentă. Și se purta cu aroganța unui dragon de sânge regal, deși refuza să intre în detalii când venea vorba despre familia sa. Irene avea suficientă experiență să știe că era posibil – de fapt, aproape sigur – să-i bage în bucluc. Dar, deocamdată, era de nădejde.

La această oră din noapte, piața și dughenele din Berwick Street erau închise, iar strada era doar slab luminată de felinare cu eter. Era momentul perfect pentru ca urmăritorii lor să acționeze.

Ca la un semnal, cei doi bărbați începură să se apropie, iar un al treilea ieși de după colțul din fața lor. Avea încălțămintea zdrențăroasă, haina cu gulerul peticit, descheiată, lăsând să se vadă o cravată înnodată la gât peste o cămașă parțial încheiată. Avea șapca trasă adânc peste ochi, ascunzându-i.

– Stați pe loc! mârâi el.

Kai și Irene se opriră.

– Lucrurile pot fi simple, spuse borfașul. Sau dificile. Eu și băieții nu vrem să vă facem rău dacă nu e neapărat necesar.

– Vai, nu! icni Irene, încercând să pară lipsită de intenții amenințătoare. Ce înseamnă asta?

– Doar un strop de violență absolut necesară, doamnă, spuse bărbatul.

Făcu un pas în față. Îi auzea pe ceilalți doi apropiindu-se rapid din spatele lor.

– Matale să stai departe de băiatul ăsta, iar eu și ai mei n-om avea niciun motiv să te deranjăm.

Probabil fiindcă era Kai cel care ducea geanta. Melancourt nu ar fi avut timp să îi avertizeze că ea părea să posede abilități neobișnuite. Irene nu putea refuza un avantaj.

– Atunci, de ce m-ați deranja pe *mine*? întrebă Kai.

Îi dădu geanta lui Irene și ea făcu un pas în spate, lăsându-i spațiu de manevră în timp ce ea se retrăgea în lateral. Cu coada

ochiului, ea văzu lumini stingându-se la ferestrele de sus și perdele date la o parte. Pentru o clipă, crezu că văzuse ceva mișcându-se pe un acoperiș de vizavi, dar nu putea fi sigură, iar pericolul la nivelul străzii era iminent. Din fericire, avea încredere absolută în Kai și în capacitatea sa de a se ocupa de atacatori de unul singur. Probabil nu avea să depună nici cel mai mic efort.

Omul din fața lor scoase un baston telescopic din buzunar, cântărindu-l în mâini ca un utilizator experimentat. Însemna că erau niște borfași pregătiți, și nu tocmai recruți din crâșma de la colț.

Irene se întoarse să se uite la cei doi care se apropiau din spate. Schimbaseră ritmul, de la pas vioi la mers alene. Acum, că ajunseseră în lumina felinarelor, observă că obrajii lor erau acoperiți cu un soi de blană, sprâncenele, dese și împreunate, iar unghiile nu păreau tocmai unghii.

Vârcolaci. Nu se așteptase la vârcolaci.

Nu existau legi împotriva vârcolacilor în lumea aceasta alternativă. Totuși, dacă nu aveau bani, erau puternic ancorați în clasa socială dedicată muncii manuale și găinăriilor ocazionale. Vârcolacii aveau tendința de a se aduna laolaltă, în grupuri ca niște pseudofamilii extinse, în orașele mari, lucrând împreună în ture complete la fabrici ori la docuri sau organizându-se în bande de protecție. Irene nu încercase niciodată să afle ce făceau ei în zona rurală. Poate că duceau o viață sălbatică, vânând iepuri, dar se cam îndoia.

Din fericire, procesul era de durată și cerea eforturi constante, pe lună plină, pentru ca mutația să se transmită. Nu acesta era pericolul imediat. Dar erau mai rezistenți decât omul obișnuit și greu de oprit într-o luptă – doar dacă nu doreai să provoci daune serioase.

– Am dori geanta pe care tocmai i-ai pasat-o domnișoarei, mârâi primul vârcolac și își linse buzele, cu o limbă amenințător de lungă. Apoi, vei transmite un scurt mesaj oricui te-o fi angajat, dacă pricepi ce zic.

– Nu v-aș recomanda, spuse Kai, împingând ușor un picior în față și adoptând ceea ce Irene recunoscu drept o poziție derivată din arte marțiale obscure. Dacă mi-ați spune voi cine v-a angajat...

Cei doi din spatele lui țâșniră brusc, dând să îl apuce de brațe. Dar Kai se așteptase la asta. Le prinse încheieturile, apoi îi azvârli cu forță înainte, folosindu-se de propriul lor avânt. Când îi trase înapoi în spate, aproape căzură amândoi. Unul înjură. Celălalt își linse buzele cu o scânteiere malițioasă în ochi.

– Ah, avem un omuleț grăbit aici! spuse primul. Înconjurați-l, băieți! Să-i arătăm cum să ne respecte.

Vorbind, se întoarse spre dreapta, cu ghetele scârțâind pe pavaj, dar nu îl atacă pe Kai.

– Eu tot aș dori să aflu cine v-a trimis, domnilor, spuse Kai.

Își păstrase poziția relaxată, fără să-și ia însă ochii de la lider. Irene era sigură că îi supraveghea și pe ceilalți doi. Uneori, era foarte ușor să uite că fusese un soi de răufăcător, într-o lume cyberpunk cu tehnologie foarte avansată. Era probabil obișnuit cu genul acesta de confruntare. Poate îi stârnea nostalgia.

– Pun pariu c-ai vrea, mârâi cel din stânga lui Kai.

Se furișa spre locul în care se lipise Irene de zid, încercând să-l ocolească pe Kai.

– Păcat că tot ce poți să-i spui e...

Kai se mișcă în aceeași clipă, întorcându-se să facă doi pași rapizi spre el. Îl lovi pe bărbat cu pumnul în burtă, iar acesta se împletici, mormăind. Kai își desfăcu palma și îl lovi într-o parte a gâtului, cu chipul concentrat, interesat doar de traiectoria corectă a loviturii. Bărbatul se dădu înapoi, din cauza forței impactului, și din gura deschisă îi țâșni saliva. Vârcolacul icni tare și se lăsă în genunchi, cu pumnii păroși lovind pavajul și cu ochii sticloși, în timp ce se străduia să rămână conștient.

Ceilalți doi îl atacară pe Kai, amândoi mârâind din gât. Unul încercă să se apropie și să-l țină ocupat, iar celălalt să își folosească bastonul telescopic. Totul se transformă într-o încâlceală de lovituri rapide. Irene se încruntă când îl văzu pe Kai căzând într-un genunchi și făcu un pas în față, dorind să intervină.

Dar primul borfaș se ridică în picioare, împleticindu-se, și îi înșfăcă brațul cu degetele lui păroase, cu gheare lungi.

– Țipă tare, ca domnul tău amabil să te audă! începu el.

Irene se uită la picioarele lui. Purta ghete. Ghete cu șireturi lungi și groase. Mergea.

– **Șireturile tale sunt legate între ele**, îl informă ea, simțind puterea Limbajului pe limbă.

Era Bibliotecară. Și, în momente ca acestea, era extraordinar de util să fie așa. Lumea îi auzea cuvintele și se altera, în consecință. Putea face vinul să fiarbă, putea deschide uși, putea face zepeline să se prăbușească și putea aduce animalele de pluș la viață. Și mai rău. În situația de față, putea lega laolaltă șireturile unei perechi de ghete.

– Ce?! se miră atacatorul, previzibil confuz.

Irene îl trase puternic de braț. Dar el, cu un zâmbet arogant și libidinos, nu îi dădu drumul și se apropie și mai mult. Apoi căzu în nas. Șireturile lui se legaseră, într-adevăr, laolaltă.

Irene îi dădu mâna la o parte, eficient, în timp ce cădea, și se eliberă. Nu ar fi fost o agentă de teren prea bună dacă nu se putea descurca într-o luptă. Între timp, borfașul se agita sălbatic la pământ, așa că Irene îl lovi cu putere în rinichi. Când repetă schema, el nu se mai mișcă, ci începu să icnească, rămas fără aer. *Unul mai puțin care să se țină după noi când fugim*, se gândi ea.

Zgomotele de luptă încetaseră în spatele ei, când se uită spre Kai. Își scutura praful de pe mânecile hainei, un gest inutil, iar ceilalți doi atacatori zăceau la pământ, lângă el. Unul avea brațul răsucit într-un unghi nefiresc, iar celuilalt îi curgea sânge din nas. Perdelele de la geamurile dinspre stradă încetaseră să se mai agite, iar umbra dispăruse de pe acoperiș. Probabil că Melancourt hotărâse să nu riște pagube și mai mari.

– Poate că domnul cu bastonul ar dori să ne explice, sugeră Irene.

Kai se aplecă, ridică primul vârcolac pe picioare și îl sprijini de zid. Ghearele vârcolacului se retrăseseră, iar părul de pe față era din nou la nivelul unui bărbat obișnuit, dar hirsut.

– Acum, că am depășit faza prezentărilor, putem discuta? spuse Kai.

Borfașul icni și tuși. Își duse încetișor mâna la față, iar când fu limpede că nu avea să fie oprit, își șterse sângele și saliva.

– Trebe' să spun că ești mai iute decât mă așteptam, domnu', mormăi el. Bine. Dar să ne înțelegem: n-o să fie plângeri oficiale, da?

– Păstrăm totul la nivel personal, îl asigură Kai. Poate dorești să răspunzi la întrebare. Cine sunteți și cine v-a trimis?

– O să fiu sincer cu matale, domnu', spuse vârcolacul.

Își palpă umărul și tresări.

– Doamne, da' știi să dai! Ne-am întâlnit cu o femeie la „Lebăda Bătrână", o crâșmă la trei străzi de aici. A spus c-o să vii pe-aici cu o prietenă și v-a descris. Ne-a spus că vrea geanta și să vă avertizăm să nu vă mai amestecați în treburile altora. Dar nu a vrut să vă ucidem. Trebuia să luăm doar geanta și ea să ne găsească apoi.

Irene încuviință.

– Îmi poți spune ceva despre femeia asta?

Bărbatul ridică din umeri, apoi tresări iar.

– O doamnă bine, bucșită de bani, dar complet indisponibilă. Avea umbrelă și un cuțit ascuns în mânecă. Haină de seară, pălărie, mănuși, nimic evident, dar de cea mai bună calitate. Agrafa pentru eșarfă părea din aur, însă n-am apucat să văd mai multe. Era însoțită de unu' care-i păzea spatele, dar ea era șefa. Brunetă, ochi negri. N-o cunosc.

– Străină? întrebă Kai, nonșalant.

Era mai vag decât *Ar fi putut lucra pentru Ambasada Liechtensteinului, un bârlog local al Neamului și locuința unui anume lord Silver, aflat în plină confruntare cu Vale?* Dar esența era aceeași.

Borfașul a clătinat din cap.

– Dacă era, nu mi-am dat seama. Vorbea destul de normal, deși cu accent bățos, așa ca al vostru.

– Și bărbatul? Irene se agăța de orice speranță. Nimic special la el? Sau poate la agrafa ei de eșarfă?

– L-aș recunoaște, doamnă, răspunse bărbatul. Dar nu-i ca și cum aș fi domnu' Vale al matale, da? Nu-i ca și cum m-aș uita la el și aș putea spune unde s-a...

Îşi controlă, cu un efort vizibil, limbajul.

– De unde a luat noroi pe pantofi. Cât despre agrafa ei, înfăţişa o strângere de mână, nimic aparte.

Fusese prea uşor. Irene se întoarse spre Kai.

– Nu ne spune totul. Fă-l să vorbească!

Kai făcu un pas în faţă, iar vârcolacul tresări.

– Stai! Ai zis că nu-mi faci niciun rău!

– De fapt, n-a zis asta.

Irene se concentră. Limbajul putea fi folosit pentru ajustarea percepţiilor unei persoane. Nu ţinea mult, dar putea fi foarte eficient, la locul şi în momentul potrivite. Se adresă vârcolacului.

– Simţi că prietenul meu este o persoană înspăimântătoare, gata să facă orice ca să te oblige să ne spui adevărul.

Jocul cu minţile oamenilor ţinea de o etică dubioasă, însă, se convinse Irene, era preferabil bătăii.

Bărbatul ascultă înainte să îl atingă Kai, ghemuindu-se şi dezvelindu-şi gâtul.

– Bine, bine! bălmăji el. Am urmat-o afară şi am văzut-o luând un taxi privat spre Ambasada Liechtensteinului, să-şi întâlnească soţu'. Cel puţin aşa i-a zis şoferului. Iar el i-a zis „milady"!

Informaţiile erau ceva mai utile. Chiar dacă femeia nu făcea neapărat parte din nobilime, nu puteau fi atât de multe femei la Ambasadă care să se califice pentru acea formulă de adresare.

– Dar eşti sigur că a fost pe bune, şi nu doar să vă păcălească? întrebă Irene.

În ciuda poziţiei sale, vârcolacul păru să se împăuneze.

– Nee, a fost pe bune, şi ştii matale de ce? Fiindcă bărbatul care conducea taxiul e pretenar cu George, tovarăşul meu. E unul dintre şoferii obişnuiţi ai Ambasadei. Chiar dacă ar fi vrut să ne păcălească, şoferu' a zis adevărul.

– Numele lui! ceru Irene aspru.

Vârcolacul ezită, privindu-l iar pe Kai, şi se supuse.

– Vlad Petrov, murmură el. Nu ştiu mai multe.

Părea suficient de sincer. Iar acum aveau un nume.

– Cred că acest domn ne-a spus tot ce ştie, îi zise Irene lui Kai.

– Aș spune că da, încuviință Kai și se întoarse spre borfaș. Dar hai să facem tot posibilul să ne evităm, da?

– Cum zici mata, șefu', confirmă bărbatul, cu entuziasm. Vorbă multă, sărăcia omului, cum spunea mereu maică-mea.

Kai nu se obosi să îl întrebe ce mai însemna și asta. Făcu un pas în spate.

– O seară bună! le ură el, apoi îi oferi lui Irene brațul său și plecară împreună.

Nu îi urmări nimeni.

– Ce crezi? spuse în șoaptă Kai, după ce cotiră.

– Indivizi de cea mai joasă speță, răspunse Irene, iar el încuviință. Și neglijență mare din partea celor care i-au angajat. Au avut noroc că noii lor recruți n-au atacat persoanele nepotrivite. Și toată treaba aia cu „Nu mă căutați, vă caut eu"... N-a vrut să fie contactată.

Kai încuviință iar.

– Dar nu prea cred c-a fost Silver. Lichelele astea nu par genul lui, chiar dacă ar fi interesat de cartea lui Stoker. Femeia misterioasă din Neam știa că vom veni de la licitație, cu geanta, așa că a venit și ea tot de acolo, pun pariu. Poate că ea este clienta lui Melancourt.

Irene trebuia să fie de acord cu prima parte. Silver, sau lordul Silver, dacă era necesar, părea mai degrabă genul care să angajeze duelgii cu bice și rapiere, sau asasini care să le calce casa peste noapte, dacă simțea nevoia să se exprime astfel.

– Se poate să fi fost un alt membru al Neamului Frumos, spuse ea. Dar nu se potrivește cronologia. Nu sunt sigură că ar fi putut fi la licitație, după care să plece odată cu noi și să angajeze acei vârcolaci să ne atace, toate în același timp.

Kai se încruntă.

– Poate a plecat mai devreme și i-a angajat pe vârcolaci să ne intercepteze – dacă aveam cartea.

– Așa pare.

Se apropiau de Oxford Street.

– Dar pari să te hazardezi și să judeci lucrurile cu prea multă *nonșalanță*.

– Știu că te-ai descurca mai bine dacă ar fi vorba despre tine, spuse Kai, politicos.

Irene îi aruncă o privire piezișă.

– Mă refer la planificarea unei operațiuni, adăugă el, în grabă. Ceva bine organizat și eficient, fără să ai încredere în primii borfași pe care-i întâlnești că vor face treabă bună. A fost un compliment, Irene. Serios!

Dar nu își putu ascunde rânjetul în întregime.

– Dacă planifici acum, ai mai puțin de furcă mai târziu, spuse Irene, ferm. Și ne urmărea cineva de pe acoperiș. Cineva de o calitate mai puțin îndoielnică decât oamenii aceia. Nu l-am putut vedea prea bine... pe el sau pe ea, adăugă ea, gânditoare.

– Ar fi putut să fie doar un hoț.

– Posibil.

Irene își aranjă voalul.

– Dar dacă era persoana care ar fi urmat să recupereze geanta, odată ce vârcolacii o luau de la *noi*?

– Așa, are sens. Păcat că n-am putut prinde urmăritorul.

– A plecat de îndată ce i-ai aruncat la pământ, spuse Irene. Se pare că doamna aceea suspusă și agenții ei au dorit într-adevăr să își ascundă urmele.

– Dar au dat greș, triumfă Kai. Avem un nume.

Intrară pe Oxford Street, iar Irene îi făcu semn unui taxi.

– Lumea mai are și ghinion, spuse ea. Oricât de bun ar fi planul.

Dar nu putea scăpa de sentimentul că probabil ea și Kai fuseseră nițel *prea* norocoși în noaptea asta.

CAPITOLUL DOI

În dimineața următoare, Irene petrecu o vreme mulțumind acestei civilizații pentru că inventase dușul. Chiar dacă sub multe aspecte era similară perioadei cunoscute drept „victoriană" în numeroase lumi alternative (unde se regăseau smogul, trăsurile cu cai și cele alimentate cu „eter", dar și lipsa mijloacelor de comunicare instantanee), reușise să marcheze unele puncte importante. Avea sisteme sanitare decente, apă potabilă și suficiente rezerve de ceai și de cafea. Așa că suporta zepelinele, vârcolacii și vampirii sau absența telefoanelor (utilizatorii sfârșeau mereu posedați de demoni). Ar fi putut fi și mai rău. În fond, smogul ucidea mai toți țânțarii.

În timp ce făcea duș, se gândea. Trebuia să ducă exemplarul din Stoker la Bibliotecă – cu cât mai repede, cu atât mai bine, înaintea unei alte tentative de furt. Dar ea și Kai trebuiau să investigheze ce era cu acea femeie. Vale le-ar fi fost de mare ajutor. Nici măcar o vrabie n-ar fi putut fi înjunghiată în spate fără ca detectivul să afle. Irene și Kai puteau adulmeca în jurul Ambasadei Liechtensteinului (sanctuarul Neamului Frumos în lumea aceasta), dar s-ar fi dat de gol că aflaseră unde să o caute.

Kai lucra la biroul lui, în spațiul pe care îl împărțeau, tăind vânzători de cărți de pe o listă, cu stiloul. O salută politicos, dar era clar că se concentra la altceva. O lampă de masă cu lumină slabă îi transforma chipul într-un profil sculptat, făcându-i părul negru să strălucească.

Fusese o idee chibzuită să își ia o locuință împreună, își spuse Irene. După ce fuseseră păcăliți de trădătorul Alberich și de Neamul Frumos al Londrei, prin Silver, nu voia să-și mai asume niciun risc. Să fii prieten cu Vale putea fi un risc în sine – mai ales când se ajutau reciproc la cazuri. Iar ei doi erau totuși adulți. Puteau împărți o locuință fără ca lucrurile să se „complice".

Dar dragonii, când își asumau formă umană, deveneau incredibil de chipeși (sau chiar frumoși). Kai avea părul negru, lucios, cu reflexe albăstrui, pielea palidă ca marmura, ochii întunecați, adânci, și pometi care *implorau* atingerea. Avea mișcări de dansator și un fizic pe măsură; genul de dansator dramatic, care te putea învârti pe ring înainte să te încline pe spate, să se lipească de tine și apoi...

Irene își reaminti, cu fermitate, că era ucenicul ei și deci răspundea pentru el. Ideea nu era să afle cine se arăta dispus, el sau ea, deși el sugerase fățiș că ar dori asta și continua să i-o sugereze. Ideea era dacă avea dreptul să profite de oferta lui. Pentru moment, se mulțumea să îi fie prieten și coleg. Era recunoscătoare pentru asta.

Simțul răspunderii îți ține conștiința trează, se gândi ea, cu regret.

– Ești gata? îl întrebă.

– Eu tocmai...

Kai se juca nervos cu stiloul.

– Tocmai am primit un mesaj, spuse.

– De la cine?

Era limpede că avea să dureze câteva minute până să se lămurească. Irene se așeză în fața lui, cu coatele pe masă. Cicatricele în curs de vindecare de pe mâinile ei se reliefau pe piele și creau un model hașurat pe palme și pe degete.

Kai scoase un sul de sub o grămadă de hârtii. Sigiliul de ceară fusese rupt, iar panglica, desfăcută. Irene văzu semne care semănau cu ideogramele chinezești, scrise cu cerneală neagră, și o semnătură cu roșu.

– De la unchiul meu, o lămuri el. Cel mai în vârstă unchi al meu, fratele mai mare al tatei. Solicită prezența mea la o ceremonie de familie, peste câteva luni.

– Firește că trebuie să mergi, spuse Irene, pe dată. Mă descurc fără tine câteva zile. Sau săptămâni. Cât va dura?

Nu știa multe despre dragoni, în ciuda faptului că locuia cu unul dintre ei, și poate că ei considerau că un eveniment de familie trebuie să dureze câțiva ani.

– Este posibil să fie vorba despre câteva săptămâni, răspunse Kai, fără entuziasm.

Irene încercă să își imagineze unde era problema.

– Ești jenat de postul tău actual? întrebă ea.

– Nu!

Răspunsul lui Kai sosi foarte repede.

– Nu... Nu aș fi ajuns aici fără permisiunea unchiului meu, oricum.

– Deci el știe?

– Nu, este vorba despre alt unchi, spuse Kai. Tata are trei frați. Cel mai tânăr era tutorele meu la vremea când am început să lucrez pentru Bibliotecă. Acesta este un frate mai mare, al doilea născut din familie. Firește, îi datorez loialitate și trebuie să merg.

Irene își spuse că, dacă discuția se prelungea, avea să fie nevoită să ceară nume și să deseneze un arbore genealogic.

– Nu îmi dau seama unde e problema, spuse ea.

Kai se foi ușor în scaun.

– Nu mă așteptam să mă poată contacta aici. Orice invitație ar fi trebuit să ajungă la fostul meu tutore și, firește, vorbesc cu el o dată la câțiva ani. Dar să sosească așa...

– Cum a sosit? îl întrerupse Irene, înainte să mai poată evita subiectul.

– Prin mesager, răspunse Kai.

Irene se gândi. Pe de o parte, însemna că un dragon cunoștea adresa lui Kai și, implicit, a ei. Pe de altă parte, de ce era un lucru rău?

– Tot nu pricep de ce obiectezi, spuse ea. Dacă așteptai până la următoarea interacțiune, ai fi ratat evenimentul de familie.

– Nu înțelegi!

Ah, acum se apropiau de problemă. Era vaietul unui prinț adolescent sau, cel puțin, al unuia tânăr, departe de familie, care se bucura de o libertate pe care nu o cunoscuse înainte. Poate, pentru dragonii mai mici, să își ia câțiva ani ca să exploreze lumi alternative era ca un weekend studențesc într-o țară străină, deși, poate, cu un consum mai redus de băuturi alcoolice.

– Știu unde sunt! Pot să apară oricând! S-ar putea chiar să nu fie de acord cu ce fac.

– Stai puțin! Tocmai ai spus că nu ești jenat de ce faci. Acum, spui că s-ar putea ca ei să nu fie de acord. Este din cauza ultimelor noastre activități?

Se referea la participarea la licitații dubioase, la infiltrarea în Celulele Inchiziției de sub Westminster sau la acea dată când trebuiseră să păcălească un lord al războiului din Kazahstan, căruia îi prezentaseră un catalog de călătorii pentru Drumul Mătăsii...

– Este posibil ca unchii mei să nu înțeleagă implicațiile serviciului la Bibliotecă, recunoscu el, cu greu. Cred că ei își închipuie că munca înseamnă doar să cauți și să cumperi cărți.

Lui Irene îi venea să înjure din cauza timpului irosit. Trebuiau să se fi aflat deja în drum spre Vale, cu care să discute despre femeie, sau să ajungă la Bibliotecă, unde să predea odată cartea lui Stoker. Să îl convingă pe Kai să își mărturisească problemele de familie era ca și cum și-ar fi scos dinți în timp ce se apropia un tren, cu mare viteză. Deși, într-adevăr, erau mai puține țipete.

– Când ai fost recrutat la Bibliotecă, nu îți petreceai timpul cu răufăcători și borfași? Unchiul tău nu știa despre asta?

Spatele lui Kai deveni complet rigid și o roșeață puternică îi cuprinse obrajii.

– Irene, dacă nu ai fi superioara mea, ai regreta ce ai spus!

– Dar exact *asta* făceai, spuse ea, derutată, deși îi admira exprimarea corectă chiar și în condiții de stres. Era genul de lucru care trebuia învățat când erai tânăr și influențabil.

– O fi adevărat, spuse Kai, înciudat. Dar nu era cu știrea tutorelui meu. El este mult deasupra acestor lucruri.

Irene își frecă fruntea, disperată.

– Dar locuiai cu el...

– Mă încuraja să gust literatura și arta locale, spuse Kai, domolindu-se un pic. Faptul că m-am amestecat cu răufăcătorii din zonă nu avea nimic de-a face cu asta.

Lui Irene îi crescu abilitatea draconică pentru ipocrizie cu câteva mii de puncte și inspiră adânc.

– Ne îndepărtăm de subiect, Kai. Te duci la adunarea de familie. Ar fi nepoliticos să nu o faci, iar ei ar putea bănui că te inspir să fii prost-crescut și te-ar putea muta.

Văzu o tresărire pe fața lui. La asta nu se gândise.

Kai oftă.

– Vorbești ca ai mei.

– Probabil, spuse Irene.

Locuise mai bine de 25 de ani în afara Bibliotecii, în lumi alternative în care îmbătrânise în ritm normal. Dar cel puțin alți 12 fuseseră petrecuți în Bibliotecă, în diverse perioade, iar oamenii nu îmbătrâneau cât se aflau acolo.

– Chiar dacă tu ești dragon.

– Dar cum crezi că m-au găsit aici? întrebă Kai, revenind la punctul care îl deranja, ca un pisoi care își atacă iar și iar jucăria.

– Pot doar să îmi dau cu părerea că supraveghetoarea mea, Coppelia, a transmis familiei tale vești despre tine, ca să nu se îngrijoreze.

Irene se ridică în picioare și începu să își caute haina. Nu era entuziasmată de ideea familiei lui Kai în pragul ușii, dar înțelegea necesitatea politică de a ști unde se afla.

– Nu vei avea probleme să ajungi la unchiul tău, când pleci, nu?

Kai ridică nonșalant din umeri.

– Irene, sunt totuși dragon. Nu am nevoie de Bibliotecă pentru a mă deplasa între lumi. Pot face asta și singur, cu ușurință.

Trebuia să îi treacă această urmă de aroganță cu vederea. Era justificată. Bibliotecarii aveau nevoie de protocoale și de asistență; ea nu putea trece pur și simplu dintr-o lume în alta, precum Kai.

– Toți dragonii pot face asta? întrebă ea, încercând să nu pară geloasă.

– Cei cu sânge regal pot, spuse Kai. Dragonii mai mărunți pot face călătorii mai scurte – nu prea pot explica, în termeni fizici, adăugă el iute, când ea ridică o mână să întrebe la ce se referise prin „mai scurte". Sau pot să urmeze un dragon regal, dacă el deschide drumul.

– Înțeleg.

Ea își găsi haina și începu să se încheie.

– Acum, trebuie să plecăm. E aproape ora 10.

– Irene... spuse Kai șovăind. Nu vrei să scapi de mine, nu?

Ea îl privi cu gura căscată.

– Poftim?!

– Mă trimiți la familia mea. Mă tratezi ca pe orice alt ucenic. Nu pari să îți pese că mi-ar putea porunci să plec. Nu...

O privi, cu fața plină de îngrijorare și de nesiguranță.

– Dacă vrei să plec, atunci plec, dar...

Nu era vreun soi de șantaj emoțional. Kai era sincer și ea simți un ghimpe în inimă. Irene oftă și înconjură biroul, nici pe departe cu aceeași grație ca el, cu aceeași eleganță – o simplă muritoare – și îi luă mâinile într-ale ei. Erau subțiri și fierbinți, iar degetele lui lungi le cuprinseră pe ale ei.

– Kai, nu pricepi că spun toate astea tocmai pentru că nu vreau să te pierd? Ești prietenul meu. Ești cel în care am încredere să îmi păzească spatele și să se lupte cu vârcolacii pentru mine. Să mă salveze din zepeline. Să pregătească ciocanul când împlânt țăruși în vampiri. Nu știu ce motive ar putea invoca familia ta ca să te îndepărteze de mine, dar nu vreau să le dau vreo *ocazie*.

– Serios?!

Se ridică în picioare și o privi în ochi, ținând-o strâns de ambele mâini.

– Chiar vorbești serios?!

Ar fi fost atât de simplu doar să spună da și să uite ce îi dicta bunul-simț, să își treacă palmele peste umerii lui și să-l țină

în brațe. Trecuseră luni întregi în care încercase să evite situații de genul acesta.

– Îți dau cuvântul meu că nu vreau să te pierd, spuse ea. Ești ucenicul meu. Aliatul meu. *Prietenul* meu. Chiar nu mă crezi?

Da. Și nu-mi mai cere altceva, până nu fac ceva ce-o să regret.

– Dar vreau să te cred, șopti el cu voce răgușită. Doar că... Irene, mi-e teamă.

– Din cauza atacului? Dacă nu te simți în siguranță...

– Nu pentru asta!

Aproape că pufnise la acest gând, iar asta mai atenuă tensiunea dintre ei, ca o briză de aer proaspăt.

– Nu de pericol. Nu pentru mine. Ci... de toate.

Elocvența și darul exprimării îl părăsiseră.

– Tu. Vale. Biblioteca. Totul. Nu mi s-a mai întâmplat să nu îmi ascult onoratul tată și nici nu am pus niciodată la îndoială autoritatea celor mai în vârstă din familia mea. Ce voi face dacă îmi cer să te părăsesc?

Lui Irene i-ar fi plăcut să îl poată liniști, însă nu avea niciun răspuns simplu. Nu avea nici măcar răspunsuri complicate. Îi putea doar strânge mâinile, la rândul ei.

– Găsim noi o soluție, spuse ea, cu fermitate. Trebuie să existe o cale. Chiar dacă trebuie să fur mostre de poezie dintr-o sută de lumi, pentru a-i convinge că urmezi un curs firesc după studiile tale. Va *exista* o cale.

Nu avea de gând să îl piardă.

Din camera alăturată se auzi un zgomot de pietricele aruncate în geam. Irene simți că santinelele pe care le amplasase în locuința lor sunt încercate, cu o dezlănțuire ca de tunet în auzul ei metafizic. Nu era suficient cât să doboare apărarea, dar fusese o lovitură fermă și bine țintită, nu vreo descătușare întâmplătoare de putere. Și avea iz de haos. Cineva bătea, hotărât să intre.

Zgomotul venise dinspre dormitorul lui Kai. O mulțime de posibilități, una mai neplăcută decât cealaltă, îi trecură prin minte lui Irene, majoritatea legate de atacul din seara precedentă.

– Ce este?

Kai îi dădu drumul, alergă la ușă și o deschise.

– Cine îndrăznește?

Camera lui era surprinzător de ordonată: un dulap imens, podeaua goală, o măsuță și un altar cu urme de tămâie. Fereastra franceză din partea cealaltă a încăperii era intactă, dar dincolo de ea se afla o siluetă teatrală. Ridicase bastonul să bată în geam. Mantia și jacheta îi fluturau într-un vânt care, cu siguranță, nu bătuse cu câteva clipe mai devreme, iar părul lui argintiu îi cădea în valuri pe umeri. În priviri îi mocnea o scânteie.

– Kai, spuse Irene, cu infinită răbdare, de ce stă lordul Silver pe pervazul tău?

CAPITOLUL TREI

– Lăsați-mă să intru!

Lordul Silver izbi cu bastonul în sticlă. Ricoșă cu același scrâșnet pe care îl auziseră mai devreme, lăsând sticla neatinsă. Din fericire, dorința lui Irene și a lui Kai de a recupera exemplare de cărți rare însemna că apartamentul putea susține o santinelă în stilul Bibliotecii. Iar acestea erau adevărate anateme pentru Neamul Frumos. Cu toate că depunea eforturi susținute pentru a o menține, în clipe ca aceasta merita.

– În niciun caz!

Irene se aruncă în fața lui Kai.

– Lord Silver, cum îndrăznești să te porți așa?

Silver se agăță de arcada ferestrei cu o mână și își îndreptă capul bastonului spre Irene. Purta haine perfecte pentru dimineață: un costum și o pelerină, iar jobenul lui era ridicat seducător, cumva reușind să îi rămână pe cap, în ciuda poziției și a brizei.

– Vrei să spui că nu știi nimic despre asta?

Irene își revizui conștiința. Era relativ curată. Cel puțin nu-i aminti de vreun delict anume, în privința lui Silver.

– Despre ce? întrebă ea. Și de ce naiba stai pe pervaz și urli prin geam?

– Pentru că nu vrei să deschizi fereastra, desigur, răspunse el, pe un ton care sugera că era prea evident ca să mai specifice. Am venit aici în vederea unei consultații private și am găsit locuința

închisă ermetic. Este vina mea că am ales să mă apropii discret și nu pe ușa din față?

Irene bănuia că fereastra din spate, de la primul etaj, era într-adevăr mai discretă decât ușa din față. Dar nu cu mult.

– Și ce dorești să discuți cu noi?

– Ah! Înțeleg că nu mă inviți înăuntru?

– Nu, spuse Irene, dându-i un ghiont lui Kai, înainte ca el să poată spune ceva mai empatic, deși tot negativ.

Nu avea timp pentru teatralitatea specifică a Neamului. Dar, dacă Silver putea răspunde la niște întrebări despre evenimentele din seara trecută, ar fi fost o prostie să nu îl întrebe.

– Ce spui de un teritoriu neutru, lord Silver? La capătul străzii este o cafenea. Ne vedem acolo în cinci minute.

Silver ridică din umeri, nonșalant.

– Fie cum spui tu. Cum se numește locul, șoricel?

– Coram's, spuse Irene, ignorând înțepătura.

Depășise momentul în care o putea atinge cu tachinările lui. Dacă se gândea că o vor dezechilibra, își irosea timpul.

– Este aproape de spitalul pentru copiii abandonați. Ajungem și noi imediat.

Silver făcu un semn din cap, apoi sări de pe pervaz și aterizâ cu eleganță pe pavaj, cu un etaj mai jos. Un valet îl aștepta și făcu un pas în față să îi ia bastonul.

– Așa, ca simplă informare, ai făcut ceva despre care ar trebui să știu, Kai?

Nu *credea* că făcuse, dar era o idee bună să verifice, probabil, înainte să alunece pe panta învinuirilor reciproce.

– Din păcate, nu.

Kai își luă haina, aruncându-și-o pe umăr.

– Crezi că are legătură cu seara trecută?

– Așa se pare, ținând cont de cronologie, spuse Irene. Să mergem și să aflăm!

Relațiile cu Neamul Frumos fuseseră întotdeauna problematice. În ciuda aspectului uman, erau entități distrugătoare de suflete,

care existau dincolo de timp și spațiu și infectau lumile alternative cu haos. O metodă pe care o foloseau era infiltrarea în viețile și realitățile obișnuite ale oamenilor, pe care îi atrăgeau în țesături infinite de fabulații. Procesul slăbea realitatea și ordinea firească a lucrurilor, până când populația indigenă nu mai putea deosebi adevărul de ficțiune. Atunci, lumea se îneca într-o mare de haos. Mai mult, ei încercau constant să facă pe eroii sau pe antagoniștii în povestea lor personală, insistau că trebuie să fii și tu un personaj în poveste și refuzau să aibă de-a face cu tine în orice alt chip.

Cafeneaua era un cuib de snobi și nicidecum una dintre favoritele lui Irene. Era deci locul perfect pentru o posibilă confruntare care ar fi avut ca rezultat expulzarea ei definitivă și interdicția de a-i mai călca vreodată pragul.

Un taxi cu emblema Liechtensteinului trăsese în față. Tocmai oprea motorul, în jeturi aleatorii de eter. Șoferul se afla la post, cu o atitudine perfectă, în ciuda căldurii și smogului, însă Irene văzu cum privirea lui îi urmărește pe ea și pe Kai apropiindu-se de cafenea.

– Putea fi mai rău, spuse Irene. Silver ar fi putut veni cu o navetă personală.

Kai încuviință.

– Vale mi-a zis că au scos un nou model. E mai mică decât cele de o singură persoană, pe care le folosesc muzeele.

– „Ei", adică Liechtensteinul?

Kai încuviință din nou.

– A spus că toată lumea licita pentru ele și că nivelul spionajului privind noua tehnologie a urcat în ritm amețitor.

– Întocmai ca navetele? Irene oftă când gluma ei nu primi nicio reacție. Amintește-ți, murmură ea, să fii politicos. Să nu intri în conflicte. Să nu îi oferi nicio scuză pentru gesturi teatrale.

– Desigur, spuse Kai.

Se îndreptă de spate, se postă în spatele lui Irene și o lăsă să intre prima.

Toate doamnele se adunaseră într-un colț și își țineau cești cu cafea sub nas, șușotind între ele pe jumătate panicate,

pe jumătate fascinate. Atenția lor era îndreptată spre Silver, care ședea la o masă liberă din cealaltă parte a încăperii. Nicio surpriză, având în vedere ce reputație avea: trecea drept unul dintre cei mai cunoscuți libertini ai Londrei. Un slujitor subțire și palid, îmbrăcat în cenușiu, se afla în spatele lui, ținându-i bastonul.

Silver se îmbrăcase cu o nonșalanță studiată. Avea cravata înnodată la gât, iar părul argintiu îi cădea pe umeri. Pielea lui aurie, bronzată, contrasta cu manșetele și gulerul imaculate.

– Ah! spuse el, remarcând apariția lui Irene. Vă rog să luați loc.

O nouă explozie de șușoteli dinspre grupul de femei urmă cuvintelor sale.

Se așezară, iar Kai și Silver făcură schimb de priviri.

– Cafea? sugeră Silver. Aș recomanda o jumătate de ceașcă din amestecul cu coniac.

Kai părea gata să refuze pe loc, din principiu, dar apoi aruncă o privire în meniu.

– Desigur, răspunse el, zâmbind subțire.

Irene privi și ea meniul, pe furiș. Era cea mai scumpă marcă de cafea.

– Este din partea mea, evident, începu Silver.

– Te rog, lord Silver, interveni Irene, înaintea unui gest lipsit de diplomație din partea lui Kai. Nu am dori să ne simțim obligați față de dumneata.

Asemenea lucruri cântăreau greu în ochii celor din Neamul Frumos.

Silver ridică din umeri:

– Nu mă puteți învinui că am încercat, spuse el, deși vă dau cuvântul că nu ați avea nicio obligație lângă cafea. Dimpotrivă, cred că această întâlnire vă va fi utilă.

– Utilă? spuse Kai. Nici măcar nu ne-ai spus despre ce este vorba.

– Și nici nu pot.

Silver se aplecă în față, iar înclinația sa pentru melodramă păru să se disipeze, iar el rămase foarte serios.

– Dacă întreabă cineva, îi puteți spune că are de-a face cu subiectul Vale. Nu am nicio problemă să îi legați numele de al meu, dar mă aflu aici pentru a discuta despre starea voastră de bine.

– Amenințări? mârâi Kai.

– Ah, lasă-le încolo de amenințări, suspină Silver. Trebuia să vă câștig atenția cumva. Nu am încercat să intru prin efracție.

Irene se încruntă.

– Lord Silver, dacă nu este o amenințare, atunci ce este? Vrei să ne avertizezi?

Silver privi peste umăr.

– Johnson, adu cafeaua.

Se întoarse apoi spre Irene:

– Nu, firește că nu. Avem doar o discuție plăcută. Dacă aș fi aici să vă avertizez, aș încălca un jurământ deja făcut: să *nu* vă avertizez. Sper că ne-am înțeles?

Irene și Kai schimbară o privire.

– Bineînțeles, spuse Irene, încet. Bem doar o cafea împreună.

I se spusese că Neamul Frumos era obligat să își țină jurămintele, dar nu se aflase niciodată în poziția de a testa acest aspect. Dacă Silver spunea adevărul, atunci aveau mai multe motive de îngrijorare decât credeau.

– Exact! Silver păru ușurat. Te rog să nu crezi că această scurtă întâlnire pentru a bea o cafea se datorează vreunei afecțiuni pentru tine, șoricel. Mi-ai luat cu asalt balul, cu câteva luni în urmă, mi-ai smuls o carte de sub nas și ai uitat să menționezi că reprezinți Biblioteca. Orice ghid al eleganței te-ar taxa pentru toate cele trei aspecte.

Irene ridică din sprâncene.

– Dacă îmi aduc bine aminte, dumneata m-ai invitat la bal, iar cartea era oricum o proprietate disputată.

– Ce-am găsit al meu să fie – așa cred că se spune oficial, interveni Kai, cu aroganță.

Silver îi aruncă o privire piezișă. Lumina îi mângâia ochii de culoarea lavandei și îi făcea să scânteieze.

– O persoană ca tine ar trebui să aibă grijă, spuse el. Sfera aceasta nu este deloc ospitalieră pentru cei de teapa ta.

Irene făcu un semn, înainte să poată răspundă Kai.

– Credeam că nu ne dedăm la amenințări, spuse ea, cu răceală.

Silver o studie, în timp ce slujitorul lui așeză cești le de cafea pe măsuță.

– Este foarte dificil să sugerezi că v-ați putea afla într-un pericol grav fără să vă „avertizez", spuse el, într-un târziu. Eu nu fac decât să beau cafea cu voi și să sugerez că ați face bine să fiți atenți. De ce nu vă luați un scurt concediu în Biblioteca voastră?

Să se retragă în Bibliotecă era răspunsul cuminte la un pericol recunoscut. Firește, totul depindea de buna-credință a lui Silver, care era departe de a fi garantată.

– Lord Silver, spuse Irene, ridicând ceașca. Ești Ambasadorul Liechtensteinului și, din câte am înțeles, asta te face unul dintre cei mai puternici reprezentanți ai neamului tău în Londra. Poate chiar în toată Anglia.

Nu era chiar adevărat. Auzise povești despre alte creaturi din zonele sălbatice ale Insulelor Britanice – Vânători sălbatice, Curți de zâne și tot soiul de congregații similare –, dar părea un moment potrivit pentru a-l flata.

– Dar, în trecut, ne-am aflat în tabere diferite. Am devenit brusc aliați, iar eu nu mi-am dat seama?

– Să fiți aliații mei ar prezenta niște avantaje.

Silver își dezveli dinții într-un zâmbet sclipitor. Erau de un alb perfect, o idee prea ascuțiți. Irene se trezi întrebându-se cum i-ar simți pe încheietură, pe gât... Ar fi blând, firește; în ochii și în zâmbetul lui citea că s-ar fi purtat cu blândețe, dar, în același timp, ar fi fost tare priceput, acționând cu grația facilă a Neamului, în control, abil și...

Și încerca să arunce un farmec asupra ei. Farmecele erau unelte foarte convenabile pentru Neamul Frumos, un amestec de iluzie și dorință care se strecura, cumva, dincolo de orice apărare conștientă. Erau un soi de nebunie dintre cele mai bune. Simți o arsură pe umeri, când marcajul Bibliotecii de pe piele se trezi,

răspunzând, și se îndreptă în scaun, pufnind ușor. Spera că nu căscase gura, ca o idioată.

– Ai o piele atât de plăcută, șoricel, spuse Silver, cu un zâmbet tot mai larg.

Irene îi aruncă o privire înghețată, chemând amintiri cu profesori bătoși și aroganți din timpul școlii.

– Repet întrebarea: Dacă este adevărat, de ce dorești să ne ajuți?

Silver flutură din mână.

– Să presupunem că nu vă ajut, ci că împiedic pe altcineva.

Irene îi aruncă o privire lui Kai. El încuviință abia vizibil. Ea privi din nou spre Silver.

– Și nu ne poți spune pe cine, firește.

– Întocmai, confirmă Silver și luă o gură de cafea.

Trebuia să existe o cale prin care Irene să poată profita de situație. Dar nu puteai avea încredere în cei din Neam. Contractul lor social implicit preciza asta. Slăbeau orice lume în care se adunau și îi creșteau înclinația spre haos. Și era complet de acord cu Kai în afirmația că trebuiau opriți oricând era posibil.

– Și dumneata ai o piele minunată, spuse ea, pe un ton cât mai neutru.

El avea o piele perfectă, într-adevăr, cu genul de bronz auriu idealizat, care venea la pachet cu o strălucire interioară și o senzație de căldură, invitând să te apleci și să atingi – la naiba, iar încerca farmecele! Se hotărî să treacă la atac.

– Ia zi, numele Vlad Petrov îți spune ceva?

– Vlad Petrov?

Silver păru contrariat. Se lăsă pe spate și murmură ceva spre slujitor. Kai profită de moment pentru a șopti în urechea lui Irene:

– Nu e șoferul de taxi care a fost pomenit aseară?

Irene încuviință, pe când Silver se aplecă din nou în față.

– Ei bine, spuse el, alene, nu am idee de ce ar trebui să îmi amintesc de fiecare șofer din personalul Ambasadei. Nu îmi dau seama de ce vă așteptați să știu că a fost alocat ca șofer personal al lui lady Guantes, pe timpul ședерii sale aici, chiar dacă ea monopolizează rețeaua de informatori a Ambasadei. Cine știe ce

face cu ei? Musafirii pot fi tare neplăcuți și tare dificil de refuzat. Sincer, dacă este un exemplu al preocupărilor voastre mărunte, mă voi plictisi până la lacrimi.

Dar privirea îi strălucea, sugerând că Irene se afla pe drumul cel bun.

Lady Guantes. Iar femeia care îi angajase pe borfași era o lady... Putea fi o simplă coincidență. Altceva făcu clic în mintea lui Irene. *Guantes. Mănuși. Femeia purta o agrafă pentru eșarfă cu o pereche de mâini... sau de mănuși?* Dacă Silver era de bună-credință, Irene avea acum un nume. *Dacă.* Putea la fel de bine să fie o ademenire într-o capcană și mai mare. Simți că o roade frustrarea. Avea nevoie de mai multe informații despre această lady Guantes.

– Acum, pentru a reveni la subiectul anterior, spuse Silver, ce intenționați?

– Să punem mai multe întrebări, răspunse Irene, prompt. Asta înseamnă că trebuie să plecăm. Te las să-ți sorbi cafeaua, lord Silver. Fiindcă nu ne-ai avertizat în nicio privință, n-avem de ce să îți mulțumim.

Silver încuviință.

– Între timp, puteți considera asta o invitație deschisă la Ambasada mea.

Vârî mâna în haină și scoase o carte de vizită, pe care o aruncă peste masă, spre Irene. Alunecă de-a curmezișul suprafeței sale lucioase, pivotând și oprindu-se chiar în fața ei.

Era o carte de vizită groasă, crem, cu o scânteiere misterioasă a fiecărei litere. Pe o parte, menționa lista completă a titlurilor lui Silver, cu un scris mărunt, să încapă toate. Pe verso scria doar: *Posesorul va fi primit de mine pe loc. – S.*

– Crezi că vom avea nevoie de asta? întrebă Kai, citind peste umărul lui Irene.

– Mă gândesc la ce e mai rău, spuse Silver. Așa știu măcar că voi fi îmbrăcat corespunzător.

Se ridică în picioare, cu mantia fluturând.

– Johnson! Să nu-l facem pe lordul Guantes să aștepte. Nota!

– S-a plătit deja, domnule, murmură Johnson.

Silver îi făcu o plecăciune lui Kai, apoi lui Irene. Aproape că o prinse de mână să i-o sărute, însă ea se dădu înapoi, vârându-și cartea de vizită în poșetă.

– Ce ai înțeles din asta? întrebă Kai, pe când Silver părăsea cafeneaua.

– Că ne-a lăsat pe noi să dăm bacșiș, spuse Irene. Tipic.

– Nu, nu. În afară de asta. Va discuta cu lordul Guantes?

– Nu știm suficient, spuse Irene, încruntându-se. Și am întârziat. Să sperăm că nu asta a fost intenția lui. Kai, eu duc cartea lui Stoker la Bibliotecă și fac niște săpături în privința lui lady Guantes. Sau a lordului Guantes. Dacă reprezintă o amenințare serioasă la adresa Bibliotecarilor, atunci trebuie să existe ceva. Vreau ca tu să îl pui la curent pe Vale, să întrebi lucruri și să îi asculți sfaturile. Ne vedem la el. N-ar trebui să stau mult.

Și, până atunci, avea să afle dacă o retragere la Bibliotecă sau o vacanță pe alt continent era cea mai bună opțiune.

– Irene... Kai se întinse să îi atingă încheietura. Ai grijă!

Ea reuși să zâmbească.

– Da, firește. Și tu. Chiar dacă nu suntem îmbrăcați adecvat.

CAPITOLUL PATRU

Kai specula încă pe tema posibilei trădări a lui Silver, în timp ce Irene îl împingea într-un taxi. Contură verbal imaginea lor, deveniți paranoici, transformați în ucigași în serie, ajunși să taie beregata unei persoane iubite. Irene își promise să cerceteze de unde își documenta Kai ideile desprinse din „Sweeney Todd" și să-l despovăreze de sursa cu pricina.

Era cu siguranță adevărat că Neamul Frumos adora să construiască intrigi melodramatice și complexe și să aloce tuturor roluri în poveste. Irene fusese avertizată în acest sens și evitase nu doar o încercare de scenariu în trecut. Era și mai adevărat că, din pricina prezenței Neamului Frumos, lumea aceasta avea un nivel de haos peste limita confortului și a siguranței, deschizând drumurile pentru distorsionarea realității. Poporul o infesta (așa cum s-ar fi exprimat Kai), ca niște viermi dintr-un mormânt vechi.

Dar atacul din seara anterioară fusese real. Avertismentul lui Silver stătea și el în picioare. O liniștea să-l știe pe Kai cu Vale, în timp ce Irene se afla în Bibliotecă. Avea încredere în Kai, doar că se temea să nu facă vreun gest cavaleresc, dar stupid.

Nefiind capabilă să sară între lumi ca un dragon, trebui să folosească un portal alocat de Bibliotecă pentru a pătrunde pe coridoarele sale. Portalul curent din lumea aceasta către bază se afla în British Museum, în biroul fostului Bibliotecar Rezident. După o serie de evenimente nefericite, era doar un depozit, așa că trebuia să facă un drum special ca să îl acceseze. Iar drumurile

speciale puteau fi urmărite. Era timpul să folosească o metodă de transport ceva mai riscantă.

Pentru a ajunge la Bibliotecă, un Bibliotecar avea nevoie doar de o colecție suficient de mare de cărți pe hârtie sau alte suporturi media. Lui Irene îi mai trebuia și un loc în care să nu fie deranjată timp de o jumătate de oră sau chiar mai mult. Biblioteca Senatului din Malet Street se afla la o distanță scurtă de mers pe jos de locuința ei, iar ea avea să-și îndeplinească scopul. În plus, se înregistrase acolo, ca studentă, așa că documentele ei erau în regulă.

Luă cartea lui Stoker și se îndreptă într-acolo. Biblioteca nu era prea aglomerată, iar Irene nu avu nicio problemă să-și găsească drumul spre un coridor lăturalnic, folosind Limbajul pentru a deschide lacătul unei uși care dădea spre o „secțiune cu acces restricționat" – o simplă șoaptă rapidă de **„Lacăt, deschide-te!"** – și să o încuie din nou în urma ei. Pereții gemeau de rafturi cu volume legate în piele, cu titlurile abia vizibile în lumina slabă a eterului, și care venea dinspre un bec suspendat. Praful de pe rafturi și de pe podea arăta că zona nu era des folosită. O remarcase acum câteva săptămâni.

Se îndreptă spre ușa primei cămăruțe de depozitare, își așeză servieta pe jos și scoase din ea o călimară mititică și un stilou. Era o abilitate nouă pentru ea, care îi fusese transmisă doar când devenise Bibliotecară Rezidentă. (Încă îi era ciudă. Ar fi fost extrem de util să știe înainte. Câte alte lucruri îi erau *încă* ascunse?)

În mod normal, când se crea un portal temporar spre Bibliotecă, un Bibliotecar rostea cuvinte anume în Limbaj, folosind un punct de acces puternic (cum ar fi fost o colecție mare de cărți) pentru a crea o conexiune. Trebuiau să permită conexiunii să se închidă în urma lor, în timp ce locurile se desincronizau. Recent, lui Irene i se arătase că, folosindu-se de forma scrisă a Limbajului, conexiunea putea dura mai mult – suficient de mult ca să ajungă în Bibliotecă, să își vadă de treabă și să revină în lumea alternativă prin același portal.

Cu grijă, se lăsă într-un genunchi și desenă caracterele pentru **UȘA ACEASTA SE DESCHIDE SPRE BIBLIOTECĂ** deasupra

clanței. Ar fi funcționat la fel de bine să zgârie cuvintele pe mijlocul lemnului, dar îi plăcea să păstreze lucrurile cât mai intacte.

După ce termină de pictat ultimul caracter, simți modificarea bruscă a realității, iar nivelul ei de energie scăzu, pentru a alimenta conexiunea. Rămase într-un genunchi, concentrându-se pe respirație, până când se reglă, apoi puse deoparte cerneala și stiloul. Caracterele în Limbaj se uscau pe lemn și începeau deja să dispară. Aveau să dureze cam jumătate de oră. Nu avea mult timp la dispoziție.

– **Deschide-te!** spuse ea, conferind cuvântului inflexiunea completă în Limbaj, cu sufixul special care indica faptul că ușa trebuia să se deschidă spre Bibliotecă.

Ceea ce și făcu.

Irene pătrunse într-o încăpere mai călduroasă, cu tavan înalt, cu pereții acoperți de cortine în carouri albe și roșii. Lumini incandescente radiau o lumină albă, puternică, dar țesătura moale a cortinelor le îmblânzea efectul și făcea atmosfera tolerabilă.

Curioasă, trase de o draperie. În spatele ei se aflau rafturi cu cărți. Aveau cotoare într-un amestec de engleză, suedeză și germană, cu titluri precum *Cartea ticăloșilor din prerie*, *Povești cu activiști din Noul Gothenburg* și *Runele din America de Nord*. Nu avea nicio explicație pentru cortină. Dar se întâmpla adesea ca arhitectura sau piesele de mobilier ale Bibliotecii să nu aibă vreun sens.

Când ieși din încăpere, citi pe o plăcuță de alamă de pe ușă: *B-133 LITERATURĂ NORD-AMERICANĂ. SECOLUL XX – SECȚIUNEA CINCI*. Nu recunoștea încăperea. Se trezi pe un coridor cu marmură alb-cu-albastru atât pe podea, cât și pe pereți și cu ferestre cu vitralii, care erau prea înalte pentru a privi dincolo de ele. La dreapta ei se afla o scară care ducea în jos. La stânga, coridorul cotea.

Era una dintre problemele sosirii printr-o Traversă aleatorie: nu puteai fi sigur unde nimereai. Irene avea nevoie, cât de repede posibil, de o încăpere cu un calculator, unde să poată căuta o anume lady (și, posibil, și un anume lord) Guantes. Mai avea nevoie și de o hartă a bibliotecii locale, pentru a localiza o nișă din

perete în care să poată depozita cartea lui Stoker și să finalizeze astfel misiunea. Era versiunea de poștă internă a Bibliotecii. Se grăbi pe coridor, ținând minte decorul, în cazul în care se întorcea pe același drum. Marcajele albastre se întindeau pe marmura albă ca niște pete de cerneală de un albastru intens și trebui să își înfrângă pornirea de a freca una dintre ele, ca să vadă dacă se ia.

Mă las distrasă mult prea ușor.

Două cotituri mai târziu, ajunse la două uși, cu o nișă plasată între ele. Oftând ușurată, își deschise servieta și lăsă în nișă plicul care conținea cartea. Gata cu asta! Acum putea trece la cercetarea serioasă.

Ușa din stânga ei avea plăcuța: *„B-134 – ROMANE GRAFICE BELGIENE. SECOLUL XX – SECȚIUNEA UNU"*. O deschise, aruncă o privire în interior și constată că exista un calculator pe masă. O pisică portocalie, supraponderală, era încolăcită pe scaun, mimând somnul. După ce aruncă o privire fugitivă la pereții acoperiți de rafturi (văzând o primă pagină lucioasă cu o rachetă lansată spre Lună și alta cu un grup de mumii pitice), dădu pisica la o parte, mormăind niște scuze, se așeză și se autentifică.

Își scană lista de e-mailuri personale. Nu i se părură importante, așa că le ignoră. Nu avea nimic de la mentorul ei, Coppelia, și nici de la părinți. Orice altceva putea aștepta.

Deschise funcționalitatea *Enciclopedie*. Ar fi trebuit să fie un compendiu general de informații de la Bibliotecarii aflați pe teren în lumi alternative. De fapt, deși mai bune decât nimic, relatările lăsau de dorit; cei din Neamul Frumos și dragonii foloseau adesea nume false.

Guantes, tastă ea.

Apăru o înregistrare, veche de 20 de ani. Irene se împotrivi dorinței de a ridica pumnul în aer. *Clic.*

Membru al Neamului cu puteri moderate. De gen masculin. Pretinde a fi aristocrat, de obicei, și își ia titlul de lord. Poate călători între lumi. Aspectele sale arhetipale includ: putere, manipulare, control, conducere. Cititorul va fi observat că numele său este termenul spaniol pentru mănuși, *iar mulți îl pot considera o sugestie de subtilitate și manipulare.*

Irene privi numele autorului înregistrării. *Rhadamanthys*. Statut: *Decedat*. La naiba, nu mai avea cum să-i pună întrebări!

Întâlnit pe G-112. [O lume de tip Gamma, atât cu magie, cât și cu tehnologie.] *Lumea era neutră pe atunci. Erau prezente atât forțele haosului, cât și ale ordinii. Guantes punea la cale o rebeliune aristocrată împotriva Sfântului Împărat Roman. Acesta era susținut de un alt membru puternic al Neamului, pe nume Argent. În timpul luptei dintre cei doi, pentru putere Imperiul a căzut, iar teocrația bizantină, susținută de o prințesă-dragon, a ajuns la conducere...*

– Argent?

Irene se încruntă. Era doar o chestiune de limbi, în fond; ce-i era Silver, ce-i era Argent, versiunea franceză?

...moment în care ambii reprezentanți ai Neamului au părăsit acea lume și cred că au fost disciplinați de membri mai suspuși ai rasei lor. Personal, nu l-am mai întâlnit pe acel domn...

Irene trecu repede peste restul înregistrării. Nimic util – doar câteva notițe despre Guantes, care ar fi fost manipulator, însă ușor de distras de propria sa istețime. Era genul de uneltitor care venea cu noi idei în mijlocul celor deja în desfășurare și pierdea șirul obiectivelor sale finale.

Se gândi brusc la ceva și verifică în ce condiții murise Rhadamanthys. Un accident cu un clopot care plonjase în râul Nipru. Se petrecuse în timpul unei revoluții ruse, pe când încerca să recupereze niște volume de poeme epice. Probabil nu avusese de-a face cu Guantes. Probabil.

Încercă să găsească traduceri evidente ale cuvintelor „mănuși" și „argint". Cu rusa avu noroc și găsi o înregistrare a unui membru al Neamului cunoscut drept prințul Serebro, din urmă cu o sută de ani. Se confruntase cu un lord Perceatka (Serebro câștigase). Bibliotecarul care înregistrase notițele căutase lucrări interzise sub Catedrala Fecioarei Negre. Nimic cert despre cei doi, însă sugestiv.

Era conștientă de trecerea timpului. Scrise repede un e-mail către mentorul ei, Coppelia, rezumând faptele și întrebând dacă Bibliotecara mai în vârstă știa ceva relevant. Irene nu era genul

care să raporteze zilnic, dar, dacă exista șansa ca mentorul său să știe ceva, ar fi fost o prostie să nu întrebe.

Asta era tot ce putea găsi, deocamdată. O înțepa ceafa. Avea sentimentul oribil că uitase ceva, sau nu remarcase ceva important. Trebuia să discute cu Vale cât mai curând. Bibliotecarii se confruntau, ocazional, cu amenințări cu moartea și, chiar dacă reprezentau un risc asumat, nu se aflau pe lista ei de *O sută de experiențe favorite*. Totuși, nu cunoștea gravitatea amenințării. O achiziție de carte și un atac eșuat păreau să implice tot soiul de noi conexiuni. Nu putea ști cât de prost ar fi putut sfârși.

Închise calculatorul și se îndreptă spre ieșire. Îi luase deja douăzeci și cinci de minute. Avea să se întoarcă mai târziu, sau poate mâine, să vadă dacă primise vreun răspuns de la Coppelia.

Cu semnul de pe spate furnicând-o, ieși din Bibliotecă și reveni în timpul și în spațiul reale. (Sau, potrivit unor argumente, în timpul și spațiul ireale, dacă Biblioteca era singura „realitate". Dar aceea era o chestiune de dispută filozofică.) Ușa se închise ferm în spatele ei și ea văzu ultimele urme ale literelor pictate de propria-i mână pălind până la extincție. Nu mai rămăsese nimic, nici cea mai slabă urmă de cerneală sau umbră pe lemn.

Reușise să ajungă înapoi, fără ca nimeni să știe. Și nu se putea abține să nu se bucure că, încă o dată, o scosese la capăt. *Trăiască agenții secreți ai Bibliotecii interdimensionale!*

Strălucirea mulțumirii de sine ținu până când taxiul ei intră pe Baker Street. Când ajunse la locuința lui Vale, văzu că la ferestrele de la etaj nu era nicio lumină – asta însemna că Vale ieșise. Chiar dacă nu era nici prânzul, din cauza cețiii felinarele sunt aprinse, luptând cu atmosfera mohorâtă. Plăti șoferul și se grăbi spre ușă.

Îi răspunse menajera. Era o femeie între două vârste, mereu în aceeași dispoziție. Avea părul cărunt prins într-un coc țeapăn.

– Pot să vă ajut... Ah, dumneata ești, domnișoară Winters! Domnul Vale v-a rugat să îl așteptați, dacă sosiți cât este el plecat.

Irene simți un gol în stomac. Ceva nu era în regulă. Nu știa ce, dar avea o presimțire puternică.

– Ştii unde este? întrebă ea, intrând şi închizând uşa în urma ei.

– A ieşit mai devreme, chemat de Scotland Yard, domnişoară Winters, spuse menajera, luându-i pălăria şi ajutând-o cu haina. Apoi, a sosit prietenul dumitale, domnul Strongrock, cu doar vreo oră în urmă...

Kai trebuia să fi venit direct aici, după discuţia cu Silver, se gândi Irene.

– S-a întâlnit cu cineva la uşă. Am prins câteva vorbe. Era un mesaj de la domnul Vale, să se vadă în East End. Aşa că a plecat. Apoi, când s-a întors domnul Vale, i-am spus toate astea, iar el a plecat spre East End cât ai clipi. Mi-a spus şi a subliniat, domnişoară Winters, că dacă apari dumneata, să te rog să îl aştepţi. Altfel, şi a spus asta cu gravitate, nu îşi asumă consecinţele.

Irene încuviinţase la tot ce îi spunea femeia, dar i se uscase gâtul. Kai fusese ademenit undeva. Val plecase după el. Voia să plece pe loc şi să cheme un taxi spre East End.

Doar că toate simţurile o avertizau că East End era foarte întins. Iar Vale subliniase că era important să îl aştepte aici. Strânse pumnii, dar îşi puse o mască de om calm.

– Firește că voi aştepta până revine domnul Vale. A spus unde anume în East End merge?

Menajera clătină din cap.

– Ştii şi dumneata cum e. Să-ţi aduc o ceaşcă de ceai, cât aştepţi?

Uşa se deschise brusc.

– Nu va fi necesar, spuse Vale, din spatele ei.

Irene se întoarse şi îl văzu stând în prag, privind-o de la cei un metru şi optzeci ai lui. Purta, ca de obicei, haine austere, însă potrivite pentru un gentleman, din cele mai scumpe materiale. (Nu era de mirare că el şi Kai se împrieteniseră atât de uşor. Amândoi refuzau să poarte orice nu era de cea mai bună calitate.) Părul lui negru era pieptănat spre spate, iar profilul lui părea şi mai acvilin decât de obicei.

– Pe unde ai umblat, domnişoară Winters? întrebă.

– Am fost la bibliotecă, domnule.

Nu îşi permise să ridice tonul, dar fu pe aproape.

– L-am trimis pe Kai la dumneata. Unde e acum?

– A fost răpit, domnișoară Winters. În timp ce erai la bibliotecă.

Vale reușea să imprime o cantitate uimitoare de acuzații și de furie pură în cuvinte.

– Mi-ar plăcea să știu ce propui să facem în acest sens.

Vinovăția care o rodea pe dinăuntru – *Îl las singur cinci minute și reușește să se lase răpit* – se ciocni cu o răbufnire de mânie la cuvintele lui Vale.

– Păi, îl recuperăm, firește! Cum îndrăznești...

Menajera tuși, iar amândoi se întoarseră să o privească.

– Vă aduc ceaiul sus, domnule Vale, spuse ea, ferm. Și îi aduc și domnișoarei. Îmi dau seama că aveți de discutat.

– Prea bine, spuse Vale, fără pic de recunoștință, și porni pe scări în sus, mormăind, cu Irene la un pas în urma lui.

M-am înșelat, îi răsuna în minte. Nu era o amenințare la adresa noastră. Nu îmi era adresată mie. Era pentru Kai, iar eu l-am lăsat singur și ei l-au prins.

CAPITOLUL CINCI

Vale se apropie de bovindou, privind spre forfota de la nivelul străzii. Camerele sale erau la fel de aglomerate ca întotdeauna, deşi o zonă lipsită de praf demonstra că menajera îşi făcuse de lucru înainte de sosirea lui Irene. Nu privi spre ea când spuse:

– Ar trebui să îmi cer scuze, Winters. Am spus cuvinte nedrepte.

Revenise, din fericire, la modul obişnuit de adresare, renunţând la formularea „domnişoară Winters".

Irene aprinse lumina şi închise uşa. Îşi încrucişă braţele la piept.

– Îţi accept scuzele, îi spuse ea printre dinţi. Acum, poate că ar trebui să discutăm cum să îl recuperăm.

– Nu prea arăţi empatie, spuse Vale.

Se întoarse şi o privi gânditor, ceea ce i se păru mai enervant decât furia anterioară.

– Cum ne ajută asta acum? întrebă Irene.

Furia şi autoblamarea i se manifestau printr-un tors mocnit în stomac. Dar nu avea de gând să le lase să o controleze, ci să se folosească de ele.

– Putem să nu mai pierdem vremea? Kai s-ar putea afla în pericol chiar acum.

– Probabil, fu de acord Vale.

Furia i se domolise, în timp ce a ei se intensificase. Îi făcu semn să se aşeze.

– Dar să acționăm sub imperiul emoțiilor, fără informații complete, ar fi lipsit de înțelepciune, așa cum am fost și eu, cu câteva clipe în urmă. Te rog, Winters, ia loc! Spune-mi ce știi. Este evident că știi *ceva*.

Irene se așeză cu mâinile în poală.

– Numele Guantes îți spune ceva? întrebă ea. Probabil are legătură cu Neamul Frumos, posibil și cu Silver.

– Hmmm!

Vale se îndreptă repejor spre unul dintre registrele sale imense, pline de tăieturi din ziare și notițe, și începu să-l răsfoiască.

– *Grant*: răscoala și inundația de la Covent Garden. *Guernier*: ucigașa parfumieră. Guantes... Guantes... Nu, nu am nimic. Numele îmi e cunoscut. A sosit de curând din Liechtenstein, împreună cu soția lui, dar încă nu am nimic în privința lor.

Închise registrul și se lăsă să cadă pe scaunul de vizavi de Irene, aplecându-și trupul lung spre ea.

– Spune-mi mai multe, Winters.

Irene parcurse evenimentele din ultimele câteva zile: licitația, bătaia, urmăritorul ascuns, avertismentul lui Silver și propria investigație. Abia dacă remarcă menajera sau ceaiul pe care i-l adusese. Se concentra să îi ofere lui Vale toate informațiile, tot ce ar fi putut folosi. Chiar dacă avea propriile planuri de căutare, dacă se dovedea necesar, în afara acestei lumi, Vale era expertul local, iar ea avea nevoie de expertiza lui.

El o ascultă și o întrerupse doar cu niște întrebări, până când ea se opri. Mâinile lui îmbrățișau ceașca de ceai, dar nu băuse din ea.

– Este rândul dumitale, spuse Irene.

Furia i se mai domolise și se concentra mai degrabă la planificarea pe termen lung.

– Presupun că vii din căutarea lui Kai. Te rog să îmi spui tot ce știi.

Știa că Vale, în calitate de prim investigator particular al Londrei, era cel care cerea, de regulă, asemenea informații de la clienți. Știa și el asta. Îi oferi un zâmbet firav.

– Ai dreptate, Winters.

Vale își așeză pe masă ceașca de al cărei conținut nu se atinsese.

– Am fost chemat de dimineață, foarte devreme, pentru un caz despre care mă tem că nu am libertatea să pomenesc. Totuși, mi-a fost curând limpede că prezența mea nu era necesară. Orice l-o fi făcut pe inspector să mă cheme...

Se încruntă.

– Crezi că a fost o încercare deliberată de a te distrage? sugeră Irene.

Vale încuviință.

– Ținând cont de evenimentele ulterioare... În orice caz, m-am întors și am aflat că Strongrock trecuse pe aici. La ușă, se întâlnise cu un om al străzii, care îl trimisese la o adresă din East End. Din fericire, unul dintre vânzătorii ambulanți de ziare se afla suficient de aproape să audă detaliile. L-am urmărit.

Își privi mâinile.

– Am ajuns prea târziu.

– Ce s-a *întâmplat*? vru să știe Irene.

– Trebuie să înțelegi că am pus lucrurile cap la cap abia după.

Vale avea un ton coroziv, dar, de data aceasta, amărăciunea era îndreptată spre propria persoană. Se învinuia la fel de mult ca ea, își dădu seama Irene, deși din motive mai puțin întemeiate.

– Nu a fost greu să îi găsesc urma. Odată ajuns la adresa la care credea că mă va găsi pe mine, un alt bărbat, deghizat în ofițer de la Scotland Yard, l-a trimis la o adresă aflată la un kilometru. Acolo se afla un depozit vechi, unde se presupunea că investigam eu o crimă. Pe drum, l-au ademenit pe o alee lăturalnică, cu un atac pretins asupra unei persoane nevinovate. A fost culcat la pământ și și-a pierdut cunoștința, printr-o combinație de superioritate numerică, magie a Neamului și droguri. De acolo, a fost dus în altă parte.

– Astea da întorsături! comentă Irene, gânditoare. De ce nu l-au trimis direct la locul răpirii? De ce nu au încercat să-l atace într-un taxi, unde nu ar fi avut spațiu de manevră?

– Cred că ideea a fost să se creeze confuzie, Winters.

Vale privea în gol, gânditor.

– În oricare dintre acele puncte, cineva care se ţinea după el ar fi putut să-i piardă urma.

Cu excepţia mea – nu era necesar să o spună, că se simţea din tonul vocii.

– Dar două persoane s-au aflat la locul faptei, iar eu am descrierea lor. Şi ar putea fi vorba chiar despre aceşti Guantes. Un bărbat de vârstă mijlocie, ceva mai scund decât mine, cu păr cărunt şi cu barbă. Era bine îmbrăcat şi avea o voce poruncitoare. Femeia avea părul negru şi era subţirică. Purta o pelerină peste încălţămintea „străină", deşi sursa mea nu a putut spune de ce i se părea astfel.

– Şi amândoi purtau mănuşi? întrebă Irene.

– Da, spuse încet Vale. Amândoi. Deşi, să fiu sincer, majoritatea bărbaţilor şi femeilor de condiţia lor poartă mănuşi.

Irene încuviinţă. Aşa era. Dar i se părea un amănunt semnificativ.

– Unde l-au dus pe Kai? întrebă ea.

– Asta-i problema, Winters, răspunse Vale iritat. Femeia a fost escortată spre un taxi care aştepta în apropiere. Am adresa la care l-a trimis şi vreau să investighez. Dar bărbatul s-ar părea că a părăsit Londra, folosind o cale a Neamului. L-a luat pe Kai cu el.

Irene şi-a încleştat pumnii în poală, boţindu-şi fusta.

– Ar fi trebuit să spui aşa de la început, spuse ea.

Mintea ei o luase pe arătură. Cum să afle unde fusese dus? Cum să îl salveze?

Vale oftă.

– Winters, hai să lăsăm vinovăţia pentru altă ocazie. Ce trebuie să ştiu este cât de repede îl poţi găsi şi recupera. Nu îl putem lăsa în mâinile lor mai mult decât suntem nevoiţi.

Pentru Vale, emoţiile erau intense, iar îngrijorarea din vocea lui ar fi fost însoţită, la orice alt bărbat, de paşi nervoşi şi apăsaţi prin încăpere. Irene ştia despre Kai că se considera prietenul lui Vale. Nu îşi dăduse seama, până atunci, în ce măsură îi împărtăşea Vale opinia.

Dar era ultima persoană care să-i judece pe alţii pentru că îşi ţineau sentimentele sub control.

– Avem trei căi principale de cercetare pe care le întrezăresc, spuse ea, după câteva clipe de gândire. Una este să îi urmărim pe soţii Guantes prin Londra. Chiar dacă lordul Guantes l-a dus pe Kai în altă parte, am putea afla ceva de la femeie. A doua cale este să caut eu mai multe informaţii în Bibliotecă. Iar, dacă totul dă greş, putem aborda familia lui Kai.

– Cum? întrebă Vale.

– Pot afla unde se află unchiul lui, cel care i-a fost tutore în lumea din care Kai a fost recrutat, iniţial, şi să îi cer informaţii.

Lui Irene nu îi plăcea ideea. Nimeni nu agrea ştirile proaste, iar ea suspecta că dragonii aveau o reacţie şi mai urâtă. Dar, dacă exista cineva care putea găsi un dragon pierdut, acela era alt dragon.

Vale încuviinţă, acceptându-i propunerile.

– Înţeleg că a treia cale ar fi să îl întrebăm pe Silver.

– Nu îmi place ideea, spuse Irene. Doar dacă nu ai vreo metodă de a pune presiune?

– E un lucru la care merită să ne gândim.

Vale se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe agitat.

– Pentru ca el să fie atât de vag în avertizările de mai devreme, trebuie să se afle deja sub presiune din altă direcţie. Alt lucru care merită investigat. Dar...

Se auzi un ciocănit în uşă.

– Domnule Vale? se auzi vocea menajerei. Aveţi o scrisoare.

Vale oftă.

– Probabil o nouă solicitare futilă a serviciilor mele. Scuză-mă o clipă, te rog.

Irene se încruntă, privindu-şi mâinile, şi se gândi la opţiuni, în timp ce paşii lui Vale răsunau în jos pe scări. Să fie Bibliotecară nu îi conferea nicio abilitate de a urmări persoane între lumile alternative. Putea călători dintr-o lume în alta, trecând prin Biblioteca în sine, dar trebuia să afle mai întâi unde fusese dus Kai.

De jos se auzi un glas puternic:

– Winters! Vino aici, acum!

Irene își ridică poalele rochiei și o luă la goană pe scări, după el. Se afla în prag, cu un plic și o foaie de hârtie între degetele atente. Un mesager cu părul nisipiu, purtând o uniformă de hotel, se chircise în fața lui, dorindu-și să fie oriunde altundeva.

– Băiatul ăsta are vești.

– Ce vești? întrebă Irene.

– Spune-mi de unde ai biletul!

Mâinile lui Vale erau încordate, iar liniile tendoanelor o dovedeau din plin, însă ținea hârtia cu delicatețe, cu vârfurile degetelor abia atingând marginea.

Mesagerul își umezi buzele, neliniștit.

– Eu lucrez la Savoy, domnule. Un domn musafir a dorit să v-o livrez.

Vale îi făcu semn din cap să continue și îi ceru:

– Numele său și cum arăta?

– Nu și-a spus numele, domnule.

Vale își înăbuși un oftat.

– Era însă un gentleman. Avea barbă.

– Prea bine, admise Vale oftând. Uite!

Pescui o jumătate de coroană și i-o aruncă.

– Pentru efort. Poți pleca.

– Îl lăsăm să plece așa? întrebă Irene, încet, când băiatul o luă la picior.

– Pot să-l găsesc, dacă este cazul, spuse Vale, cu încredere. Ai văzut cât de bine i se potrivea uniforma? Era a lui, nu parte din vreo deghizare furată. Iar cei cinci nasturi de la mânecă marchează că e unul dintre băieții cu experiență de la Savoy. E posibil să îl aștepte o promovare și să devină valet, în curând. Mănușile erau curate, iar pantofii, proaspăt lustruiți. Dar nu ne-a putut oferi o descriere clară. Ne-a spus doar că tipul avea barbă și se purta ca un gentleman. Asta explică de ce a rămas doar la nivel de mesager. Un angajat mai înalt în rang ar trebui să remarce mai mult decât atât, chiar dacă nu vorbește despre asta.

Irene îi dădu dreptate.

– Ce scrie acolo? întrebă ea.

Vale îi întinse misiva, să o vadă.

– Nu o atinge! îi spuse el. Încă o examinez.

Era o hârtie scumpă. Scrisul de mână, aplecat, era cu cerneală neagră:

Kai a revenit în sânul familiei. Nu încercați să îl găsiți. Este singurul avertisment.

Vale o ridică în lumină.

– Nu are filigran, remarcă el. Hârtia este aceeași cu a plicului. Am nevoie de o lumină mai bună să le examinez.

Se îndreptă din nou spre camerele sale, urcând pe scări.

Irene îl urmă.

– Este un fals, spuse ea. Nu poate veni de la familia lui.

– Serios? De ce ești atât de sigură?

– Absolut! Am văzut mai devreme un mesaj de la familia lui. Era pe un pergament, în chineză. Nu semăna defel cu ăsta. Și dacă unul dintre oamenii lui ar fi venit după Kai, nu l-ar fi răpit.

Și-l putea imagina pe Kai certându-se, dar nu la pământ, dus cu forța.

– În plus, ai spus deja că ai dovezi privind magia Neamului la locul faptei. Niciun dragon care se respectă nu ar lucra cu Neamul. Și, mai ales...

– Da? murmură Vale.

Se așezase la masa de laborator și examina scrisoarea și plicul cu o lupă.

Irene se plimba acum prin încăpere, gândind cu voce tare:

– Dacă ar fi fost într-adevăr un dragon cel care a acționat – poate unul care simțea că este sub demnitatea lui Kai să se asocieze cu ființele umane, cu noi...

Și mai mult, să se împrietenească!

– Orice dragon cu asemenea sentimente nu s-ar obosi să mai trimită mesaje, nici mie, nici dumitale.

Se întrebă dacă avea să găsească o scrisoare similară în locuința închiriată. Nu avea timp să verifice.

– Suntem prea jos pe scara ierarhică să se preocupe.

Vale nu ridică privirea.

– Cu toţii împărtăşesc această opinie?

Tonul lui era profesoral, însă în felul în care îşi înclinase capul se citeau o mândrie şi o aroganţă proprii.

Firește, este conte. Și englez. Și, mai ales, cel mai renumit detectiv din Londra. Cum ar putea un dragon să se compare cu el?

– Am cunoscut unul care avea această părere. Dar şi-o exprima politicos. Avea un soi de...

Căută cuvântul potrivit, în timp ce se aşeza.

– *Noblesse oblige*. Nu pricinuieşti îngrijorări suplimentare unor persoane atât de mărunte.

– Ce noroc pe capul nostru! exclamă Vale şi îşi roti scaunul. Nu are niciun filigran. Hârtie de bună calitate, dar nu o pot identifica fără investigaţii amănunţite. Nu recunosc scrisul. În plus, n-aş spune că mă pricep prea bine să interpretez caracterul omului după o mostră de scris de mână, însă stilul este chinuit, reţinut. Aş sugera că persoana a încercat să îşi schimbe scrisul obişnuit. Plicul nu era sigilat, aşa că nu există indicii în direcţia respectivă. Dumneata ce crezi?

– Eu mă gândesc mai degrabă la conţinut.

Irene se întinse după scrisoare.

– Şi la finalitate. Chiar dacă nu am fi ştiut că a fost răpit, cu siguranţă ne-am fi dat seama că nu este totul cum ar trebui după ce primeam scrisoarea. Cred că este un steag roşu.

– Un steag roşu?

– Da, o încercare de a ne alerta că se întâmplă ceva, fără ca persoana în cauză să admită că ne-a avertizat.

– Ah, lordul Silver! Cu o livrare evidentă, prin intermediul unui bărbat cu barbă, pentru a ne induce în eroare.

Irene încuviinţă. Avea umerii încordaţi. Revizuia, mental, pistele posibile. Deocamdată întorseseră informaţiile pe toate feţele. Ceea ce însemna că sosise vremea să acţioneze.

– Trebuie să ne mişcăm repede, spuse ea. Vreau să ajung la Bibliotecă şi să văd dacă au o cale de a-l localiza pe unchiul lui Kai. Iar dumneata...

– Voi merge la soţii Guantes, firește.

Vale se ridică, oferindu-i mâna.

– Şi la lordul Silver, dacă tot voi fi în zonă. Dacă pune ceva la cale, voi afla. Unde ne întâlnim?

– Cred că ăştia îmi supraveghează locuinţa, spuse Irene, cu părere de rău. Şi cred că supraveghează şi locuinţa dumitale.

Se încruntă, adunându-şi gândurile.

– Dacă mai devreme Kai a fost interceptat chiar în faţa uşii dumitale, atunci este clar că ne urmăresc aici şi că ştiu că ne aflăm amândoi în acelaşi loc, plănuind.

– Ah, fără îndoială! fu de acord Vale. Totuşi, dacă o luăm în direcţii diferite este posibil să ne ajute – crezi că vei putea ajunge la o bibliotecă din apropiere?

– Aşa sper, spuse Irene, cu fermitate.

Simţi o oarecare satisfacţie pentru faptul că Vale nu presupusese că ar fi necesar să o escorteze, şi nici nu se oferise. Îi câştigase respectul acestui om şi punea mare preţ pe asta.

– Nu ştiu cât îmi va lua. Ştiu că este urgent. Dar dacă e dificil să dau de unchiul lui Kai... Să te caut la Scotland Yard?

Pentru o clipă, Vale se încruntă, apoi încuviinţă.

– Da. Du-te la Singh. Îşi aminteşte de dumneata.

Irene şi-l amintea şi ea. Inspectorul Singh, probabil cel mai apropiat aliat al lui Vale din poliţia londoneză.

– Dacă am vreun mesaj, i-l las lui, iar dumneata poţi face la fel.

Încă o ţinea de mână. De fapt, părea să fi uitat.

– Ai grijă, Winters! mai spuse el. Duşmanii noştri par bine pregătiţi. Dacă ar fi posibil să te însoţesc, aş face-o.

– Dar ce poţi afla pe-aici este mai important, îl întrerupse Irene.

I-ar fi plăcut să-l ştie păzindu-i spatele şi la naiba cu regulile privind aducerea străinilor în Bibliotecă! Dar ce spusese era adevărat. Trebuiau să ştie ce puneau la cale cei doi Guantes.

– Nu e timp de pierdut. Mă bazez pe dumneata.

Zâmbetul lui era abia perceptibil, dar era acolo.

– Atunci, să nu-l lăsăm pe Strongrock să aştepte.

CAPITOLUL ŞASE

Irene fu aproape surprinsă şi cumva dezamăgită când nu încercă nimeni să o răpească în drumul ei spre British Library. Dacă ar fi încercat cineva, măcar şi-ar fi făcut *o idee* cât de mică despre ce se întâmpla.

Dar nu o aştepta niciun taxi misterios, să o ducă într-un loc necunoscut; niciun mascat nu o târî pe alei lăturalnice – nimic care să-i fie de folos. Asta îi provocă o stare de irascibilitate, în timp ce trecea prin încăperile ce duceau spre portalul principal al Bibliotecii.

Traversa către Bibliotecă se deschidea dintr-un depozit neimportant, care funcţionase cândva ca birou, şi, din fericire, nu existau abonaţi în jurul ei, care să o vadă intrând. Era treabă de câteva clipe să încuie uşa în spatele ei, folosind Limbajul, şi după ce o făcu se grăbi spre uşa-Traversă. Arăta ca o debara şi pentru oricine *era* o debara. Dar era legată permanent de o uşă anume din Bibliotecă, iar Irene avea cheia lingvistică.

– **Deschide-te spre Bibliotecă!** rosti ea şi simţi conexiunea formându-se, când cuvintele se rostogoliră în aer.

Deschise uşa şi păşi repede înăuntru.

Uşa ferecată cu un drug greu, de fier, dinspre Bibliotecă se închise cu zgomot în urma ei. De cealaltă parte erau afişe care atârnau pe balustradele din cameră, proclamând: *INFESTARE GRAVĂ CU HAOS. INTRARE DOAR CU AUTORIZAŢIE* şi *PĂSTRAŢI-VĂ CALMUL. RĂMÂNEŢI AFARĂ*. Irene se încruntă

la cuvântul „gravă" de pe primul afiș. Ultima dată când trecuse pe aici, cu câteva luni în urmă, infestarea fusese doar standard.

Dacă era vorba despre dispariția lui Kai... spera că nu.

Cineva folosise camera pentru a depozita alte cărți, iar lângă rafturile pline se aflau multe împrăștiate pe podea, cu cotoarele îngălbenite. Irene trebui să își ridice poalele, pentru a evita să le răstoarne, croindu-și drum spre ieșire.

Cea mai apropiată încăpere cu calculator se afla la câteva uși distanță, la stânga. Era goală, deocamdată, așa că se aruncă într-un scaun și se autentifică, trimițând un e-mail rapid Coppeliei: ***Kai a dispărut. Circumstanțe dubioase. Solicit întâlnire imediată. Irene.***

Răspunsul sosi în cinci minute. Tocmai ce căutase „Negocieri cu dragonii", dar nu făcuse niciun progres. Mesajul era: ***Transfer rapid autorizat. Prima la stânga, trei etaje mai sus, cuvântul de transfer este*** **coerent.** ***Coppelia.***

Irene ieși, își ridică din nou poalele rochiei și o luă la fugă. Transferurile rapide consumau multă energie și nu rămâneau deschise multă vreme. Coppelia autorizase un transfer rapid, iar asta era îngrijorător.

Trei etaje mai sus, peretele era acoperit cu tapet art déco, făcând cabinetul de transfer foarte evident din punctul de vedere al stilului. Ușa era din stejar masiv și părea nepotrivită acolo, între două statuete de ghips cu femei în robe. În cabinet încăpeau o persoană și un teanc de cărți.

Intră și închise ușa în urma ei. Nu existau lumini. Nici sunete. Simțea doar miros de praf. Se sprijini de pereți.

– **Coerent!** rosti ea în Limbaj.

Cabinetul se zgâlțâi în jurul ei, ca un mic lift tras în toate direcțiile, cu mare viteză. Închise ochii, concentrându-se să nu vomite.

Cu o ultimă zguduitură, cabinetul ajunse. Irene își recăpătă suflarea, deschise ușa și ieși în camera bine luminată.

Era biroul personal al Coppeliei, bine cunoscut după multele ore petrecute acolo, în calitate de studentă și de asistentă personală. În centru se afla biroul imens din lemn de mahon, care se curba, luând forma literei „U", permițând documentelor să fie

plimbate pe suprafața lui. Pereții erau plini de rafturi, firește – dar ici și colo mai atârna și câte o icoană slavă, aurită, pe lemn. Irene văzu că afară se lăsase noaptea, iar luminile din birou treceau prin bovindou, făcând să strălucească peisajul înzăpezit. Scaunele suplimentare fuseseră scoase din încăpere. Coppelia ședea pe singurul disponibil, în spatele biroului.

Stând în picioare în fața ei, Irene se întreba dacă era corect să se simtă ca o școlăriță care dădea raportul profesoarei sau ca o condamnată chemată în fața Inchiziției. În orice caz, bănuia că era normal să aibă emoții.

Coppelia părea aproape la fel de impasibilă ca de obicei. Avea o tichie stacojie pe cap, din care ieșeau câteva șuvițe albe, pe frunte. Purta o robă fără mâneci, simplă, dintr-o catifea moale, maroniu-roșcată, care îi lăsa la vedere întreaga lungime a brațului ei cioplit din lemn. Avea aceeași nuanță gălbuie ca brațul ei natural, cel drept, însă o textură complet diferită – numai articulații și mecanisme.

– Un raport slab, spuse ea, șuierând ușor. Asta dacă nu știi mai multe decât mi-ai spus deja.

– Ți-am trimis doar schița, în mod deliberat, spuse Irene, hotărâtă. Ținând cont de importanța situației, am presupus că ai dori să auzi restul în persoană.

– Spre deosebire de ideea de a-mi trimite un e-mail pe care l-ar fi putut citi oricine, da? întrebă Coppelia.

– Faci o presupunere care nu-mi aparține, răspunse Irene.

Coppelia preferase să lase deoparte originea controversată a lui Kai, ultima dată când se întâlniseră. Dar Irene nu era sigură că faptul era cunoscut de toată lumea aflată la nivelul potrivit sau că era încă pur confidențial.

Coppelia ridică mâna autentică și își frecă fruntea.

– Spune-mi tot ce știi!

Irene trecu rapid peste detalii. Trebui să pomenească despre implicarea lui Vale, firește. Dar Coppelia știa deja despre Vale și despre cantitatea de informații pe care le primise el despre Bibliotecă. Încuviință ușor, în câteva rânduri – invitația din partea

familiei lui Kai, avertismentul de la lordul Silver, familia Guantes și comentariile lui Vale cu privire la scrisoare (presupusă a veni tot din partea familiei lui Kai), dar, altfel, rămase tăcută, ascultând.

Într-un final, comentă:

– Circumstanțe dubioase. Nu prea pot contrazice exprimarea. Ce crezi?

– Cred că scrisoarea este falsă, spuse Irene, cu sinceritate. Nu mă refer doar la formă. M-aș aștepta la mai mult *stil*, dacă ar fi vorba despre familia lui Kai. Din câte a povestit despre ei, sunt totuși de sânge regal. Asemenea persoane nu trimit amenințări de genul „Nu încercați să îl găsiți". Fie nu s-ar obosit defel cu oamenii de rând, fie ne-ar informa, în mod elegant, că vom fi lipsiți de prezența lui. Așa că încercarea de a ne trimite într-o direcție greșită nu este prea reușită.

– Și totuși, iată-te aici! spuse Coppelia. Și întrebi despre familia lui. Dacă ești atât de sigură că este o pistă falsă, de ce te mai obosești?

– Pentru că trebuie să îl găsim, răspunse Irene.

Își duse mâinile la spate, ca să-și ascundă pumnii încleștați.

– Dacă Vale îi poate găsi pe soții Guantes, sau oricine vor fi ei, e foarte bine. Dar, dacă nu, atunci cum să dăm de urma lui Kai? Sunt responsabilă pentru el.

Cuvintele rămaseră în aer, ca o promisiune.

– Și pentru că a fost răpit când se afla sub protecția mea, familia lui ne poate acuza.

Coppelia își uni degetele, carne cu lemn.

– Este adevărat că Biblioteca nu își dorește deloc să intre într-un conflict cu neamul lui Kai, fu de acord ea. Și că răzbunarea unui dragon e treabă serioasă. Uragane, furtuni, tsunami, cutremure... Am văzut o lume distrusă așa și abia am putut să scap. Deci, ce dorești de la mine?

Irene încercă să dea la o parte câteva imagini foarte neplăcute. Dura prea mult.

– Am nevoie de toate informațiile de care dispunem despre lordul Guantes, care nu se regăsesc în înregistrările publice.

Și presupun că Biblioteca știe mai multe despre familia lui Kai decât știu eu. Este vreo șansă ca răpirea să fie opera lor?

O lovi o idee.

– Sau opera cuiva care are vreo legătură cu ei? O facțiune rivală? Un slujitor prea entuziast?

– Hmmm! O întrebare pertinentă. Nouă din zece.

Coppelia se gândi, fără să-și ia ochii de la Irene. Aceasta nu îndrăzni să privească în altă parte.

– Nu cred că familia lui l-ar răpi și nici că nu ar lăsa un bilet în care să spună că a plecat. Ar fi sub demnitatea lor. Dar orice familie regală are subordonați, are legături în lumea de jos și, în general, oameni care ar accepta sugestii precum „De ce nu mă scapă nimeni de preotul ăsta incomod?". Unul dintre ei ar fi putut... Și da, există facțiuni printre dragoni. Nu toate susțin familia regală.

Irene oftă. Încă o incertitudine.

– Deci nu pot fi sigură că sunt implicate.

– Nu, spuse Coppelia. Nu poți. Nu putem. Și nici nu avem un canal secret pe care să întrebăm, în numele Bibliotecii.

Irene își lăsă capul într-o parte.

– *În numele Bibliotecii*, poate că nu, dar dintr-o perspectivă privată? Nu există nimeni care să cunoască pe cineva, care cunoaște pe altcineva, care poate întreba...

Lăsă fraza neterminată, plină de speranță.

Coppelia clătină din cap. Un *nu* hotărât. Părea precaută. Cu siguranță că exista cineva care cunoștea pe altcineva care putea întreba, chiar dacă nu se puteau ocupa de chestiunea în cauză.

– Firește că nu, spuse Irene, cu amărăciune.

Vedea încotro se îndreptau.

– Chiar dacă ar avea cineva acces la dragoni, ar fi mult prea suspuși în rândurile Bibliotecii ca să acționeze singuri. Și Biblioteca nu se poate implica.

Coppelia își desfăcu brațele.

– Exact! Ar fi totuși o persoană în această situație, care ar putea întreba...

– Bine. Bine!

Irene o văzu pe Coppelia mijind ochii la tonul ei și încercă să se calmeze.

– Bine! Trebuie să fiu eu *cea care-și pune capul în botul dragonului. Cea care își va asuma vina, dacă lucrurile ies prost.* Dar aș vrea să întreb ceva, mai întâi. O întrebare generală, înainte să trec la particularități.

– Întreabă, spuse Coppelia cu jumătate de gură. Dacă nu răspund, nu este pentru că vreau să îți pun bețe în roate.

Irene încuviință.

– În accepțiunea cea mai liberă... de ce l-ați adus pe Kai la Bibliotecă? Serios! *Știați* ce era. De ce l-ați acceptat? De ce mi l-ați alocat tocmai mie?

Era o discuție care ar fi trebuit să aibă loc în spatele unor ferestre ferecate sau al unor draperii de catifea groasă. Nu era în regulă să se poarte atât de deschis – și mult prea expusă.

Coppelia coborî privirea.

– Au mai fost tineri dragoni aici, înaintea lui Kai, spuse ea încet. Niciunul dintr-o familie atât de nobilă, dar... s-a mai întâmplat și se trece politicos cu vederea acest fapt când se repetă situația. Chiar dacă plasamentul acesta se consideră ușor de ascuns. Există protocoale secrete. Există înțelegeri. Niciun dragon nu a optat să rămână și să depună jurămintele de Bibliotecar. Să fiu sinceră, mă îndoiesc că o va face tocmai Kai. Nu i-ar sta în fire.

Irene încuviință, acceptând.

– Dar de ce eu?

Coppelia șovăi, apoi făcu un semn din cap:

– **Pentru că**, spuse ea în Limbaj și deci rostind adevărul absolut, **am considerat că ar fi cel mai bine pentru amândoi.**

Trecu iar la engleză, privind-o pe Irene.

– Și asta e tot ce pot să spun, deocamdată.

– Pentru binele tău? spuse Irene, sec.

Nu avea *timp* pentru toate secretele astea nenorocite! Era fiica a doi Bibliotecari, o combinație neobișnuită – se presupunea

că devenise astfel mai potrivită pentru a se ocupa de dragoni? Nu își dădea seama de ce.

Coppelia ridică din umeri.

– Luăm cele mai bune decizii de care suntem capabili. Ai obiecții în privința lui?

– Cum adică? Irene știa că evita întrebarea, dar nu era sigură la ce se referea Coppelia.

– Te-a ofensat cumva? întrebă Coppelia, cât se poate de direct.

– Este politețea întruchipată, spuse Irene. Așa cum știi, de altfel.

– Ți-a făcut vreun rău?

Irene se gândi la ochii lui Kai, la ezitarea lui, la sinceritatea lui. Voise să o protejeze *pe ea*, când era răspunderea ei să îl protejeze *pe el*.

– Nu, și o știi prea bine. Chiar este necesar să trecem prin asta, aici și acum?

– Încerc să confirm că nu ai niciun motiv să vrei să scapi chiar tu de el.

– În numele Cerului! explodă Irene. Dacă nu ai încredere în mine, atunci nu mai avem ce discuta. În plus, te rog frumos să îmi asociezi măcar puțină inteligență. Dacă aș fi încercat să îl răpesc chiar eu, n-aș fi aici, povestindu-ți despre asta!

– Trebuie să mă asigur, spuse Coppelia, foindu-se pe scaun. Te-ai gândit ce să faci mai departe?

– Da, spuse Irene.

Era încă furioasă pe sugestia Coppeliei că ar fi putut fi implicată în orice fel în dispariția lui Kai, dar reuși să își păstreze cumpătul. Kai era în pericol, probabil, și orice secundă conta.

S-ar putea să iasă urât. Așa cum tocmai ai precizat, dragonii or fi supărați și s-ar putea răzbuna pe mine.

– Și este posibil ca Biblioteca să le permită asta, spuse Coppelia. Dacă se decide că tu ești răspunzătoare pentru el și dragonii se simt jigniți, s-ar putea să fim nevoiți să îți luăm postul.

Irene fu străbătută de un fior.

– N-ați face asta, spuse ea.

Dar sunase ca un adevăr din cele mai oribile coșmaruri, din scenariile cele mai urâte. Însemnul Bibliotecii nu poate fi îndepărtat.

Ochii Coppeliei erau triști, însă chipul îi împietrise.

– Draga mea Irene, nu putem risca un război din pricina unui dragon. Sau din pricina unei Bibliotecare. Ai făcut o treabă excelentă ca Rezidentă, dar dacă se ajunge acolo, *cineva* trebuie să își asume vina.

– Mă consider avertizată, spuse Irene, pe un ton neutru, ignorându-și gheara din stomac. Să trecem la treabă! Cum iau legătura cu familia lui?

– Cel mai simplu ar fi să mergi în lumea de unde l-am recrutat, spuse Coppelia. Ți-a spus vreodată cum se numește?

– Doar că era una dintre Gamma, răspunse Irene. Tehnologie la nivel înalt, magie moderată. Îl voi găsi acolo pe unchiul lui?

– Dacă ai noroc. Sau măcar locuința acestuia, pe care am înțeles că ar avea-o acolo. Își spune Ryu Gouen.

Așteptă ca Irene să încuviințeze.

Traversa noastră către acea lume – apropo, este G-51 – se deschide în interiorul Bibliotecii Palatine din Heidelberg. Ryu Gouen se afla în Europa, ultima dată când i-a fost raportată prezența, așa că s-ar putea să nu ai mult de mers. Mi s-a spus că rețeaua de căi ferate rapide din lumea aceea alternativă este foarte bună.

– Cine este Bibliotecarul nostru acolo? întrebă Irene. Presupun că avem un Rezident.

Coppelia făcu semn din cap că da.

– Se numește Murasaki. Dar aș prefera să eviți contactul cu ea. Cu cât avem mai puține explicații de dat despre Kai, cu atât mai bine.

– Dacă ies din Traversă și dau nas în nas cu ea, va fi ciudat.

Irene înțelegea punctul de vedere al Coppeliei, dar, în același timp, viața ei ar fi fost mult mai ușoară dacă ar fi primit ajutor imediat în traversarea unei Europe noi, străine. Și haine. Și bani.

– Atunci, inventează o scuză. Poți pretinde că te-am trimis la cumpărături, dacă nu-ți vine altceva în minte. Așa! Alte întrebări?

– Da. Soții Guantes. Știi ceva despre el? Sau despre ei?

– Din păcate, nu.

Să își recunoască ignoranța era ceva ce o irita destul de tare pe Coppelia.

– Întreb și eu mai departe, dar e posibil să dureze. Și voi afla dacă știe cineva ceva despre luptele pentru putere dintre membrii de vază ai Neamului. Ceva relevant, firește.

Mai exista un lucru pe care Irene dorea să îl afle.

– Alberich poate ajunge la mine cât sunt în G-51?

Poate că nu era momentul pentru frici personale, dar trebuia să știe. Alberich era un personaj de coșmar, cel mai puternic trădător al Bibliotecii, un criminal, un monstru! Cu câteva luni în urmă, îl înfruntase și câștigase. Fusese alungat din lumea lui Vale, în consecință, și nu avea acces nici la Bibliotecă, dar gândul de a merge într-un loc unde el o putea găsi o îngheța pe Irene până în măduva oaselor. Simți furnicături de-a lungul cicatricilor de pe mâini. Era deja suficient că ucidea oameni, dar ce le făcea înainte era însă mai rău.

Coppelia o privi gânditoare, iar Irene se întrebă dacă urma să născocească o minciună comodă ca să o țină pe calea cea dreaptă. Într-un târziu, spuse:

– Fizic, este posibil pentru el să intre în lumea aceea. Dar nu te poate găsi și nici nu ai vreun motiv să presupui că va fi acolo...

– Doar dacă nu se află chiar el în spatele răpirii lui Kai, sugeră Irene.

– *Dacă* ar fi așa, accentuă Coppelia, te-ar fi răpit și pe tine. Opt din zece pentru că ai propus ipoteza, dar patru din zece pentru că ai picat proba Briciului lui Occam și ai dus prea departe posibilitățile. Așa cum spuneam, Alberich nu are niciun motiv să creadă că ai putea fi acolo. Este o lume cu legi puternice și haos redus, o anatemă pentru cei de teapa lui Alberich, care are legături trainice cu Neamul Frumos. Probabil de aceea preferă să o frecventeze dragonii care iubesc ordinea. Nicăieri nu este complet sigur, cu excepția Bibliotecii, dar lumea aceea este printre cele mai sigure.

Irene încuviință, dar îndoiala persista.

– Are sens, spuse ea. Mulțumesc.

Știa însă că Alberich avea să îi bântuie coșmarurile pentru multă vreme.

– Deocamdată, cred că poți lăsa deoparte gândul acesta, spuse Coppelia, nerăbdătoare.

O pendulă bătu ora fixă de pe un raft ascuns. Amândouă priviră într-acolo. Timpul trecea. Coppelia se întoarse spre Irene.

– Ce propui să faci după ce contactezi familia lui Kai?

– Depinde de situație, spuse Irene, cu fermitate, după care inspiră adânc. Dacă este cazul, te contactez.

– Și dorința ta de a-ți lua propriile decizii nu are nimic de-a face cu asta?

Coppelia rânji cu răceală, arătându-și vârsta. Chipul ei, de obicei calm, un model al îmbătrânirii cu grație, se transformă, pentru o clipă, într-o hârcă plină de prejudecăți.

– Siguranța lui Kai primează. Iar dorința mea de a face lucrurile „așa cum vreau" nu va conta niciodată mai mult, spuse Irene.

Făcu un pas în spate.

– Mi l-ai dat în grijă, așa că sunt responsabilă pentru el. Doar să mă lași să merg și să-mi fac datoria.

Biroul părea foarte tăcut, după izbucnirea ei. Coppelia se sprijini de spătar, încă rânjind.

– Deci îl vei aduce înapoi din datorie, spuse ea, și nu din alte motive.

– Chiar este *necesar* să faci asta? se răsti Irene. Trebuie să ajung în G-51.

– Ce ai spune dacă ți-aș cere să răspunzi în Limbaj? întrebă Coppelia.

Bezna se aduna în jurul lor. Luminile pălirăă, iar cerul nopții de afară era acoperit de nori.

– Că, aici și acum, nu contează de ce îl voi aduce înapoi sau îl voi lăsa cu familia lui, spuse Irene.

Pentru că nu conta.

– Acum, ce ai spune tu dacă te-aș întreba de ce ești atât de pornită să mă testezi?

Întrebarea rămase suspendată între ele, fără niciun răspuns. Apoi Coppelia se lăsă din nou în față și tastă o comandă rapidă pe calculator.

– Folosește din nou dulapul pentru transfer rapid, spuse ea. Te va duce la ușa spre Traversa G-51. Cuvântul de transfer este *Răspundere*. Și încă un lucru.

– Da?

– Mi-ai amintit că ești răspunzătoare pentru Kai, precum și tot ce însoțește această răspundere. Știm amândouă că te pui în pericol. Te rog să ai grijă.

KAI PRIZONIER

Kai își reveni în simțiri lent și dureros. Își simțea întregul trup disfuncțional. Nu era vorba de durerea provocată de mușchi și articulații forțate și nici de pulsația unei răni. Simțea, mai degrabă, că aerul era toxic și că așa răspundea trupul lui.

Poziția nu îl ajuta. Zăcea cu fața în jos pe spinarea unui cal, cu mâinile încătușate la spate, inspirând sudoare proaspătă de cal cu fiecare gură de aer. Zgarda din jurul gâtului îi bloca puterea și îl forța să își păstreze înfățișarea omenească. Nu avea idee unde se afla sau ce se întâmpla, dar își dădea seama că era într-o lume cu un nivel de haos foarte ridicat, mult mai neplăcută pentru unul ca el decât oricare lume vizitată anterior.

I se învârtea capul și se luptă cu dorința de a închide ochii. Se întrebă cum s-ar fi descurcat Irene dacă *ea* ar fi fost prizonieră. Ar fi pretins că este inconștientă, presupuse el, până când afla tot ce putea, apoi ar fi evadat.

În apropiere se afla apă, peste tot în jur, și chiar dacă era poluată de haos și nu o putea atinge, îi simțea prezența. Așa! Notase primul aspect. Treceau oameni pe lângă el. Purtau îmbrăcăminte colorată. Altă observație. Auzea oameni vorbind în italiană. Italiană și apă: trebuia să însemne ceva, dar, deocamdată, nu își dădea seama ce. Reuși să ridice capul suficient ca să vadă în față alt cal, cu un călăreț – bărbatul care îl răpise.

Furia îi strânse stomacul. Nu putea îndura asta. Avea să...

Lumea începu din nou să se învârtă și își lăsă fruntea în jos, încercând să-și domolească respirația. Caii se opriră și din față se auziră voci.

– Lord Guantes, ați ajuns mai repede. Putem întreba dacă ați întâmpinat probleme?

– Nimic deosebit.

Era vocea răpitorului. Buzele lui Kai îi dezvelira dinții, într-un mârâit.

– A trebuit să accelerăm nițel planul. Soția mea ne va urma cu Trenul. Închisoarea este pregătită?

– Da, milord. Vom fi bucuroși să vă ținem aici prizonierul.

– Nu prea cred.

În vocea răpitorului se citea o aroganță clară.

– Dragonul rămâne în grija mea până când intră în celulă. Și eu păstrez cheia zgărzii de la gâtul lui.

– Vă îndoiți de Decari, domnule?

Kai își mușcă limba, încercând să se concentreze. Trebuia să poată folosi ceva. Reuși să ridice iar capul, să își privească răpitorul. Arăta marcat de un drum anevoios. Mantia din blană cenușie avea urme de noroi și ploaie. Dar își păstra alura de aristocrat, de conducător.

– Mă îndoiesc de oricine, răspunse lordul Guantes. Există o singură persoană în toate lumile în care mă încred, iar ea nu e aici. Firește că am cea mai aleasă considerație pentru Decarii tăi. Dar, în cercurile în care ne învârtim, este firesc ca oamenii importanți să se bănuiască unii pe alții.

Vocea îi deveni gravă, iar Kai era conștient că alți oameni se opreau să îl asculte, atrași de prezența și de glasul lui.

– Prietene, ne îndreptăm către un viitor nou și măreț, în care vom mărșălui umăr la umăr până când alte și alte lumi se vor afla sub dominația noastră. Nu vorbesc despre vreo viziune mistică, îndepărtată. Vă ofer ție și Decarilor tăi care conduc ținutul o oportunitate fermă și concretă.

Făcu un gest larg, arătând spre un orizont îndepărtat, metaforic.

– Vom înainta. Vom declara război fățiș dragonilor. Sferele vor cădea în fața Neamului și aliaților noștri, asemenea grâului sub seceră. Reușita aceasta nu este decât prima din multele victorii ce vor urma. Cei care mi se vor supune vor fi înălțați, vor deveni zei!

Suna foarte convingător. Așa legat cum era, neajutorat, prizonier, Kai simțea dorința de a încuviința și de accepta spusele acestui om. Chiar își dorea să se ofere voluntar. Nu semăna deloc cu demonstrația de farmece seducătoare, practicată de lordul Silver. Avea impact direct asupra rădăcinii de comandă/ascultare a tulpinii creierului. Kai pricepea sensul obedienței față de cei mai în vârstă și față de superiori, iar discursul acesta încerca să apese aceleași butoane. Un dragon i se putea împotrivi. Oamenii aveau capacități mult mai reduse.

Corul admirativ de murmure care se ridica pe fundal se întrerupse când sub ei izbucni un cutremur, alimentat de o undă de putere haotică. Îl împinse pe Kai înapoi în inconștiență. Caii nechezară, smucind din capete și azvârlind din copite. Apele tremurară, la rândul lor, amenințând să își părăsească mătcile.

– Îmi cer scuze, spuse lordul Guantes, fără a părea deloc să regrete. Uneori, mă las purtat de val. Sper că stăpânii voștri vor aprecia entuziasmul meu.

– Firește, domnule, spuse celălalt bărbat. Dar cred că ar prefera să vă păstrați elocvența pentru țintele potrivite și să nu o risipiți pe cetățenii obișnuiți.

– Firește, firește, spuse lordul Guantes, liniștitor, tonul poruncitor revenindu-i în glas.

Kai nu putea respira. Aerul trăsnea de haos și îi înfunda plămânii. Era captiv în trupul lui omenesc, atât de slab. Se luptă împotriva vocii lui Guantes, împotriva haosului care pătrunsese această lume și care îl ardea dureros. Dar nu găsi niciun loc sigur și nicio soluție.

Se afundă în beznă. Din nou. *Tată! Unchiule!* Își ciopli gândurile în chip de rugăminți, încercând să rămână conștient. *Unde sunteți?*

Vale!

Irene!

Ajutați-mă...

CAPITOLUL ŞAPTE

Nu era o surpriză că ucenicul ei se obişnuise atât de repede cu lumea alternativă a lui Vale, îşi spuse Irene. Era la fel de poluată ca aceasta. Diferenţa principală era că, aici, oamenii nu îşi acopereau feţele cu eşarfe. Fie erau bogaţi şi îşi petreceau vieţile în intimitatea locuinţelor lor, cu aer condiţionat, cu maşini, cu heli-navete şi pe moşii, fie erau săraci şi pur şi simplu respirau aerul – şi, probabil, dezvoltau tot soiul de boli de plămâni. Reclame holografice ofereau plămâni transplantaţi, crescuţi cu forţa din propriul stoc genetic. Niciuna dintre ele nu pomenea magia, iar lui Irene i se păru foarte interesant. Era posibil să nu poţi combina magia şi tehnologia aici sau ca magia să fie ilegală. Îşi dori să fi ştiut câte ceva despre lumea aceasta. Chiar şi două minute petrecute cu un fluturaş de informare publică ar fi fost educative, deşi mai fusese în lumi asemănătoare. Trebuia să presupună că erau prezente problemele tipice ale acestui nivel tehnologic: prea multă supraveghere publică şi totul executat electronic.

De partea cealaltă a Traversei nu se aflase nimeni, ceea ce uşurase lucrurile. Biblioteca era veche şi plină de praf, de mobilă veche, de podele acoperite cu dale şi de arcade din lemn. Nu era deliciul glorios al bibliofililor care fusese cândva. Dar acela era pericolul vechilor Traverse, care începuseră ca biblioteci importante, sau colecţii de cărţi, însă scăzuseră apoi, lăsând Traversa la locul ei. Pe măsură ce aristocraţii şi cei de sânge regal

se înălțau și cădeau, ce fusese cândva piesa de rezistență a unui conducător se transforma într-o bibliotecă publică sau într-un muzeu mucegăit. Așa ca aceasta. Erau suficiente câteva cordoane de catifea roșie și semne folositoare ca să exprime că era o clădire publică. Dar niciun semn de vreun Bibliotecar Rezident – și Irene fu recunoscătoare. Nu voia să piardă timpul dând explicații.

A urmat un grup de turiști afară, cu rochia ei prea lungă pentru lumea aceasta fluturându-i în jurul gleznelor. Se simțea expusă, dar încercă să pară doar demodată. Apoi, cineva încercă să o jefuiască, în clipa în care păși pe o alee lăturalnică. Asta îi puse capac, așa că se uită urât la tânărul îmbrăcat în culorile unei bande, care încerca să o înfrunte. Îndreptase spre ea un dispozitiv mic, electric, care scânteia – un soi de *Bună, sunt un pistol cu electroșocuri periculos.*

– Te rog să lași chestia aia, spuse ea, într-o germană de gheață. Sau te voi face să îți pară foarte rău. Mă grăbesc și n-am timp de prostiile astea.

– Ba ai o groază de timp, răspunse băiatul. O privi de sus în jos. Să începem cu actul de identitate și cu cardurile, dacă le poți găsi pe sub rochia aia.

Irene inspiră adânc. I-ar fi putut arunca în aer arma electrică, dar nu îi știa numele precis în Limbaj. Ar fi putut fi și alte dispozitive în apropiere, care ar fi suferit dacă folosea substantive generice – și exista *posibilitatea* unei reacții exagerate. O luptă corp la corp ar fi fost rapidă și eficientă, dar exista probabilitatea să piardă.

Cât despre a treia opțiune... să folosească Limbajul așa era foarte riscant și cu rezultate temporare, însă cinci minute ar fi fost de ajuns.

– **Tinere**, spuse ea, în Limbaj, regretând că nu avea un termen mai specific, **crezi că sunt o persoană deosebit de periculoasă.**

Irene simți cum universul se întinde în jurul ei, parcă încercând să accepte, în interiorul microcosmosului din capul băiatului, felul în care alterase ea realitatea. Însemnul Bibliotecii de pe spatele ei o înțepă ca o arsură solară puternică și o durere cumplită

îi cuprinse tâmplele. Din nara dreaptă îi curse sânge și ridică mâna să îl șteargă.

Pentru o clipă de indulgență extremă, fu nespus de satisfăcută să constate că tânărul o privea cu groază. Mai văzu și o pată neagră întinzându-se pe prohabul strâns cu iscusință al blugilor lui.

– Lasă arma, actul de identitate și cardurile! porunci Irene, revenind la germană. Apoi fugi de-aici!

El lăsă arma, de parcă i-ar fi ars degetele. Apoi, cu o mână tremurătoare, scoase un portofel din jacheta mototolită și se aplecă să îl lase pe jos. După care se dădu înapoi câțiva pași, fără să-și ia ochii de la ea, și se întoarse iute, luând-o la fugă pe alee, înspăimântat.

Era simplu să manipuleze obiecte folosind Limbajul. Dar mințile alerte se opuneau și întotdeauna reveneau la starea inițială, știind că fuseseră alterate. De îndată ce băiatul își dădea seama că fusese păcălit, avea să îi ia urma, dornic de răzbunare. Irene dădu un șut armei, apoi ridică portofelul, deschizându-l în timp ce părăsea aleea. Ignoră privirile trecătorilor și își dori să fi purtat îmbrăcăminte specifică acelei lumi. Nu făcea parte din plan, dar i-ar fi fost folositoare.

După aceea, totul fu mai degrabă rutină, ușurată de faptul că nu era necesar să își păstreze aici o identitate pe termen lung. Trecuseră ani buni de când trebuise ultima oară să opereze într-o lume cu tehnologie avansată, dar își amintea principiile de bază. Folosește Limbajul ca să ajusteze supravegherea pe computer și operațiunile bancare, după necesități, și mișcă-te încontinuu, înainte ca backup-urile calculatoarelor să se reseteze și să observe ceva în neregulă.

Câteva cuvinte în Limbaj, adresate unui bancomat sub forma unei găuri într-un zid, goliră contul hoțului și creară unul pentru ea. Plecă în grabă, înainte ca oricine să poată investiga camerele nefuncționale și mecanismele de siguranță picate. Cumpără de la un magazin ieftin o pereche de blugi și o jachetă. Apoi, ajunse într-un magazin scump, de unde cumpără un costum de calitate, care arăta aproape suficient de elegant pentru o vizită la

un milionar. Hoțul nu apăru, deși, la un moment dat, se produsese o aglomerație bruscă de elicoptere ale poliției, în urlet de sirene. Se întrebă, simțindu-se vinovată, dacă declanșase vreo vânătoare de recompense, convingându-l că era o persoană incredibil de periculoasă. Dar nu era problema ei.

Se simțea urmărită permanent de o senzație de panică. Ar fi trebuit să-l găsească deja pe unchiul lui Kai și să-l întrebe...

Ce să-l întrebe? Era nedumerită. Se privi în oglindă. Aspectul exterior nu îi reflecta deloc tulburarea interioară. Trebuia să își joace rolul, altfel șansele de a-l contacta scădeau simțitor. Ryu Gouen, unchiul lui Kai, era dragon. Din spusele lui Kai și ale Coppeliei, avea și rang înalt, iar în lumea aceasta era văzut drept un colecționar particular și un om de afaceri de succes. Poate că existau povești în care tinerele de la țară câștigau treptat atenția regilor dragoni, prin modestie și amabilitate, dar ea nu avea ani la dispoziție.

Verifică totul. Părul era aranjat, costumul – clasic, iar computerul tip tabletă i se potrivea perfect în poșeta nouă. Ar fi putut poza pentru o ilustrație stereotipică dintr-o carte pentru copii: *F vine de la Femeie de afaceri care încheie tranzacții*. Aproape că i se oprise sângerarea din nas.

Aproape că simțea gustul propriei disperări. Era pregătită.

Se presupunea că Ryu Gouen era în Marsilia, potrivit canalelor de știri de pe tableta ei. Trecuse o vreme de când folosise ultima oră o tehnologie atât de avansată, dar se obișnui repede. Verifică opțiunile de transport. Heli-navetele de închiriat erau costisitoare, dar și cele mai rapide pentru a ajunge din Germania în Marsilia. Și nici nu erau banii ei. Banii erau cea mai mică dintre grijile ei curente.

În timp ce își croia drum spre aeroport, mulțimile de oameni roiau în jurul ei. La aeroport, la fel. Totul era prea strălucitor, prea zgomotos, prea dur, plin de lumini și holograme. Petrecuse luni întregi obișnuindu-se cu modelele din lumea lui Vale, iar aici totul i se părea nepotrivit. Navigă prin mulțime, cu un zâmbet sec lipit de față și ochii în tabletă, după ce urcă în heli-navetă. Încercă să se imagineze ca un rechin calm, care străbătea oceanul

de oameni, dar imaginea se tot transforma într-un hering; un hering care avea să fie afumat curând.

O oră mai târziu, cu aceeași durere de cap, Irene ieși dintr-un taxi cu pilot automat și se trezi în fața unui zgârie-nori de la periferia Marsiliei. Era una dintre cele mai elegante clădiri din zonă: înaltă, fără a fi copleșitoare, subțire, fără a denota o agresivitate excesivă. Reușea să transmită o aură de permanență și de vechime, deși înregistrările online menționau că fusese construită cu mai puțin de 50 de ani în urmă. Era deținută de un consorțiu de firme, care se întâmpla să cuprindă și una exportatoare de artă – Northern Ocean Associates. Ryu Gouen era directorul onorific. Totul era perfect pentru a se potrivi unui dragon care dorea să se afle departe de luminile rampei, dar care nu rezista unei picături de grandoare. Chiar și străzile din jur erau curate și mai degrabă pustii.

– Mă numesc Irene Winters și trebuie să îl văd de urgență pe domnul Ryu, îi spuse ea secretarului, la recepție.

Vorbi în franceză, fără să-și dorească să iasă în evidență. Ca în cazul majorității Bibliotecarilor, limbile străine reprezentaseră o parte esențială a educației sale – atât în vederea operațiunilor sub acoperire, cât și pentru citirea și înțelegerea literaturii pe care o colectau.

Bărbatul din spatele tejghelei avea o piele atât de netedă, încât părea din celuloid. Părul lui era o cască neagră, lucioasă, parcă lipită de cap, iar chipul nu i se mișca deloc. Inserții cibernetice mici îi sclipeau pe unghii, în timp ce își trecea degetele peste ecranul din fața lui.

– Îmi pare rău, spuse el, cu o voce la fel de plată precum privirea, într-o franceză perfectă. Domnul Ryu este ocupat acum. Dacă doriți să ne trimiteți datele dumneavoastră de contact...

– Este o chestiune urgentă, altfel nu m-aș afla aici, spuse Irene.

– Domnul Ryu este extrem de ocupat acum, repetă secretarul.

Privirea lui înregistră hainele lui Irene și nivelul de avuție și bun gust, definind-o imediat ca nesemnificativă.

– Chiar dacă se știe că sponsorizează oportunități de investiție, se bazează doar pe recomandări private. Mă tem că trebuie să vă cer să plecați, doamnă.

Holul era gol, un spațiu cu rezonanță puternică alcătuit dintr-o podea de marmură mată și coloane de un cenușiu rece. Irene și secretarul erau singurii prezenți. Câteva scaune fragile de lângă ușă nu îi știrbeau defel efectul impunător. Dacă era făcută să intimideze, funcționa.

Irene luă o postură impozantă.

– Reprezint Biblioteca, spuse ea, cu o voce calmă și lipsită de emoții, la fel ca a secretarului. Cred că domnul Ryu a mai avut de-a face cu grupul nostru. *Și chiar dacă nu, asta ar trebui să îi câștige atenția.*

Secretarul o privi îndelung, apoi coborî ochii și își trecu din nou degetele peste ecran.

Pauză.

Ecranul clipi.

– Mă tem că domnul Ryu nu este disponibil acum, spuse secretarul. Mulțumim pentru interesul arătat firmei noastre. Dacă doriți să îi lăsați un mesaj, vă vom contacta ulterior.

Bun! Era timpul pentru forța brută. Spera ca unchiul lui Kai să o asculte și să nu o arunce pe fereastră. Irene se aplecă mai aproape.

– **Observi că tocmai ți s-a spus să mă trimiți la domnul Ryu**, spuse ea, încet.

Durerea de cap i se accentuă când Limbajul vibră în aer, dar o înlătură, cu o ușurință exersată. Era mai îngrijorată că efectul nu putea dura mai mult de câteva minute sau chiar secunde. Cu cât se îndoia mai mult o persoană de percepția determinată de Limbaj, cu atât mai probabil era să se strecoare de sub vraja lui.

Dar funcționă, pentru moment. Secretarul clipi, surprins de ce credea că văzuse. Fără îndoială că nu prea asistase la episoade în care domnul Ryu chiar îi primea pe oameni.

– Vă rog să luați liftul până la etajul 50, spuse el, cu degetele pe ecran. Asistentul personal al domnului Ryu, domnul Tsuuran, vă va aștepta în biroul de pe partea dreaptă.

Irene încuviință, politicoasă, reținându-și un zâmbet superior, și se îndreptă spre lift. Acesta o porni în sus fără zgomot – o peșteră vastă, cu pereți și podea din sticlă opacă, întunecată. Era suficient de mare să adăpostească o camionetă, un om de afaceri, anturajul său, un set de gărzi de corp și o turmă de reporteri, pe deasupra. Irene știa, în timp ce urca, despre camerele de supraveghere care o urmăreau în timp real. Chiar dacă secretarul tot credea că avusese permisiunea să urce, paznicii clădirii aveau să știe mai bine.

Indicatorul de deasupra clipi etaj după etaj. Spera ca unchiul lui Kai – sau, cel puțin, asistentul lui personal – să fie suficient de curios să îi asculte discursul pregătit. Prefera asta oricăror variante neplăcute.

Ușile se deschiseră către un coridor cu pereți și podea acoperite cu dale netede, albicioase. Pe partea stângă, ferestre imense dădeau spre orașul de dedesubt și spre marea de dincolo de el. Pe partea dreaptă se afla o singură ușă, fără vreun însemn pe ea.

Șase persoane, bărbați și femei, înconjurau intrarea în lift, anonimi în costumele lor negre, bine croite și cu ochelari de soare. Niciunul dintre ei nu avea arme, dar afișau posturile relaxate ale unor maeștri în arte marțiale și Irene suspecta existența unor pistoale bine ascunse în tocurile lor. Fie că avea sau nu dreptate, erau cu siguranță periculoși.

O a șaptea persoană se afla în spatele acestora. Purta un costum business, cenușiu, mai scump decât al ei cu niște milioane bune și avea cu siguranță o croială masculină, în ciuda tendinței spre îmbrăcăminte unisex din această lume. Chipul ei îi amintea lui Irene de frumusețea artistică a lui Kai. Nu era perfecțiunea strălucitoare a unui fotomodel, ci înflăcărarea a ceva prea viu să nu reprezinte un pericol, captiv într-o formă umană temporară. Părul argintiu, lung, se curba într-o cărare deasupra sprâncenei drepte. Prins la ceafă, îi cădea pe spate într-o coadă care-i atingea șoldurile. Butonii și cravata erau de un negru perfect. O privi pe Irene cercetător, cu o răceală care șoptea: *sunt prădător*.

Irene se simți extraordinar de expusă, fără o identitate asumată în spatele căreia să se poată ascunde. Spionii nu jucau niciodată propriul rol, iar ea nu mai trebuise să se descurce așa de vreo douăzeci de ani. Dar viața lui Kai era în joc.

– Bună ziua! spuse ea, politicos.

– Va trebui să ne dai niște explicații, răspunse femeia în gri.

– Vă rog să îmi scuzați apariția neanunțată.

Irene făcu o semiplecăciune, genul care dovedea respect, dar nu și ascultare. Era conștientă de starea de încordare crescândă, când mâna îi flutură peste haină.

– Mă numesc Irene și mă aflu în slujba Bibliotecii.

Rămâi calmă și sigură pe tine. Reprezinți o putere superioară. Te aștepți la respect, fiindcă e în natura lucrurilor.

– Așa este. Așa l-ai informat pe secretarul de jos, iar el ți-a spus că domnul meu este ocupat.

Femeia își înclină capul, părând să adulmece aerul.

– Recunosc că nu ai niciun iz de haos. Nu ești infestată. Dar chiar și așa, nu ești bine-venită.

– Nu am putut oferi descrierea completă a lucrurilor paznicului porții de jos, spuse Irene. Unele aspecte au nevoie de intimitate.

– Nu știam că domnul meu, Ao Shun, și-a exprimat interesul de a primi o vizită privată din partea vreunui membru al Bibliotecii.

Femeia făcu câțiva pași relaxați spre Irene.

– Poate îmi explici.

Partea analitică a minții lui Irene observă: *Îl descrie drept* domnul meu, *și nu* regele meu. Antrenamentele dădeau roade. *O relație feudală apropiată, personală? Pare a juca rolul asistentei personale a lui Gouen. Iar acela trebuie să fie numele adevărat al unchiului lui Kai, și nu numele uman.*

– În ultima vreme, m-am aflat în compania unei persoane care își spune Kai și care studiază la Bibliotecă, în calitate de ucenic al meu. A menționat...

Ce titlu să folosească?

– A spus că unchiul lui poate fi găsit, în această lume, drept Ryu Gouen.

– Așa că ai tras niște concluzii?

Irene își încleștă pumnii la tonul tăios și se căzni să se relaxeze, simțind rețeaua de cicatrice din palme, când își recăpătă controlul.

– Deloc.

Inspiră și zâmbi politicos. Politețea era esențială pentru Kai, iar lucrurile nu puteau sta altfel aici.

– Dar am ceva neașteptat de raportat, cu privire la nepotul lui Ryu Gouen. M-am gândit că ar fi cel mai nimerit să îl informez pe unchiul lui și să îi solicit sfatul. Sunteți domnul Tsuuran?

– Așa este, spuse dragonul – Irene hotărî să se gândească la persoană ca la „dragon", fiindcă era limpede că asta și era. Când spui că s-a întâmplat ceva, la ce te referi?

– Kai a părăsit lumea în care se pregătea ca ucenic al Bibliotecii și al meu, spuse Irene, pe un ton la fel de rece ca al lui Tsuuran.

Decise să îl considere pe dragon de gen masculin. Dacă se prezenta drept „domn", cine era ea să îl contrazică?

– Am primit un mesaj, la scurtă vreme după aceea, aparent din partea familiei sale, spunând că s-a întors la ei. Dacă, într-un fel, am adus vreo ofensă familiei sale, atunci doresc să îmi cer scuze. Dar dacă s-a întâmplat altceva, atunci...

Își desfăcu brațele, conștientă că toate cele șase presupuse gărzi de corp se tensionară din nou.

– Sentimentul responsabilității față de Kai m-a făcut să investighez.

Urmă o pauză lungă. Apoi, Tsuuran făcu un gest mic din mâna stângă, iar cercul de gărzi de corp se dădu în spate.

– Te rog să vii în biroul meu, spuse el.

Camera de dincolo de ușă era spațioasă și luminoasă, cu pereți acoperiți cu dale asemănătoare cu ale coridorului. Dar tavanul era situat la o înălțime dublă. *Etajul ăsta și cel de deasupra trebuie să fi fuzionat, cumva*, se gândi Irene. Un birou de granit negru, aflat în centru, atrăgea privirea și domina încăperea, iar aceasta era și intenția. Pe peretele din dreapta se aflau mai multe ferestre,

dar pe cel din stânga remarcă un set de rafturi frumos aranjate și un dulăpior cu registre de o eleganță severă. Acesta părea nepotrivit într-o lume atât de plină de tehnologie. Pe ultimul perete se afla o singură ușă.

Tsuuran se sprijini de birou.

– Mesajul? întrebă el.

– L-am primit de dimineață. (Era încă aceeași zi, nu?) M-am întors acasă și Kai nu era acolo, deși ne înțeleseserăm să ne întâlnim.

Nu avea de gând să spună „locuința noastră" până când nu avea mai multe informații despre coabitarea dintre dragoni și oameni.

– Fuseserăm avertizați că am putea fi în pericol, așa că eram îngrijorată. Apoi, am primit mesajul.

Scoase biletul din poșetă, încă în plic, și i-l întinse lui Tsuuran. Acesta îl luă, cu degetele sale lungi, și îl citi, cu o cută adâncindu-i-se pe frunte. Era o urmă de preocupare bine ascunsă, dar prezentă.

– O cunoștință comună a găsit dovezi potrivit cărora Kai a fost atacat și răpit, continuă Irene. Nu știu exact ce se petrece. Dar înțelegeți, cred, că sunt îngrijorată.

– Și dacă ar fi fost opera familiei sale? întrebă Tsuuran, fără să-i înapoieze biletul.

Irene rămase pe poziții și îl privi în ochi.

– Nu cred că a fost. Din ce știu despre dragoni, nu este un mesaj pe care l-ar fi trimis familia lui.

Tsuuran păstră tăcerea pentru o clipă, moment care păru îngrozitor de lungă. Îi dădu lui Irene suficient timp să speculeze dacă tocmai îl insultase pe el, în mod deosebit, familia lui Kai, în mod specific, sau dragonii, în general, și care ar fi consecințele în fiecare caz. Într-un târziu, spuse:

– Atunci, ce cauți aici?

Irene ridică din umeri, sugerând nonșalanța, în timp ce nivelul de amenințare din spațiul înconjurător creștea. *Deși nu fac parte din vreo familie regală de dragoni*, își aminti ea, *ca reprezentantă a Bibliotecii, sunt la același nivel cu personalul său.*

– Dacă i s-a întâmplat ceva lui Kai, doresc să investighez. Îl respect foarte mult.

Și țin la el ca la un prieten bun și îl doresc și îmi este foarte ciudă pentru toate momentele în care a sugerat să alegem patul împreună... Nu știa ce l-ar fi influențat pe Tsuuran. Era dragon, în fond. Nu om. În fața privirii lui reci și impasibile, se trezi fără cuvinte.

– Vreau doar să mă asigur că este bine. Nu vreau să îl las în primejdie.

Citi oare o umbră de simpatie în ochii dragonului?

– Ai procedat corect, spuse Tsuuran.

Nu era simpatie, ci aprobare. Un val de ușurare o cuprinse pe Irene.

– Te rog să nu te simți stânjenită pentru că vii să ne implori ajutorul, tânără domniță. În condițiile date, nu a fost doar lucrul potrivit, ci și cel mai inteligent. Îngăduie-mi un moment să vorbesc cu domnul meu.

Irene își plecă fruntea, luptându-se cu dorința de a îngenunchea, în timp ce Tsuuran se îndrepta spre ușa din partea cealaltă a încăperii. Aerul său de autoritate și putere autentică era dificil de ignorat. Chiar dacă era numai un slujitor, avea rang înalt. Acum, era posibil să fi ajuns la Ryu Gouen însuși. Probabil, purtând un semn imens cu DE PRISOS pe spate.

Ușa, care se închisese în spatele lui Tsuuran se deschise iar. Abia dacă trecuse un minut. Era ori foarte bine, ori foarte rău.

Tsuuran se afla în prag, ținând ușa.

– Poți intra. Maiestatea sa Ao Shun, regele Oceanului de Nord, te primește în audiență.

CAPITOLUL OPT

Camera de dincolo de uşă era mult mai mare decât un birou obişnuit. La o primă privire panicată, lui Irene i se păru doar un spaţiu întunecos. Îi luă o clipă să îşi revină şi să vadă pereţii şi tavanul înalt, însă acel prim efect uluitor încă persista. Aerul părea să se mişte în spirale în jurul ei, ca un curent, trăgând-o înăuntru.

Ferestre nu erau, iar pereţii erau îmbrăcaţi în acelaşi metal întunecat precum podeaua, decoraţi cu linii continue, largi, sinuoase, care îi aminteau lui Irene de vizite la muzeu şi de imagini cu depuneri metalice subacvatice. Flamuri de mătase grea atârnau la intervale regulate, iar cristale luceau din pereţi precum torţele. Aruncau o lumină rece, neprietenoasă, care lăsa mare parte din încăpere în umbră. Şi nu aveai unde să mergi decât spre silueta de la celălalt capăt, care stătea în spatele unui birou, pe un podium înălţat.

Uşa se închise când Tsuuran păşi înăuntru.

– Te poţi apropia, spuse dragonul.

Părea să ştie prea bine că o persoană aflată pentru prima dată în audienţă avea nevoie de indicaţii cu privire la eticheta potrivită la Curte.

Irene se apropie de tron, agitată, şi nu mai putu amâna să îl privească pe regele dragon. Iar când o făcu, regretă nespus, pentru că se simţi intimidată, întocmai cum presupusese. Fiindcă dragonul acesta, Maiestatea Sa, Ao Shun, Regele Oceanului de Nord, nu se obosise să îşi ia formă umană.

Tronul său era îndepărtat de biroul placat cu marmură, permițându-i lui Irene să îl vadă foarte bine pe monarh. Era luminat, în ciuda lipsei oricărei surse electrice, de parcă puterea lui ar fi emanat o lumină proprie. Câteva șuvițe de păr, negre precum onixul, îi cădeau pe frunte, însă restul era legat la spate, într-o coadă împletită. Coarnele gemene i se ridicau din păr, fiecare lung de centimetri buni, lustruit și ascuțit. Iar pielea lui nu era tocmai neagră; avea întunecimea cenușie a cerurilor înnourate, impredictibile. Irene parcă distingea modelele mărunte ale solzilor pe obrajii lui, chiar și de la distanță. Unghiile – nu, ghearele – erau la fel de îngrijite ca ale lui Tsuuran, doar că nu pretindea că ar fi fost altceva decât gheare. Iar ochii lui erau roșii ca lava incandescentă, însă reci, de gheață chiar. Purta o robă de mătase, lungă și neagră, tivită cu alb, cu o bogăție de broderii.

Irene încercă să memoreze totul, așa cum fusese învățată, pentru că asta îi dădea senzația de control. Și, în clipa aceea, se zbătea să facă față prezenței zdrobitoare a regelui dragon. Camera gemea de puterea lui Ao Shun, iar el aștepta să vadă cât era ea de capabilă să o străbată, pentru a ajunge la el.

Se îndreptă de spate când păși, iar însemnul Bibliotecii o arse; nu îl vedea, însă îi simțea prezența dureroasă. Își aminti brusc de exercițiile pentru postură din copilărie. Unde trebuia să se oprească? Se hotărî să stea pe loc la trei metri de tron și se înclină din talie, reținu poziția pentru trei secunde și reveni.

Ao Shun își deschise palma dreaptă, cu degetele continuate cu gheare spre ea.

– Irene, slujitoare a Bibliotecii, îți urez bun venit în regatul meu!

Slavă Domnului, încă nu am făcut nimic greșit.

– Maiestate, răspunse ea, cu vocea pe cât de fermă o putea menține, îți mulțumesc pentru bunătate. Îmi cer scuze că nu am adus niciun dar potrivit.

Simți un junghi de regret – în vizitele diplomatice, darurile erau așteptate.

Ao Shun aprobă din cap.

– Înțeleg că ai venit în grabă, iar grija pentru bunăstarea nepotului meu este mai importantă decât orice dar.

Irene pricepea un îndemn de a trece la subiect.

– I-am spus deja...

Ce titlul să folosească? Era asistentul personal al unui rege.

– I-am spus lordului Tsuuran tot ce știu. S-ar putea să mă înșel, Maiestate, iar dacă așa este, îmi cer scuze. Însă nu puteam risca posibilitatea ca mesajul să fi fost fals, iar eu să îl las pe Kai în pericol.

Ao Shun îi făcu semn să continue, iar Irene trecu repede în revistă evenimentele zilei.

El încuviință, când ea se apropie de final.

– Înțeleg. Și legătura ta cu nepotul meu este una discretă, cred?

Irene clipi și i se păru momentul potrivit pentru a examina podeaua. Să discute „relația" ei cu Kai tocmai cu unchiul lui înspăimântător și neuman avea să fie dificil. *Dar cu siguranță că nu mă va da afară pentru că l-am pus pe Kai într-o situație indiscretă, nu? Mai ales pentru că nu a fost cazul. M-am străduit serios să nu îl pun în această postură.* Dar obrajii i se înroșiseră și își putea da seama cum arăta. Trebuia să spună ceva.

– Împărțim o locuință, Maiestate, dar, așa cum spuneți, suntem discreți.

– Mhm!

Interjecția nu transmitea nimic clar, dar nu era agresivă. Irene se relaxă pentru o clipă, sperând că nu își asumase o relație pe viață.

– Pot să întreb care sunt numele și descendențele părinților tăi? întrebă Ao Shun.

– Părinții mei sunt Bibliotecari, Maiestate, răspunse ea.

Ochii lui Ao Shun se îngustară brusc, iar ea simți un sloi de gheață în stomac. Oare spusese ceva greșit?

– Numele ales de mama este Raziel, iar tata, Liu Xiang.

Un nume mitic pentru Îngerul Misterelor, preluat dintr-o lume alternativă, și un nume istoric dintr-o altă lume alternativă, după prima persoană care catalogase biblioteca

imperială a Chinei din dinastia Han. Bibliotecarii nu puteau rezista unui pseudonim cu înțeles.

– Nu mi-au spus niciodată care au fost numele lor înainte să se alăture Bibliotecii.

– Trebuie să îmi ierți surprinderea, spuse Ao Shùn.

Nu păruse într-atât surprindere, cât alertă rece, însă Irene prefera să i se spună că fusese surprindere.

– Nu știam că slujitorii care depun jurământul Bibliotecii își pot lua parteneri și pot avea copii. Mi s-a spus că datoria voastră primează în fața tuturor celorlalte lucruri.

Irene simți că se înroșește iar.

– Maiestate, datorită lor am devenit și eu Bibliotecară. Le-am admirat întotdeauna munca.

Ao Shun încuviință lent. Tot nu îi putea citi expresiile și își dori să se fi aflat într-o formă complet umană, așa cum o adopta Kai.

– În cazul acesta, urmezi cursul firesc al acțiunii ca să îți slujești Biblioteca.

Auzi ușa deschizându-se încet și închizându-se, în spatele ei, iar Ao Shun i se adresă lui Tsuuran.

– Ai fotografiile, Li Ming?

– Da, spuse Tsuuran – sau Li Ming?

Irene se întoarse încet, cât să-l vadă în lateral. Ținea o tabletă subțire, al cărei ecran strălucea slab în camera întunecată.

– Irene, spuse Ao Shun, adresându-i-se iar.

I se părea ciudat să își audă numele rostit de el. Probabil fiindcă vocea lui îi amintea de vocea lui Kai, iar asta o făcea să se simtă incomod.

– Doi indivizi au fost zăriți supraveghindu-mi teritoriul din această lume. Mi-ai lua o piatră de pe inimă dacă mi-ai putea confirma că nu i-ai văzut.

Atitudinea lui era acum ușor superioară, chiar și ținând cont de aroganța lui regală. *Chiar a crezut când i-am spus de pericolul în care ar putea fi Kai?* Simți un ghimpe de nerăbdare, dublată de groază – Kai putea fi într-o situație-limită chiar acum, în timp ce ea stătea la taclale cu familia lui.

Tableta arăta două fotografii separate. La dreapta era o femeie, stând în picioare. Părul ei lung și negru era prins la ceafă și îi cădea peste un umăr, în onduleuri generoase. Avea în zâmbet plăcut și o privire oarecum timidă, care o făcea să pară autentică. Își aruncase un blazer bleumarin peste umăr. Pe sub el purta o bluză albă, fără mâneci, și o pereche de pantaloni deasupra gleznei, tot bleumarin. Pe fundal se vedea docul unui port vechi sau poate era un sat pescăresc. Mănuși subțiri și albe, de bumbac, îi acopereau mâinile, ajungându-i până la cot.

La stânga văzu un bărbat, stând jos, cu un trabuc în mâna înmănușată. Se afla la o masă dintr-un restaurant, unul foarte scump, dacă judecai după decor. Avea o barbă îngrijită, iar gura îi era încadrată de o mustață. Avea părul cărunt, cu început de chelie, și sprâncenele erau bine conturate. Hainele sale păreau la fel de scumpe ca restaurantul: un costum business și o cravată de mătase.

Irene se încruntă.

– Nu-l recunosc pe niciunul dintre ei, spuse ea. Și sunt convinsă că mi i-aș aminti, dacă i-aș fi văzut. Dar rapoartele despre răpirea lui Kai menționează un bărbat cu barbă...

– Ești sigură? întrebă Ao Shun, aplecându-se spre ea. S-ar putea să fi fost deghizați.

Irene clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar nu îmi sunt cunoscuți. Doar o clipă, vă rog... Eu și Kai am fost atacați, cu câteva nopți în urmă. O altercație banală, când ne întorceam acasă.

Se opri, iar Ao Shun îi făcu semn să continue.

– Erau doar niște borfași, nu prezentau o amenințare serioasă. Au spus că fuseseră angajați de o femeie, într-o cârciumă. Atunci am avut impresia că ne urmărea cineva de pe acoperiș... dar apoi m-am gândit că fusese doar imaginația mea.

Își dădu seama că era pe punctul de a începe să bată câmpii și tăcu.

Ao Shun se gândi câteva secunde, apoi clătină din cap.

– Nu prea văd o legătură. Sunteți adesea țintele unor asemenea atacuri?

Irene simți cum scade temperatura din cameră, poate cu câteva grade – și nu metaforic. Privirea lui Ao Shun o apăsa, iar ea aproape că simțea că deasupra capului ei strălucea un semn care spunea: ÎMI DUCE NEPOTUL ÎN ISPITĂ.

– Nu fără motiv serios, Maiestate.

Ao Shun își luă privirea de la ea. Irene se auzi inspirând, cumplit de tare în mijlocul tăcerii din încăpere.

– Prea bine, spuse el, deși nu era limpede la ce dădea răspuns. Ai adus în discuție puncte pe care trebuie să le investighez în detaliu.

Se aplecă și deschise un sertar al biroului, de unde scoase un săculeț din mătase neagră. Trăgând de șireturi, îl desfăcu și în palmă îi căzu un disc micuț, sclipitor, agățat de un lanț. El îl privi. Tensiunea din cameră se intensifică. De afară se auzi un bubuit de tunet, reverberând în pereți.

Când Ao Shun ridică din nou capul, expresia lui era limpede: furie.

– Când nepotul meu mi-a fost încredințat, spuse el, iar tunetul răsună și prin glasul lui, acest talisman a fost creat din sângele nostru amestecat. Privindu-l, mă puteam asigura că era bine, că era în siguranță, oriunde s-ar fi abătut. Dar acum, că mi-ai dat un motiv să îl examinez, îmi dau seama că nu se mai află unde îl pot vedea. Asta înseamnă că acum locuiește într-o lume atât de pătrunsă de haos, încât eu nu mă pot aventura în interiorul ei. Asemenea tărâmuri sunt otravă pentru neamul meu. Și, mai rău, apariția noastră acolo ar fi considerată o declarație de război de către cei care infestează acea parte a realității – fie ei blestemați! Și nu pot risca așa ceva nici măcar pentru fiul fratelui meu.

Irene simți cum sângele îi părăsește obrajii. Și-l imaginase pe Kai târât într-o altă lume, dar nu atât de adâncită în haos. Până și Biblioteca supraveghea sau bloca legăturile cu asemenea lumi. Și, dacă nu știa în ce lume se află, nu avea cum să ajungă la el.

– Dar, Maiestate, cu siguranță...

Ao Shun se ridică în picioare.

– Nu voi tolera așa ceva, spuse el.

Presiunea din încăpere scădea, de parcă s-ar fi aflat la kilometri sub nivelul mării.

– Nu voi tolera!

– Maiestate.

Irene făcu un pas în față, luptându-se cu greutatea de pe umeri și cu țiuitul din urechi. Se simțea amețită și nesigură, dar știa că trebuia să își declare intențiile. Se lăsă într-un genunchi.

– Vreau să îl găsesc pe Kai și să-l aduc înapoi. Această ofensă împotriva lui este o ofensă adusă mie. Vă implor să mă ajutați. Dacă o puteți face, oricum ar fi, v-aș fi recunoscătoare.

Își aminti de avertizarea Coppeliei: era posibil ca Irene să fie sacrificată pentru a salva relația dintre Bibliotecă și neamul lui Kai. Dar își dorea cu disperare să îl salveze pe Kai.

Tăcerea puse stăpânire pe încăpere. Irene se obligă să ridice privirea și să se uite în ochii lui Ao Shun. O mie de ani de putere și de furie o priviră înapoi.

– Uite!

Se apropie de ea. Vedea obiectul care atârna din mâna lui: era un pandantiv de jad negru, la capătul unui lănțișor din argint, subțire ca un fir de păr. Ornamentul era cioplit în formă de dragon, în stil chinezesc, încolăcit de mai multe ori în jurul propriului trup. Discul avea doar în jur de trei centimetri în diagonală, dar era o prezență în sine.

– Poate ai contacte care îmi lipsesc. Sugerez să le folosești. Acest talisman ar trebui să te ajute să îmi găsești nepotul, dacă vă aflați amândoi în aceeași lume.

Ținu pandantivul în fața ei. Ghicind ce avea în minte, Irene își făcu palmele căuș, ca el să îl poată lăsa să cadă. Pielea lui nu o atinse pe a ei, iar pandantivul îi căzu în palme, rece ca gheața.

– Este posibil să îți fie de folos și ca un semn al aprecierii mele, dacă va fi nevoie. Dar, mai ales, dacă ești în pericol – sau dacă nepotul meu este în pericol –, lasă să cadă o picătură de sânge pe el și aruncă-l către cele patru vânturi. Va sosi ajutor.

– Mulțumesc, Maiestate, spuse Irene cu o înclinare a capului.

– Ai foarte puţin timp, spuse Ao Shun, după care se retrase. Simt că este slăbit şi că are nevoie de ajutor. Irene, vreau să ştii – îi rostise numele cu o inflexiune incomodă – că recunosc că orice vină specifică în a-l păzi poate fi împărţită între noi doi. Eu, pentru că nu m-am preocupat de el mai îndeaproape, şi tu, în calitate de instructor al său. Dar dacă piere, sau mai rău, atunci lumea în care a fost răpit se va transforma într-o lecţie pentru cei care îmi ameninţă neamul. Fraţii mei şi cu mine nu vom întârzia să livrăm acel avertisment. Ai înţeles?

Vocea sa era un amestec de tunet, uragane, tsunami şi întreaga furie brutală a Naturii dezlănţuite.

– Da, Maiestate, murmură Irene.

– Atunci, poţi pleca.

Se aşeză din nou pe tron.

– Le poţi transmite superiorilor tăi că nu avem nicio plângere în privinţa conduitei tale. Te rog să transmiţi complimentele mele superiorilor tăi.

Irene se ridică în picioare şi făcu o nouă plecăciune.

– Mulţumesc, Maiestate. Vă sunt recunoscătoare pentru grijă. Voi face tot ce îmi stă în puteri.

Nevoia de a pleca urla înăuntrul ei, luptându-se cu presiunea autorităţii sale.

Uşa se deschise din nou şi, în timp ce se îndrepta spre ea, curenţii din cameră i se răsuciră în jurul gleznelor, precum apa, purtând-o afară. Era uşor să îi urmeze, să se străduie doar să rămână în picioare şi să păşească...

Ieşi la lumina biroului exterior şi greutatea i se ridică brusc de pe umeri, lăsând-o atât de uşoară şi de liberă, încât se împiedică. Durerea arsurii de pe omoplaţi dispăruse şi ea, deşi i se păruse doar o jenă minoră, prin comparaţie cu prezenţa regelui dragon. Şi chiar dacă pe fereastră se vedea o aglomerare de nori imenşi de furtună, lumina de aici avea o intensitate complet diferită decât în adâncurile sălii tronului. Irene nu crezuse niciodată în valoarea luminii solare, copilă fiind (când i se spunea „Lasă cartea şi du-te afară să te joci"), dar acum se gândi că adulţii avuseseră dreptate.

Tsuuran – sau trebuia să îi spună Li Ming, dacă acela era numele său adevărat? – închise ușa în urma ei.

– Pot să te ajut cu drumul înapoi? întrebă, politicos.

I se păru fără sens să încerce să ascundă modul în care se deplasa, iar viteza era esențială.

– Am nevoie de acces la o bibliotecă, spuse Irene, încercând să pară ceva obișnuit.

– Firește, spuse Li Ming. Sunt convins că Maiestatea Sa nu ar dori să întârzii. Orice bibliotecă?

– Câtă vreme este suficient de mare, spuse Irene. Câteva camere pline de cărți, pe puțin, vă rog.

Pandantivul era în continuare în palma ei, iar ea și-l trecu peste cap, în timp ce Li Ming șușotea ceva la telefon. Simți jadul rece pe piele, dar atât – spre deosebire de Ao Shun. Dar poate că, dacă se apropia de Kai sau dacă folosea Limbajul cumva, l-ar fi putut obliga să îi ofere informații.

Peste 30 de secunde, Li Ming o conducea afară, spre lift.

– Te va aștepta un vehicul, când cobori, explică el.

Trebuia să meargă repede ca să țină pasul cu el.

– Te va duce la Bibliothèque du Panier.

– Mulțumesc, spuse simplu Irene, căci nu mai avea și alte răspunsuri politicoase. Sunt recunoscătoare.

– Nu ai pentru ce, o întrerupse Li Ming. Măcar atât să facem, în condițiile date. Nu pot decât să îmi cer scuze pentru că mă port așa. Te rog să mă scuzi...

Amândoi avem treabă de dus la bun sfârșit. Semnificația era atât de limpede, încât Irene se lăsă grăbită printre salutări de rămas-bun și trimisă spre ieșire. Într-un fel, o liniștea că Li Ming era atât de stresat, pentru că presupunea că treburile sale urgente aveau legătură cu Kai – sau că voia ca Irene să își înceapă cât de repede misiunea de salvare. Într-adevăr, o aștepta un vehicul, o mașină plutitoare de lux, cu șofer, care o purtă la destinație în câteva minute, sub un cer amenințat de furtună.

Când Irene ajunse la Bibliothèque, creă un pasaj neobservat înapoi spre Bibliotecă, din instinct, prea ocupată să cugete

la amenințările adresate lui Kai ca să își facă griji că ar fi fost urmărită. Graba o însoți chiar și în Bibliotecă. După ce trecu de rafturile nesfârșite și prin camere pustii, găsi, într-un târziu, un terminal. Apoi trebui să rezume totul într-un e-mail scurt către Coppelia, despre care știa că ar fi putut fi citat ulterior, ca dovadă împotriva ei.

Bibliotecara răspunzătoare pentru siguranța lui Kai, când a fost răpit...

Și ce putea spune?

Este mai rău decât credeam. Kai se află adânc în haos și, dacă este o lume care îi poate otrăvi unchiul, pe el l-ar putea ucide. Este slăbit și are nevoie de ajutor. Ao Shun nu se va răzbuna împotriva Bibliotecii, dar împotriva mea, cu siguranță. A amenințat chiar și să distrugă lumea lui Vale, ca lecție. Dar tot ce putea face era să raporteze faptele.

Pandantivul era rece pe pielea ei.

Irene aşteptă un răspuns, bătând darabana pe masa de fier forjat pe care se afla calculatorul. O privire nerăbdătoare prin cameră îi confirmă că era decorată într-un stil pastoral, cu rafturi văruite, mobilă de fier vopsită și podele nelustruite.

Nu se obosi să vadă ce cărți se aflau pe rafturi.

Doar pe jumătate atentă, deschise o hartă a celei mai rapide rute spre Traversa din lumea lui Vale. Uimitor – nu se afla la mare distanță! O oră de mers pe jos. Poate o jumătate de oră, dacă alerga.

Niciun răspuns de la Coppelia.

Minutele treceau.

Știu că preferi să fugi la superiorii tăi pentru ordine, îi răsună în minte vocea lui Vale, din certurile anterioare.

Trebuia să adun informații și să discut cu familia lui Kai, își spuse. Procedase corect. Iar Coppelia o susținuse. Totuși, să ia urma lui Kai era ceva cu totul diferit. Bibliotecarii Rezidenți trebuiau să rămână în lumea alternativă în care fuseseră alocați. Să plece pe cont propriu ar fi fost necugetat, deloc înțelept și chiar mai puțin profesionist. Și-ar fi putut pierde postul. Ar fi putut

pierde chiar mai mult. În orice clipă ar fi putut sosi noi informații pe care ea ar fi putut să le rateze.

Niciun răspuns pe ecran. Nicio informație nouă despre soții Guantes. Nimic.

Brusc, cu o eliberare înspăimântătoare, îi veni un gând: ce i-ar fi putut spune Coppelia să facă și nu ar fi făcut oricum? Coppelia știa că Irene avea să facă tot ce îi stătea în puteri să îl găsească și să îl protejeze pe Kai.

Și dacă ordinele nu erau să îl găsească și să îl protejeze pe Kai?

– Păi, spuse Irene cu voce tare, aplecându-se să închidă calculatorul. În acest caz, bănuiesc că... nu am primit niciun ordin. Ce păcat!

Tocurile înalte erau adecvate pentru o întâlnire de afaceri. Dar era mai ușor să alerge doar în ciorapi, cu pantofii în mână, coridor întunecos după coridor întunecos.

Nu întâlni pe nimeni pe drumul spre Traversă. Se pregăti, scuturându-se de praf și strecurându-și pantofii înapoi în picioare. Își înfipse poșeta sub braț. Pentru o clipă, ezită, parcă așteptându-se să iasă Coppelia din umbre și să își ofere ajutorul. Dar Irene nu mai avea nevoie de asta. Păși din nou pragul către lumea în care locuia acum.

Camera de cealaltă parte a ușii era plină de bărbați mari și păroși. Aveau arme. Ațintite spre ea.

CAPITOLUL NOUĂ

Irene rămase mască. Nu avea reflexele necesare unei eroine de acţiune – cel puţin, nu fără pregătire. De obicei, eroinele acestea erau mai înalte, mai în formă şi mai atletice decât oponenţii lor. Ea avea un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri, fără pantofi în picioare, şi nu era prea musculoasă, spre deosebire de cei cinci bărbaţi bine clădiţi.

Deşi cu toţii aveau arme îndreptate spre ea, aglomerând încăperea, acoperiţi de vitrine, nu arătau de parcă s-ar fi aşteptat să apară ea din debara. Poate că trebuia să se folosească de elementul-surpriză.

Unul dintre ei icni, uimit, înăbuşindu-şi râsetul în palmă.

– Iat-o, până la urmă! Nu mă mir că şi-a ascuns cineva iepuraşul în debaraua asta, mormăi el.

Gesticulă cu pistolul în timp ce o privea din cap până-n picioare, înregistrând fusta mini, anacronică, deloc adecvată. Nu-i greu de ghicit ce le place profesorilor de aici să ţină sub birouri, nu?

Irene se lipi de perete, coborând privirea şi tremurând, în timp ce încerca să ghicească ce se întâmplă. Era clar că o aşteptaseră. Existau doar doi oameni în lumea aceasta alternativă care cunoşteau intrarea în Bibliotecă: Vale şi Silver. În fine, Silver şi toţi cei din Neamul Frumos cărora le spusese. Şi putea presupune că Vale n-ar fi trimis nişte borfaşi ordinari după ea...

– 'Ţuşcă, dacă nu ne faci probleme, nu păţeşti nimic, spuse alt bărbat.

La fel ca toți ceilalți, avea sprâncene groase, palme păroase și ochi galbeni, tulburători. Minunat! Mai mulți vârcolaci.

– Te scoatem la o mică plimbare. Un domn vrea să nu te amesteci în treaba lui zilele astea, atât. Dacă te porți frumos și taci din gură, totul va fi bine.

Irene se oripilă în sinea ei. Replicile păreau desprinse din „Intrigi cu eroine prea proaste să supraviețuiască, dacă nu le salvează un erou". Probabil că nu arăta convinsă, pentru că bărbatul miji ochii la ea.

– Doar nu vrei să ne îngreunezi misiunea, 'Țușcă! mârâi el.

– Nu vreau, spuse ea, încercând să pară neajutorată. Mă port frumos. Te rog să nu îmi faci rău.

– Și fără vrăji! spuse altul. Ni s-a zis că știi să faci vrăji.

Așa, deci. Fuseseră avertizați în privința Limbajului, într-un fel care avea sens pentru ei. Dar păreau să-i permită să vorbească. Irene făcu să îi tremure buza de jos, clipi pentru a sugera lacrimi iminente și făcu tot posibilul să pară slabă și incapabilă. Bărbații se relaxară. Din nefericire, continuară să țină armele îndreptate spre ea. Ce păcat! Se gândise deja la vreo zece feluri de a folosi Limbajul, dar nu voia să concureze cu un glonț.

Dar ținea încă în mână poșeta care conținea tableta electronică. Încercând să pară naturală, îi schimbă poziția, ducând-o la piept ca pe o imitație de scut. Degetele ei se strecurară înăuntru. Simțea marginea tabletei și butonul de pornire.

– Lasă poșeta! spuse liderul. Să nu încerci să scoți cumva o armă la noi, drăguță!

– N-aș îndrăzni, tremură ea.

Pornind tableta, lăsă poșeta să îi alunece dintre degete. Aterizâ pe podea. Ochii bărbaților o urmăriră, apoi se ridicară iar spre ea.

Trei, doi, unu...

Sunetul de pornire se auzi, tare și limpede, prin materialul subțire al poșetei.

Tableta era o mostră de tehnologie de calitate, programată să caute imediat conexiuni wireless și să verifice dacă se înregistraseră mesaje. Într-o lume în care nu exista nimic fără fir, și unde

semnalele radio transmise atrăgeau interferențe demonice, nu avea nicio șansă. Dinspre poșetă se auzi un scheunat gâlgâit, care crescu imediat într-un răcnet de voci inumane care urlau ceva într-o limbă pe care Irene se bucura că nu o recunoaște.

Bărbații reacționară așa cum sperase. Toate armele se răsuciră dinspre ea spre poșeta de la picioarele ei și o rafală de gloanțe le urmă. O explozie înfundată se auzi din interior și ieși fum.

Perfect! Irene era deja în mișcare, adăpostindu-se în spatele celei mai apropiate vitrine.

– Fum, umple încăperea și duhnește! strigă ea în Limbaj.

Fumul o ascultă chiar mai repede decât se așteptase. Fuiorul înflori într-un nor dens și alb, umflându-se în toate direcțiile, până când atinse pereții și tavanul, și distribuind un miros de plastic ars care făcu ochii lui Irene să lăcrimeze. Și nici măcar nu era vârcolac. Corul brusc de înjurături o făcu să zâmbească malițios. Câțiva dintre ei strigau să vină înapoi – cât de proastă o credeau? Restul, având un simț olfactiv foarte ascuțit, sufereau deja din cauza mirosului, după forța cu care înjurau.

Irene se strecură iute prin pâclă, spre ieșire, cunoscând atât de bine împrejurimile încât ar fi putut să o facă și legată la ochi – ceea ce și făcea acum, din cauza fumului.

Din păcate, fumul care o ascundea de borfași funcționa și invers. La cinci pași de ușă se lovi de unul, spre surprinderea amândurora. El își reveni ceva mai repede, iar ea îi simți mâna înșfăcând-o de umăr.

Nu avea *timp* pentru asta. Irene se apropie și lovi cu mâna dreaptă, cu palma deschisă, în zona în care considera că s-ar afla gâtul lui. Simți cum ceva trosnește sub lovitură, iar el icni de durere. Îl lovi puternic cu genunchiul în vintre. El îi dădu drumul, iar ea se desprinse, țâșnind spre ușă din câțiva pași.

În spatele ei, vârcolacul lovit își găsi avântul să urle:

Ticăloasa e aici!

Din fericire, borfașii nu încuiaseră ușa. O deschise cu greu și se împletici la aer curat, pe coridor, în timp ce picioare nevăzute se îndreptau spre ea. Cu vocea răgușită din cauza fumului, se răsti:

– **Ușă, închide-te și încuie-te!**

Toate ușile deschise până la care ajunseră cuvintele ei se închiseră cu pocnet. Butucii se rotiră și se blocară. De dincolo de ușa masivă, din lemn se auziră strigăte și urlete, apoi bufniturile bărbaților solizi care se izbeau de ea.

Ușile din British Library erau solide, dar nu avea în plan să aștepte și să constate cât de bine rezistau unei găști de vârcolaci furioși. Să le pună întrebări s-ar fi putut dovedi util, dar să-și compare notițele cu ale lui Vale era o variantă care nu suporta amânare. Scuturându-se de praf, Irene o luă spre ieșire.

Un bărbat urca scările în fugă, dar se opri când o văzu.

– Doamne, Winters! exclamă el. Ce ai pățit?

Irene clipi. Vocea îi aparținea lui Vale. Chipul, nu. Era diferit, mai ridat, iar hainele pe care le purta erau în neorânduială. Dar vocea era clar a lui.

– Vale? Dumneata ești?

Crezuse mereu că oamenii care rosteau asemenea cuvinte erau idioți, însă își dădea seama acum că era un răspuns perfect la adresarea pe nume de către un străin.

– Evident! răspunse Vale, sec. Trebuie să îmi scuzi înfățișarea. Sunt urmărit.

Își înclină capul, prinzând zgomotele care veneau dinspre camera pe care Irene tocmai o părăsise și văzând fumul care ieșea pe sub ușă.

– Înțeleg că ai întâmpinat rezistență?

Irene ridică din umeri.

– M-am ocupat deja. Vârcolaci – vreo șase – trimiși să mă prindă. Crezi că am obține ceva interogându-i?

– Nu avem timp și nu cred că am descoperi ceva nou.

Privirea îi poposi din nou asupra lui Irene, cu șocul unui antropolog victorian care tocmai descoperea că îmbrăcămintea străină putea dezveli mai mult decât gleznele.

– Ar trebui să continuăm discuția în altă parte. Las vorbă la poliție pe drum.

– O idee bună! încuviință Irene. Ce am descoperit este urgent.

Vale făcu și el semn din cap.

– Mă temeam eu că așa va fi. Îți împrumut o haină să îți ascunzi îmbrăcămintea (nu spuse „scandaloasă", însă ideea era prezentă) și plecăm.

Douăzeci de minute mai târziu, stăteau la masă într-o cafenea micuță. Irene era ascunsă sub un pardesiu imens, luat din debaraua pentru obiecte pierdute de la British Museum, care îi ascundea binișor hainele anacronice. Se înserase deja, iar ea se temea că pierd timpul. Dar Vale insistase să facă o cursă scurtă cu taxiul, ca să li se piardă urma, și refuzase să discute despre orice până nu ajungeau la cafenea. Profitase de ocazie să își mai îndepărteze din machiaj în mașină, iar acum semăna din nou cu bărbatul pe care îl cunoștea. Comandaseră ceai, iar Irene își încălzea mâinile pe cană.

– L-am contactat pe unchiul lui Kai, spuse Irene.

Vale se aplecă spre ea, nerăbdător.

– Și? Ce a avut de spus domnul acela?

– Este extrem de nemulțumit, spuse Irene.

Duse mâna la gât și atinse pandantivul pe care îl purta sub haine.

– Și-a dat seama de pericolul în care se află Kai și că este într-o lume mult mai haotică decât aceasta. Cred că va face și el investigații, dar nu poate ajunge într-o asemenea lume. I-ar face rău, fiind împotriva firii sale. În plus, dacă un rege dragon ar călca în lumea aceea, ar fi interpretat ca o declarație de război.

– Winters, te rog să îmi dai *mai multe* detalii, spuse Vale, încăpățânat. Nu pot să funcționez cu atât de puține informații și nu mi-ai spus decât niște lucruri evidente.

Irene îi descrise întâlnirea în detaliu, iar Vale o ascultă. Concentrarea lui era, într-un fel, la fel de enervantă precum reacțiile regelui dragon.

– Îmi poți arăta portretele celor două persoane? întrebă el.

Irene clătină din cap.

– Nu am cum. Și nu știu să desenez, așa că nu îmi cere să încerc.

Vale pufni și îi făcu semn să continue. Când termină, se sprijini de spătar, oftând.

– Mă tem că se potrivește cu tot ce am aflat eu. Orice s-ar întâmpla, oamenii implicați sunt activi aici și acum, în... lumea mea.

– Pe mine mă așteptau vârcolaci. Nu poate fi o coincidență, fu de acord Irene.

– Mai mult decât atât...

Părea să nu se simtă deloc în largul lui, lucru neobișnuit pentru un bărbat care în mod normal nu era prea afectat în mijlocul haosului.

– Am fost și eu incomodat. Poliția mă caută, de fapt, pe mine. Au fost depuse plângeri împotriva *mea*, la poliție și prin intermediul justiției. Singh a avut și el probleme – există acuzații cum că ar fi făcut abuz în serviciu – așa că este bine că nu ai trecut pe la el. Este urmarea asocierii cu mine, cred eu. Cineva încearcă să ne pună bețe în roate, tulburând canalele oficiale. Am venit la British Library sperând să te interceptez.

Irene ridică o sprânceană, curioasă. Inspectorul Singh păruse extrem de scrupulos la întâlnirile anterioare.

– Anumite probleme interne au fost readuse în discuție, ca rezultat al acelor acuzații, așa că nu pot conta pe ajutorul lui în chestiune. I-am contactat superiorul, dar ea m-a informat că ar fi de preferat să evit orice asociere deschisă cu el, deocamdată. Ar înrăutăți lucrurile. Poliția nu ne va ajuta deloc.

Vale lovi cu un deget subțire suprafața mesei, se încruntă, apoi începu să zgârie straturile de murdărie care îi confereau patina unică.

– Celălalt motiv pentru care am vrut să te găsesc a fost că am descoperit că îți este supravegheată locuința, așa cum anticipasem.

Lui Irene i se puse un nod în gât. Fusese o zi pe cinste și nu era obișnuită să fie o țintă.

– Ah, mulțumesc!

– Cu mare plăcere, Winters. Nu cred că aveau intenția să te ucidă, dar... Ridică din umeri. Nu era cel mai liniștitor gest. Am preferat să nu îmi asum riscul.

Irene sorbi din ceai. Era pe cât de rău se așteptase.

– Cei doi indivizi pe care i-a văzut unchiul lui Kai trebuie investigați. Dacă toate astea se leagă, există șansa să fie vorba despre soții Guantes?

Vale încuviința deja, parcă nerăbdător.

– Da, ar fi deducția logică, iar descrierea ta pare să li se potrivească. Așa că avem o posibilă prezență a lordului Guantes la locul răpirii lui Strongrock, împreună cu o femeie necunoscută. Mi s-a confirmat, de asemenea, că lady Guantes a lipsit de la Ambasadă seara trecută și că se știe că ar purta o agrafă de eșarfă de felul celei pe care a pomenit-o atacatorul vostru. Păcat că nu i-am putut interoga pe vârcolacii care te-au atacat acum, însă ar fi fost prea riscant să rămânem acolo.

Se sprijini de spătar, cu ochii pe jumătate închiși și degetele unite la vârfuri. Era o poziție tipică lui, arătând că se gândea intens.

Irene mai luă o gură de ceai. Da, era absolut dezgustător. Luminile eterice clipiră în nișele lor și de afară se auzi scârțâit de roți de taxi. Conversațiile de la celelalte mese se purtau cu voci scăzute, discrete, iar atmosfera generală era de paranoia ilegală, dar tăcută. Vale era un client obișnuit aici, probabil.

El ieși din letargie și se aplecă din nou spre ea.

– Să rezumăm investigațiile mele, Winters. Pentru a-ți da o explicație completă, descrierea celor două persoane se potrivește aproape perfect cu înfățișarea a două persoane care au sosit recent la Ambasada Liechtensteinului. Doi membri ai Neamului Frumos.

Imprimă ultimelor două cuvinte dezgustul obișnuit.

– Deși, firește, erau îmbrăcați adecvat pentru epoca de față.

Ceva din ritmul vocii lui Vale îi aminti lui Irene că îmbrăcămintea ei era foarte nepotrivită, pe sub haină. Cu siguranță o persoană ca el se afla mai presus de judecata după înfățișare. Dacă putea ignora faptul că venea dintr-o altă lume, era surprinzător că nu putea face la fel cu lungimea fustei sale.

– Și ce ai aflat despre ei? întrebă ea, repede.

– Domnului i se spune lordul Guantes. Doamna este soția lui sau așa afirmă. Pretind că el este marchiz, dar lipsesc dovezile. Ei,

sau cel puțin el, au sosit recent din Liechtenstein, de la Barcelona, cu zepelinul.

– Sunt spanioli? întrebă Irene.

Era limba din care provenea porecla lor, în fond.

– Nu, spuse Vale, dar lui, cel puțin, îi place rolul unul nobil de această origine. Putem continua?

Irene închise gura și încuviință.

– Lordul Guantes se află la Londra de vreo două săptămâni, continuă Vale. Am... o persoană de contact care mă ține la curent cu aceste lucruri. Lady Guantes o fi ajuns în același timp, însă ei îi lipsește aparența flamboiantă a celor din neamul ei. Toată lumea a priceput că Guantes și Silver sunt angajați într-un soi de încleștare de forțe, așa cum a dovedit-o și investigația ta. Organizează petreceri separate și se fac reciproc de râs în public. Cerul știe ce-or face în intimitate.

– Și cu ce se ocupă lady Guantes? întrebă Irene.

– Nu prea am reușit să aflu.

Vale își privi băutura.

– Asta mă supără. Iar acum lordul Guantes a dispărut și se pare că și ea își pregătește plecarea.

– Deci există o legătură, medită Irene. Lordul Silver ne-a dat mie și lui Kai un avertisment cum că am fi în pericol. Iar datele Bibliotecii sugerează că au un trecut. Dacă sunt dușmani...

– Ținând cont de cum funcționează relațiile celor din Neamul Frumos, dacă Silver a aflat ceva, cu siguranță ar fi vrut să le zădărnicească planurile, o întrerupse Vale, continuându-i ideea. Dar, atunci, de ce să lovească în Strongrock? Cred că putem presupune, în mod rezonabil, că ei sunt răspunzători pentru dispariția lui.

– Natura familiei sale, spuse Irene.

Gâtul i se uscase, gândindu-se la Kai, aflat la mila creaturilor care îl detestau la fel de mult cum le detesta și el. Reuși să înghită încă o gură de ceai.

– Este un lucru atât de important pentru Neam? întrebă Vale, privind-o atent. Toată treaba asta pare o mare exagerare.

Irene își desfăcu brațele.

– Dragonii și Neamul Frumos sunt dușmani ancestrali. Confruntările lor datează de multe generații – generații ale lor, nu omenești. Vin din colțuri opuse ale realității. Nu gândesc ca oamenii, Vale. Știi cum sunt Silver și Kai – ei bine, sunt doar niște umbre. Dragonii puternici sau decidenții Neamului sunt la fel de diferiți de ei precum sunt ei doi de noi.

– De noi, remarcă Vale. Vorbești despre dumneata de parcă ai fi la fel de umană ca mine.

– Nu mă consideri așa? Irene se simțise lezată de remarca lui. Te asigur că m-am născut om și că sunt om.

– Winters, spuse Vale, răbdător, te descurci foarte bine mai tot timpul, dar, din când în când, discutând treburile Bibliotecii, faci referire la „oamenii obișnuiți". Îndrăznesc să spun chiar că nu îți dai seama nici măcar tu când o faci.

– Păi... Irene se simțea ușor rușinată.

Nu era o idee bună pentru o Bibliotecară să înceapă să se considere *specială*, indiferent cât de importantă era munca ei și oricât de ciudate ar fi fost lumile în care călătorea. Asta ducea la iluzia grandorii și la alte lucruri periculoase. *Cum i se întâmplase lui Alberich.*

– Păi, reluă ea, orice ai crede despre mine, pentru *ei* rămân doar un om. Dacă aș fi făcut ceva greșit, ar fi însemnat doar să mă ridiculizeze. Dar dacă Neamul l-a răpit pe Kai, pentru dragoni asta reprezintă o declarație de război.

Cuvântul rămase suspendat între ei.

– Crezi că ar fi atât de important? spuse Vale, într-un târziu.

– Da.

Își aminti de puterea lui Kai – chiar dacă era doar un dragon tânăr – și de puterea și măreția unchiului său.

– Nu știu care ar putea fi consecințele, dar trebuie să-i punem capăt. Și încă repede. De dragul lui Kai. Dar și pentru că ambele lumi ar fi destabilizate – deci și a ta. Când ți-am spus ce mi-a transmis unchiul lui, când m-a avertizat că ar transforma lumea asta într-o lecție, nu mă exprimam metaforic. Ar putea distruge

această lume alternativă, dacă nu revine Kai. Sau dacă Neamul transformă totul într-o dispută. Trebuia să îl facă pe Vale să înțeleagă cât de reală era amenințarea la adresa lumii lui.

Își aminti, nițel vinovată, că sărise peste detaliile poziției sale exacte și peste încurcătura în care s-ar fi putut afla. Dar asta nu era important acum.

– Pari extrem de îngrijorată pentru siguranța lumii mele „alternative", spuse Vale, sec. Presupun că, de când locuiești chiar dumneata aici, a devenit mai importantă și pentru tine.

Irene simți un val de furie față de neseriozitatea cu care el trata amenințarea care îi păștea pe amândoi.

– Nu văd niciun motiv să nu împiedicăm un război, înainte de a se transforma într-o simplă confruntare. Mă crezi atât de josnică încât să rămân pe margine?

– Cred că supraapreciezi aceste... persoane, spuse Vale. Am întâlnit suficienți membri ai Neamului, la vremea mea, și chiar dacă sunt periculoși, se pare că îi consideri capabili să distrugă lumi. Strongrock însuși o fi având puteri neobișnuite, dar are și el limitele lui, la fel ca noi toți. Cât despre Silver...

Ridică din umeri.

Ea inspiră adânc.

– Suficient de periculoși să clatine lumi din temelii, spuse ea, cu tot calmul de care era în stare.

Faptele îi erau mai utile decât să-și piardă cumpătul.

– Este o exprimare foarte adecvată, deși nu am întâlnit niciodată unul cu adevărat puternic. Asta pentru că ei locuiesc, de obicei, la limitele realității, unde haosul este cu adevărat prezent. Acolo, Poporul cucerește lumi întregi și își țes puterea în materialul din care sunt făcute. În lumea dumitale ne aflăm la un capăt deloc adânc, Vale, undeva între adâncurile unei părți și înălțimile celeilalte. Nu am întâlnit niciodată una dintre marile puteri ale haosului și sper nici să nu se întâmple. Bibliotecarii sunt învățați de foarte tineri că nu este bine să te aventurezi în ape adânci, cu rechinii, pentru că poți fi mâncat de viu!

Vale încuviință încet.

– Prea bine! spuse el. Îți accept judecata cu privire la pericole, Winters. Te rog să vorbești mai încet. Te-ar putea auzi cineva.

Irene nu era întru totul sigură că o crezuse. Dar, dacă era expus unui asemenea nivel de putere chiar el, s-ar afla într-un asemenea pericol, încât scuzele ar fi de prisos.

– Ao Shun a confirmat că l-a localizat pe Kai undeva în lumile haotice, spuse ea, iar declarațiile martorilor tăi la răpire sugerează că lordul Guantes a fost răpitorul. Dar eu nu îi pot da de urmă decât dacă ne aflăm în aceeași lume. Doar dacă nu ai vreun alt reprezentant al Neamului care să-ți datoreze o favoare, atunci cred că singura noastră sursă de informații este...

– Lordul Silver, într-adevăr.

Vale își făcu gura pungă, cu o expresie de dezgust.

– Nici eu nu văd o altă variantă.

– Lordul Silver a spus că pot să îl vizitez oricând, când ne-am văzut ultima dată, continuă ea. Dar cartea de vizită pe care am primit-o de la el este încă la mine acasă, iar dumneata ai confirmat că este sub urmărire. În orice caz, dacă lady Guantes este la Ambasadă, nu putem pur și simplu intra pe ușa din față.

– Cu siguranță nu dacă arătăm așa, fu de acord Vale. În plus, în fața Ambasadei are loc chiar acum o demonstrație, așa că va trebui să folosim intrarea servitorilor. Și, dacă nu mă înșel, va dori să ne vadă, cu sau fără carte de vizită. Când ai discutat cu el, slujitorul său era de față?

Irene se gândi. Încuviință.

– Johnson. Un bărbat subțire, îmbrăcat în gri.

– El este cheia, spuse Vale, mulțumit. Hai să ne pregătim!

Mai târziu, în aceeași seară, Irene și Vale așteptau la coadă, în spatele Ambasadei Liechtensteinului. Erau înfofoliți în mantii groase, cu glugă, care ar fi iscat întrebări, dacă jumătatea de duzină de oameni din fața lor nu ar fi fost îmbrăcați exact la fel. Doi bărbați aveau câteva perechi de câini – o pereche de pudeli, o pereche de barzoi, o pereche de terieri și o pereche de ogari afgani – care li se jucau veseli printre picioare și îi făceau să înjure frecvent, cu accent rusesc. Ogarii afgani fuseseră cândva

albi ca neaua, dar murdăria londoneză le pătrunsese deja în blană. Un alt bărbat studia cu disperare o partitură muzicală, oprindu-se din când în când să sufle câteva note într-un flaut lung, ruginit. Două femei – sau, cel puțin, Irene credea că erau femei – își ridicaseră mantiile și exersau un dans, dezvelindu-și gleznele în ciorapi și pantofii cu tocuri înalte. În spatele lui Irene și al lui Vale, coada se întindea de-a lungul zidului Ambasadei. Un vânzător ambulant isteț își instalase taraba și vindea portocale.

– Ai mai făcut asta? întrebă Irene, încet.

Câinii, flautistul și dansatoarele de step făceau suficient zgomot să o acopere și dacă ar fi țipat.

– Cu câteva ocazii, spuse Vale, fără să elaboreze. Dar te rog să îți amintești rolul, Winters. Ești...

– Mediumul tău hipnotizat, spuse Irene, ascultătoare. Prin care poți chema spiritele străvechi ale Faraonilor de mult plecați dintre noi.

– Ești foarte pricepută. Dumneata ai mai făcut asta?

Irene se întrebă dacă el uitase că era Bibliotecară de meserie și că, de obicei, adopta o identitate falsă, dar avea dreptate. Era ceva mai mult decât exotic.

– Nu de când eram la școală, recunoscu ea.

– La școală? întrebă Vale.

– Ah, a existat un incident nesemnificativ. O bandă criminală internațională se ascundea în cabanele din apropiere și a venit o inundație...

– Mai târziu, îi spuse Vale.

Coada începuse să avanseze.

Totuși, trebuiră să treacă printr-un episod în care câinii refuzară brusc să intre în Ambasadă. Trebuiră momiți de îngrijitorii lor, cu bucățele de vită uscată, care atraseră câțiva câini rătăciți în competiția pentru recompense. Personalul Ambasadei sfârși prin a-i răcori pe toți cu găleți pline cu apă. Cei doi îngrijitori urlau în rusă, iar flautistul țipa că i se udase partitura. Dar Vale și Irene reușiră să intre pe ușă, în clădire, scuturându-și mantiile de firele de blană ude.

Mica anticameră în care fură primiți era o dezamăgire. Irene se așteptase la ceva mai dramatic de la reședința Neamului Frumos, dar camera arăta ca o debara de sub o scară londoneză obișnuită.

Vale se aplecă în față, pentru a-i vorbi slujnicei cu aspect plictisit care îi condusese înăuntru, și se auzi zgomot de monede trecute dintr-o mână în alta.

– Trebuie să vorbim cu domnul Johnson, murmură el.

Slujnica dădu din cap și plecă, în foșnet de fuste largi.

Cinci minute lungi mai târziu, Johnson intră în anticameră.

– Aveți un mesaj pentru mine? întrebă el, brusc.

Îi lipsea politețea obișnuită.

Vale făcu un semn din cap spre Irene. Ea inspiră adânc și își scoase gluga, arătându-și fața.

– Trebuie să vorbim urgent cu lordul Silver, spuse ea.

– Ah! Johnson inspiră printre dinți. Da. Vă rog să vă ridicați din nou gluga. Nimeni din Ambasadă nu trebuie să știe că sunteți aici. Dumneata și prietenul dumitale trebuie să mă urmați, domnișoară Winters. Vom merge pe scara din spate. Lordul Silver vă va primi imediat.

CAPITOLUL ZECE

Biroul personal al lui Silver o surprinse pe Irene. Arăta ca un loc în care ar fi putut locui și lucra o ființă umană, nu ca un decor de teatru, exagerat. Divanul, deși tapițat cu catifea roșie, arăta urme obișnuite de uzură, iar amprentele de dinți ale unei ființe mici și rozătoare îi marcau un picior. Pe biroul de mahon erau înghesuite teancuri de hârtii, în loc să fie doar un spațiu gol, deși cătușele care se aflau într-o margine provocau îngrijorare. Lămpile cu eter de la colțurile camerei fuseseră aproape stinse, scăldând într-o strălucire mută, ca de ambră, camera cu draperii de catifea. Un raft încărcat din colțul îndepărtat o făcea pe Irene să își dorească să îl examineze, dar se controlă și îl privi pe posesor.

Silver însuși, fără haină și cu cravata dezlegată, se aruncase într-un scaun mare din spatele biroului. Părea întruchiparea proastei reputații, răsucind un pahar de coniac în mână. Ridică leneș privirea, când Johnson îi conduse pe Vale și pe Irene înăuntru, comentând:

– Trebuie să spun că ați ajuns cam la limită. Vă așteptam pe tine și pe domnișoara Winters mai devreme, domnule Vale.

Vale își dădu jos gluga, pentru a-și arăta fața, iar Irene făcu la fel. Căzuse de acord cu Vale ca acesta să conducă interogatoriul. El îl cunoștea pe Silver de mai multă vreme și putea să îl forțeze să recunoască lucruri folositoare.

– Aș ezita serios înainte să vin la o întâlnire cu dumneata, domnule. Nu ar trebui să fii surprins că am întârziat – ar trebui să te surprindă că am venit.

– Asta înseamnă că ai primit biletul.

Silver sorbi din coniac.

– Da, recunoscu Vale.

– Și crezi că eu l-am trimis.

– *Știu* că tu l-ai trimis.

– Și ce suspectezi în legătură cu motivele mele?

– Nu suspectez nimic, am doar certitudini.

– Te rog să îmi faci hatârul și să mi le explici. Puține lucruri mă mai surprind zilele astea.

– Prea bine.

Vale făcu câțiva pași spre mijlocul camerei.

– Știm despre rivalitatea cu soții Guantes. Nu vei nega, presupun.

– Dragul meu Vale, fac mari eforturi să o cultiv. Poți continua.

Irene remarcă tresărirea de pe chipul lui Vale când înregistră adresarea intimă. Își trase mantia mai aproape, pentru a nu-și arăta gleznele, și făcu un pas în spate, în umbră, privindu-i pe cei doi. Silver o fi fost un maestru al farmecelor, dar, câtă vreme se concentra asupra lui Vale, nu o supraveghea pe ea. Și să urmărească din umbră era ce se pricepea să facă ea cel mai bine.

– Știai că domnul Strongrock ar putea fi răpit, spuse Vale. Și ai încercat să îi oferi ceva care, cu generozitate, poate fi numit avertisment, când te-ai întâlnit cu el și cu domnișoara Winters, cu câteva zile în urmă. Este posibil să fi fost împiedicat de urmăritori să le spui mai multe.

Silver ridică din umeri.

– Dădeam avertismente, recunosc, și nu există legi care să mă împiedice. Sfatul meu ar fi să încetezi să te mai amesteci în treburile mele. Altfel, vei regreta.

– La fel și tu, dacă te amesteci în continuare într-ale mele.

Vocea lui Vale căpătase un nou ton glacial.

– Sau dacă îți joci mai departe jocurile cu viețile celorlalți.

– Dar de ce aș juca un asemenea joc? Silver își lovi paharul cu unghia, iar cristalul răsună, fermecător. Cu siguranță că ar trebui să întrebi asta, date fiind circumstanțele.

Vale se opri din plimbare, pentru o clipă, pentru a se întoarce și a-l privi pe Silver.

– Hârtia folosită pentru bilet, cea care se pretindea a veni din partea familiei domnului Strongrock, era îmbibată de farmecele Neamului.

Silver făcu un semn vag cu mâna.

– Oricine ar fi putut face asta. Johnson? Tu ai fi putut?

– Nu, domnule, dar pot depune mărturie că multe persoane din Ambasadă ar fi fost capabile, murmură bărbatul.

Vale se apropie de biroul lui Silver și se sprijini cu mâinile de el, aplecându-se brusc în față, ca un ogar spre țintă.

– Sugerez că ai încercat, în mod deliberat, să mă implici în povestea asta. Biletul a fost menit să mă alerteze că era ceva în neregulă cu absența lui Strongrock. Ai complotat să ne aduci aici pe mine și pe Winters – și anume, la tine – ca următor pas în investigația ta. Întrebarea este de ce. E vreun joc pervers între tine și familia Guantes?

– Parțial, admise Silver.

Puse paharul pe birou, cu un clinchet. Irene crezu că vede o tresărire pe chipul lui Johnson când sticla atinse mahonul. Se aplecă, cu privirea alertă.

– Mă bucur să văd că reputația ta se justifică, domnule detectiv.

– Și tot tu ți-ai asmuțit acoliții asupra lui Winters, aici de față, pentru a ne implica și mai mult? întrebă Vale.

– Asta ar însemna să exagerez, spuse Silver. Lady Guantes și-a asmuțit acoliții asupra domnișoarei Winters. Lordul Guantes... a părăsit deja această sferă.

În sfârșit, o confirmare.

– Și l-a luat pe Kai cu el, murmură Irene, din umbră.

– Domnișoara Winters are dreptate, spuse Silver, privindu-l încă pe Vale. Lordul Guantes a luat dragonul cu el. Nu îi mai puteți ajunge.

– Îmi subestimezi abilitățile, spuse Vale.

– Abilitățile tale or funcționa în East End, domnule detectiv, dar nu și dincolo de această sferă.

– Ale lui, poate nu, spuse Irene, făcând un pas în față, dar este lordul Guantes pregătit să răspundă în fața tatălui lui Kai?

– O întrebare interesantă, fu de acord Silver, pe un ton amical. Acțiunile lordului Guantes îi aparțin, în fond. Sunt sigur că, dacă greșeala lui ar putea fi dovedită, el și iubita lui soție trebuie să recunoască.

Cuvintele sale erau marcate de un ton vag bucuros, de plăcerea aproape încântată de a privi un adversar – sau poate un pion, se gândi Irene – mutat într-o poziție slăbită.

– Tu ești Ambasadorul, spuse Vale. Ai autoritate asupra lui.

– Una pe care o contestă. Și, în orice caz, nici nu e aici.

– Atunci, unde este? întrebă Irene. În ce sferă?

– În altă parte, spuse Silver. În Veneția. Într-o Veneție alternativă, o sferă de măști și iluzii. Numele lumii n-ar însemna nimic pentru tine, fiindcă este departe de terenul tău de manevre.

– Și, spuse Irene, încercând, fără îndoială că această lume se află mai spre capătul haotic al universului?

– Într-adevăr, spuse Silver. Pentru unul dintre marii dragoni, să pășească acolo ar însemna o declarație de război.

Vale inhală scurt.

– Cu siguranță exagerezi. Dacă domnul Strongrock a fost dus acolo împotriva voinței sale...

– Irelevant.

Silver se ridică în picioare. Era la fel de înalt ca Vale. Lumina păru să îi înconjoare, atrăgând privirile.

– Dar, chiar dacă e adevărat, nu contează. Și familia lui știe asta.

Vale îi aruncă lui Irene o privire apologetică, iar ea făcu un semn scurt din cap. *Da, am încercat să îți explic. Și iată dovada. Fiindcă nu m-ai crezut pe cuvânt.*

Irene ignoră jocurile luminii: era încă o reprezentație oferită de Silver, cu farmecele sale.

– Să trecem la treabă, lord Silver! Ai spus că marii dragoni nu pot pătrunde acolo. Ai sugerat că nu vrei să te implici personal. Totuși, ne-ai atras în mod deliberat atenția asupra situației lui Kai și ne-ai făcut conștienți de ce se petrece.

Irene rostea cuvintele cu o siguranță absolută.

– Vrei să mergem acolo, nu?

Gura lui Silver se arcui într-un zâmbet la fel de dulce precum vinul de la gheață și la fel de tăios ca vodca.

– Desigur, domnișoară Winters, draga mea Bibliotecară. Exact asta doresc să faci.

– *Ea*? întrebă Vale.

Prinsese cuvântul de bază din răspunsul lui Vale, la fel ca Irene.

– Tu nu poți merge, domnule detectiv, spuse Silver, scurt. Haosul din sfera aceea ar fi prea puternic pentru tine. Nu i-ai putea suporta forța. Dar doamna este legată de Bibliotecă, iar natura nu i-ar fi afectată.

– Să o las să plece singură? spuse Vale, în aceeași clipă în care Irene întrebă:

– Mă poți duce acolo?

– Cu siguranță, spuse Silver.

Zâmbi, îndepărtându-se de birou ca să se întindă. Irene îi vedea mușchii conturați prin cămașă și trebui să își înăbușe căldura bruscă, trădătoare, din propriile vene. Senzațiile pe care el i le provoca erau niște minciuni. La fel erau ușurința și siguranța zâmbetului său. În spatele lui intuia graba, nesiguranța și panica.

– Dacă nu ai fi atât de disperat, nu aș avea încredere în tine, spuse Irene, încet.

Silver încremeni și lăsă brațele jos.

– Greșești, spuse el, cu răceală.

– Deloc. Dragonii puternici nu pot ajunge în lumea în care s-a refugiat lordul Guantes. Totuși, pot veni aici, foarte ofensați că unul dintre copiii lor a dispărut.

Irene scotea cuvintele cu cadența unei pendule, în camera tăcută.

– Poate că familia lui nu ar pricinui un război distrugând această Veneție alternativă, dar ce ar face *acestei* lumi centrul puterii tale?

Culoarea din obrajii lui Silver dispăruse.

– Sunt doar presupuneri, spuse el, neconvingător.

– Nu presupun nimic, răspunse Irene, calmă. Am vorbit cu familia lui și știu precis.

– Lumea asta nu înseamnă nimic pentru mine, mârâi Silver, dar nu o convinse.

– Și lordul Guantes? El contează... Lord Argent?

Silver se lăsă să cadă în scaun și își cuprinse capul în mâini.

– Mă va distruge, spuse el, cu vocea înfundată. Ne-am mai încrucișat săbiile de multe ori. Și stăpânii noștri ne-au interzis să ne mai războim unul cu altul. Daunele aduse celorlalți din neamul nostru erau prea semnificative. Dar dacă puterea lui ar crește peste măsură față de a mea, atunci ei nu ar obiecta ca el să mă distrugă. Îmi pot imagina ce favoruri va dobândi dacă ține un dragon prizonier, ce putere... Și chiar dacă plec din lumea asta, mă va urmări. Nici măcar nu mă dorește ca rival. Vrea să mă vadă distrus.

– Dar de ce? întrebă Irene. De ce vă luptați așa?

– Ah, a existat un motiv, spuse Silver, vag. I-am dezonorat sora. Sau el mi-a atacat mama. Sau ceva de genul ăsta. N-aș putea spune că îmi aduc aminte – a fost cu mult timp în urmă. Dar trebuie să înțelegi că răzbunarea era *necesară*. Nu face decât să comploteze, este un manipulator desăvârșit, iar soția sa este mai rea decât el. Nu au deloc simțul artei și niciun interes. Le pasă doar de putere și de nimic altceva, dar o folosesc fără stil. Nu ne putem înțelege unii pe ceilalți, iar eu nici nu doresc asta, încheie el, arogant.

– Și astfel, dorești să o trimiți pe domnișoara Winters într-o misiune posibil sinucigașă și să rezolve ea încurcătura pentru care nu ai făcut nimic să o previi, pufni Vale. O comportare josnică, chiar și pentru unul din neamul tău.

Silver își lăsă mâinile pe lângă corp și îl privi pe Vale.

– Crezi ce vrei, spuse el, încet. Insultă-mă cât poftești. Dar dacă domnișoara Winters nu face cum îi spun, tu, eu și prietenul vostru, dragonul, vom fi distruși fără drept de apel. Îmi dau cuvântul că nu fac asta cu intenția de a o prinde în capcană sau de a o distruge pe domnișoara Winters. Propriile mele interese sunt cele mai importante și am nevoie de ea în viață și capabilă să mă ajute să le realizez.

Irene nu mai avea răbdare pentru manifestările dramatice ale lui Silver. Kai se afla într-un pericol real și foarte grav. Ar fi schimbat bucuroasă insulte cu reprezentantul Neamului, mai târziu, însă nu *acum*. Cel puțin, dacă era dispus să își dea cuvântul, era sincer. Celor din Neamul Frumos le plăcea să întindă coarda jurămintelor, dar nu le încălcau.

– Explică-ne planul dumitale, lord Silver. Cum altfel am putea să îl judecăm?

Silver oftă.

– Iată-l. Lordul Guantes are puterea de a trece între sfere luând cu el unul din neamul prietenului vostru. Puterea mea nu este atât de mare, eu pot lua cu mine cel mult oameni sau pe alții din neamul meu, iar lady Guantes este și mai slabă. Lordul Guantes a făcut târguri pentru a se asigura că oricine vrea să fie martor la triumful său poate călători spre această Veneție alternativă. A chemat Calul și Călărețul, care se numără printre cei mai măreți din neamul meu și pot duce cât de mulți pasageri doresc. Vor apărea în această lume sub formă de tren. Da, forma aceea ar trebui să cauzeze cel mai mic număr de comentarii.

Se opri să se gândească.

– Voi călători cu trenul acela, împreună cu niște servitori, și o voi lua pe doamna cu mine, deghizată. Ea va pretinde că s-a urcat într-un punct de tranzit diferit, pozând drept cineva din neamul meu. Când ajungem în Veneția, îl poate salva pe dragon și pot evada în orice chip doresc.

– Asta numești tu plan? întrebă Vale.

– Nu sunt la curent cu abilitățile Bibliotecarei, spuse Silver, arogant. Fără îndoială că are multe puteri care îmi sunt necunoscute.

– Deci ar trebui să merg singură, spuse Irene, verificând că a înțeles totul corect, într-o lume de la capătul *tău* de realitate, înconjurată de neamul tău și să îl salvez pe Kai fără niciun ajutor – pentru că tu *nu mă poți* ajuta?

Silver ridică din umeri.

– Numai dacă pot face asta fără să fiu observat, șoricel. Și firește că Johnson îți poate pune la dispoziție serviciile obișnuite: cafea, ceai, ghete lustruite, mască lucitoare, revolver încărcat și tot așa.

Irene încuviință. Se simțea cumva ușurată pentru că putea să se aștepte la ce era mai rău. Aproape că îi venea să râdă. În fond, planul era ridicol. Iar dacă asta era ideea de poveste a lui Silver, atunci nu îi plăcea gustul lui în privința literaturii de aventură. Dar era o șansă de a-l aduce înapoi pe Kai. Zâmbi.

– Și apoi va trebui să evadez, posibil însoțită de un Kai într-o stare jalnică.

– Dacă l-aș ține eu ostatic acolo, ar fi mereu drogat, comentă Silver, deși, firește, atmosfera din acea sferă este extrem de nocivă pentru neamul lui, așa că va fi inconștient, oricum.

Cu siguranță era cel mai rău scenariu posibil. Irene își înfrâna pornirea de a râde. Când cursul evenimentelor devenea atât de periculos, trebuia să se lase purtată de val.

– Și, la final, trebuie să îl redau pe Kai familiei sale sau măcar să îl duc la loc sigur.

– Aș fi zis că lumea aceasta e suficient de sigură, spuse Vale.

Privi în jur, posomorât. Părea să fi renunțat deja.

– Dar evenimentele recente sugerează altceva.

Irene inspiră adânc.

– Când pleacă trenul?

– Winters, începu Vale, nu poți vorbi serios...

– Vale, îl întrerupse Irene.

Nu o crezuse când încercase să îi explice pericolele din lumea lui. Fusese nevoie de Silver să îl convingă. Dar trebuia să fie cea care îl convingea pe Vale acum, cea care îl împiedica să se lase omorât. Nu știa, nu putea accepta cât de periculoasă era o lume

cu o concentrație ridicată de haos. Oamenii fără protecție ar fi fost prinși în orice narațiune curentă pe care o gestiona cineva din Neam, iar personalitățile le-ar fi fost rescrise pentru a se potrivi cu necesitățile lor. Nu era timp pentru dezbateri.

– Vezi și singur că lordul Silver este disperat.

Asta atrase o tresărire furioasă din partea lui Silver.

– Dar, chiar și așa, a spus că ar fi prea primejdios pentru tine. Are toate motivele să te trimită cu mine, dacă ar exista și cea mai mică șansă de a se salva.

– *Firește*, spuse Silver, de parcă era prea limpede să mai fie menționat. Dar să nu vă gândiți că încerc să te salvez sau că am vreo urmă de milă. Ești doar un adversar prea amuzant să îl irosesc.

– Poftim! spuse Irene, sec. Direct de la sursă.

Își încrucișă brațele, simțind cum îi sporește furia.

– Uită-te ce îmi face mie. De ce te-ar minți pe tine? Aș fi...

Cuvintele rămaseră nerosite.

– Aș fi apreciat ajutorul dumitale. Dar nu vreau să te distrugi și nici Kai nu mi-ar mulțumi pentru asta.

Vale o privi o clipă, de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi îi întoarse brusc spatele.

– Te rog să mă scutești, Winters. Decizia dumitale este clară. Nu doresc să te împiedic în misiunea dumitale sau să îți stau în cale. Mă voi asigura doar că știu toate detaliile de la lordul Silver, înainte să vă las cu jocul vostru de duzină. Sper doar că Strongrock, care este nevinovat, va supraviețui.

Irene simți că i se aprind obrajii. Inima i se cutremurase la vorbele lui. O răniseră – cu adevărat. Sperase că îi va accepta decizia, dar să i-o arunce astfel în față... Se întoarse iar spre Silver, alegând să își transforme furia în concentrare.

– Se pare că domnul Vale s-a exprimat limpede asupra subiectului. Când pleacă trenul? Și de ce fel de deghizare am nevoie?

Silver își duse degetele la buze, nereușind să își ascundă zâmbetul la capitularea lui Irene.

– Vom pleca într-o oră, iar lady Guantes va aștepta și ea în gară. Voi avea grijă să fiu însoțit de slujitori cu mantii, ca să te putem

strecura printre ei. Cât despre deghizare – ar trebui să te îmbraci ca o călătoare din altă sferă. Caut în debarale.

Irene nu se obosi să mai spună ceva, ci își desfăcu mantia pentru a-și dezvălui costumul business anacronic.

– Da, spuse Silver, cu privirea mângâindu-i gleznele și genunchii. Funcționează perfect. Îți voi da un mic talisman al puterii mele – nu îți poate face rău, micuța mea Bibliotecară, dar îți permite să treci drept din Neamul Frumos. Nu putem stabili dintr-o singură privire că ești Bibliotecară, iar talismanul meu se va asigura că nimeni nu te consideră o jucărie. Johnson poartă așa ceva. Arată-i domnișoarei, Johnson!

Irene se întoarse și îl văzu pe Johnson scoțând un ceas mare, de alamă, din buzunar. Era surprinzător de elaborat, iar modelul părea să scape privirii. Făcu un semn din cap spre Irene.

– Și poate face modificări minore ale părului, ochilor... continuă Silver. Păcat că trebuie să te luăm pe tine și nu pe dragul de Vale, Bibliotecara mea. S-ar fi priceput mult mai bine să-și schimbe înfățișarea.

Se ridică și se apropie de una dintre debaralele înalte din colț, deschizând-o și dezvăluind un șir de rochii cu decolteu și pelerine cu glugă. Părea să fi trecut de la disperare la un entuziasm maniacal.

– Voi lăsa una dintre slujitoare să se ocupe. Albastru? Poate dacă aș găsi o perucă blondă... Nu, poate dacă te îmbrăcăm în cameristă...

Irene începea să bănuiască de ce planurile soților Guantes funcționau, iar ale lui Silver, nu, în timp ce el se agita pe tema hainelor.

– De unde pleacă trenul? întrebă ea.

– Din Paddington.

– De ce?

– Trebuie să călătorim spre apă, așadar spre vest. Asta înseamnă Linia de Vest, care pornește de acolo.

Silver îi aruncă răspunsul de parcă ar fi avut sens. Poate că avea, din punctul de vedere al Neamului Frumos.

Vale inspiră adânc, apoi își îndreptă umerii.

– Ne vedem mai târziu, Winters, presupunând că revii întreagă din această escapadă. Știi ce cred eu despre subiect. Nu mă voi obosi să repet. Sper doar că grija ta pentru Strongrock îți depășește fascinația pentru politică.

Irene îl privi în ochii întunecați, furioasă. Nu se așteptase la o asemenea purtare din partea lui Vale. Se comporta la fel de meschin cum ar fi făcut-o Silver.

– Știi prea bine de ce fac asta. Nu are nimic de-a face nici cu politica, nici cu vreo amenințare de război. Uneori, fac lucruri doar pentru că nu vreau să văd pe cineva murind. Sau mai rău...

El o întrerupse cu un gest.

– Scutește-mă de istericale, cucoană! Îți sugerez să le păstrezi pentru rol. Noapte bună amândurora!

Se întoarse, ridicându-și din nou gluga, și se strecură afară, înainte ca Irene să mai poată spune ceva.

– Johnson, spuse Silver, încet, condu-l pe domnul Vale. Asigură-te că nu pățește nimic.

Johnson alunecă pe lângă ea, tăcut ca o umbră. Ușa se deschise și se închise iar.

Irene avea un Silver amuzat în fața ei și își făcea griji pentru Kai. Nu îi plăcea deloc să fie singură cu un personaj atât de subversiv. Gândul de a împărtăși întreaga experiență cu el nu era deloc atrăgător. Sau, mai degrabă, atracția era chiar problema, dacă el hotăra să se folosească de farmecele Neamului Frumos pentru a o vrăji iar.

Silver se gândea încă la plecarea lui Vale.

– Oricât de încântător ar fi dacă ar suferi vreun accident, cred că va ieși de aici nevătămat. Ți-ar plăcea? O privi pe sub gene. A fost nespus de brutal cu tine, șoricel, iar tu te afli sub protecția mea acum.

– Sunt mai îngrijorată pentru situația lui Kai decât pentru orice insultă adusă sau percepută de Vale, spuse Irene, severă.

Silver oftă.

– M-aș bucura să am parte de compania ta în continuare, dar trebuie să ne pregătim de plecare. Este genul de lucru pentru care

lordul Guantes o are pe doamna lui, pe lângă faptul că îi poate menține concentrarea asupra unui singur plan o dată. Nu înțeleg de ce îi plac atât de mult detaliile.

Căscă pe săturate.

– Johnson se întoarce imediat și te va lăsa cu slujitoarele, cât mă ajută pe mine să mă îmbrac. Poți duce una dintre genți. Bănuiesc că poți, nu, șoricel?

– Cu cea mai aleasă ținută, confirmă Irene.

O parte din mintea ei analiza remarca despre lady Guantes. Ideea de a-l ține pe soțul ei concentrat la un singur plan era interesantă. Oare lordul Guantes era la fel de distrat ca Silver? S-ar fi putut folosi de asta? Restul minții sale era concentrat să scrâșnească din dinți și să-și țină firea. Pentru moment, trebuia să joace după cum i se cânta.

– Dar, fiindcă ai făcut cum ai dorit și te însoțesc în Veneția, am o întrebare. *De ce* l-au dus pe Kai tocmai în această Veneție?

– Păi, se gândi Silver. Există foarte puține locuri în care puteau fi siguri că îl pot reține și, în același timp, că poate supraviețui. Era nevoie de o lume pe care să o poată accesa cu ușurință mulți dintre cei din Neamul Frumos. Și trebuia să aibă facilitățile necesare pentru a găzdui scena care ne așteaptă. Din acest motiv, trenul cu care vom merge acolo, șoricelul meu, Bibliotecară dragă, doamnă. De aici această mascaradă.

Dintr-odată, tensiunea și furia reveniră în forță, răsucindu-i stomacul lui Irene. Avu nevoie de efort să-și păstreze vocea calmă.

– Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

– Păi, Kai va fi pus la licitație, drăguță. Oferit cui dă mai mult.

Silver sorbi și ultima picătură de coniac și puse paharul pe birou, cu zgomot.

– Și trebuie să ne grăbim, dacă vrem să ajungem acolo la timp.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Gara Paddington era plină de scânteieri și strălucire, pe timp de noapte, și animată de mârâitul și scârțâitul trenurilor care veneau și plecau. Curba imensă a acoperișului de sticlă și oțel era străjuită de felinare albe, dure, care aruncau pe peroane umbrele oamenilor în chip de bălți negre. Din când în când, de sus mai plutea câte o pană de porumbel rătăcită. Irene se înghesuia între cei șase slujitori ai lui Silver, purtând șorțul lung și alb de cameristă peste o rochie neagră, strâmtă, pe deasupra costumului business, și încerca să nu icnească din cauza greutății bagajului pe care îl târa după ea. Ținând cont de timpul extrem de scurt, Silver abandonase orice încercare de a-i rearanja sau colora părul natural și îi întinsese, în schimb, o perucă blondă, din vârful degetelor. Spera să fie suficient, împreună cu un voal scurt, să o ascundă de lady Guantes la gară. Irene trebuia să lucreze la o cale mai bună de a se deghiza, mai târziu.

Scalpul o mânca din cauza perucii. Brățările pe care i le dăduse Silver o iritau, iar însemnul Bibliotecii devenea tot mai prezent între omoplații ei. Fără îndoială că, în curând, pandantivul dragonului avea să tresară și el, de îndată ce găsea cel mai prost moment posibil să o facă.

Voia să știe ce avea Silver în bagaj. După greutate, probabil niște lingouri de aur. Sau poate cătușe imense, de oțel, pentru a înlănțui dragonii, Bibliotecarii și alte persoane incomode.

Nu era deloc încântată de idee.

Mulțimea care se adunase în gară putea fi descrisă drept foarte agitată. Trenul Neamului Frumos, care urma să sosească, fusese anunțat din scurt personalului – „anunțat" însemnând că personalul fusese informat că va sosi, iar misiunea de a împiedica un accident grav le fusese încredințată. Jumătate din trenurile obișnuite aveau programul schimbat, iar cealaltă jumătate soseau la alt peron decât de obicei. Pasagerii alergau în toate direcțiile, prinzând de mână paznici și cerând indicații sau având crize de isterie. Un tânăr renunțase, își trântise bagajele în mijlocul drumului și se sprijinea de ele, mâncând un sandvici cu șuncă.

Mulțimea se dădu la o parte când Silver avansă, cu haina fluturând dramatic în urmă și o cravașă ținută neglijent în mâna stângă. Grupul de servitori și cameriste, cu Irene printre ei, se ținea după el.

Din fericire, trenul urma să ajungă la unul dintre peroanele mai apropiate, păstrându-se un spațiu liber acolo, cu eforturile susținute ale câtorva bărbați cu aspect de borfași. Toți aveau palmele păroase și sprâncenele groase ale vârcolacilor, lucru cu care Irene se obișnuise deja. Spera că niciunul dintre ei nu o mirosise anterior. În centrul cercului protejat se afla o femeie pe care o recunoscu din fotografia lui Li Ming. Trebuia să fie lady Guantes. Deși era îmbrăcată în stilul lumii în care se aflau, era inconfundabilă. Nu o fi avut alura tulburătoare a lui Silver, dar răspândea o senzație de calm cu propria sa atracție. Ochii ei erau blânzi, părul prins cu grijă sub pălărie, rochia elegantă. Ar fi putut fi *haute couture*, dar nu era exagerată. Dincolo de toate, părea... amabilă. Rezonabilă. Înțelegătoare.

Fără îndoială că era o impresie sugerată de farmecele Neamului, se gândi Irene, cinică.

Alte câteva persoane așteptau la marginea cercului. Era posibil să fie alți membri ai Neamului. Dar, dacă erau aici ca să prindă trenul, cât de repede se răspândise oare vorba? Cu câtă vreme în urmă fusese plănuită răpirea lui Kai?

Silver avansă spre lady Guantes, care se desprinse din contemplarea șinelor și îi oferi mâna, zâmbind. El o luă și își apăsă

buzele pe ea într-un fel care smulse exclamații de la câțiva privitori. Mulțimea din apropiere renunțase la alergătura disperată în toate direcțiile pentru a urmări spectacolul.

– Doamnă! se auzi vocea lui Silver, catifelată precum cafeaua servită cu frișcă și brandy. Speram să ajung la timp să vă întâlnesc aici.

– Domnule!

Ea își retrase mâna și își aranjă voalul.

– Cred că, mai degrabă, v-ați luat suficient timp să prindeți trenul.

– Este păcat de absența soțului dumitale, spuse Silver, cu o voce plină de subînțeles. Trebuie să fie extrem de neplăcut pentru dumneata să călătorești așa, fără abilitățile sale.

Lady Guantes ridică doar din umeri.

– Am încredere că ne vom reîntâlni foarte curând.

Oare Silver era melodramatic, după obicei, sau încerca să o momească pe lady Guantes, pentru ca Irene să își facă o idee despre ea? În timp ce el o ajuta, în principiu, să ajungă în această „Veneție", Irene nu se aștepta, totuși, la un ajutor real din partea lui, cu excepția urcării în tren. Dar era obișnuită să lucreze singură și, după scena făcută de Vale, îl scosese din calcul în privința asistenței.

Unul dintre borfași se îndreptă nonșalant spre cercul de servitori din jurul muntelui de bagaje ale lui Silver. Nările sale fremătară, lărgindu-se nefiresc de mult.

– Iepuri, murmură el. Simt miros de iepuri.

Silver ridică o sprânceană.

– Doamnă, strunește-ți servitorii!

Lady Guantes privi alți câțiva borfași începând să se îndrepte alene spre oamenii lui Silver, urmându-l pe primul.

– De ce? Ai tăi au vreun motiv de teamă?

Primul gând al lui Irene fu că o adulmecaseră pe ea, iar vârcolacul urma să străbată amalgamul de servitori și bagaje, vizând-o. Dar el nu păru interesat de ea, în mod deosebit. Se opri lângă una dintre celelalte slujnice, în schimb, și îi privi lung boneta.

– Îmi plac fetele drăguțe, cu părul galben, o informă el. Țipă mai frumos.

Asta provocă râsete libidinoase în rândul prietenilor lui – care se apropiaseră.

Nu mă pot da în spectacol și nu pot fi auzită folosind Limbajul. I-ar atrage atenția lui lady Guantes, care și-ar da seama cine sunt și... Gândurile lui Irene se învârteau precum o roată de hamster în capul ei. *Dar nu mă pot uita cum o atacă pe sărmana făptură.* De fapt, încă nu se întâmplase nimic.

Dar cum de nu se implica Silver? Se contură imediat un răspuns: jocuri de putere. *Sunt servitorii lui contra celor ai lui lady Guantes, iar primul din Neam care intervine și își admonestează subordonații își pierde din prestigiu.*

Aruncă o privire rapidă în stânga și în dreapta, evaluând servitorii ca pe niște posibile amenințări și simțindu-se nesăbuită fiindcă îi ignorase mai devreme. Acum, văzu schimbările de pe un picior pe altul, felul în care lăsau bagajele jos, cuțitele sau boxurile scuturate din mâneci și mâinile strecurate în buzunare.

– Vino-ncoa! mormăi borfașul, apucând-o pe fată de braț.

Ea icni și se dădu înapoi. Nu era dintre cei pregătiți pentru luptă. Dar bărbatul de lângă ea avansă, iar lovitura lui de pumn îl nimeri pe borfaș în nas. El se împletici în spate, cu sângele țâșnind, iar dinții i se alungiră în timp ce mârâia.

Cineva din mulțime strigă după poliție, dar ambele grupuri îl ignorară. Irene se alătură jumătății de duzină de servitori ai lui Silver care avansau către vârcolaci și încercă să se piardă printre ei. Scoase o umbrelă de unde fusese prinsă de o valiză și o ridică, gânditoare. Dimensiune și greutate potrivite, un mâner neobișnuit de greu, construcție solidă – punea un metru de oțel între ea și cel mai apropiat vârcolac.

Nu era singura femeie din grup. Cealaltă își trăgea fustele peste genunchi, dezvelind niște ghete cu tocuri cui de zece centimetri și pinteni primejdioși la glezne. Doi dintre bărbați își puneau boxurile, un al treilea avea o lamă, iar ceilalți doi erau la fel de musculoși precum vârcolacii.

În doar câteva secunde, totul se transformă într-un meleu dezlânat, când borfașii se năpustiră spre ei, iar Irene își dădu seama

că oamenii lui Silver nu doar că aveau abilități de luptă, ci se și antrenaseră ca grup. Cei doi bărbați solizi apucară un vârcolac între ei, iar unul dintre cei cu boxuri îi aplică niște lovituri urâte, în cap și în stomac, lăsându-l să zacă icnind pe peron.

Firește că asta îi lăsă pe Irene și pe ceilalți să îi înfrunte pe ceilalți cinci vârcolaci. Slujnica se răsuci în față, într-un joc amețitor de picioare, lovindu-l pe unul drept în față. El își ridică brațul pentru a încasa lovitura, iar pintenul ei lăsă o urmă de sânge. El se dădu în spate, cu un mârâit gâtuit, deloc potrivit cu dimensiunea rănii. Pintenii ei erau, probabil, argintați.

Unul dintre borfași se apropie de Irene, cu mâinile în curs de transformare, cu blana țâșnindu-i de sub manșete. Ea se avântă într-un atac de scrimă, lovindu-l în față cu vârful umbrelei, iar el se retrase, fentând spre stânga. Ceilalți își țineau adversarii ocupați: reușeau să mai livreze câte o lovitură, când și când, dar principiul taberei sale, de „înfruntați-i la comun, pe rând, și scoateți-i din luptă" funcționa mai bine decât înclinația lor către luptele unu la unu.

Nu e tocmai atitudinea de haită pe care ai putea-o aștepta din partea vârcolacilor, se gândi Irene, strecurând umbrela într-o altă lovitură aplicată adversarului și dansând în spate, să-i evite riposta. *Poate fiindcă nu există un lider în lupta lor.*

Trepida de adrenalină și era o ușurare să aibă cu cine se lupta, chiar dacă nu avea niciun efect imediat în vederea salvării lui Kai. Înfipse vârful umbrelei în burta vârcolacului, apoi o răsuci în aer, în timp ce el se chircea, o prinse de vârf și îl izbi cu mânerul greu în cap. Vârcolacul căzu cu bufnet.

Când privi în jur, patru dintre vârcolaci erau la pământ. Mai căzuseră unul dintre bărbații solizi și unul dintre cei înarmați cu boxuri, din tabăra ei. Cel cu lama și slujnica pintenată îl atacaseră pe vârcolacul rămas, în timp ce toți ceilalți servitori păzeau adversarii căzuți. Slujnica își proteja o mână la piept, dar din ambii pinteni picura sânge, în timp ce se răsucea și lovea.

Dar, de data asta, fu prea lentă. Vârcolacul o apucă de picior și răsuci. Ea se roti prin aer, într-un dans fluid al fustelor,

și aterizează urât. Pintenii ei scrâșniră pe dale. Cu un icnet, vârcolacul se aruncă asupra celui cu lama.

Nu prea cred. Irene atacă. Avea umbrela încă în mână și lovi cu putere. Mânerul luă contact cu încheietura borfașului, cu un pocnet. Pentru o clipă, Irene nu era sigură dacă sfărâmase oase sau umbrela, dar strigătul înecat al bărbatului îi oferi răspunsul. Se dădu înapoi, cu mâna la burtă și cu cealaltă mână ridicată.

Lady Guantes pocni din degete, neobișnuit de puternic. Vârcolacul făcu un pas în spate, apoi încă unul, plecând capul. El și ceilalți șchiopătară înapoi spre ea, susținându-i pe cei care nu prea puteau merge.

Slujitorii lui Silver reacționară la fel de repede, fără niciun semn evident din partea lui. Irene făcu un pas într-o parte și îi oferi brațul celeilalte slujnice, care îl apucă, făcând un semn din cap, ca mulțumire. Respira accelerat; probabil avea o coastă ruptă.

– Mă întrebam de ce te-o fi angajat, șopti ea, în timp ce Irene o ajuta să revină în grupul de servitori. Hai să vorbim mai încolo, da?

Irene încuviință, hotărând pentru sine să evite asemenea situații, dacă era posibil. Puse umbrela la loc. Abia dacă avea urme de sânge. *La naiba cu Silver, pentru că nu m-a avertizat despre ce se poate întâmpla!*

Dintr-odată, o bubuitură îndepărtată zgudui gara. Panourile de sticlă de pe acoperișul înalt gemură și tremurară în ramele lor, iar lămpile cu eter se scuturară, lumina lor ezită și apoi păli iar. Hala se umplu de strigăte, în timp ce oamenii se dădeau înapoi de lângă șine.

Un zumzet amenințător zgâlțâi gara. O altă bubuitură, mai aproape.

Silver și lady Guantes se întoarseră în același moment, fără nicio clipă de ezitare. Câțiva dintre ceilalți care așteptau în apropiere făcură la fel, o secundă mai târziu. Fără să li se spună, slujitorii cu răni mai ușoare se aplecară să își ridice bagajele, iar Irene îi imită.

Urmă o a treia bubuitură, apoi, brusc, în beznă apăru o lumină orbitoare, când un tren intră în gară, zgâlțâindu-se. Raza furioasă

a farului său era mai puternică decât sclipirile arctice ale lămpilor de pe tavan și ardea ochii. Scârțâitul feroce al roților înecă strigătele mulțimii, care se dădu înapoi.

Trenul încetini repede – mult prea repede, mai repede decât era posibil fizic – și trase cu blândețe la peron. Era neted, negru, cu o suită de vagoane cu geamuri întunecate care se întindea în noapte. Și, deși partea frontală era o locomotivă, nu exista o sursă de putere evidentă. Urmă o pauză suficient de lungă să provoace anxietate, apoi ușa locomotivei se deschise brusc și o siluetă păși afară.

Irene miji ochii până la lacrimi. Era un bărbat. În mare parte. Imaginea sa se modifica asemenea unei role de film, care trecea de la o scenă la alta atât de repede, încât privirea nu le putea urmări. Avea doar un set de impresii, însă nicio concluzie clară. Mai toate imaginile erau masculine. Un călăreț cu tricorn, haină lungă și cizme înalte. Un conductor de tren, cu uniformă închisă la culoare și șapcă. Un pilot de planor, cu cască și jachetă din piele de oaie. Un motociclist îmbrăcat în piele neagră, cu cască.

Imaginea se stabiliză, în sfârșit, la conductorul de tren. Purta o uniformă care sclipea întunecat, cu epoleți și nasturi de abanos. Bărbatul păși în față, iar Silver și lady Guantes se îndreptară spre el.

Silver făcu o plecăciune, iar lady Guantes, o reverență, iar bărbatul răspunse cu un gest mic al mâinii. Cumva, îi aminti lui Irene de acceptarea nonșalantă de către Ao Shun a formalității sale, cu niște ore în urmă. Se întoarse și intră iar în tren. Ușile vagoanelor se deschiseră, iar trenul începu din nou să toarcă încet, adunând parcă un impuls infernal de aburi.

– Mișcați-vă! șuieră Johnson.

Servitorii avansară repede, după ce Silver și lady Guantes își aleseră vagoanele. Lady Guantes păși în cel mai apropiat, iar Silver se îndreptă spre următorul, nonșalant, de parcă pe acela îl dorise de la început. Micul grup de reprezentanți ai Neamului Frumos de rang mai mic și de servitori se rostogoli în vagoanele următoare, lăsându-i pe Irene și pe ceilalți slujitori să se înghesuie iute și să târască după ei bagajele, în timp ce locomotiva pulsa tot mai tare, amenințându-i cu plecarea.

Interiorul trenului era luxos. Irene avu doar un moment să înregistreze totul, înainte să fie nevoită să târască o altă valiză în vagon, pe coridorul îngust și în compartimentul închis. Totul era catifea neagră, plușată, piele și argint. Un alcov de dimensiunea unui pat cu baldachin se afla la capătul compartimentului, cu draperii de brocart greu, trase cu tact. Silver se aruncase pe una dintre banchetele lungi, iar Johnson deschisese o valiză și scosese din ea o sticlă de coniac și un pahar.

Ultima valiză fu trasă înăuntru, cu un icnet. Vibrația motorului se intensifică, suficient să facă dinții și oasele lui Irene să clănțăne. Johnson așeză paharul de coniac în mâna lui Silver, apoi străbătu iute compartimentul și închise ușa, când trenul se puse în mișcare. Nu tresări, precum formele de transport obișnuite, ci alunecă pur și simplu înainte, cu o fluiditate organică.

A mai călătorit așa, remarcă Irene. Era la limită, concentrându-se să se facă pierdută printre celelalte slujnice. Spera că erau prea ocupate ca să dedice prea mult timp gândului că era complet străină.

– Suficient! spuse Silver, fluturând neglijent din mână. Pe coridor, cu toții! Ar trebui să mai fie un compartiment în care să așteptați. Johnson vă va aduce dacă am nevoie de voi.

Irene se uită dacă Silver îi face sau nu vreun semn, însă nu văzu nimic să sugereze că ar trebui să rămână în urmă. Ieși împreună cu restul servitorilor, care se adunară pe coridor și începură să caute compartimentul cu pricina.

Se strecură în tăcere în direcția opusă, în timp ce ei vorbeau și își cercetau rănile. Era timpul să se schimbe și să-și construiască un alibi în altă parte a trenului, în chip de membră a Neamului Frumos sosită din altă lume. Trebuia doar să evite vagonul în care se afla lady Guantes.

Se opri pentru o clipă să privească pe geam, pregătindu-se pentru o priveliște din lumi alternative care avea să îi distrugă sănătatea psihică. Dar nu văzu nimic decât niște câmpuri întunecate, cu lumini îndepărtate, în liniștea impasibilă a nopții.

Chiar nimic? își spuse ea, părându-i-se imposibil. *Niciun călător pe rute apropiate? Niciun alt tren? Niciun întârziat hălăduind pe*

afară? Nicio altă gară în apropiere de Londra? Suntem pe drum de doar câteva minute și nu e nimeni altcineva aici? Expresia „bezna deplină a nopții" îi trecu prin minte și își controlă un fior, pregătindu-se să deschidă ușa următorului vagon. Se încordă pentru o confruntare, dar nu era nevoie. Următorul vagon conținea doar un coridor gol, de-a lungul unui compartiment pustiu.

Prea convenabil? se întrebă Irene, roasă de paranoia. Era ușor pentru imaginația ei bogată să conjure membri invizibili ai Neamului – dacă puteau deveni invizibili? Nu știa. Nu auzise niciodată să fi fost posibil. Dar, în orice caz, trebuia să își schimbe iute înfățișarea. Dacă păstra hainele de cameristă, urma să aibă probleme în a se pretinde a fi din Neamul Frumos dintr-o alternativă futuristă. Trebuia să aibă încredere în șansă.

Detesta să facă asta. Nu înlocuia un plan temeinic și o pregătire atentă.

Intră în compartiment, închizând ușa în urma ei și trăgând oblonul de la fereastră, pentru intimitate. Repede, se dezbrăcă de hainele care o ascunseseră și le îndesă sub banchetă. Costumul ei business arăta încă binișor, iar încheieturile îi sclipeau aurii. Erau brățările de la Silver, despre care el îi promisese că vor arăta urme de magie, dacă erau verificate. Acum, avea brățări ale Neamului Frumos la încheieturi și un talisman de dragon la gât. Simbolismul apartenenței la unul sau altul dintre ordinele haosului nu o atrăgea și era surprinsă că nu simțea însemnul Bibliotecii iritând-o...

Ah! Și-l atinse. Pulsa dureros și așa fusese de multă vreme. Doar că avusese alte preocupări. Semn rău.

Mâncărimea de pe spate păru să simbolizeze, dintr-odată, toate lucrurile la care încerca să nu se gândească. În capul listei se găsea pericolul real și prezent în care se afla Kai. Degetele ei atinseră pandantivul de la gât. Dacă i-ar fi putut lua pulsul prin el, așa cum reușise Ao Shun! Propria ei situație incertă era următoarea pe listă: fugise din rolul care îi fusese alocat și se îndrepta, fără permisiune, spre lumi cu o influență puternică a haosului. Asta urma să îi atragă măcar o mustrare, dacă nu chiar mai rău. *Vei fi îndepărtată din postul de Bibliotecară Rezidentă*, șopti o voce din

adâncul ei. *Vei fi relegată la statutul de începătoare. Vei rămâne în Bibliotecă pentru următorii cincizeci de ani. Ți se va lua titlul de Bibliotecară...*

Grijile nu îi puteau oferi soluții. Așa că își călcă în picioare temerile, înghesuindu-le în străfundurile minții. Kai nu putea fi salvat dacă își făcea griji pentru el, ca o eroină de roman, sau dacă se panica precum protagonista unei scrieri gotice, purtătoare de cămașă de noapte cu trenă. Avea să îl salveze, pur și simplu, *ajungând* acolo unde se afla – și la naiba cu postul ei!

Era timpul să se miște. Începu să străbată trenul.

Următorul vagon era decorat cu aur strălucitor și în nuanțe de maro-închis. Coridorul era pustiu, dar toate obloanele compartimentului privat erau trase. Auzea sunetul flautelor și o melodie estompată, prin perete. Era mai bine să nu tulbure ce se petrecea.

Următorul – probabil al treilea în care intrase, lăsând-o pe lady Guantes tot mai în urmă – era decorat în nuanțe de crem și ivoriu. Obloanele erau pe jumătate trase, iar prin bucata de geam vedea trupuri palide, încolăcite în compartimentul privat. Își continuă drumul.

Trenul se cutremură brusc, începând să încetinească. Irene privi pe fereastra exterioară și văzu că priveliștea se schimbase. În loc de peisajul rural pe timp de noapte, vedea... o lume subacvatică. Era încă întuneric și păreau să fie în adâncuri, însă luminile unui oraș scufundat străluceau la orizontul care se apropia. Ceva mare, cu aripioare, trecu pe lângă tren, pătrunzând în bezna de partea cealaltă a ferestrei. Irene nu văzu mare lucru, cu excepția unei scânteieri de dinți.

Trenul aproape că ajunsese în orașul scufundat, iar Irene se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă se deschidea ușa exterioară și coridorul era inundat. Care ar fi fost urmarea?

Panicată, alergă în următorul vagon. Se întoarse spre fereastra compartimentului, care părea neocupat. Când trenul încetini, apropiindu-se de gară, ea intră și închise ușa în urma ei.

O tuse.

Irene se răsuci, icnind. Uneori, până și o Bibliotecară putea fi surprinsă.

În capătul celălalt al compartimentului ședea o femeie. Era înaltă și avea o postură dreaptă ca o scândură, pe bancheta capitonată cu piele. Se înfășurase în mătăsuri grele, de un albastru-intens. În jurul gâtului și capului avea un șal, care îi acoperea părul, dar îi lăsa chipul descoperit, în stilul pe care Irene îl cunoștea drept *khimar*, din alte lumi alternative. Ridurile chipului ei sever erau la fel de neclintite precum postura, și ochii ei negri, încadrați de kohl, nu aveau nici urmă de blândețe. Buzele ei erau niște dungi subțiri, adunate laolaltă a dezaprobare, și chiar dacă fața ei era frumoasă, frumusețea ei era austeră, precum cele înfățișate în imagini cu îngeri înțelepți și judecăți de apoi.

– Ai întârziat, spuse ea, când trenul se opri și se lăsă tăcerea.

CAPITOLUL DOISPREZECE

– Îmi pare rău, spuse Irene, hotărând să intre în rol. Femeia vorbise în arabă, iar Irene își dădu seama că răspunsese în aceeași limbă. Era păcat că accentul ei era prost, dar nu avusese nicio șansă de a exersa ani buni.

– Nu contează, spuse femeia. Vino să stai jos! Voi fi îngăduitoare, pentru că ai ajuns aici înaintea celorlalți. Măcar atât. Vom ajunge însă la destinație în scurtă vreme. Numele tău, te rog.

Irene pescui în gând după un nume care nu avea niciun sens ascuns și îl prinse pe primul care apăru.

– Clarice, doamnă, răspunse ea. Îmi cer scuze pentru accentul prost. Și ce însemna „ceilalți"?

Femeia făcu un semn nerăbdător spre bancheta de vizavi, cu mâinile încă ascunse în adâncurile mânecilor. Nu avea arme evidente, nu prezenta o amenințare evidentă, iar Irene își permise să se relaxeze puțin. Acoperirea ținea.

– Este acceptabil. Ai accent egiptean, mi se pare. Acolo ai învățat limba?

Irene încuviință, așezându-se cu mâinile în poală.

– Da, doamnă. Într-*un* Egipt. Deși, probabil, această femeie din Neam privea lumile în același fel. *Un* Egipt. *O* Veneție. Nu exista niciun ideal platonic, ci mii de variante diferite.

– Îmi poți spune „mătușa Isra", o anunță femeia. Acum, pentru că ai ajuns, să începem...

Ușa se deschise brusc și o jumătate de duzină de tineri și tinere încercară să intre deodată, molfăind scuze. „Doamnă...", „Ne pare rău...", „N-am știut...", „Aș fi ajuns mai devreme, dar a căzut un bebeluș sub tren..."

Mătușa Isra îi privi urât, și toți tăcură. Cei șase – trei bărbați, trei femei – erau un amestec de culturi și haine, de la o femeie care purta niște fâșii de piele și un bici la centură la alta, în costum de cowgirl. Doi bărbați aveau pieptul gol sub salopete, arătând mușchi de stahanoviști – unul era mai palid, celălalt avea pielea maronie, dar amândoi aveau profiluri eroice și țeste rase. Ultima femeie era îmbrăcată într-un costum business impecabil și purta pantofi perfect lustruiți, iar cel din urmă bărbat avea mătăsuri stacojii în jurul trupului și o lăută pe spate. Cu toții păreau stânjeniți.

– Aveți și motiv să roșiți, se răsti mătușa Isra. Apoi, remarcând câteva priviri confuze, trecu la engleză. Înțelegeți cu toții limba *asta*, sper? Când am acceptat să iau studenți cu mine, în călătorie, m-am așteptat la tineri *inteligenți*, care știu să respecte *instrucțiunile* primite, poate chiar să le și *înțeleagă*. Sponsorii voștri or fi ei puternici, dar voi sunteți niște observatori tineri și nesemnificativi, aproape oameni! Nu m-am așteptat să îmi irosesc vremea cu unii care să nu profite de experiență. Singura care a venit la timp – făcu un gest spre Irene – tot a întârziat. *Urăsc* întârzierile. Sunt cea mai mare ofensă adusă politeții.

Deși era îngrozitor de confuză, Irene se gândi că sub picioare începeau să i se contureze începuturile unui suport solid. Era un soi de studiu, aranjat în prealabil. Era vorba despre *informații*, despre *acoperire*. Era, de fapt, perfect.

Poate prea perfect?

Avea să se gândească la asta mai târziu. Ar fi fost un moment prost să încerce să plece. Mătușa Isra nu părea să aprecieze studenții care îi păraseau cursul brusc.

– Ne cerem scuze, mătușă Isra, spuse Irene, plecând capul. Ne cerem scuze pentru întârziere.

Ceilalți i se alăturară, murmurând scuze peste scuze. Câțiva dintre ei îi aruncară lui Irene niște priviri iritate, de soiul: „De ce

ai ajuns prima aici și ne-ai pus într-o lumină proastă?" Lui Irene nu îi păsa. Însemna că o considerau una dintre ei și nu o intrusă. O urmă de teamă o cuprinse, la gândul că ar putea descoperi adevărul. Nu ar fi fost un sfârșit fericit pentru ea.

– Stați jos cu toții! se răsti mătușa Isra.

Trenul dădu semne că pleca din gară.

Se așezară, înghesuindu-se pe bancheta de vizavi de ea. Unul dintre tinerii musculoși, în salopetă, evită complet chinul și se așeză pe podea, cu picioarele încrucișate sub el. Irene fu făcută sandvici între femeia îmbrăcată în piele și cea în costum business. Aceasta scoase un carnețel de notițe și un pix argintiu dintr-un buzunar interior – cum reușise să le vâre acolo?! Irene își dori să aibă și ea un carnețel.

– Ca o favoare adusă patronilor voștri, începu mătușa Isra, am fost de acord să susțin un scurt seminar despre comportamentul adecvat în sfere de înaltă virtute, precum cea pe care o vom vizita. Unii dintre noi s-ar putea să fi auzit de mine. Sunt povestitoare de meserie și prin natură și nu îmi doresc nimic mai mult decât o poveste și niște ascultători. Sunt invitată adesea la evenimente extraordinare, ca să fie amintite cum se cuvinte după ce se petrec. Poate că, în viitor, îmi voi aminti de voi.

Privirea ei mângâie grupul. Irene se îngrijoră că ar fi insistat cam multișor asupra ei. *Paranoia te face să pari suspectă*, își aminti. Chiar își dorea un carnețel. De îndată ce avea șansa, totul avea să fie înregistrat în analele Bibliotecii. Erau niște informații absolut vitale pentru orice interacțiune cu cei din Neamul Frumos și orice vizită în lumi alternative cu un procent ridicat de haos. Firește că trebuia să te implici în acest gen de activități cu cei din Neam pentru a obține aceste informații; așa se explica de ce nu existau încă.

Să ofere aceste informații ar fi putut îndulci orice mustrare la care se aștepta. Nu, care era *previzibilă*.

Presupunând că supraviețuia.

– Înțeleg că v-ați limitat cu toții la o singură sferă, sau poate ați vizita doar unele locale, continuă mătușa Isra. Este corect?

Încuviințări și murmure.

– Da, doamnă.

– Îmi puteți spune „mătușa Isra", repetă ea. Acum, cred că ați avut rareori de-a face cu mai-marii noștri.

Bărbatul în mătase roșie ridică o mână. Îmbrăcămintea sa era croită pentru a-i pune trupul în evidență (și reușea de minune), iar părul îi cădea în onduleuri blonde pe umeri, ascunzându-i cu eleganță un ochi.

– Doamnă... mătușă Isra... eu am fost suficient de norocos să fac parte din curtea sponsorului meu de mulți ani, în sfere mai de mijloc, și el este un lord măreț și puternic...

– Spunând asta, îi trădezi micimea și slăbiciunea! se răsti femeia și ochii îi străluceau ca niște diamante negre. Prostule, nu ai simțit sferele clătinându-se când Călărețul și Armăsarul său au trecut prin ele? Așa tremură toate lumile cu virtute redusă, când cei mari se mișcă prin ele. Acele sfere *nu pot* îndura puterea lor. Sfera spre care călătorim este una de înaltă virtute și le va putea suporta prezența. Repet, veți fi întâlnit arar pe cei măreți printre noi, pentru că sfera în care ați crescut nu i-ar fi putut răbda multă vreme. Cum te numești, băiete?

– Athanais Stacojiul, murmură bărbatul, care se ridică în picioare și făcu o plecăciune.

– Întoarce-te și cere scuze fraților și surorilor tale pentru că le-ai irosit timpul cu o asemenea întrebare prostească! îi porunci mătușa Isra. Consideră-te norocos că nu îți biciuiesc mâinile, ca să-ți amintești această lecție.

Încă în picioare, Athanais se întoarse spre Irene și spre ceilalți.

– Îmi cer scuze pentru că v-am irosit timpul cu o întrebare prostească, murmură el, cu o nouă plecăciune. Vă rog să mă iertați.

Printre mormăielile stânjenite de *Sigur că îți acceptăm scuzele, nu-i nimic*, Irene își dădu o palmă imaginară. Fusese atât de preocupată de personajul libertin interpretat de Silver că nu se deranjase să se gândească la cei din Neamul Frumos cărora le plăceau *alte* tipuri de roluri când își construiau poveștile. Puteau

fi mai departe în centrul propriei naraţiuni, fără să însemne că adoptau tipologii de „erou" sau „personaj negativ". Existau şi alte roluri pentru ei, roluri probabil nu atât de distructive pentru cei din jur. (Deşi ar fi detestat să comită o greşeală în orice curs al mătuşii Isra. Părea o experienţă dureroasă.) Dar presupusese, inconştient, că toţi ar juca acest joc la fel ca Silver, oferindu-şi roluri de protagonişti.

Mătuşa Isra era din Neam, dar mai era şi profesoară, şi povestitoare din fire. Trebuia să existe o cale de a se folosi de asta.

Mătuşa Isra încuviinţă.

– Luaţi loc! Aşa cum spuneam, veţi fi avut rar de-a face cu cei mai măreţi dintre noi şi nici nu cred că aţi petrecut timp în vreo sferă de înaltă virtute – sau aşa mi s-a spus?

Privi spre grup şi, când toată lumea făcu semn că aşa era, Irene li se alătură şi ea. Mătuşa Isra zâmbi subţire.

– Ah, va fi un nou prag pentru voi!

Femeia în costum ridică mâna.

– Mătuşă Isra, putem pune întrebări?

– Dacă sunt inteligente, spuse mătuşa, fără să fie de prea mare folos.

Femeia încuviinţă.

– Am trăit cu toţii pe lângă sponsorii noştri, mătuşă, şi i-am urmat. Avem o oarecare înţelegere despre ce înseamnă să fim prinşi în „povestea" unei persoane din neamul nostru – sau, cel puţin, aceasta era formularea folosită de superiorul meu. Cât de... mare este efectul când ne confruntăm cu unul dintre mai...

Căuta o modalitate diplomatică de a spune „cât de grav", iar Irene îşi dori să cunoască neapărat răspunsul.

Mătuşa Isra pufni. Lumina dură care pătrundea acum prin ferestre îi transforma trăsăturile în linii aspre, creionate în contraste şi umbre.

– Cu siguranţă poţi fugi, tânără doamnă, şi te poţi retrage în sfera din care ai venit. Fără îndoială că acolo vor fi oameni care te vor hrăni cu suficientă adoraţie ca să te menţină în viaţă. Dar vei trăi şi atât. Odată ce ai sorbit din cupa urmării unuia dintre

mai mari, nu te vei mulțumi cu altceva. Cândva, chiar eu am fost o fecioară umilă, care și-a purtat sabia în slujba marelui calif al-Rașid. Totul mi se părea posibil pe atunci. Recunosc că am avut iubiți – chiar și *prieteni* – printre oameni. Puteam trăi în sfera aceea măruntă, fiindcă nu îmi dădeam seama cât de multe se aflau în afara ei.

Glasul mătușii Isra căpătase suișurile și coborâșurile unei povești.

– Dar apoi am spus o poveste care a eliberat un djinn și am călătorit de trei ori peste nisipurile mișcătoare, însoțită de prieteni, pentru a-i răspunde la întrebări. Am călcat pe drumurile care duc de la paradis în infern și am făcut cinci alegeri la porțile lor. Am dat unui erou frâiele unui cal care galopa mai iute decât vântul. Am îngenuncheat la picioarele unui împărat care conducea cinci lumi și i-am spus o poveste care a adus nenorocirea asupra uneia dintre ele, dar a salvat o alta. Am zăcut în brațele oceanului și i-am purtat copilul. Și după toate acestea, dragii mei, am văzut cât de puțin însemnase să fiu doar persoana care avea numele purtat de mine cândva. Ce sunt oamenii, prin comparație cu vinul vieții, care se soarbe trăind așa ca noi? Sunt ceea ce sunt, iar acum nu îmi doresc să fiu mai puțin decât atât.

Oare mai puțin *este termenul potrivit?* se întrebă Irene. Apoi se gândi: *Pentru ea, este.*

– Renunțați la incertitudini, continuă mătușa Isra. Fiți cine sunteți. Este drumul înainte, copiii mei, calea către putere, un mod de viață. Cu cât este mai mare virtutea locului în care trăiți, cu atât va fi mai ușor. Văd din îmbrăcămintea și obiceiurile voastre că sunteți bine ancorați în propriile sfere, ceea ce este bine. Dar mai-marii noștri pot pătrunde în orice sferă și vor ajunge acolo purtând veșmintele și stilul adecvat firii lor. Pot vorbi și se pot face înțeleși în orice limbă. Nu se schimbă, fiindcă au devenit ei înșiși și nici nu vor fi cândva altfel.

Irene ridică mâna.

– Da? spuse mătușa Isra. Părea mai puțin severă acum – mai degrabă povestitoare lirică decât profesoară. Ce ai de zis, Clarice?

– Mătușă Isra, spuse Irene cu grijă, în timp ce stomacul i se strângea la gândul că risca să atragă mai multă atenție asupra ei, când am intrat în tren, am remarcat conductorul. Dar a fost dificil să îl văd clar. Am văzut multe chipuri diferite, multe veșminte, însă fiecare era potrivit în felul său. El este unul dintre mai-mari, nu-i așa?

Anxietatea îi furnica spatele ca un ecou al însemnului Bibliotecii, iar ceilalți priviră spre ea.

Trenul se opri lin. Afară așteptau trăsuri. Cu coada ochiului, Irene văzu bărbați în costume și jobene albe și femei cu umbrele de soare și rochii bogate, care erau ajutați să coboare. Se apropiau de vagoanele din spate ale trenului.

Mătușa Isra încuviință.

– Este Călărețul. El și Calul său împărtășesc o poveste. O cunoașteți cu toții?

Înainte ca Irene să fie nevoită să admită că nu sau pretindă că da, bărbatul în salopetă, care ședea pe podea, ridică mâna.

– Firește, mătușă Isra. Sunt surprins că Clarice nu o cunoaște.

Urât, se gândi Irene. *Doar pentru că am ajuns la timp*. Dar simți și un fior de teamă că și-ar fi putut expune ignoranța.

– Atunci, spune tu povestea, tinere, îl invită mătușa Isra, oferindu-i sarcina ca pe un premiu.

Părând mulțumit într-un fel arogant, tânărul începu:

– Cândva, într-un stat îndepărtat, trăia un cal care galopa peste pământ și mare...

Era o poveste tipică, chiar dacă eroul, care, într-un târziu, captura calul, era un *slujitor eroic al Neamului* și nu un prinț sau un vânător. Irene avu grijă să memoreze detaliile: zgardă de argint, topită din lună și stele, bici făcut din vânt, călărețul care se ținea de coama calului în timp ce galopau peste de trei ori câte nouă state proletare. Chestii obișnuite. Încuviință la momentele oportune, repetând totul în minte.

– ... apoi armăsarul își plecă fruntea și se supuse, încheie tânărul, și din ziua aceea până astăzi, eroul i-a poruncit și l-a călărit în galop după plac, mai iute decât o mie de curcubeie. Din

ţinut în ţinut, călăreşte, de la porţile poveştii la ţărmurile visului, până când se schimbă lumea.

Mătuşa Isra rămase pe gânduri o vreme, iar în vagon se lăsă tăcerea. Dincolo de ferestre se vedeau acum zgârie-nori cu înălţimile pierdute în smog. Irene conştientiza că erau şi alţi oameni în vagon, umplându-l până la refuz – poate alţi studenţi? –, dar nu îndrăznea să îşi ia ochii de la mătuşa Isra.

– A fost o poveste tolerabilă, spuse aceasta. O versiunea acceptabilă. Aprob. Poţi să mă contactezi mai târziu pentru asistenţă.

– Mulţumesc, mătuşă Isra, spuse tânărul, înclinându-se.

– Acum, ce concluzie tragem din toate astea? întrebă brusc mătuşa Isra, trecându-şi privirea peste grup.

Irene se străduia să îşi dea seama care putea fi răspunsul potrivit. Ceva despre cum deveneai un reprezentant puternic al Neamului dacă te aflai în poveşti arhetipale, sau invers? Ceva despre cum aceleaşi poveşti se păstrau de la o lume la alta? Sau despre cum atât calul cât şi călăreţul erau participanţi importanţi în poveste?

– Cu siguranţă că atât calul, cât şi călăreţul îşi sunt necesari unul altuia, spuse femeia în costum business, cu voce gâtuită. Poate fi interpretată ca încurajare de a fi implicaţi, în vederea beneficiilor reciproce.

Chiar dacă aş prefera să fiu călăreţul, nu calul, îşi spuse Irene.

– Ai dreptate, cu toate că te exprimi foarte sec, spuse mătuşa Isra. Nu mă aştept să înţelegi gloria pură născută din împărtăşirea drumului, dacă nu ai această experienţă.

Vocea îi era plină de condescendenţă.

– Cu siguranţă, puteţi refuza asemenea lucruri. Vă puteţi restricţiona. Dar cei care aleg să o facă – dacă sunt aici, atunci nu sunt în locul potrivit. Acum ne aflăm într-un grup care a călătorit pe Cal. Povestea noastră a devenit mult mai bogată, iar noi suntem mai măreţi în consecinţă. Putem vedea că lucrurile mai puţin importante din poveste au propria lor forţă. Calul este doar un slujitor al Călăreţului, însă este necesar pentru poveste. Nicio poveste nu este doar despre protagonist! Alte lucruri sunt de asemenea pomenite: adversari, aliaţi, slujitori şi obstacole.

Ceva o rodea pe Irene, iar ea încercă să formuleze o întrebare.

– Mătușă Isra..., începu ea.

– Da, Clarice?

– Ai spus că atât Calul, cât și Călărețul sunt printre cei măreți, continuă ea, cu grijă, sperând că nimerise terminologia.

Însemnul o furnica tot mai tare, pe măsură ce avansau tot mai adânc spre haos, la fiecare stație.

– Ne aflăm acum în interiorul Calului. Asta înseamnă că suntem într-o sferă de înaltă virtute, unde formele poveștilor mărețe pot înflori?

– Firește, spuse mătușa Isra. Nu era tocmai tonul de „Numai o idioată ar putea întreba așa ceva", dar se apropia binișor. De aceea ați ajuns atât de ușor la acest seminar. Drumurile voastre v-au adus.

Irene încuviință.

– Mulțumesc, murmură ea, coborându-și privirea, în timp ce se gândea.

Așadar, interiorul Trenului era, prin natura sa, puternic înclinat spre haos, și să fie într-o zonă haotică o ducea acolo unde „trebuia" să fie pentru „povestea" în care se afla. Nu mai trebuia să fie paranoică și să-și imagineze că era doar o capcană imensă – deocamdată. Dar trebuia să se teamă de posibilitatea ca „drumul" ei să o ducă spre o întâlnire cu lordul sau lady Guantes. Ar fi condus la dramatismul atât de atractiv pentru poveste, dar ar fi putut fi forțată să joace rolul victimei, nu pe al eroinei. O altă cursă de evitat, dacă putea.

– Este dificil să ne croim roluri, dacă mai-marii dețin deja cele mai notabile cărări, spuse o voce de femeie cu accent american, din spatele ei.

– Chiar și cei măreți mor, spuse calmă mătușa Isra. Drumul este etern, dar noi, cei care îl străbatem, nu suntem adesea așa. Nu te grăbi să te limitezi, copilă. Continuă să te porți în concordanță cu firea ta. Doar cei slabi se limitează să gândească în termeni omenești. Fie-vă milă de ei, folosiți-i, dar nu deveniți ca ei. Suntem ceea ce construim noi înșine.

Pe fereastră vedea multă verdeață. Trenul părea să se miște tot mai repede, întârziind pentru o perioadă tot mai scurtă în fiecare gară. Era oare doar o impresie că mergeau mai repede și mai lin, pe măsură ce se afundau în haos?

Mătușa Isra continuă să vorbească, iar Irene își concentră expresia să manifeste un interes puternic, însă, la interior, întorcea noile aspecte ca pe niște cărți de Tarot. Cu cât părea mai evident că o persoană din Neam juca un rol, cu atât el sau ea avea mai multă putere. Lordul Guantes și Silver se aflau, probabil, la același nivel, altfel poate că lordul Guantes l-ar fi distrus deja pe Silver, ținând cont de rivalitatea lor. Doar dacă povestea nu le cerea să continue încă o vreme. Avea lordul Guantes propriul arhetip, calea și rolul lui sau cum s-or fi numit? Iar lady Guantes o fi avut mai puțină putere? Silver spusese că ea nu avea puterea de a călători între lumi în aceeași măsură ca lordul Guantes, iar el păruse să o ignore. Dar cât de mult se putea încrede în judecata lui Silver?

Un gând rece i se formă în minte. O fi fost lady Guantes mai slabă ca membră a Neamului Frumos, dar era suficient de vicleană să le pună bețe în roate lui Vale și lui Irene și să vină cu idei creative în acest sens. Distrusese chiar și legăturile lui Vale cu poliția locală. Obstacolele aruncate în calea lor fuseseră mai degrabă practice decât dramatice, cu exotismul celor pe care le-ar fi putut încerca Silver. (Fie, ambuscadele cu vârcolaci nu erau *tocmai* practice, dar aproape funcționaseră.) Poate că puterea lui lady Guantes consta tocmai în ceea ce persifla mătușa Isra. Dacă gândea ca un om mai degrabă decât ca una din Neam, nefiind limitată de modele arhetipale? Era doar o ipoteză, dar avea suficient sens cât să o sperie.

O nouă oprire. Turnuri de cristal strălucitoare, pe ferestre. Bărbați și femei în mătăsuri unduitoare și valuri de catifea.

Poate nu putea evita cuplul Guantes. Dar își putea lua toate măsurile pentru a-i împiedica să o recunoască. Prioritatea era să îl găsească pe Kai, să îl salveze și să fugă. Avea să lase răzbunarea în seama familiei lui Kai. Trebuia doar să ajungă *acolo* și, dacă avea loc o licitație, timpul de care beneficia el era foarte scurt.

Se agită când mătușa Isra încheie o nouă peroraţie pe tema gloriei de a deveni mai puternic ca membru al Neamului, sacrificând toate prieteniile cu „oamenii obișnuiți". Ridică mâna.

– Da, Clarice? întrebă mătușa Isra. Ce crezi despre subiect?

Irene se înroși, pe cât de modest era capabilă.

– De fapt, mătușă Isra, voiam să întreb despre situaţia curentă de la destinaţia noastră și despre posibilele implicaţii. Așa cum ați spus, suntem cu toţii din lumi limitate și aș fi recunoscătoare să am un punct de vedere mai cuprinzător, înainte să ajungem.

Din spatele lui Irene se auzi un murmur de aprobare unanimă, care o surprinse prin vehemenţă. Părea o întrebare foarte potrivită. Mai părea și că vagonul se mărise substanţial, dacă putea cuprinde atâtea persoane.

Mătușa Isra încuviinţă, gânditoare. Luminile vagonului erau aspre, fiindcă pe fereastră nu se zărea decât beznă, din nou – un ocean tremurător, bătut de vânturi, de ape întunecate.

– Este adevărat că mai toţi cunoașteți prea puţine dintre implicaţii. Știați că, pentru unele armate, o urare obișnuită era „Pentru o ciumă neașteptată și un război sângeros"?

O încuviinţare generală, inclusiv din partea lui Irene.

– Lord Guantes, din sfera a șaptea-peste-reticulare, a capturat un dragon și l-a scos la licitaţie. Firește că numai cei măreți dintre noi vor licita, iar voi, copii, veți fi doar observatori. Dar ce s-ar putea să nu vă dați seama este că șansele sunt mari ca această scenă să ducă la un conflict deschis între neamul nostru și dragoni. Totul s-ar putea schimba. Cu siguranţă, lord Guantes se va ridica foarte sus sau va coborî foarte jos. Așa că, spuse și îi zâmbi femeii în costum business de lângă Irene, iar pe chipul său se citi plăcere pură, nu este nevoie să vă faceți griji. Ni se deschid tuturor noi drumuri. La miezul nopţii, mâine, în clădirea operei La Fenice, dragonul va fi vândut celui care licitează cel mai mult. Și oriîncotro ar duce drumul, cu siguranţă va fi o poveste magnifică de spus.

Cei prezenți se foiră zgomotos, privindu-și ceasurile și alte dispozitive care măsurau timpul. Irene își privi și ea încheietura, automat, ca să nu pară nelalocul ei, dar îi înghețase inima. Avea

o singură zi la dispoziție să îl găsească pe Kai. Și dacă nu îl salva, se va porni războiul. Abia mai putea respira. Nu era lipsită de abilități, dar cum... *cum* s-ar fi putut descurca într-un oraș străin, pe cont propriu, până mâine la miezul nopții?

Trenul se zgudui, iar mătușa Isra privi pe fereastră. Dincolo de sticlă se vedeau lumini îndepărtate, răspândite printre clădiri, domuri și palate. Veneția.

– Ar trebui să vă pregătiți să observați ce se petrece pe peron, copii, sau să vă găsiți sponsorii. Nu-i lăsați să aștepte.

KAI ÎN TURN

Kai se trezi cu gust de coniac și înghiți din reflex, înainte ca gândul la otravă să îi treacă prin minte.

Apăsarea și arsura continue ale haosului dispăruseră. Pentru o clipă, gândul acela primă în fața tuturor celorlalte. Piatra și metalul reci pe pielea lui erau mângâieri blânde, prin comparație, iar moleșeala brațelor, nesemnificativă. Putea să gândească din nou limpede, să perceapă, să raționeze.

Cineva îl sprijinea și îi ținea capul ridicat, înclinând sticla de coniac pentru a-i picura lichidul printre buze. Kai deschise ochii pentru o fracțiune de secundă, cât să vadă cine era și unde se aflau.

Era răpitorul lui, bărbatul căruia îi spuneau lordul Guantes. O furie oarbă îl scutură pe Kai, care se smuci din orice i-o fi reținut încheieturile, zbătându-se să și le elibereze ca să îl poată strânge de gât pe adversar.

Guantes făcu un pas în spate, ridicându-se în picioare.

– Cred că asta înseamnă că nu mai dorești coniac, spuse el, ștergând gura sticlei cu mâneca.

Purta mătăsuri și catifele cenușii, cu o mantie peste veston și pantaloni.

– Cum te simți?

– Cum îndrăznești să mă întrebi așa ceva, după ce m-ai atins în felul acesta?

În alt timp și loc, cuvintele lui Kai ar fi trezit furtuni, ar fi scos râuri și mări din matcă, la porunca lui. Dar aici și acum erau doar vorbe și răsunară sec în cămăruța de piatră.

– Ah, te rog!

Guantes vârî sticla înapoi în mantie.

– Ai fost o țintă deplorabilă. Aș fi crezut că tatăl tău sau unchii tăi te-au învățat mai multe despre cum să fii precaut. Ghinionul tău că n-a fost așa.

Insulta adresată părintelui și unchilor săi îl făcu pe Kai să își muște buza. Furia îi întunecă vederea. Trase de cătușele care îl țintuiau la zid, până când încheieturile îi fură scăldate de sânge.

– Vei *muri* pentru asta, mârâi el.

– Vorbe, nimic altceva decât vorbe. Dacă aș fi știut că voi, dragonii, sunteți atât de slabi, aș fi acționat mai devreme. Spune-mi, ai dori să fii răscumpărat? Mă gândesc că am putea să îi trimitem o scrisoare unchiului tău. De fapt, hmmm...

Guantes începu să se plimbe, gânditor, distras de propriul raționament.

– Ar putea fi interesant să semăn bănuială printre slujitorii unchiului tău. Ar trebui să las o urmă care să sugereze că unul dintre ei te-a compromis, firește, și aș putea chiar să îți acuz unul dintre frații mai mari sau să sugerez că Biblioteca s-a aflat în spatele atacului, în timp ce vindea informații către...

Un bărbat aflat lângă ușă tuși politicos. Purta același gen de haine precum Guantes, dar mai ieftine, de un negru deloc observabil.

– Domnul meu, testul?

– A, da, aproape am uitat. Vei raporta stăpânilor tăi că dragonul nu prezintă niciun semn că s-ar putea desprinde din lanțurile sale nici când este amarnic provocat. Se întoarse spre Kai: Trebuie să mă ierți. Mă las distras prea ușor. Spune-mi, cine crezi că ar fi cel mai plauzibil suspect?

– Pentru ce? întrebă Kai, confuz.

Se sprijini din nou de zid. Nu avea sens să încerce să îl atingă pe Guantes. Spera doar să se apropie iar.

– Pentru a te răpi, firește. Ah, știu că tu știi că am fost eu, dar cine altcineva să știe? Există un domeniu atât de întins că nu aș vrea să mă limitez. Poate cea mai bună opțiune ar fi să așteptăm până când se aude despre capturarea ta și apoi să sugerez că s-a dat altcineva drept eu. Sau poate că am fost agentul mamei tale, iar toată povestea a fost prima lovitură dintr-un război civil împotriva tatălui tău. Firește că nu există încă un război civil, dar putem face să fie.

Clătină din cap.

– Nu, trebuie să mă controlez. Să rămân la planul actual până la îndeplinire, așa cum spune mereu draga mea nevastă.

Kai încercă să râdă, însă gâtul îl ardea încă de la coniac. Își adună mândria, îndreptându-și umerii și ridicându-se.

– Dacă mergi atât de departe încât să o jignești pe mama, soarta pe care o am în minte pentru tine va păli, prin comparație. Ești un nesăbuit și te amesteci în lucruri care îți depășesc înțelegerea.

– Ce discurs simpatic! spuse Guantes. Aș fi până și eu mândru de el. Dar permite-mi să îți spun că tu ești în lanțuri, închis, și departe de orice sursă de ajutor. Nimeni nu știe unde ești.

– Situația este temporară, răspunse Kai, în timp ce încerca să își ignore nesiguranța din stomac. Prietenii mei vor veni după mine. Unchiul meu mă va găsi.

– Nu aici, spuse Guantes, cu o siguranță care exprima adevărul adevărat. Această sferă este adânc înfiptă în zonele de haos. Chiar și dacă unchiul tău te-ar găsi, nu ar putea și nu ar vrea să vină aici, nici pentru a-ți salva viața. Ar fi o declarație fățișă de război. De fapt, te afli aici și deja este o provocare. Fiul cel mai tânăr al regelui Oceanului de la Răsărit, adânc în inima teritoriului nostru.

Furia și teama se luptară cu dorința lui Kai de a-și da ochii peste cap.

– Tu m-ai răpit.

– Da, așa este. Va trebui doar să mă asigur că nu ești capabil să mă incriminezi... Clătină iar din cap. Bănuiesc că pot să mă

folosesc de asta ca ultimă cale, dacă licitația nu funcționează conform planului.

– Licitație? întrebă Kai. O parte din el încă nu accepta ce se întâmpla.

– Da, la miezul nopții, mâine.

Guantes ridică privirea spre deschiderile pentru ferestre din zidul de deasupra. Prin ele trecea o lumină palidă, subțire și era imposibil să ghicești momentul zilei.

– Vei fi licitat celui care oferă mai mult. Cât de elegant, nu crezi?

– Te voi ucide! jură Kai.

Mânia și mândria erau singurele care îi mai rămăseseră să-l încurajeze.

– Și dacă nu, o vor face prietenii mei.

– Dar ți-am spus deja, spuse cu blândețe Guantes. Dragonii nu pot ajunge aici și nici Biblioteca nu te va ajuta.

– Știi despre Bibliotecă?

– Cunosc toți jucătorii.

Guantes se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Iar tu, tinere prinț, ești în șah-mat. Somn ușor!

Ușa se închise după el, cu un bubuit surd, astupând ultima sfidare strigată de Kai și lăsându-l singur în celulă.

Era șah-mat? Poate că nu. Trebuia să creadă că mai era o șansă. Iar dacă Guantes credea că Biblioteca nu avea să-l ajute, atunci nu o cunoștea pe Irene. Ea era încă în joc.

Trebuia să fie.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Întocmai cum se gândea Irene, la sosire o aştepta un peisaj haotic, aproape sângeros. Se împletici afară din Tren, pe un peron lung, care se clătina şi se întindea mult spre laguna întunecată. Trenul se oprise pe nişte şine de oţel, dar nu se vedea ce anume susţinea acele şine sau dacă le susţinea ceva.

Cei de la seminarul condus de mătuşa Isra o înconjurară pe Irene, iar ea avu grijă să se afle mereu în centrul lor. Unii membri se desprindeau, încercând să îşi găsească sponsorii sau protectorii, dar alţii îşi păstrau poziţiile, până când se mai subţia mulţimea. În îmbulzeala de servitori, cameriste, mormane de bagaje, ogari şi o pereche de armăsari lipiţani existau şanse minime de a vedea ce se petrecea sau de a deosebi un grup de oaspeţi de altul. Peronul era un circ de costume diferite, aproape toate extrem de exagerate, şi, în lumina felinarelor înalte, părea un delir febril: culori, strălucire, nicio logică şi nicio urmă de raţiune. Semnul Bibliotecii de pe spatele ei pulsa permanent, dureros ca o arsură solară, amintindu-i constant de prezenţa sa. Dar, din exterior, arăta ca una dintre persoanele anonime din mulţime. Din fericire, nimeni nu se uita la ea şi a doua oară.

Teoretic, pentru că se afla într-o lume alternativă cu un nivel de haos foarte înalt, ar fi putut să se avânte în mulţime şi să găsească persoana de care avea nevoie pentru a-l salva pe Kai şi a deveni eroina zilei. Poveştile căpătau formă cu uşurinţă aici, iar ea avea să devină doar o altă protagonistă care avea ceva de spus.

Pe de altă parte, s-ar fi putut avânta în mulțime și să dea peste cineva, precum lady Guantes, care avea nevoie de ea pentru a-și continua propria poveste – ceea ce s-ar fi tradus printr-o catastrofă pentru Irene.

– Hei!

Femeia care purta veșminte de cowboy din piele o înghionti pe Irene în braț, surprinzând-o, iar Irene își ascunse șocul și se întoarse. *M-au prins! Nu, stai, vrea doar să mă întrebe ceva.*

– Clarice, nu? Mă numesc Martha. Uite, unii dintre noi vor să ia un... cum li se zice, Athanais? Un taxi acvatic și să îi găsească mai târziu pe mai-mari. Nu trebuie să mă întâlnesc cu doamna mea decât la miezul nopții și știu unde locuiește. Ai cum să te vezi cu ai tăi mai târziu? Unde stau?

Irene se gândi la cele câteva comentarii emise de lordul Silver.

– A spus Palatul Gritti, declară ea.

Dar ar putea fi util să am o scuză pentru a hoinări...

– Dar s-ar putea să se răzgândească. Ce să fac? ridică ea din umeri.

Martha încuviință. Buclele de un castaniu-deschis, aceeași nuanță cu a hainelor sale, i se înfoiau în jurul feței și îi cădeau pe umeri, iar pielea ei era bronzată cu doar un ton mai deschis.

– Am avut și eu câțiva de soiul ăsta, da. Însă tu vorbeai cu mătușa Isra în arabă, mai devreme, nu-i așa? Te pricepi la limbi străine, cum ar fi italiana?

Întrebarea ei suna foarte disperată.

Pentru o clipă, lui Irene îi veni să râdă isteric. Firește Neamul Frumos nu te făcea automat omnilingv, deși mătușa Isra sugerase că reprezentanții măreți ar fi fost. Juniorii de față, pioni de rang redus din propriul ei nivel asumat, nu erau neapărat și lingviști.

– Da, răspunse ea. Atât cât să mă descurc...

– Va fi suficient. Athanais! Ia gondola aia!

Femeia o apucă de braț pe Irene și începu să o tragă după ea spre celălalt capăt al peronului, unde era scăldat de ape. Irene îi recunoscu pe unii dintre ceilalți studenți de la seminar.

– Clarice vorbește italiană!

– Ah, ce bine! spuse Athanais.

Irene își reprimă un oftat de ușurare. Nu aveau dubii în privința ei și nici măcar nu se gândeau că ar fi infiltrați de dușmani. O explozie bruscă de artificii îndepărtate îi făcu părul blond să strălucească.

– Niciunul dintre noi nu vorbește italiană. Uite, poți vorbi cu omul ăsta? Vrem o tavernă bună...

– Un bar, se amestecă femeia în costum business.

– Draga mea, *trebuie* să ne oprim mai întâi la un magazin de îmbrăcăminte, interveni o femeie care purta un bikini negru și ședea pe marginea peronului, cu picioarele până la genunchi în apă. Eu mă numesc Zayanna, dragă, i se prezentă lui Irene. Jur, dacă mi s-ar fi permis să aduc la fel de multe haine ca alte persoane...

Câteva bărcuțe pluteau departe de peron. Unele erau gondole, suficient de mari pentru șase persoane, dar altele erau ceva mai măricele, cu mai mulți vâslași. Gondolierii purtau mantii negre, măști de arlechin, bluze vărgate și pălării în trei colțuri, care păreau să alcătuiască un soi de uniformă.

– Pardon, spuse Irene, apoi continuă în italiană. Scuzați-mă! Permiteți-mi să trec!

Ajunse lângă Athanais și reuși să negocieze iute un preț pentru ei șase. Sterrington, în costumul business, acceptă să plătească, dacă primea o chitanță.

Ideea de a se refugia într-o tavernă i se părea tot mai potrivită. I-ar fi prins bine o băutură țeapănă și putea afla câteva bârfe locale, înainte să revină la vânătoarea lui Kai – cât timp haita de Frumoși aparent prietenoși nu i se întorcea împotrivă. Bătu palma cu gondolierul și trecu înapoi la engleză.

– Toată lumea la bord, doamnelor și domnilor! Plecăm de aici, înainte ca vreun mai-mare să ne rechiziționeze gondola pentru elefantul de companie și să fie nevoie să înotăm până la bar.

I se răspunse cu chicoteli, iar ceilalți se înșirară să urce în gondola îngustă. Cel care rămăsese neprezentat se dovedi a fi Atrox Ferox – un asiatic, îmbrăcat în piele neagră și latex. Avea un pistol subțire, într-o teacă laterală, iar fața îi era parcă sculptată

și lipsită de expresie. Zayanna alunecă în apă și înotă până la gondolă, agățându-se cu brațul de o margine. Sterrington o ajută pe Irene să urce, iar Athanais li se alătură.

Gondolierul stătea în spate, cu vâsla într-o poziție dramatică. Gondola începu să se miște, îndepărtându-se de peron și îndreptându-se spre oraș, de-a curmezișul lagunei.

Cinică, Irene își spuse că arăta întocmai cum *ar fi trebuit* să arate o Veneție din povești. Clădirile erau din cărămidă și marmură, vechi și frumoase. Ieșeau, triumfătoare, fără vârstă, din ceața nopții, luminate multicolor de lămpi cu ulei. Văzu și alte gondole mai mici, care țâșneau în jurul lor, cu lămpi atârnate la prova, și peste tot în jur se auzeau muzică și râsete. Departe, cineva strigă scurt și tăcu.

– Ia uitați-vă! murmură Sterrington, arătând spre peronul pe care tocmai îl părăsiseră.

O trăsură de abanos tocmai se oprise la capătul lui, trasă de patru cai negri. Un servitor ajuta o femeie să urce, în timp ce alții îi încărcau bagajele. Chiar și de la distanță, Irene o recunoscu pe lady Guantes.

– Crezi că ar fi trebuit să rămânem și să încercăm să ne prezentăm? sugeră Athanais. Trebuie să fi fost zeci de feluri în care i-am fi putut face o favoare cât de mică...

– Invaziv, se răsti Atrox Ferox.

Era primul lucru pe care îl spunea. Vocea lui era întocmai precum fața, ascuțită și rece.

– Nu pot fi copleșiți cu atenții cei dependenți de un sponsor.

Femeia din apă se ridică dintre valuri, proptindu-se într-un cot.

– Mai degrabă „copleșiți de companie" decât „copleșiți cu atenții".

– Îți apreciez corecția, Zayanna, spuse acru Atrox Ferox. Nu pot fi copleșiți de companie cei dependenți de un sponsor. Urmarea unei întâlniri întâmplătoare ar fi mai potrivită, dacă se poate aranja.

Încercând să priceapă, Irene se întrebă dacă și dragonii aveau probleme lingvistice. Exista oare o limbă draconică, pe care o vorbeau cu toții? Dacă da, oare o putea învăța?

– Aș da orice să-ți citesc gândurile, Clarice, spuse Martha.

Irene căută ceva nevinovat de spus.

– Am fost surprinsă că atât de mulți dintre noi nu au misiuni imediate. Oare sponsorii noștri au fost mai preocupați de mărimea suitei decât pentru ca noi să fim folositori cu adevărat?

Athanais, Martha și Zayanna râseră. Gura lui Sterrington se mișcă la colțuri. Atrox Ferox continuă să se holbeze în beznă, fără un cuvânt.

Irene ridică din umeri.

– Presupun că unele lucruri sunt la fel peste tot.

Era perfect conștientă că fiecare încercare de interacțiune prezenta un risc. Dar, dacă voia să obțină informații de la ei, cineva trebuia să deschidă conversația.

– Ia uitați-vă!

Zayanna se ridică din nou pe marginea gondolei și arătă spre țărmul de care se apropiau.

– Da, spuse Sterrington, clădirile sunt foarte impresionante.

– Nu asta. Oamenii.

Urmă o clipă de tăcere. Acum, că ajunseseră mai aproape, puteau arunca o privire la oamenii care mișunau pe trotuare, în ciuda ceții. Unii se vedeau prin ferestre sau în alte gondole și cel mai evident lucru în comun, își dădu seama Irene, era că toți purtau *măști*.

– Este Carnaval? întrebă ea, în șoaptă.

Martha ridică din umeri.

– Este Veneția. Așa că firește că suntem în plin Carnaval. De ce nu m-am gândit măcar la asta? zise ea și se plesni cu palma peste coapsă. Am nevoie de o mască!

– Cu toții avem, altfel vom ieși în evidență și vom părea nepotriviți în peisaj, spuse Athanais. Clarice, trebuie să îi ceri barcagiului să oprească mai întâi la un magazin de măști. Te rog!

Făcu ochii mari spre ea. Din nou, se simți ușurată că acoperirea ei părea să țină. Cel puțin deocamdată.

Este Veneția, firește că suntem în plin Carnaval. Cuvintele Marthei îi răsunau în minte. Veneția ca vis, nu ca realitate.

Nu era de mirare că apa mirosea plăcut, a sare, și nu a canalizare sau mai rău. Nu era de mirare că reușiseră să prindă repede o barcă, în loc să aștepte secole și apoi să se târguiască la sânge.

Visele noastre cele mai frumoase – dar și coșmarurile? Nu, mai bine să nu mă gândesc la asta. Fiindcă, dacă mă gândesc, poate devine realitate.

Irene îl informă pe gondolier despre schimbarea destinației, apoi le zâmbi celorlalți.

– Este drăguț să știu că aveți încredere în mine să negociez.

Spera că nu împinge prea departe nonșalanța.

– Dacă nu poți avea încredere într-un străin pe care îl cunoști în tren, atunci în cine să ai încredere? spuse alene Athanais. Nu e ca și cum am complota să ne ucidem dușmanii unii altora, în fond.

Indiferent de originea lui, părea fan Hitchcock.

– Firește că nu, spuse repede Martha.

– Absolut! fu de acord Sterrington.

– Nici pe departe, murmură Zayanna.

– Asemenea ilegalități sunt de neconceput, spuse cu fermitate Atrox Ferox.

Gondolierul aștepta politicos să termine cu toții de vorbit, înainte să își murmure și el acordul către Irene. Cu o ușoară creștere a prețului, firește.

– Clarice? i se adresă Martha. Ce a zis?

– Ce era de așteptat, spuse Irene. Că vom ajunge acolo în cinci minute, cel mult zece.

Ceilalți schimbară o privire.

– Suntem conștienți că ne faci o favoare, ca interpretă, spuse Athanais, iar limbajul îi deveni formal. În mod normal, am fi bucuroși să îți rămânem datori, însă nu putem fi siguri că te vom revedea – ai considera drept plată suficientă dacă îți cumpărăm masca și niște băuturi?

Chiar ieri, Irene se întrebase dacă să accepte o cafea de la un membru al Neamului Frumos. Acum, se părea că aceștia aveau încurcături privind favorurile și darurile chiar și între ei.

– Aș spune că este un schimb cinstit, cel puțin până când ajungem la o tavernă de soi, spuse ea. În plus, e posibil să ne mai vedem în viitor.

Dacă am ghinion.

– Ar fi bine să ne începem relația sub auspicii bune.

Zayanna încuviință.

– E ciudat cum ajungem mereu să dăm peste persoane cunoscute, dragă, deși bănuiesc că mătușa Isra ar spune că așa se cade. Athanais și cu mine suntem din aceeași sferă, a doua după reticulație, a treia după răspuns, iar pe Atrox Ferox l-am cunoscut când ne vizita urmărind un răufăcător, la ordinul comandantului său. Iar Athanais a întâlnit-o pe Martha...

– Cred că mătușa Isra a judecat pripit când ne-a calificat pe toți drept novici, adăugă Sterrington.

Tonul ei era snob până la miez, însă Irene se întrebă dacă intenționase să adopte și tonul de violență reprimată.

Gondola alunecă pe un canal mititel dintre două rânduri de clădiri, lat de vreo zece metri, cu sfori pe care atârnau felinare în diverse nuanțe de albastru și verde, deasupra. Aici, departe de laguna deschisă și printre palazzo-uri, ceața plutea în vălătuci. Era suficientă cât să tachineze, însă nu și să ascundă complet. Irene încercă să memoreze împrejurimile, întrebându-se cât îi va lua să ajungă aici, pe zi, dacă trebuia să fugă. Poate că ar fi reușit să ia o gondolă și să fugă din oraș, cu Kai, după ce îl salvase de oriunde s-o fi aflat. Apoi, puteau fugi dintr-un alt oraș, aflat mai jos pe coastă? Asta dacă existau alte orașe mai jos, pe coastă sau orice altceva în această lume, pe lângă Veneția... Își dori să știe unde se afla cea mai apropiată bibliotecă.

După câteva străzi sau canale, se aflau cu toții la magazinul de măști. Era uluitor cât putea să dureze să aleagă o mască pentru un grup de șase persoane, dar reușiră cu toții să găsească una potrivită, în timp ce gondolierul îi aștepta, fără îndoială crescând tariful cu fiecare minut care trecea. Noua costumație a lui Irene cuprindea o mască pentru jumătate de față, de colombină, cu bucăți de sticlă acvamarin inserate, legată cu panglici albastre.

Ce aprecia mai mult era mantia mare și neagră, cu gluga ei care ascundea multe.

Având ceva care o putea ascunde de orice Guantes care s-ar fi abătut în calea ei, Irene se trezi că se putea relaxa puțin, acordând astfel mai multă atenție Veneției care o înconjura. Locul era mult mai plin de viață decât păruse de pe peronul gării. Lampioane mici ardeau în altare de-a lungul malurilor canalelor, iar dinspre casele înalte și magazine veneau zgomote – muzică, conversații, strigăte de ceartă, lătrat de câini. Și mirosurile! Mâncare, vin, lumânări de ceară, lămpi cu ulei, briza mării...

Zayanna urcase în gondolă și era mai mult decât dornică să preia partea de conversație a lui Irene, lăsând-o pe aceasta să asculte ce vorbeau ceilalți și să se agite în tăcere, ascunsă de mască și glugă. Toate erau o acoperire utilă, dar Kai era încă prizonier, iar timpul trecea.

În tavernă, Irene întârzie la ușă din cauza lui Sterrington, care dorea în continuare să achite nota gondolierului, însă dorea o chitanță semnată și defalcată integral. După ce termină să negocieze totul cu gondolierul deloc încântat, văzu că toți ceilalți reușiseră să își comande băuturi fără probleme, în ciuda lipsei limbii italiene din bagajul lor.

Probabil că le lipsea. Irene nu era complet convinsă că erau pe cât de ignoranți pretindeau. Ar fi fost o prostie să îi creadă pe cuvânt.

– Este un prosecco local, spuse Zayanna, întinzându-i lui Irene un pahar plin și trăgând-o spre o masă ocupată de grup. Până la fund!

– Chiar vă distrați, spuse Irene.

Își umpluseră cu toții paharele din aceeași sticlă, așa că era sigură – probabil. Sorbi. Niciun semn imediat de otrăvire. Sorbi din nou.

– Este o schimbare plăcută să mai scap de toate responsabilitățile, spuse Zayanna, cu neașteptată obidă. Toate altarele pe care trebuie să le administrez, toți șerpii de care trebuie să am grijă – când să am șansa de a dobândi câteva zile doar pentru mine? Eu sunt cea care trebuie să mulgă șerpii, în timp ce stăpânul meu seduce eroii. Nu este *corect*, dragă.

Luă o gură de vin. Era evident că nu se afla la primul pahar.

– Mă întreb dacă ar accepta solicitări de transfer aici, spuse Irene, gânditoare. Din ce am înțeles de la mătușa Isra, o sferă de înaltă virtute ca aceasta poate fi foarte... stimulatoare.

Athanais îi atinse mâna.

– Să nu crezi un cuvânt, Clarice. Asta îți spun ca să te încurajeze să renunți la loialitățile tale, dar nu se întâmplă niciodată. Uită-te la mine! De trei ori mi s-a promis, deja, un rang mai înalt în casa cuiva, și oare a funcționat?

– Avem nevoie, spuse Sterrington, vârându-și chitanțele în jacheta costumului, de un informator local. Dacă avem de gând să negociem situația în favoarea noastră, sau spre un avantaj reciproc..., îl privi pe Atrox Ferox, sau în avantajul superiorilor noștri, atunci avem nevoie de informații mai bune despre starea de fapt.

Irene dorea să se ridice și să aplaude, dar se abținu.

– Dar localnicii cunosc motivul pentru care ne aflăm aici?

Irene nu era sigură dacă era adecvat să spună „dragonul prizonier" cu voce tare.

– Și unde găsim oamenii potriviți?

Privi prin tavernă, încercând să își răspundă la propria întrebare. După câte își dădea seama, gondolierul îi adusese într-un loc bun – vedea localnici, deci nu era o capcană pentru turiști. Ceilalți oameni care beau acolo, deși purtau măști și mantii, aveau veșminte care arătau semne de uzură și nu cumpărate recent din magazin, ca ale lui Irene.

– Ar trebui să avem grijă, spuse Sterrington. În fond, într-o situație ca aceasta, ar umple zona de informatori care să raporteze orice mișcare suspectă.

– Cine sunt „ei"? întrebă Martha.

– Oricine o fi la putere, spuse cu calm Sterrington. Este un lucru de bun-simț.

– Asta presupune că au mulți informatori, spuse Zayanna. Spionii de calitate primesc bucăți zdravene din buget.

Ridică paharul să îi fie umplut iar.

– E atât de bine să am și altceva de băut decât vin de ciuperci! Jur că, atunci când stăpânul ne-a spus despre călătoria asta,

ne-am asasinat unii pe alții pentru șansa de a lua parte. Nu mă interesează spionii, dragonii sau orice altceva, eu vreau doar să fiu lipsită de griji.

– Zayanna, începu Athanais, încercând să îndepărteze sticla de ea. Poate că dacă ai mai reduce puțin consumul...

– Ah, las-o să bea, spuse Martha. Din câte am auzit, suntem aici doar pentru câteva zile. Mai bine să ne bucurăm cât putem.

– Sunt doar câteva zile? întrebă Irene, încercând să sune ignorantă. Chiar dacă licitația este mâine, tot vor mai fi și evenimente de socializare. Așa mi s-a spus.

– Unii vor rămâne, spuse Sterrington. Nu am informații complete. Dar Trenul pleacă în trei zile. Nu poate rămâne mai mult într-un loc. Stăpânul tău va folosi altă rută pentru întoarcere?

– Posibil, răspunse Irene, cu un nod în stomac.

Gata cu gândurile că l-ar putea ascunde pe Kai după licitație, apoi de a se strecura în Tren odată ce se mai domolea căldura metaforică. Era adevărat că licitația era termenul cel mai presant, dar această povară suplimentară nu ajuta deloc.

– Nu îmi spune totul. Asta face dificilă organizarea.

Ridică din umeri.

– Sunt surprinsă că nu ești cu el, dacă ești interpreta lui personală.

Sterrington făcu afirmația cu nonșalanță, dar Irene își simți firele de păr de pe ceafă ridicându-se.

Ridică din nou umerii, pe cât de nepăsător posibil.

– Ah, nu are nevoie de mine când trebuie să se vadă cu *altcineva*.

Accentuă cuvântul pentru a sugera o legătură indecentă și aventuri fierbinți.

– Nu voiam să fiu biciuită pentru impertinență, așa că am plecat. Câtă vreme mă întorc până în zori, sunt în siguranță.

– Ah, ești genul *acela* de secretară personală, spuse Martha, dintr-odată sunând extrem de pudică și plină de prejudecăți. Nu mi-am dat seama.

Athanais își dădu ochii peste cap, gest perceptibil chiar și în dosul măștii sale stacojii. Păstrase nuanța, iar Irene era tentată să îl întrebe dacă încerca să întruchipeze Moartea Stacojie sau era daltonist.

– Martha dragă, unii dintre sponsorii noștri folosesc biciul pentru disciplină, alții, o creangă, iar alții, conturile de cheltuieli, dar hai să nu ne prefacem că am avut vreunul de ales. Hai să ne bucurăm că avem o seară pentru noi! Clarice, crezi că au mâncare aici?

– Eu simt miros de fructe de mare, spuse Irene, încercând să ignore felul în care Zayanna se prăbușea pe masă, mormăind despre cum nimănui nu îi păsa și despre *vina* stăpânului ei, iar ea să-și scoată inima și s-o pună pe altarul de sacrificiu într-o zi, doar așteaptă și vezi! Mă duc să întreb.

Zece minute mai târziu, se negociaseră creveți cu polenta, iar hangița voioasă, pe nume Maria (care, din fericire, vorbea engleză), le adusese încă o sticlă la masă.

– Este întotdeauna bine să ai clienți noi de Carnaval, spuse ea, cu un gest aprobator spre măștile lor. Să ne bucurăm înainte de Post, nu? Și să știți că locul ăsta este suficient de bun să găzduiască chiar Consiliul celor Zece...

Martha deschidea gura să spună ceva, iar Irene se temea că nu era „da, spune-ne mai departe despre clienții dumitale", când ușa tavernei se deschise brusc. Un bărbat într-o livrea simplă intră, apoi ținu ușa deschisă pentru încă două siluete, un bărbat și o femeie purtând pelerine din catifea neagră, grea, și măști asortate, argintiu-cu-negru. Intrară împreună, învăluiți în ceață, și rămaseră în prag, cercetând taverna.

Irene văzu emblema de pe mantiile lor și fu cuprinsă de o bănuială neplăcută. Mâinile i se încleștară de marginea mesei. Să se fi întors povestea împotriva ei? Era aceasta partea din narațiunea în care eroina deghizată este descoperită de inamicii ei – sau poate aceea în care protagoniștii găsesc și încheie socotelile cu spioana malefică, în funcție de punctul de vedere al cititorului? Iar puterea poveștii fusese atât de *folositoare*, până acum...

– Ia te uită, spuse proprietara. Mărșălui înainte, făcând o reverență până în podea. Lord și lady Guantes. Bine ați venit în taverna mea!

CAPITOLUL PAISPREZECE

– Draga mea!

Lordul Guantes o conduse pe lady Guantes în sală, ajutând-o să se aşeze la una dintre mesele mai mari, înainte să revină la proprietară.

– Întotdeauna ne bucurăm să fim aici, Donata. Ca de obicei, dacă se poate.

Privirea lui mascată mătură încăperea, oprindu-se la masa lui Irene. Avea o voce profundă, de bas, deşi nu *basso profundo*, iar engleza lui avea o urmă de accent, deşi Irene nu îi putu identifica sursa.

Toţi cei de la masa lui Irene se grăbiră să se ridice şi să se încline în direcţia noilor sosiţi. Irene se ridică odată cu ei, simţind cum i se strânge inima.

Gata. Sunt terminată. Chiar dacă nu ne cheamă, ceilalţi vor sugera să ne prezentăm. Lady Guantes ar trebui să ştie cum arăt. S-ar putea să mă recunoască şi cu mască.

Mintea ei se învârtea ca o roată de hamster alimentată nuclear, sugerând şi respingând planuri cu o viteză care i-ar fi făcut mândri pe supraveghetorii ei. Asta, dacă îi mai revedea.

Dacă este povestea soţilor Guantes, iar eu sunt doar un inamic nesemnificativ, s-ar putea întâmpla să fiu descoperită şi târâtă afară, în lanţuri. Sfârşit de capitol. Apoi, totul se va termina cu o licitaţie triumfătoare pentru un dragon şi cu un război.

Trebuia să plece, iar pentru asta avea nevoie de o distragere a atenției.

Toată lumea era concentrată asupra soților Guantes. Irene își ridică paharul, cel mai plin, și murmură **„vin, sporește în tărie de zece ori"** deasupra lui, apoi se aplecă peste masă, schimbându-l cu paharul gol al Zayannei.

Sterrington se întorcea să se uite la ea. O văzuse?

Irene își luă repede propriul pahar.

– Un toast? sugeră ea.

– Un toast în cinstea lordului și lui lady Guantes, fu de acord Athanais.

Toată lumea își luă paharele și bău. Irene o urmări pe Zayanna cu coada ochiului, dând conținutul pe gât.

– Cât de politicos! Lady Guantes părea extrem de blândă. Donata, trimite o sticlă din cel mai bun vin la masa de acolo!

Oare proprietara nu le spusese mai devreme că se numea Maria? Dar încuviința, fără să se plângă. Poate că în acest loc, dacă erai om, făceai parte din decor, iar numele tău era oricare ți-l alegeau cei din Neamul Frumos.

Studenții își reluară locurile.

– Să mergem să ne prezentăm? spuse Athanais, previzibil. Așa ar fi politicos. Și să le mulțumim pentru vin.

Iar tu cauți un alt stăpân, își zise Irene, *oricât de mult ai încerca să ne faci să credem altceva.*

– Regulile de politețe spun că ar trebui să bem vinul și abia apoi să ne prezentăm mulțumirile, spuse Atrox Ferox, sec. Să mulțumești fără a aprecia înseamnă să nu arăți respect darului.

Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, se gândi Irene, în tăcere, încuviințând. O urmărea discret pe Zayanna, dar, până acum, aceasta se ținea bine.

– Sunt surprinsă că au venit aici, spuse Sterrington, privind din nou prin încăpere. Este un loc bun, dar nu cred să fie unul dintre cele mai bune restaurante din oraș.

Fu întreruptă de Zayanna, care suspină prelung, satisfăcută. Cealaltă femeie își așeză cu grijă paharul gol pe masă, apoi se năpusti spre ea.

La naiba! Am exagerat.

– Nu credeam că a băut atât de mult, spuse Martha, detașându-se vizibil de situație.

– Zayanna? Athanais îi puse o mână cu degete lungi pe umăr și o scutură ușor. Zayanna, dragă, floricica mea de miere, trezește-te!

Irene se uită agitată spre soții Guantes. Nu păreau să le dea atenție.

– Poate niște apă rece? sugeră Athanais, cu tact. Clarice, ai putea să-i ceri doamnei...

– Nu mă mai zgâlțâi! mormăi Zayanna. Îmi vine să vomit...

Perfect! Irene se întinse pentru a o înconjura cu brațul.

– Mergem afară o clipă, anunță ea, iar Athanais se dădu în spate.

Se părea că Frumoșii nu erau într-atât de cavaleri încât să își expună noua mantie de catifea roșie unei potențiale murdăriri.

– Ce idee bună! spuse Martha.

Își mută scaunul nițel mai încolo, în timp ce Irene o ridica pe Zayanna și se clătina sub greutatea ei. La masa lor, soții Guantes nu le dădeau nicio atenție, iar proprietara le turna vin. Irene spera că asta însemna că povestea era de partea ei.

Așa, continuați! Nu vă obosiți să priviți încoace, nu este nimic neobișnuit.

– Doamnă!

Unul dintre ceilalți băutori ridică o mână să-i atragă atenția, apoi arătă spre o ușă de pe zidul din dreapta al tavernei.

– Pe acolo se iese pe alee.

– Mulțumesc, murmură Irene.

O conduse spre ușă pe Zayanna, care se împleticea, și încercă să ignore mârâielile îngrijorătoare ale femeii. O fi fost dreptate poetică, însă nu dorea nici ea să își umple mantia cea nouă de vomă.

Afară plutea o ceață rece. Era chiar mai densă acum decât în timpul călătoriei cu gondola spre tavernă. Temperatura păru să o ajute pe Zayanna să își revină puțin, iar ea se sprijini de zid,

clătinându-se, în timp ce Irene privea agitată în jur. Aici se putea ascunde oricine, pe acoperișuri, după colț, și ar fi luat-o prin surprindere.

– Vreau acasă, mormăi Zayanna.

– Mă tem că e cam departe, spuse Irene. Respiră adânc și așază-te! Să te ajut.

Aleea era destul de curată, așa că îi fu ușor să găsească o bucată de pavaj suficient de curată.

– Acum, stai jos. Îți aduc niște apă.

– Nu vreau apă. Buclele întunecate ale Zayannei i se rostogoliră în jurul feței, când îi căzu gluga pe spate. Vreau să merg *acasă*. Vreau să fiu cu surorile mele, să ne pregătim pentru sacrificiul din zori. Vreau să seduc un erou. Ești o eroină, Clarice, dragă?

– Firește că nu, spuse Irene repede, când Zayanna încercă să se lipească de ea. Sunt exact ca tine: o femeie cu o misiune.

Nu auzea pe nimeni care să îi fi urmărit din tavernă; ceilalți se bazau pe ea să se ocupe de fată.

Zayanna nu spunea nimic.

– Zayanna?

Femeia beată suspină ușor. Criticii mai duri l-ar fi putut numi sforăit.

Mda. Era momentul perfect pentru ca Irene să părăsească scena și să dispară, înainte ca soții Guantes, sau oricine altcineva, să devină curios. Trebuia să se felicite. Făcuse o lucrare din manual. Mai rămânea doar să plece acum... Și, așa cum îi șoptea conștiința, lăsa o femeie inconștientă singură pe stradă, noaptea, într-un oraș periculos. O femeie pe care ea însăși o adusese în acea stare. Îi veniră în minte diverse cuvinte care descriau acest gen de comportament – niciunele plăcute.

Dar Irene avea o misiune, iar viața lui Kai era în joc. Unde își pierduse simțul priorității?

Își mușcă buza.

– Dihotomie falsă, șopti ea, de parcă să audă cuvintele le-ar fi adeverit. Nu există niciun motiv pentru care să nu îi ajut pe amândoi.

O scutură pe Zayanna.

– Trezește-te, Zayanna! Unde locuiești? Unde stă sponsorul tău?

Ochii Zayannei se deschiseră pentru o clipă, în spatele măștii.

– La Palatul Gritti, la fel ca al tău. Leșină din nou.

Ar fi putut funcționa, pentru că Irene plănuia oricum să discute cu Silver. Să o târască pe Zayanna după ea și să le-o lase în brațe celor din personalul hotelului ar fi fost un efort suplimentar, dar și o acoperire foarte bună, presupunea ea.

Este din Neam, iar tu va trebui, probabil, să fugi sau să o ucizi, dacă află cine ești de fapt.

Gândurile îi colcăiau în minte. Dar, cu un icnet, se lăsă pe vine și își trecu brațul Zayannei peste umăr, ridicând-o în picioare. Așa ar fi făcut Kai. Probabil. Chiar dacă era vorba despre cineva din Neamul Frumos.

Cel mai apropiat canal se afla în stânga, de-a lungul străzii. Spera ca gondolele să circule des.

– Liniște! mormăi ea către vocea critică din interior și se împletici mai departe, împreună cu Zayanna.

Așteptară zece minute, în frig și umezeală, cu Zayanna sforăind încetișor pe umărul ei. În sfârșit, apăru o gondolă. Dar gondolierul nu părea dispus să le ducă până la Palatul Gritti.

– Poate că frumoasa musafiră ar dori să plătească înainte? sugeră el, când Irene era pe punctul să se îmbarce.

Îi ceru dublu cât ceruse cel de dinainte pentru a-i duce pe toți șase de la peron până la cârciumă.

– Mă gândeam că va costa mai puțin, spuse Irene, sec. Cam jumătate, să fiu precisă.

Gondolierul își desfăcu brațele.

– Ah, dar nu aveți milă de un om sărac, doamnă?

– Sunt convinsă, comentă Irene. Și totuși, atât pot să ofer.

– Cu siguranță frumoasa doamnă ar putea da mai mult, spuse gondolierul. Altfel, aș lăsa-o aici, în ceață, să aștepte un alt gondolier.

Făcu un gest semnificativ spre ceață. Zgomotul ușor al valurilor care se loveau de case se pierdea în ecourile slabe ale cântecelor și conversațiilor animate din cârciumă. Nu se vedea și nu se auzea nicio altă gondolă.

Din fericire, o cifră reprezentând două treimi din prețul inițial se dovedi suficientă. Văzuse și o pungă sub mantia Zayannei și spera că avea bani destui.

Irene o ajută pe Zayanna să urce, lăsând-o să cadă, cu un oftat, pe locul din capăt. Oare cum se numea? Era absolut necesar să urmeze un curs despre „părțile ambarcațiunilor", cât de repede. Ar fi fost util să fi făcut unul înainte să vină. După ce scotoci puțin, detașă punga de interiorul mantiei Zayannei și o deschise. Monedele de aur scânteiară în lumina lămpilor cu ulei presărate de-a lungul canalului. Numără câteva în palma gondolierului, apoi se opri când îi văzu ochii mărindu-se de mulțumire.

– Doamnă, spuse el, pe cel mai dulceag ton, preafrumoasă doamnă, fără îndoială că nu sunteți din oraș și nu cunoașteți cursul de schimb, dar nu mi-ați plătit integral cursa.

– Vei primi restul la sosire, spuse Irene, închizând punga și așezându-se lângă Zayanna.

Gondolierul consideră, probabil, că nu mai avea ce să mulgă de la străine, pe moment. Cu un oftat, împinse gondola departe de alee, trimițând-o în mijlocul canalului îngust. De ambele părți, casele se înălțau deasupra lor, aproape înspăimântătoare, dar și liniștitoare, într-un mod ciudat, fiindcă nu păreau foarte solide. Partea aceasta a orașului era reală. Aici locuiau oameni.

În câteva minute, gondola făcu stânga și intră pe un canal mai mare, alunecând mai repede. Ceața se lăsase peste clădiri, transformându-le în forme întunecate, imense și abia vizibile, cu strălucirea palidă a lămpilor sau cu ferestrele luminate sclipind ca niște nestemate. Zayanna se făcu mai comodă, sprijinindu-se pe brațul ei și murmurând încet, apoi puse capul pe umărul ei.

Irene încercă să se liniștească, structurându-și în minte un eventual raport, dar nu funcționă. Ajunse la *Plănuiam să îmi caut contactul din Neamul Frumos și să smulg informații de la el*, însă gândul la Kai o apăsa tot mai tare. Avea timp doar până mâine, la miezul nopții. Și începea să se simtă extenuată.

Trecură pe sub un pod lat de piatră și, pentru o clipă, luminile de dincolo, puține cum erau, dispărură. Mâna lui Irene apucă latura gondolei și se obligă să se calmeze.

Nu întunericul o deranja, ci tot ce ar fi putut ascunde.

Gondolierul murmura ceva ce aducea vag a arii de operă, iar gondola ieși pe cealaltă parte. Ceața era la fel de groasă, dar Irene putea vedea luminile îndepărtate.

– Spune-mi, începu ea să-i pună o întrebare gondolierului, întotdeauna este atât de...

Deasupra lor coborâră umbre, rotindu-se în chip de mantii întunecate. Aterizară pe gondolă și începură să o zguduie violent. Gondolierul înjură, apoi își făcu cruce, iar Irene se așeză brusc, lăsând-o pe Zayanna să alunece. Erau trei: două umbre în față, la stânga și la dreapta gondolei, și una în spate. Le vedea cizmele și mantiile cu coada ochiului.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea.

Gondolierul își făcu iar cruce, apoi se întoarse agitat la vâslă, ferindu-se de intruși. Puteau fi și bărbați, și femei. Era imposibil de spus. Purtau negru: tunici groase, negre și pantaloni, eșarfe negre la gât, tricornuri negre și măști negre, simple, fără niciun ornament.

Zayanna se cuibări, adormită, lângă Irene, lăsându-și capul în poala lui Irene.

– Suntem inchizitorii negri, șopti în italiană cel care se afla în spatele ei.

Vocea ar fi putut aparține oricărui gen. Se propagă pe toată lungimea gondolei, înainte ca sunetul să fie amortizat de ceață.

– Stăpânii nopții, șopti cel din dreapta.

– Slujim Consiliul celor Zece, murmură și cel din stânga.

– Venim pe întuneric să vă interogăm, spuse cel din spatele ei, fără nicio inflexiune în glas.

Gondola scârțâi când el – sau ea – își mută greutatea, aplecându-se spre Irene în foșnet de mantie grea.

– Și nimeni nu va întreba unde ați dispărut, pentru că știu că nu e cazul să întrebe.

Irene își înghiți panica. Primul ei gând fu: *Încearcă doar să mă sperie – care e cea mai bună cale să scap?* Al doilea gând veni imediat: *S-ar putea să nu existe o cale.*

– Nu am făcut nimic, spuse ea, în grabă, deloc specific și nici pe departe adevărat.

Cele două siluete întunecate din fața ei își încrucișară brațele, devenind statui de o parte și de alta.

Dinspre cel din spatele ei veni un sunet înfundat. Ar fi putut fi zgomotul de metal pe piele, abia auzit în mijlocul apei. Imaginația îi furniză un pumnal scos din teacă.

– Oricum, ne vei spune tot ce știi – aici sau când ajungem la destinație.

Oare știu cine sunt? Sau sunt doar a zecea turistă, pe care a picat mădădreața să fie amenințată de poliția secretă locală?

– Vă rog să îmi spuneți ce doriți să știți, șopti Irene, îngăduind unui tremur artistic să îi afecteze vocea. Nu cunosc orașul. Astăzi am ajuns.

– Lord și lady Guantes au intrat într-un stabiliment.

Un scârțâit – silueta din spatele ei își schimbă din nou greutatea. Vocea, despre care credea că ar fi de bărbat, părea mai aproape.

– Câteva minute mai târziu, voi două ați ieșit pe ușa din spate. De ce? Vrem răspunsuri. O să ni le dați.

Așadar, fie îi slujeau pe soții Guantes, fie aveau vreo legătură cu autoritățile. Dar reacția gondolierului sugera a doua variantă.

Canalul părea nesfârșit. Ceața se lăsa ca niște draperii de o parte și de alta a gondolei, ascunzând pumnale și înecând orice potențial strigăt. Se aflau într-o bulă de tăcere, în mijlocul canalului, unde nu putea nimeni să vadă sau să audă ce li se întâmpla. Irene nu crezuse că era posibil să fii atât de singur într-un spațiu public.

– Prietena mea s-a îmbătat, spuse Irene.

Simți cum mușchii Zayannei se încordau, lipiți de piciorul ei. *S-a trezit. Sau se trezește.*

– Trebuia să o scot de acolo.

Cei doi din fața ei își scuturară chipurile mascate, la unison.

– Nu este un răspuns destul de bun, gânguri cel din spatele ei. O pereche atât de nobilă nu s-ar fi arătat mirată de un moment de beție. Să auzim ceva mai bun, sau vă îndreptați spre *Temnițe*.

Accentuă cuvântul, mângâindu-l cu glasul.

Ar fi putut să încerce să-l răstoarne, dar ar fi devenit vulnerabilă celor doi din față, și viceversa, dacă sărea spre ei. Aveau un avantaj, iar ea nu se putea folosi decât de fundul gondolei.

– Stăpânul meu și soții Guantes au o rivalitate!

Nu avu nevoie de efort să pară disperată, și era aproape de adevăr.

– Da, recunosc că m-am folosit de un pretext pentru a pleca înainte să mă vadă ei, însă m-ar fi transformat într-un exemplu, ca să trimită un mesaj. Trebuia să fug!

– Plauzibil, spuse cel din dreapta, însă nu se poate dovedi.

– Remarc că nu ne oferă niciun nume, spuse cel din stânga. Cred că ar trebui să ne spună niște nume, nu crezi?

– Ce spui despre asta?

Zgomotul de metal pe piele se repetă în spatele ei.

– Spune-ne niște nume, femeie. Spune-ne niște *secrete*.

Irene își cântări opțiunile. Dacă le furniza numele lui Silver, l-ar fi interogat și îl credea capabil să o trădeze, doar ca să se salveze. Dar dacă inventa ceva la întâmplare, ei ar fi remarcat incongruențele, iar ea s-ar fi afundat și mai rău.

Și nu era convinsă că ar fi lăsat-o să scape, oricum. Orice le-ar fi spus. Oricâte ar fi mărturisit.

– Nu pot să spun, se agită ea. Aș fi pedepsită.

Zayanna se încordase lângă coapsa ei, iar mușchii i răsuceau sub mantie.

– Pfff!

Cel din spatele ei o lovi pe Irene, aruncând-o pe burtă în gondolă și prinzând-o pe Zayanna sub ea.

– Ia cleștii și sacii...

Încurcată în pelerină, cu masca alunecând, Irene încercă să își vâre mâinile sub ea, dar Zayanna se zbătu și o dezechilibră iar. Se lovi cu capul de scândurile gondolei și simți că bărbatul din spatele ei îi înfige un picior între omoplați, țintuind-o.

Avea nevoie de o scăpare rapidă. Iar singura cale era... în jos.

Lupta și zgomotul cauzat de Zayanna aveau să o acopere.

– **Scânduri ale bărcii**, comandă Irene, cu o șoaptă scăzută, lipindu-și buzele de fundul gondolei, **separați-vă și desprindeți-vă acum!**

O costă mai mult decât anticipase: energia o părăsi asemenea unui șuvoi de apă care țâșnește printr-o crăpătură bruscă într-un dig. Abia dacă mai avu forța să inspire adânc, dar rezultatele fură dramatice. Gondola se desprinse din față spre spate, aruncând brusc așchii în toate direcțiile și făcând-o pe Irene să se gândească, pentru o clipă, la diagrame explodate și la puzzle-uri cu gondole.

Pentru o clipă.

Apoi, ajunse în apă.

Irene se așteptase, mai mult decât oricine altcineva. Era cu fața în jos și gata să se scufunde, în timp ce restul lumii stătea în picioare sau se zbătea. Mâinile i se apropiară de gât, să își desprindă mantia, iar ea lovi apa, azvârlindu-se mai adânc și încercând să se îndepărteze de haosul de la suprafață.

Apa era rece – răceala mării, apa proaspătă care alimenta canalele orașului, și mai era întunecată și plină de mâl. Nu avea nicio idee în ce direcție înota și se concentra doar pe ideea de *evadare*.

Apoi, ceva i se încolăci în jurul gleznei.

Irene își înghiți un strigăt, ținându-și respirația, și lovi cu piciorul în ce – sau cine – o fi fost, dintr-odată vibrând de energia dată de panică. Nu prea mai avea aer și, chiar dacă era foarte sigură că se îndepărta de gondolă, acolo se încheia siguranța ei.

Acel lucru sau persoană o apucă din nou de gleznă. În aceeași clipă, brațul ei stâng lovi ceva solid. Își pierdu concentrarea și ieși brusc la suprafață, lângă fundația unei clădiri. Luă o înghițitură de aer și clipi des, scoțându-și apa din ochi.

Mai degrabă auzi decât văzu scena din față. Ceața ascundea orice urmăritori, însă în ciuda efectelor sale de atenuare, prindea zgomotele. Gondolierul striga amenințări și rugăciuni, chemând în ajutor Sfânta Fecioară sau jurându-le răzbunare ticăloaselor care îi distruseseră gondola. Irene simți un junghi de vinovăție.

Zayanna apăru lângă ea, cu capul și umerii ieșind din apă ca ale unei statui clasice. Părul îi atârna și i se lipea de obraji și de umerii goi, iar ochii îi sclipeau în beznă, cu pupilele îngustate, deloc umane.

– Tu *cum* ai făcut asta, dragă? șopti ea, abia auzit.

– Chiar crezi că e momentul? sâsâi Irene, iritată. Nu putem pleca mai întâi de aici, și apoi să discutăm asemenea lucruri?

Spera să fie mult mai târziu – posibil niciodată.

– Pe tine te interogau, sublinie Zayanna. Eu nu am fost implicată...

– A, da, și vor crede asta, când sunt în căutare de răspunsuri. Singurul motiv pentru care nu te-au interogat încă este pentru că au crezut că dormeai...

Se auzi un zgomot puternic, urmat de pași care alergau în apropierea locului în care se petrecuse totul. Irene se întrerupse și făcu un semn vag din mână, indicând înotul.

Zayanna încuviință și alunecă înapoi sub apă. Împreună, cele două înotară prin canal, cu capetele abia zărindu-se la suprafață.

Peste câteva zeci de metri, mai traversaseră două canale și aproape fură lovite de o gondolă de marfă, iar Irene se simțea mai obosită decât de obicei, în condiții similare.

– Oprește-te o clipă! șuieră, încercând fără rezultat să își transforme vorbele în rugăminte.

Își pierduse pantofii în apă și își dorea să fi purtat și ea bikini, ca Zayanna. Ar fi făcut înotul mult mai ușor.

– Încă puțintel și putem ieși pe partea aceea de stradă, îi strigă Zayanna.

Se ridică ușor pe pietrele pavajului, așezându-se pe marginea canalului cu picioarele atârnând în apă, cu pielea ca aurul lichid în lumina felinarelor. Ochii îi redeveniseră normali. Nu ești cine știe ce înotătoare, nu?

– Doar în situații de urgență, gâfâi Irene. Cel puțin reușesc să nu mă înec.

– Ăsta este criteriul tău?

Zayanna lovi apa, aruncând stropi sclipitori în ceață.

– Ai fi uimită cât de multe fete din fosta mea şcoală *aproape* s-au înecat.

Irene îşi sprijini coatele de pietrele pavajului, pentru că nu era încă pregătită să se ridice. Era extenuată. Nu era sigură dacă trebuia să acuze mişcarea, folosirea Limbajului sau condiţiile de stres. Probabil toate la un loc. Trebuia să doarmă. Măcar un pic. Nu îl putea salva pe Kai dacă se prăbuşea în mijlocul acţiunii, în urma lipsei de somn. Nici apa rece nu o ajuta.

– În fiecare semestru de vară, cineva credea că poate înota şi descoperea că lucrurile nu stăteau aşa. Fără să mai pomenesc de cele care cădeau în apă pentru că se rupea gheaţa. Să înoţi suficient de bine cât să nu te îneci era folositor.

Zayanna se uită lung la ea.

– Sună mult prea dramatic, draga mea. Pregăteau eroi acolo?

– Mai degrabă eroine, însă eu nu am fost una dintre ele.

– Deci ce se petrece? o întrebă Zayanna în timp ce-şi storcea apa din păr. Şi cum ai distrus barca?

Probabil nu avea să se încheie cu bine.

– Cred că ai auzit ce au spus bărbaţii aceia în negru, spuse Irene, cu atenţie. Este adevărat că încercam să mă strecor înainte ca soţii Guantes să mă observe. Când ai leşinat, am profitat de scuză ca să plec, recunosc.

Zayanna se gândi, apoi ridică din umeri.

– Păi, aveai în plan să mă duci înapoi la hotel. Asta îmi amintesc. A fost drăguţ din partea ta. Ar fi fost şi mai drăguţ dacă mă salvai şi imediat după ce ne-ai făcut pe amândouă să cădem în canal – cum ai reuşit, apropo?

– Secret profesional, spuse Irene, ferm. Îmi pare rău.

Zayanna râse.

– Nu mă aşteptam să îmi spui! Nu fi fraieră! Clarice, a fost o seară *minunată* şi, câtă vreme nu intru în bucluc din cauza ei, că sunt soţii Guantes sau altcineva, cred că va fi începutul unei prietenii deosebite.

Căldura generată de mişcare începea să se piardă, iar Irene simţea răcoarea apei din canal pătrunzându-i în oase. Făcea totul

să pară îndepărtat și rece, de la propriul trup la zâmbetul Zayannei. *Șoc posttraumatic*, se autodiagnostică. *Nu îi permite să te acapareze!*

– Nu mi-ar displăcea, spuse, adunându-se.

Ar fi putut fi adevărat, după ce se încheia povestea și Kai era din nou în siguranță și totul se limpezea. Poate găseau o cale să fie prietene, în ciuda tuturor obstacolelor. *Dar este din Neamul Frumos*, îi șopti vocea instinctului de conservare, în timp ce încerca să își revină.

– Însă aici și acum trebuie să ajungem la Palatul Gritti.

Se ridică pe marginea canalului, cu mult mai puțină grație decât Zayanna. Știa că arăta și mult mai puțin atrăgătoare. Costumul ei business nu fusese croit pentru asta.

– Privește partea bună a lucrurilor, dragă! Zayanna îi strânse umărul, încurajatoare. Am scăpat! Acum, tot ce trebuie să facem este să intrăm într-una din casele astea și să convingem locuitorii să ne escorteze la Palatul Gritti. Poate că ne vor împrumuta și haine.

Fie, se gândi Irene, *am întâlnit pe cineva care face planuri mai necugetate decât ale mele.*

– Ar putea fi, într-adevăr, începutul unei prietenii deosebite, fu de acord ea și nu-și putu stăpâni zâmbetul.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Într-un târziu, epuizarea o forță pe Irene să își petreacă restul nopții într-unul dintre dulapurile pentru lenjerie din Palatul Gritti. Trebuise să se ghemuiască pe un morman de pături, într-o rochie furată, mirosind a apă de canal. Nu fusese cea mai inconfortabilă noapte din viața ei, însă era departe de o vacanță la Veneția.

Se trezi în sunet de clopote. Zgomotul pătrundea prin pereții hotelului, până și în dulapul micuț, iar ea tresări, lovindu-se cu capul de raftul cel mai de jos și clipind în beznă. Îi luă o clipă să se dezmeticească. Clopotele sunau mai departe, respectând un model propriu de viteză și tonalitate, cumva armonios, în ciuda lipsei de uniformitate. Încercă să numere bătăile, sperând să ghicească ora, dar nu își putu da seama cât mai avea până la miezul nopții și la licitație.

Când ea și Zayanna ajunseseră la Palatul Gritti, după câteva incidente minore care incluseseră furtul a două rochii, fusese atât de extenuată încât îi venise greu să nu se prăbușească pe loc. Era deja două sau trei dimineața, dar hotelul era luminat și oamenii alergau de colo până colo pe coridoare. Fusese nevoie doar de câteva strigăte de „Dumnezeule, e soțul meu!" și „Repede, ascunde-te în spatele perdelelor!" pentru ca Irene să recunoască toate ingredientele unei farse de budoar. Sau mai multe, care se petreceau simultan. Nu voia să se apropie de dormitorul lui Silver, în asemenea condiții.

Ea și Zayanna se despărțiseră, pretextând că își caută fiecare sponsorul. Irene suspecta că Zayanna fusese, mai degrabă, dornică să mai găsească alcool. Nu o putea învinui. Ar fi fost chiar ea recunoscătoare pentru câteva pahare de coniac.

Dar era dimineață și era timpul să se strecoare afară din culcușul improvizat și să îl găsească pe Silver, de la care spera să mai stoarcă informații.

Odată ieșită din dulap, înțelese imediat că, la fel ca majoritatea aristocraților depravați, cei din Neamul Frumos nu se trezeau devreme. Iar dacă exista vreun clișeu care să pomenească trezitul devreme pentru a-ți umple ziua de șicane, Irene nu îl întâlnise încă. Singurele persoane treze erau cameristele, servitorii și asistenții de rang inferior, care alergau de colo până colo cu tăvi de mâncare și mormane de haine. Irene înșfăcă pur și simplu un teanc de cearșafuri, părând că este în mare grabă. Se amestecă imediat în peisaj, pentru că simțea că este hărțuită. Rochia ei era întunecată și uzată, a doua rochie de duminică a cuiva, care nu se ridica nici măcar la standardele cameristelor de la hotel, însă corsetul era legat frumos, iar părul și-l pieptănase cu degetele și îl împletise într-o coadă strânsă. Nu arăta nici anacronic, nici de pe altă lume, iar asta era cel mai important.

Scările din spate erau ca în orice hotel: înguste, înghesuite și pline de persoane supraîncărcate, alergând cât le țineau puterile. Nimeni nu se obosea să poarte mască.

O femeie cu părul blond căzându-i în două cosițe pe spate o apucă pe Irene de braț.

– Ai văzut cârnații?

– Nu, răspunse Irene.

– Fecioară preamilostivă, bucătarul o să ucidă pe cineva, strigă femeia și alergă din nou în jos pe scări.

O colecție bogată de experiențe umane, aceste drame de la un mare hotel etc., își spuse Irene și se grăbi mai departe.

Remarcase servitorii pe care îi adusese Silver cu el cu o seară înainte. Pânda de pe scările din spate îi permisese să îl observe pe unul dintre ei și să îl urmărească spre apartamentul lui Silver de

la etajul al treilea. Irene aşteptă să nu fie nimeni în preajmă, îşi lăsă teancul de cearşafuri pe un pervaz şi bătu la uşă.

Deschise Johnson, care făcu ochii mari. O apucă de umăr şi o trase pe holul împopoţonat, trântind uşa în urma ei.

– Îl vei băga pe stăpân în belea dacă apari aşa aici! Ce crezi că faci?

– Johnson?

Vocea lui Silver pluti alene până la ei, dinspre dormitor.

– Cine e?

Johnson inspiră şi îşi rearanjă chipul. Acum, radia doar un dispreţ moderat, spre deosebire de aversiunea severă de mai devreme.

– Este *ea*, domnule.

– Ah, minunat! Adu şoricelul! Am câteva comentarii despre performanţa ei.

Fără să-i dea drumul, parcă temându-se că ar fugi, Johnson o împinse pe Irene spre dormitor. Era o cameră splendidă. Pereţii erau din ipsos lustruit, care strălucea ca marmura, iar parchetul era alcătuit din plăci mititele, din lemn deschis la culoare. Peretele îndepărtat era numai din ferestre, care se deschideau spre un balcon ce dădea spre canalul de dedesubt şi spre clădirea de cealaltă parte. Perdelele de dantelă subţire erau trase şi soarele pătrundea în voie. Ceaţa se risipise, iar cerul era de un albastru limpede şi frumos. Camera era dominată de patul dublu, care ieşea din perete spre centru, parcă simţind nevoia să îşi sublinieze prezenţa. Silver era întins pe pat, în mijlocul unei încâlceli de plapumă albastru-pal şi cearşafuri albe, de mătase, purtând un halat din mătase bleumarin – practic, era aproape dezbrăcat. După felul în care zăcea, cu halatul desfăcut până în talie, Irene fu tentată să îl considere de-a dreptul indecent.

Clătină din cap, cu o tristeţe prefăcută.

– Draga mea domnişoară Winters, credeam că te-am pierdut.

– Tâmpenii, domnul meu! spuse ea, tăioasă. Sunt convinsă că ai fi fost foarte bucuros să scapi de mine.

– Una nu o exclude pe cealaltă.

Împinse pe o farfurie niște gogoșele împletite și pudrate cu zahăr. Conțineau scorțișoară. Irene le simți mirosul de la distanță și încercă să-și oprească stomacul să nu chiorăie.

– Deci... înțeleg că nu s-au petrecut misiuni îndrăznețe de salvare, încă?

Irene ezită.

– Sper că a fost o glumă.

– Din păcate, da.

Ridică o gogoașă, o duse la buze și roni din ea. Foarte bun... îmi place aici. Este un loc sigur.

Nu erau deloc cuvintele pe care le-ar fi folosit Irene pentru descrierea acestei lumi. Ridică o sprânceană și își încrucișă brațele sub sâni.

– Nu merge așa.

Din vocea lui picura miere; era bogată ca a unui cântăreț de operă care se pregătește să scadă o octavă dintr-o măsură.

– Doamna mea, iartă-mi referința la un șoricel. Am trecut peste asta. Simt că nu reușim să comunicăm aici. Nu simt că ai cu adevărat nevoie de mine, cu atât mai puțin că mă dorești. Nu merge.

Irene se încăpățână.

– Lord Silver.

Încercă să nu scrâșnească din dinți, pentru că, dacă el ar simți nerăbdarea, era posibil să nu primească niciodată răspunsuri.

– Dacă îl salvez pe Kai, ne va fi de folos amândurora, având în vedere rivalitatea dumitale cu soții Guantes. Îmi cer scuze dacă manierele mele nu te încântă, dar am niște întrebări urgente.

El își linse urmele de zahăr de pe degete.

– Știu, șoricel. Știu că sunt *foarte* urgente. Cred că vreau doar să văd cât de urgente. În genunchi, șoricel! Aici, te rog!

Făcu semn spre zona de lângă pat.

Pentru o clipă, Irene nu se putu gândi decât la cum să-i spună: „Ceeeee?" Mai flirtase cu ea și înainte, își etalase farmecele în fața ei ca un păun coada. Dar se purtase așa cum ar fi făcut-o cu orice ființă umană, și nu fiindcă era *interesat* de ea. Așa că i se păruse sigur, prin comparație.

– Acum!

Silver făcu semn spre podea.

– Nu te îngrijora. Nu îți fac nimic. Ți-e foame, nu? Te-ai ascuns toată noaptea, ai rătăcit pe coridoare...

Reuși să facă vorbele să sune totodată frumos și depravat, sugerând lucruri de nedescris despre noapte și coridoare.

– Lasă-mă să te hrănesc. Să îți răspund la întrebări.

Ochii îi sclipeau: malițioși, avizi, flămânzi.

– Doar că vreau să văd cât de *urgente* sunt întrebările tale, șoricel. Îngenunchează sau pleacă!

Irene nu avea nici opțiuni, nici aliați, iar Silver transforma situația în ceva personal, în mod deliberat. Poate că noutatea de a umili o Bibliotecară îi alimenta puterea.

Scrâșni din dinți și făcu ce i se spusese. Tivul rochiei îi foșni când materialul se răspândi pe podea într-o cupolă întunecată, așezându-se în genunchi lângă pat. Johnson se postase de pază la ușă. *De pază sau doar nu dorește să privească?* Era mai ușor să îi analizeze motivele decât să se gândească la propriile sentimente.

– Așa! Este mult mai bine.

Silver se rostogoli pe o parte, împingând tava în fața lui, și se sprijini într-un cot, privind-o.

– Ce bine e să știu că ești sinceră, șoricel!

Irene își privi mâinile, adunate cuminte în poală. Era motiv de mândrie că degetele nu i se împletiseră, cu încheieturile albite, ci ședeau într-un calm perfect, de parcă ar fi fost numai liniște și autocontrol. Lumina dimineții era dură și limpede, prin geam, iar ea vedea cicatricile micuțe, liniile albe și fine care i se curbau dinspre palme spre încheieturi. Amintiri ale unei confruntări cu un monstru mult mai rău decât s-ar fi dovedit vreodată Silver.

Da. Era *josnic*. Să o facă să îngenuncheze și să joace asemenea jocuri. Și de ce voia Silver să își irosească timpul încercând să o domine? Oamenii cu adevărat puternici nu aveau nevoie de asta.

– Unde eram? A, da! Aveai întrebări. De ce nu pui una?

– Unde este Kai? întrebă Irene.

– În Temnițe, spuse Silver. Sau, mai degrabă, în *Carceri*, așa cum li se spune pe aici. Sunt una dintre atracțiile principale ale acestei sfere-bijuterie, în fond. Ar fi trebuit să îmi dau seama că sunt un alt motiv pentru care licitația se ține aici, pe lângă locul în sine. Poate că o întrebare mai bună ar fi una mai generală, nu?

Irene ridică privirea spre el, știind că i se citea disprețul în ochi.

– Te poți aștepta la multe din partea mea, dar sper că nu crezi că îmi place tot ce se întâmplă aici. Și nu înțeleg de ce nu mi-ai spus înainte.

– Nu ți-am spus pentru că nu am știut, spuse Silver. Mesagerii din partea celor Zece așteptau să ne transmită veștile, pentru a complica drama. Presupun că aș fi putut să mă gândesc și singur la asta, dar mi s-a părut extrem. *Carceri* au fost construite să îi rețină pe cei din neamul nostru. M-aș fi gândit că o temniță obișnuită era suficientă pentru un prințișor dragon. Cât despre ideea de a te bucura sau nu de asta, aceasta e ceea ce contează.

Mai luă o gogoșică de pe farfurie.

– Vezi tu, șoricel, *am nevoie* de ceva de la tine. Sunt din Neamul Frumos, în fond, și nu mă pot baza doar pe onoare și întrajutorare. Nu se pliază pe natura mea. Oricât de mult ți-ai dori să îți răspund doar la întrebările importante, dacă nu pot provoca o dorință absolută, atunci rușinea și ura îmi pot servi în aceeași măsură. Și dacă nu am parte de ele, voi simți. Acum, deschide gura și lasă-mă să te hrănesc.

Surprinsese, probabil, felul în care se ferea de el. Irene nu încercă să își camufleze reacțiile.

– Sau poți să pleci de aici și să te descurci singură. Depinde numai de tine.

Irene trebui să inspire adânc, de câteva ori, pentru a reuși să rămână în genunchi lângă patul lui Silver. Mâinile i se înfipseră în poalele rochiei de in și se forță să nu îl plesnească peste față.

– Nu putem face un târg? întrebă ea.

– Te ascult.

Silver ridică bucăţica dulce deasupra nasului lui Irene, privind-o cu un aer de apreciere crasă, care îl făcea să pară că îşi lingea buzele.

Irene se ridică în picioare.

– Atunci, cred că aleg ruşinea şi umilinţa.

Simţea cum îi curgea furia prin vene, mai fierbinte ca sângele, şi îl privi cu dezgust.

– Ale tale.

– Poftim?!

El trebui să se rostogolească pentru a o privi, iar halatul i se desfăcu mai tare şi dezveli un triunghi de piele. O dorinţă fragmentată se aprinse în interiorul ei, iar ea răspunse la puterea pe care o iradia, dar alungă senzaţia cu uşurinţă, din cauza iritării.

– Cum îndrăzneşti?

Irene se întoarse cu spatele la el, străbătu încăperea şi se aşeză pe unul dintre scaune, aranjându-şi cu atenţie fustele pe lângă corp, înainte să răspundă.

– Lord Silver, mi-ai spus „doamnă" mai devreme. Aş prefera să continui şi nu să mă tratezi ca pe o servitoare, şi încă pe una de rang inferior.

Ochii lui Silver reflectau lumina ca nişte nestemate faţetate, iar chipul i se transformă într-o grimasă urâtă, de mândrie ofensată.

– Tu eşti cea care a venit aici, punând întrebări, se răsti. Nu agreez acest gen de comportament, domnişoară Winters. Chiar deloc.

Cuvintele lui erau din nou marcate de pasiune, mai puternice, mai orientate spre ea. Dar faptul că încerca să se târguiască îi oferi lui Irene dovada de care avea nevoie. Nu deţinea deloc controlul asupra situaţiei – nu în general, nu aici, în Veneţia, şi cu siguranţă nu în dormitor, în prezenţa ei. Acum, avea nevoie de ea mai mult decât ea de el. Iar toate aceste jocuri încercaseră să o dezechilibreze, să o împiedice să îşi dea seama de asta. Îşi permise să zâmbească.

– Lord Silver, nu îmi pasă ce îţi place sau nu. Acum şi aici, dacă nu îl salvez pe Kai, lordul Guantes va triumfa, iar dumneata vei fi damnat. Îmi poţi oferi informaţiile de care am nevoie, iar asta te-ar putea salva. Sau poţi zace în pat, mâncând produse de

patiserie, până îți cade acoperișul în cap. Depinde numai de tine. Pentru că, să fiu sinceră, dacă ai sau nu parte de o soartă oribilă, de mâna lordului Guantes, nu *contează* pentru mine. Kai contează. Dumneata, nu.

El se uită lung la ea, apoi zâmbi. Nu era tocmai un zâmbet plăcut, ci o curbă sugestivă a buzelor, o urmă de dinți metaforici – o expresie care nu îi aduse nici urmă de umor în priviri. Dar era un zâmbet.

– Lady Winters, aerul acestui loc îți prieste și înfloreșți ca un trandafir primăvara. Spune-mi ce altceva ai dori să știi.

– Totul, spuse Irene, sec. Dar să începem cu aceste *Carceri*. Presupun că nu semnifică doar „închisori" în italiană.

Silver se ridică imediat, lăsându-și picioarele să atârne peste marginea patului.

– Nu știu cât de multe cunoașteți voi, Bibliotecarii mărunți, despre neamul meu, începu el. Presupun că urmăriți toate aspectele scandaloase, dar nu și pe cele utile. Pentru a-ți spune cum stau lucrurile în locul ăsta, știi că, pe măsură ce neamului meu îi sporește puterea, devenim tot mai fideli nouă înșine?

Adică „devenim stereotipuri ambulante". Irene consimți, alegând să rămână cu ochii ațintiți la chipul lui și nu să privească în altă parte.

– Păi, spuse el, alegând o altă gogoașă pudrată. Unii dintre noi devenim atât de măreți, încât nu mai putem exista într-o singură sferă. Știi despre Călărețul care ne-a adus aici?

Irene încuviință din nou.

– Și despre Calul lui, adăugă, arătându-i că îl urmărea cu atenție.

Silver ridică din umeri.

– Și el. Dar, pe măsură ce devenim mai puternici, ne putem deplasa între lumi. Se cutremură când trecem de la una la alta.

Zâmbi la acest gând, iar lumina zorilor îi făcu chipul frumos, în ciuda cuvintelor rostite.

– La acel nivel, nu mai putem atinge sferele de suprafață, nici nu mai putem pătrunde în ele, altfel, le-am distruge. Și cu atât mai puțin nu putem îndura lumile micuțe de unde vine prietenul dumitale, Kai.

Irene se cutremură, bucuroasă că măcar unele dintre lumi erau lipsite de prezența acestor reprezentanți puternici ai Neamului Frumos.

– Îți spun toate astea, lady Winters, pentru a-ți explica o altă putere afișată de cei mai măreți dintre noi. La capătul nostru de univers, ca să mă exprim așa, acolo unde forțele haosului domină, unii sunt atât de puternici încât forța lor poate pătrunde și pământul pe care calcă. Astfel, pot pricinui cutremure, pot afecta mișcările mareelor și tot așa. Dragonii cred că *ei* controlează elementele, dar și noi avem metode proprii de a ne influența lumile.

Irene se încruntă, încercând să înțeleagă. Și își dori să fi avut un carnețel, pentru a înregistra totul în beneficiul Bibliotecii, presupunând că supraviețuia.

– Deci lumea asta – sau, cel puțin, Veneția aceasta – găzduiește persoane cu asemenea puteri?

– Acum înțelegi. Am simțit că ar fi cazul să te avertizez, ca un gest de fairplay.

Zâmbi alarmant.

– Aici, în locurile mai primitoare pentru cei de felul nostru, legile lumii fizice sunt fluide, iar cei măreți pot profita și le pot supune voinței lor. Chiar dacă reprezentanții Neamului Frumos de aici se implică în politica muritorilor, nu uita că puterea lor străbate această lume precum sângele din venele lor.

Asta explică de ce lumile cu un nivel înalt de haos sunt atât de primejdioase... Oare sunt contaminată? Am reușit să folosesc Limbajul aseară, dar de unde să știu dacă sunt sau nu contaminată? Îi veni o altă idee.

– De aceea este aerul de aici atât de dăunător pentru cineva precum Kai? La fel ți s-ar întâmpla și dumitale, ca ființă a haosului, dacă ai ajunge într-o lume dominată de ordine.

De ce nu o remarcaseră conducătorii pe Irene? Era prea măruntă?

– Aici ajungem la al doilea aspect.

Silver se aplecă în față, privind-o.

– Această sferă anume are două puncte care o recomandă multora din neamul meu, incluzându-i pe soții Guantes. În primul

rând, este un teren neutru, într-o oarecare măsură, pentru că aceia care conduc Veneţia prezentă sunt deasupra disputelor cu cei din neamul lor.

Irene ar fi dorit să întrebe mai multe, însă el continuă:

– De aceea soţii Guantes au reuşit să invite atât de mulţi dintre cei măreţi la licitaţia lor. Dezacordurile dintre cei invitaţi trebuie suspendate pe acest teritoriu. Consiliul celor Zece, compus din mai-marii care conduc lumea alternativă, nu răspunde la ordinele soţilor Guantes. Nu face decât să îi asiste şi să îi ajute, în timp ce există în calitate de gazde pentru noi toţi.

Ridică un deget pentru a opri cuvintele încă nerostite de Irene.

– Dar să nu presupui că asta înseamnă că vei fi bine primită de Consiliu, dragă. Dimpotrivă. Ai grijă cui îi atragi atenţia.

Irene îşi înăbuşi un oftat. Încă un detaliu pe care îl omisese.

– Ar fi fost de folos să îmi fi pomenit despre asta mai devreme, spuse ea.

De exemplu, în timp ce puneam totul la cale.

– Dar am crezut că, istoric vorbind, Consiliul era format din cei care îl sfătuiau pe Doge şi că acesta era conducătorul real, când Veneţia domina regiunea...

– Ce atâta istorie! o întrerupse Silver. Curând, o să vorbeşti şi despre realitate de parcă ar fi ceva special. În *această* Veneţie, Consiliul celor Zece conduce oraşul din umbră şi cu toţii se tem de ei. Se distrează cu agenţii lor, de dragul jocului, dar se unesc întotdeauna împotriva străinilor.

– Şi de ce îi ajută pe soţii Guantes? întrebă Irene.

Silver ridică din umeri.

– Cei Zece nu îi susţin neapărat, însă nu au de gând să refuze un potenţial avantaj. Dacă se iscă un război, nu se vor implica, pentru că dragonii nu îi pot ajunge aici. Nu, cei Zece vor lăsa lucrurile să se desfăşoare şi vor câştiga pentru că găzduiesc licitaţia. Este o alegere de bun-simţ.

– Dacă spui dumneata, răspunse Irene, considerând că nu merita să se certe cu el. Dar explicaţia dumitale duce undeva?

– Da, direct la următorul aspect, spuse Silver.

Se ridică în picioare și se îndreptă spre ea.

– La temniță. Sau să o numesc Temnița, cu majusculă? Sau Temnițele? *Carceri*. Au fost create de Piranesi...

Surprinse privirea lui Irene.

– Te încrunți. Poate că, în alt loc și în altă perioadă, acest tip, Piranesi, și-o fi petrecut viața schițând ruine romane și o fi păstrat imaginea temnițelor în propria imaginație. Aici, sunt reale. Sunt pântecul imaginației acestei sfere, fundația pe care s-a construit orașul.

Se aplecă și mai mult.

– Pentru a crea un oraș într-o paranoia constantă, drăguță, unde spionii se supraveghează unii pe alții și mișună ca șobolanii, unde toată lumea se teme de ce se află în spatele măștilor vecinilor, unde poți trimite un denunț anonim în orice dimineață, iar acesta se afișează în fața Palatului Dogelui... Pentru toate astea, șoricel, ai nevoie de închisori. De celule întunecoase, sufocante, ascunse în poduri sau în subsoluri. Dar, mai rău decât atât, chiar mai înfricoșător, este conceptul de temnițe aflate *în altă parte*, în dimensiuni accesibile doar prin pasaje care duc în beznă, în camere înalte, cu ecou, cu șiruri lungi de celule.

O privea fix, iar vocea lui se înfășura ca mătasea în jurul pielii lui Irene. Părea de încredere, însă o și tenta, o convingea să îi soarbă cuvintele, în loc să le analizeze rațional.

– În aceste temnițe, *Carceri*, nu te găsește nimeni, pentru că nimeni nu știe unde ești. Lumina soarelui și vântul nu pătrund până acolo. Se simte doar curentul provocat de roțile grandioase, mereu în mișcare, iar aerul se strecoară de-a lungul pasajelor și scărilor. Nu există apă proaspătă și nici maree, doar lacuri adânci, cu apă străveche, care nu se mișcă niciând. Vei găsi piatră veche, lemn vechi, lanțuri vechi. Și toate, mult mai mari decât îți poți imagina, mai vechi decât însuși timpul și mai răbdătoare decât veșnicia.

Palmele lui îi cuprinseră fața, iar el se aplecă să își atingă obrazul de al ei, pentru a-i șopti la ureche.

– Iar dacă ești prinsă, draga mea, acolo te vor duce, oricât te-ai zbate și ai striga, oricât de frumos ai implora și oricât de disperat ai lupta.

Vocea lui mângâia cuvintele.

– Iar ei te vor ține acolo până când vor decide cum să... te elimine.

Se îneca în apropierea lui, în prezența lui, în părul lui ca mătasea, atingându-i obrazul, în vocea lui care-i șoptea în ureche, în mâinile lui care-i atingeau fața și gâtul. Degetele lungi și reci îi mângâiau pielea, făcând-o să tremure și să simtă că amețește. Simțul răspunderii îi dădea ghes și încerca să o extragă din mrejele lui Silver: motivul venirii ei aici, însemnul Bibliotecii de pe spate. Dar tot ce voia acum era să vrea și ea ce voia el, să renunțe la disconfortul mărunt al realității și să se înece în ochii lui, pentru a vedea unde ar fi putut-o purta vocea și mâinile acelea.

Ceea ce *nu trebuia* să se întâmple.

Se întări, agățându-se de tot ce era ea – *Sunt Bibliotecară, sunt Irene, nu sunt o victimă* – și își înfipse în pământ călcâiele metaforice. Poate că aceasta era povestea lui Silver, însă nu și a ei. Nu avea de gând să participe la acest joc.

– Lord Silver, spuse ea, cu o voce care îi zgâria propriile urechi, după catifeaua moale a tonului folosit de el. Nu mi-ai spus tot ce voiam să știu.

– Dar îți pasă?

Se dădu înapoi puțin, suficient cât să o privească în ochi.

– Nu ai prefera...

Nu își încheie vorba, dar înțelesul era clar.

Ar prefera să își petreacă timpul seducându-mă, în loc să îmi permită să îl salvez de la distrugere. Iar asta îi spunea tot ce era necesar să știe despre cei din Neamul Frumos care se afundaseră prea adânc în arhetipul lor.

Irene îi puse mâinile pe umeri și îl împinse ușor.

– Da, îmi pasă, spuse ea. Și nu, nu aș prefera.

Silver se retrase, cu o mișcare unduioasă, pe care nu se putut abține să nu o interpreteze drept *o eleganță seducătoare a mușchilor*, chiar dacă partea funcțională a creierului ei o etichetase „tresărire".

– Te-aș putea trăda, spuse el. Cei Zece ar aprecia să primească o spioană a Bibliotecii, pentru interogatoriu.

Voia să sune ca o amenințare obișnuită, livrată dintr-o postură de putere, dar ea îi citi teama din ochi și îi sună a miorlăială.

– Presupun că ai pretinde că m-ai amăgit să vin aici ca să mă predai, spuse Irene.

Păstra un ton echilibrat, nepăsător. Cel care ceda primul pierdea acest joc al Neamului Frumos. Miza era prea mare să fie ea aceea.

– Da, firește, admise Silver, ridicând din umeri. Tot ce ai pretinde în privința incitării la salvarea prizonierului de către persoana mea ar fi calificat drept o minciună.

Irene își permise un zâmbet.

– Atunci, nu ți-ar păsa că te-aș acuza de complot cu dragonii pentru salvarea lui Kai, spuse ea.

Silver o privi fix.

– Nu te-ar crede nimeni.

– Ah, dar suntem în Veneția, spuse ea, ridicând din umeri. Ai spus-o chiar dumneata. Este un oraș de spioni și închisori. Vom sfârși în celule adiacente. Dacă mă prăbușesc, lord Silver, te prăbușești și dumneata. Poți pierde *totul*.

O tăcere amenințătoare cuprinse încăperea, mai de impact decât orice argument. Afară, sunetul canalelor și clopotele îndepărtate păreau să se afle la mii de mile distanță, iar cei doi se priviră lung.

Silver fu primul care se uită în altă parte.

– Crezi că acolo l-au dus pe Kai, spuse ea.

Era cel mai bine să obțină informațiile și să plece, înainte ca el să încerce să o provoace iar.

– În aceste temnițe, aceste *Carceri*. Fac parte din ce le oferă Veneția asta turiștilor? Sunt închisorile ideale pentru a-ți reține dușmanii?

Silver ridică din umeri.

– Așa cred. Nu am fost niciodată acolo, să știi. Se spune că aceste *Carceri* pot reține persoane mult mai puternice decât mine. Sunt convinsă că dragonul tău nu e mai mult decât o musculiță pentru ele.

– Unde anume în Veneția se află?

– Dacă aș ști, lady Winters, ți-aș spune, dar nu știu. Cei Zece consideră *nepotrivit*, ca să zicem așa, să ne împărtășească aceste informații, iar eu le înțeleg punctul de vedere. Dar toate sursele mele cad de acord că poți pătrunde în *Carceri* doar dintr-un loc aflat aici, în Veneția.

În cazul acela, nu avea rost să își mai irosească timpul interogându-l mai departe.

– Așadar, lord Silver, să rezumăm: Kai se află undeva aici, într-o închisoare care poate fi accesată doar din oraș, dar dumneata nu știi unde e intrarea sau cum se intră sau care sunt condițiile din interior – exceptând descrierea pe care până și un autor pseudogotic melodramatic ar considera-o exagerată. Iar dumneata, presupun, nu dorești să mă mai ajuți, ca să eviți să fii acuzat ulterior. Deși, *dacă* sunt prinsă, amândoi știm că soții Guantes vor presupune că dumneata ai fost de vină pentru că am ajuns aici.

– Complet adevărat, fu de acord Silver. Exceptând comentariul referitor la exprimarea mea.

– Atunci, lord Silver...

Irene se gândi la necesitățile ei imediate.

– Am nevoie de o pereche de pantofi, de o pelerină sau un șal, de niște bani, de un pumnal și de indicații despre cum să ajung la o colecție foarte mare de cărți. Voi face tot posibilul să evit să te mai contactez, odată ce le primesc.

Silver se încruntă.

– Este mită, doamna mea?

Irene se ridică în picioare.

– Prefer să o numesc catalogarea avantajelor noastre mutuale, lord Silver. Fără îndoială, vei fi supravegheat, dacă soții Guantes te suspectează. Dacă mă țin departe de tine, este mai sigur pentru amândoi.

Silver se gândi, jucându-se cu gulerul halatului. Într-un târziu, spuse:

– S-ar putea să ai dreptate, doamna mea. Johnson! Ocupă-te, rogu-te! Și mai e ceva.

Făcu un pas mai aproape.

– Nu glumeam când spuneam că aerul din acest loc este antitetic dragonului tău. Ca Bibliotecară, dumneata eşti neutră şi porţi şi amuletele mele, care te protejează cât de cât. Dragonul, însă, este un antagonist pur al acestei lumi. Dacă îl eliberezi, să-ţi faci planuri să îl scoţi din sfera aceasta cât mai repede posibil – şi să îl urmezi.

– Nu îmi fac planuri să rămân, spuse Irene, sec. Locul acesta o fi destinaţia ideală de vacanţă pentru dumneata, domnule, dar nicidecum pentru mine.

Silver clătină din cap cu tristeţe.

– Într-o zi, doamna mea, într-o zi.

Făcu un semn lui Johnson, care umplu cu promptitudine braţele lui Irene cu un morman textil.

– Johnson, acestea...?

– Sunt obiectele solicitate, domnule, spuse valetul, fără expresie. Iar cea mai potrivită bibliotecă pentru dorinţele acestei persoane ar fi, probabil, Biblioteca Marciana, adică Biblioteca Sfântului Marcu.

Recită o listă de indicaţii, iar Irene se încruntă, în timp ce şi le întipărea în memorie. Era aproape sau suficient de aproape, de Piazza San Marco, iar dacă îşi amintea corect, aceea era piaţa principală a oraşului. Putea fi bine sau putea fi rău. Cel puţin, însemna o mulţime numeroasă.

– Prea bine, spuse Silver, când Johnson tăcu. Doamna mea, te rog să mă scuzi. Am o dimineaţă plină, iar dumneata m-ai trezit devreme, aşa că pot măcar să profit.

Zâmbetul lui nu conţinea nimic care să o poată ofensa, dar reuşi să implice o duzină de promisiuni, toate din categoria senzualităţii.

– Plec, atunci, spuse ea, când tăcerea umplu iar încăperea.

– Dacă ai cu adevărat nevoie de mine, spuse Silver, mai târziu voi fi la Operă, la spectacolul care precedă licitaţia. Caută-mă!

– Să sperăm că nu va fi necesar, spuse Irene, sec.

Se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

Johnson o ținu deschisă pentru ea. Se aplecă în direcția ei, când ieșea.

– Dacă îl bagi în belele, șuieră el, cu un ton amenințător, dintr-odată *uman*, te ucid!

Apoi trânti ușa în urma ei.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Primul lucru pe ordinea de zi a lui Irene fu să facă rost de ceva de mâncare şi de o ceaşcă de cafea.

Sau acela fu *obiectivul* iniţial. Mai întâi, trebui să îşi căptuşească noii pantofi până când i se potriviră, să îşi răsucească noul şal în jurul capului şi umerilor, să îşi ascundă noul pumnal (mic, dar ascuţit) şi poşeta, apoi să îşi croiască drum spre Piazza San Marco. Acolo, urma să găsească o sumedenie de cafenele şi trebuia să analizeze zona din apropierea Bibliotecii Marciana.

Duse mâna la pandantivul de jad. Avea timp doar până la miezul nopţii. Senzaţia care o mânase până atunci sau care făcuse orice minut irosit să i se pară criminal, o împiedicase până şi să mănânce. Dar, spre deosebire de cei din Neamul Frumos, ea era om şi avea necesităţi omeneşti.

Piazza San Marco se afla la numai câteva sute de metri de Palatul Gritti. Irene îşi confirmă statutul de nou-venită rămânând pe loc când pătrunse în piaţă, fiind aproape călcată în picioare de oamenii care veneau din spate. Era... plină de *lumină*. Piaţa publică imensă era mărginită la un capăt de Bazilica San Marco (probabil), cu domurile ei ca nişte bulbi, cu marmura şi mozaicurile ei. Era impozantă şi plină de glorie şi, da, nemaipomenit de frumoasă. Era inundată de lumină, parcă ridicându-se dintre valuri, aruncând scânteieri de aur şi în culorile curcubeului. La dreapta Bazilicii, alăturată, era o altă clădire imensă. Dreptunghiulară, mai prozaică, în ciuda coloritului pastel, era construită din marmură în nuanţe

de rozaliu și alb, care ar fi părut spălăcite sub soarele londonez, dar pe care zorile veneţiene le făceau să strălucească, triumfătoare și orbitoare. Alte clădiri se aliniau pe laturile Pieței și o clopotniță înaltă se afla chiar în centrul ei, clădită din cărămidă roșie și acoperită cu marmură și bronz. Era înaltă de peste treizeci de metri. Sau poate era ceva mai scundă, dar *părea* să aibă cel puțin atât. Noaptea trecută, simțise că se îneacă în apa omniprezentă și în ceață. Astăzi, în lumina soarelui, i se părea că plutește, alături de întregul oraș.

Piața gemea de oameni. Erau atât de numeroși, încât șansele să fie etichetată drept impostoare erau... *Prea mari să mă simt confortabil*, se gândi ea.

Destinația sa era chiar lângă Piață, cu Palatul Dogelui de o parte și clădirea care trebuia să fie Biblioteca Marciana de cealaltă. Existau multe cafenele micuțe în zonă, care îi oferiră scuza de a ședea, cu o cană de cafea și un rulou, și de a se gândi.

De la masa ei, Irene vedea laguna: întinderea vastă de apă, cu Veneția însăși într-o parte și insulele Lido în cealaltă. Trenul era o dungă staționară, întunecată, la distanță, care zăcea de-a curmezișul apei pe șinele sale imposibile, sclipind ca un miriapod negru ca noaptea.

Privi mulțimea și oamenii care foloseau Biblioteca Marciana. Ascultă discuțiile din jurul ei, cântărindu-și rutele de evadare. Nu se mai putea aștepta la nimic din partea lui Silver. Dar, cu puțin noroc, nu avea să îi mai trebuiască *nimic* de la el. Biblioteca Marciana ar fi trebuit să îi ofere acces la Bibliotecă. Avea nevoie să găsească aceste *Carceri* unde era ținut Kai, apoi să îl scoată de acolo, cumva, și să fugă.

Își privi cana aproape goală, adaptându-se la valurile de italiană din jurul ei. Nu era una dintre limbile ei forte, dar o ajuta mult imersiunea completă. Putea deja distinge o discuție despre faptele scandaloase de la o mănăstire locală, chiar dacă semnificația precisă a unor substantive era destul de vagă.

Ridicând privirea, se uită la Biblioteca Marciana. Nu era la fel de înaltă ca unele dintre celelalte clădiri. Număra un parter, un prim etaj

și un acoperiș ușor înclinat, care ar fi putut ascunde un al doilea etaj sau măcar o mansardă –, toate acoperite de o marmură netedă, roz cu alb, aurită. O arcadă susținută de stâlpi înconjura clădirea și vedea, la primul etaj, un balcon cu și mai mulți stâlpi conectați prin mici arcade. În marmura sclipitoare erau sculptate frize, cu animale heraldice sau capete cu ramuri de frunziș dedesubt. Orice încercare de a pătrunde prin ferestre sau prin acoperiș ar fi fost extrem de vizibilă, ceea ce însemna că trebuia să folosească ușa principală. Dar, ținând cont că toată lumea făcea la fel, nu putea ieși în evidență.

Mergând spre intrare, nu putea scăpa de imaginea sa în chip de gândăcel înaintând pe pielea expusă a unei persoane. Să afle cât de mare era puterea celor Zece în oraș îi servise o nouă infuzie de paranoia. Într-adevăr, în calitate de Frumoși măreți, ar fi putut-o percepe chiar și prin pavaj.

Cât de sensibili sunt acești Zece, de fapt? Cât să mă simtă? Le-ar păsa de mine sau sunt anatemă pentru ei? Oare îi irit și se vor scărpina?

Irene urcă o scară imensă, cu ornamente aurite, din ipsos, în spatele unui grup de învățăcei care discutau zgomotos despre Petrarca. Trecu pe lângă stâlpi de marmură și pe lângă ferestre care dădeau spre Piață.

Ici și colo se aflau oameni la mese de lucru, întorcând cu grijă pagini de manuscris sau derulând pergamente și luând notițe. Asta o liniștea.

Este un loc clădit să depoziteze cărți de către persoane care au dorit să le păstreze, folosit de persoane care doresc să le citească. Nu sunt singură.

Intră, în sfârșit, într-o sală de lectură foarte mare. Senzația bruscă de spațiu și de pustiu o făcu să se oprească și ridică privirea, văzând că tavanul se afla la peste două etaje distanță. La cele două etaje superioare, galerii deschise înconjurau spațiul, apărate de balustrade. Dar, în spatele acestora, vedea rafturi de cărți și uși care duceau mai departe, în adâncurile clădirii. Asta dorea.

Cincisprezece minute mai târziu, reușise să găsească, *în sfârșit*, o cale spre o secțiune liniștită printre acele rafturi. Găsise

o magazie, care avea să îi servească scopului. Se afla într-o bibliotecă și avea la dispoziție o ușă – era tot ce avea nevoie pentru a deschide o intrare către Bibliotecă.

Respiră ușurată, forțându-se să se relaxeze și să se concentreze. Rosti în Limbaj:

– **Deschide-te spre Bibliotecă!**

Nu se întâmplă nimic.

Prima ei reacție fu de iritare, de genul celei generate de sosul care nu vrea să iasă dintr-o sticlă sau de o pagină web care nu se deschide la prima accesare.

– **Deschide-te spre Bibliotecă!** repetă ea, accentuând fiecare cuvânt.

Vocea ei răsună în gol. Nu simți nici schimbare, nici *conexiune*.

De data asta, panica îi cuprinse stomacul și îi răsuci intestinele. Nu se mai aflase niciodată într-o lume alternativă din care să nu poată accesa Biblioteca. Nu se gândise că era posibil să *existe* o lume alternativă din care să nu poată accesa Biblioteca.

Doar că nu se mai aventurase niciodată atât de adânc în haos. Iar în Bibliotecă, își aminti ea, cu întârziere, ușile către lumile alternative cu un nivel ridicat de haos erau separate și sigilate cu lanțuri. Accesul era interzis pentru că erau mult prea periculoase. Iar dacă erau blocate dinspre Bibliotecă, asta însemna că erau inaccesibile și de partea cealaltă?

– **Deschide-te spre Bibliotecă!** țipă Irene, îngrozită.

Niciun răspuns.

Se prinse de unul dintre rafturile din dreapta ei, iar degetele i se înfipseră în lemn. Gestul o duru. *Sunt blocată aici*, se gândi. Nu era o temere la care să se fi gândit măcar, vreodată. Era ceva nou și teribil, un abis care i se căscase brusc la picioare.

Cineva tuși în spatele ei.

– Este un loc uimitor, spuse o voce de femeie, însă cred că neglijezi părțile mai interesante.

Degetele lui Irene mușcară mai profund din lemnul raftului, în timp ce se întorcea să vadă cine îi vorbise.

Era lady Guantes, de un calm desăvârșit, îmbrăcată într-o rochie de un verde-aprins, cu mâinile înmănușate în alb. Ținea un pistol îndreptat spre Irene. Ca majoritatea armelor care fuseseră vreodată îndreptate spre ea, i se păru prea mare. Ziua devenea una de manual, se părea. Lady Guantes ținea pistolul profesionist, cu ambele mâini pe patul acestuia.

Să mă prefac că sunt doar o localnică nevinovată? Merita să încerce.

– Ar trebui să precizez că am spus totul în engleză, spuse lady Guantes. Orice încercare de a mă convinge că ești o localnică nevinovată ar trebui să ia asta în considerare, domnișoară Winters.

Irene crezuse mereu că una dintre cele mai importante abilități strategice era să recunoască înfrângerea.

– Nu pot sta departe de o bibliotecă bună, spuse ea, tot în engleză. Este ca un drog. Ai aceeași problemă?

– Te rog să nu încerci să fii amuzantă. Era logic că vei veni la cea mai mare bibliotecă din zonă, să cauți ajutor.

Pistolul nu se clinti.

– Dacă încerci să spui ceva care sună ciudat, te asigur că trag.

Asta însemna că folosirea cuvântului „pistol" în orice context ar fi avut ca rezultat, probabil, o accidentare imediată. Păcat! Să spui ceva de genul **Să-ți explodeze pistolul în mână** rezolva enorm de multe probleme în viață.

Urmă o pauză.

– Îmi vine greu să vorbesc deschis când m-ai putea împușca oricând, spuse Irene. Dar presupun că nu vrei să mă împuști, altfel ai fi făcut-o deja.

– Ești foarte neglijentă cu siguranța ta, spuse lady Guantes.

Avea acel aer ușor abordabil, rezonabil, pe care și-l amintea Irene din gară, însă i se adăugase ceva nou. *Agitație? Să fie oare agitată? Din cauza mea?*

– Există primejdii și primejdii, spuse Irene.

Dacă vorbea mai departe, poate găsea și o cale de scăpare. Silver o descrisese pe lady Guantes drept mai slabă decât soțul ei. Cum se compara cu o Bibliotecară?

– Există un pericol de moarte, iminent, care e una, și mai există pericolul iminent a ceva mai grav decât moartea, care e cu totul altceva. Mai există și teama, ceva mai puțin imediată, a unei morți posibile. Toate scenariile trebuie abordate de la caz la caz. Prefer să vorbesc decât să fac ceva ireversibil. Nu crezi la fel?

– Ești Bibliotecară.

Lady Guantes imprimă un dezgust delicat cuvântului, cum ar fi făcut-o alții rostind *mercenari*, *colonoscopie* sau *câini turbați* și *englezi*.

– Să te las să vorbești atât este periculos.

– Atunci, ai putea să îmi spui ce dorești, sugeră Irene.

Dacă femeia vorbea, nu putea să tragă.

– Poftim?

– Sunt convinsă că ai un motiv să te afli aici.

Încerca lady Guantes să o țină pe Irene sub control până când soseau întăririle? Sau profita doar de ocazie, cu un pistol în mână și o inamică în față, fără nicio idee ce să facă mai departe?

– Nu ai fi și dumneata curioasă, în locul meu?

Lady Guantes ridică o sprânceană.

– Sugerezi că ești deschisă unei posibile alianțe?

Irene ridică din umeri.

– Vreau să știu care este miza și ce este în joc. Ai auzit de noi, știi că, de obicei, suntem neutri și că ne interesează doar cărțile. De ce ți-ai asmuțit oamenii asupra mea?

– Cu ce ocazie?

Irene clipi.

– Nu a fost doar o dată?

– Nu. Două. Prima, după licitația la care ai participat. Voiam să văd cum veți contracara atacul tu și dragonul. Asta m-a convins că trebuia să vă despart înainte de a-l răpi. A doua oară a fost ceva mai dezlânată, recunosc.

Măcar asta explica de ce borfașii fuseseră atât de ineficienți.

– Mi s-a părut destul de serioasă.

Lady Guantes oftă.

– A fost vina voastră. Tu și detectivul v-ați mișcat prea repede. Dacă lucrurile ar fi funcționat așa cum plănuisem, tu și domnul Vale

ați fi încerca mai departe să aflați unde e dragonul, în timp ce licitația avea deja loc. Familia sa ar fi sosit să investigheze lumea din care a fost răpit, iar tu, ca superior, ai fi fost acuzată de dispariția lui. Asta ar fi umplut Biblioteca de rușine și i-ar fi dezechilibrat, când începea războiul. Firește că dragonii ar fi știut că noi eram răspunzători, dar soțul meu și cu mine ne-am fi aflat deja departe de ei, iar lor le-ar fi prins bine niște țapi ispășitori. Așa, însă, a trebuit să angajez pe cineva în grabă. Nu așa îmi place să operez. Dacă știam că voi fi nevoită să te ucid, într-un final, aș fi angajat un lunetist, de la bun început. Ar fi fost mult mai curat.

– Dacă familia dragonului venea să investigheze, fiindcă lumea aceea era ultima în care fusese localizat, asta ar fi avut consecințe grave pentru ea – nu doar pentru Vale și pentru mine, sublinie Irene.

– Nu aveam de gând să o mai vizitez.

Un fior de teamă înghețată îi coborî lui Irene pe șira spinării, dar se pierdu într-o furie crescândă, la gândul a ceea ce sugerau cuvintele femeii. Ao Shun spusese limpede că vor distruge lumea lui Vale dacă o considerau vinovată de dispariția lui Kai. Lady Guantes o știa, cu siguranță. Lui Irene aproape că îi venea să admire meticulozitatea femeii în a-și acoperi urmele, dar era și revoltată de sângele ei rece, de reptilă.

Acum primise confirmarea absolută că femeia era implicată în răpirea lui Kai. *Eu nu sunt aici să mă răzbun*, își spuse Irene. *Dar nu m-aș supăra deloc să știu că nu mai încearcă una ca asta.*

– Deci nu vrei să mă ucizi acum, spuse ea, păstrându-și vocea calmă și înăbușindu-și furia.

– Acum că ai ajuns aici, deloc, spuse lady Guantes. Valorezi mult mai mult în viață.

– Ca aliată? întrebă Irene, cu speranță.

– Nu ar fi imposibil.

– Sau...?

Lăsă propoziția neterminată, căutând un răspuns.

– Ca Bibliotecară, anumite persoane te pot găsi interesantă. Ca domnișoara Winters în sine, anumite alte persoane te-ar găsi *și mai* interesantă.

Zâmbi într-un fel care sugera că aspectul era mult prea neplăcut pentru a fi discutat de persoane de treabă.

Irene clipi.

– Sunt uluită, spuse ea. Nu știam că mă bucur de o asemenea reputație. De fapt, nu știam că am vreo reputație.

Existaseră câteva întâlniri cu cei din Neamul Frumos și mai fusese toată istoria cu alungarea lui Alberich, care era, într-adevăr, un trădător periculos și notoriu. Dar nu se gândise că ar fi devenit subiect de bârfă. Asta o făcea să se simtă expusă.

Lady Guantes păru nițel stânjenită.

– Păi, mai potrivit ar fi termenul „notorie". Dar te rog să nu înțelegi greșit. Este un compliment.

– Sunt flatată.

– Mă face să mă întreb de ce faci asta.

Își întoarse din nou privirea calmă și înțelegătoare la Irene.

– Autoapărarea este una, dar expediția asta spontană, în inima teritoriului nostru, nu e tocmai un gest rațional. Iar tu pari o femeie rațională, domnișoară Winters.

Irene își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, fapt care nu atrase nicio reacție din partea pistolului ridicat. *Bun, nu o să mă împuște fiindcă tresar.*

– Deci, dacă amândouă apreciem bunul-simț, care e motivația dumitale?

Lady Guantes nu ezită să răspundă.

– O lume mai bună pentru toți.

– Serios? Și un război este soluția?

– Războiul este scopul în sine, spuse cu fermitate lady Guantes.

Nici măcar nu încerca să își îmbrace argumentarea în veșmânt fermecător sau să țeasă o seducție, așa cum te-ai fi așteptat de la o reprezentantă a Neamului, ci își prezenta punctul de vedere drept singura soluție evidentă.

– S-ar putea ca partea noastră să nu câștige imediat. Dar, când ajungem la armistițiu, mult mai multe sfere se vor afla sub influența noastră. Asta ar fi bine pentru oameni. Și pentru noi. Nu vrem să ne amestecăm în treburile voastre, așa că puteți

continua să furați cărți. Și de ce v-ar păsa de dragoni? Mai degrabă, îți pasă ție în mod special de dragonul ăsta, nu-i așa?

– Credeam că suntem amândouă raționale, spuse Irene. Nu poți spune că vrei să începi un război și apoi să afirmi că sunt aici doar pentru că țin la un dragon. Cât de imatură mă crezi?

Lady Guantes ridică din umeri.

– Adevărat, acest gen de motivație îngustă este cel la care mă aștept din partea celor din neamul meu *mai concentrați*. Hai să luăm în considerare un punct de vedere mai larg.

Pistolul nu se clinti.

– Bibliotecarii tăi sunt interesați să fure cărți în scopuri proprii. Are de-a face cu stabilizarea lumilor, din câte înțeleg. Nu sunteți interesați să vă aliați nici cu noi, nici cu dragonii, ci doar să adunați povești. Dacă nu ne stați în cale, nu veți suferi. Nu ai nimic de câștigat amestecându-te, domnișoară Winters.

Chiar încearcă să mă convingă? Iar dacă încearcă să câștige timp, ce mai așteaptă?

– Trebuie să văd cum ar putea beneficia oamenii de pe urma unei lumi precum Veneția asta, răspunse Irene.

– Întreabă-i pe oamenii de aici, spuse lady Guantes. Sunt fericiți.

– Sunt...

Pentru o clipă, Irene se întrebă dacă ar trebui într-adevăr să vorbească despre „oameni" de parcă era diferită de ei.

– Au devenit o parte din povestea locului. În clipa în care unul dintre voi interacționează cu ei, își pierd voința și libertatea. *Viața*. În lumea dumitale, oamenii sunt personaje secundare, figuranți.

– Dar sunt figuranți fericiți, obiectă lady Guantes. Recunosc că nu toate poveștile au final fericit, dar oamenii preferă obișnuința. Dacă i-ai întreba, nouă din zece ar prefera o existență de basm unui univers mecanizat, unde finalurile fericite nu există.

– Serios?

– Ai crede dacă ți-aș spune că am organizat un sondaj?

Lady Guantes părea mândră de ea.

– Nu în lumea asta, dar cred că am un argument. Oamenii vor povești. Ar trebui să știi asta mai mult decât oricine. Vor ca viețile lor

să aibă sens. Vor să facă parte din ceva mai mare decât ei înșiși. Chiar și dumneata, domnișoară Winters, vrei să fii o Bibliotecară eroină, nu? Iar dacă vei spune că oamenii *trebuie* să aibă libertatea de a fi nefericiți, ceva obligatoriu, că le place sau nu, ți-aș pune eu motivele la îndoială.

Se opri, pentru o secundă letală.

– Majoritatea oamenilor *nu vor* o minunată lume nouă. Doresc să trăiască povestea pe care o cunosc.

– Mulțumesc pentru explicație, spuse Irene, politicoasă. Chiar mă ajută să îți înțeleg perspectiva.

– Cu plăcere, spuse lady Guantes.

Privi în spate, însă prea scurt ca Irene să poată profita.

– Practic, ești convinsă că ai dreptate, continuă Irene, repede.

Dacă lady Guantes aștepta întăriri, Irene nu mai avea timp.

– Ești devotată țelului și mândră de asta, și ești gata să distrugi lumi întregi pentru a obține ce dorești. Și vrei să controlezi oamenii și te-ai convins că ar fi mai fericiți așa. Și ce te-a convins *pe tine* să îți urmezi planul încăpățânat – să fi fost lordul Guantes?

Făcu un pas în față.

– Stai pe loc! îi porunci lady Guantes, cu vocea dintr-odată ascuțită.

Mâinile i se încordară.

– De ce ești agitată, doamnă? Irene își croi cel mai eficace zâmbet de superioritate vagă, cel care transmitea, în ciuda dovezilor contrarii, că se afla în deplin control. Vrei să îmi spui că dumneata și lordul Guantes nu sunteți egali? Unde *este* el, de fapt?

– Negociază cu Consiliul celor Zece, se răsti lady Guantes. Nu te apropia!

– Cum, și dumneata nu ai fost invitată? testă Irene terenul.

Sclipirea de furie din ochii lui lady Guantes spunea totul. Emoția fu prezentă doar o clipă, dar fu acolo, corozivă precum acidul.

– Prezența mea nu a fost solicitată, spuse ea.

– Poate că *eu* ar trebui să îți ofer o slujbă.

Irene își schimbă din nou poziția.

– În fond, Silver a spus...

Nu își termină fraza, lansând o invitație la replică.

– Ce a spus?

– Am vorbit despre dumneata și despre lordul Guantes. Despre inegalitatea puterilor voastre și tot așa.

Irene își desfăcu brațele, nevinovată.

– El este cel care mi-a spus că dumneata nu ești decât o unealtă în mâinile soțului...

– Șobolanul ăla nu pricepe nimic și nici nu ar putea pricepe vreodată! o întrerupse lady Guantes.

Un șuvoi de mânie îi coloră chipul, iar Irene își dădu seama că atinsese, în sfârșit, un punct sensibil.

– Vede totul din propria perspectivă. Nu pricepe că, fără mine, soțul meu nu ar fi fost capabil să ducă totul la bun sfârșit. Soțul meu *înțelege* asta și mă apreciază...

Cu o mișcare iute, Irene lovi patul pistolului.

Pistolul se declanșă, iar glonțul lovi un rând de cărți undeva în spatele lui Irene, spre dreapta.

În următoarele câteva secunde se desfășură o încleștare fără demnitate. Lady Guantes o fi fost o trăgătoare formală de excepție, însă Irene avea experiență în luptele deloc conforme, chiar murdare. Rămase cu pistolul, iar lady Guantes rămase să-și lingă rănile: un deget sucit și un picior călcat.

– Aș putea țipa, gâfâi ea.

– Ai putea, spuse Irene, dar asta tot înseamnă...

Privi spre coridor. Niciun semn că s-ar fi apropiat cineva.

– Asta tot înseamnă că ești ostatica *mea*. Cât de importantă ești pentru cei Zece, lady Guantes?

Lady Guantes rămase tăcută. Nu era atât de importantă, pare-se. Într-un final, spuse:

– Faci o mare greșeală, domnișoară Winters.

Venele lui Irene erau străbătute de adrenalină pură.

– Prefer să consider totul managementul crizei, răspunse ea.

Aș putea să o întreb unde se află Carceri. *Dar mi-ar spune, chiar dacă ar ști? Chiar dacă aș amenința că o împușc? Nu merită să îi dezvălui ce știu deja.*

– Nu încerca să mă urmărești, câteva minute. Pentru binele nostru comun, te rog.

Lady Guantes făcu un pas în spate, în semn de renunțare. Avea o grimasă urâtă, iar spațiul dintre omoplații lui Irene dezvoltă o mâncărime intensă, în timp ce trecea pe lângă ea. *Are un pumnal și e pe cale să îl folosească?* Însă nu fu vorba despre cuțite, nici despre strigăte de avertizare sau împușcături cu pistoale ascunse. Dar fiecare pas făcut afară din bibliotecă păru să scurteze viața lui Irene, în timp ce scana în toate direcțiile după posibilele întăriri.

Într-un târziu, găsi o cale spre piazzetta. O lumină solară fantastic de strălucitoare îi învălui umerii, radiind și peste mulțime, în timp ce se amesteca printre ei și, chiar atunci, dinspre Palatul Dogelui veni zgomot de picioare care alergau. Îi fu ușor să se întoarcă și să privească, pentru că toată lumea făcu la fel, și văzu un echipaj de bărbați cu uniforme negre care mărșăluia prin mulțime, în timp ce privitorii se dădeau la o parte. Alături de un bărbat care purta o uniformă brodată cu fir de aur – probabil comandantul – mergea Sterrington.

Irene oftă, în vreme ce făcea stânga-mprejur. Era clar că nu fusese pe cât de convingătoare crezuse, noaptea trecută. Nici măcar nu putea da vina pe Sterrington: în fond, și ea se afla aici să spioneze.

Acum sunt blocată aici, pentru că evadarea prin Bibliotecă nu este o opțiune... Nu avea de gând să își permită să dispere. Avea o misiune, și doar pentru că o cale de scăpare fusese eliminată nu însemna că nu existau altele.

Aleea urca spre un pod care traversa un canal îngust, iar ea privi spre apele golfului. Suprafața vastă a apei sclipitoare părea să se întindă la infinit, însă deasupra se aflau Trenul negru și șinele sale imposibile.

Am nevoie de o cale de scăpare. Călărețul n-o să mă ajute... dar Calul?

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

La început, Irene se aşteptase ca oamenii să evite Trenul şi peronul ca pe o navă ciumată, populată de şobolani. Dar, când se apropie, văzu că un şir constant de vizitatori formau o mulţime în jurul lor.

– Ştii ce este? întrebă o femeie de vârstă mijlocie, de lângă ea.

Femeia strângea la piept o tavă cu batiste dantelate, iar părul cenuşiu îi era prins, cu o precizie nemiloasă, sub o bonetă din acelaşi material.

Femeia ridică din umeri.

– O navă nouă din Sicilii, aşa am auzit. Au acoperit-o cu metal din cauza vulcanilor.

Irene încuviinţă.

– Şi toţi bogătaşii de la bord trebuie că au bani de cheltuială.

– De unde eşti? întrebă femeia, dintr-odată suspicioasă. Nu pari localnică.

Probabil că nu. Irene învăţase italiană de la un austriac care învăţase, la rândul lui, în Roma. Speră ca accentul ei să fie, în cel mai bun caz, neidentificabil.

– Fratele meu, Roberto, şi cu mine trăiam la Roma, inventă ea.

– Roma, repetă femeia, strâmbând din nas. Bănuiesc că trebuie cu toţii să trăim undeva.

Irene o pierdu repede în apăsarea mulţimii, spre marea ei uşurare. Asta era problema când puneai întrebări: oamenii întrebau şi ei, la rândul lor.

Îi veni ușor să se amestece printre oamenii care înaintau să caște gura la Tren, apoi să se strecoare pe peron, printre vânzătorii care alimentau mulțimea de curioși. Părea să fi devenit o atracție turistică. Trenul însuși era tăcut, rău-prevestitor, cu trupul de oțel întunecat strălucitor în bătaia soarelui.

Irene se avântă înainte și se fofilă prin mulțime.

– Scuzați-mă, îi spuse ea unui bărbat cu o tavă plină de produse de patiserie. Pardon!

Înconjură un domn mai în vârstă, care oferea o colecție de presupuse relicve sfinte, și se trezi lipită de una dintre ușile Trenului.

– Scuze, spuse ea, fără adresă, și încercă clanța.

Aceasta se mișcă ușor, iar ea intră în Tren, oftând ușurată și închizând iute ușa în urma ei.

Se schimbase. Coridorul era acum acoperit cu lambriuri de abanos, netede, cu margini metalizate, întunecate, iar geamurile erau din sticlă fumurie – atât de închisă, încât abia dacă zărea ceva afară. Toate zgomotele din exterior erau înăbușite. Mulțimea de oameni trecea fără oprire, cu chipurile și mâinile ca o spumă albă la suprafața unei mări întunecate.

Irene inspiră adânc. Venise vremea să facă un lucru complet necugetat.

– **Mă numesc Irene**, spuse ea, în Limbaj. **Slujesc Biblioteca. Aș dori să vorbesc cu Calul.**

Cuvintele ei răsunară pe coridorul vagonului, ca niște lovituri de bici, și lăsară în urmă o tăcere încordată.

Haide, haide... măcar fii suficient de curios să afli ce se întâmplă...

Parcă expirând, ușa de la capătul îndepărtat al coridorului se deschise, mișcându-se lin din balamale. Era aproape o invitație, și cam atât avea să primească.

Irene începu să se îndrepte spre ea, dar nu o putu ajunge. Vagonul era mai lung decât ar fi trebuit – nu în aparență, ci *în realitate* – întinzându-se fără niciun indicator clar al distanței sau spațiului. Părea să rămână mereu la aceeași distanță față de ușă, fără să avanseze deloc.

Fie! Probabil că era un soi de test. Era oare la fel ca orice alt reprezentant al Neamului Frumos cu care avusese de-a face aici, vrând să interacționeze cu ea în propriile condiții? Printr-un obiectiv fictiv? Ca într-o poveste? Dar, de data asta, *ea* voia să spună povestea.

– Știu cum funcționează, spuse ea în mers, folosindu-se de engleza simplă, nu de Limbaj. Femeia cumpără nouă perechi de pantofi de fier, nouă franzele de fier și nouă toiege de fier, apoi străbate lumea în lung și în lat, până când pantofii se rod, toiegele se subțiază ca niște chibrituri, iar ea a mâncat și ultima firimitură de franzelă, și numai atunci găsește ce căuta. Dar asta este o poveste diferită.

Ușa se apropie, brusc, cu zece pași. Tot nu o putea ajunge, dar era mai aproape.

– A fost odată ca niciodată, într-o împărăție îndepărtată, un cal care galopa peste pământ și peste apă... începu Irene.

Își amintea povestea destul de bine, de la mătușa Isra. Era un mit standardizat, iar tocmai asta îi dădea putere. Continuă să meargă, recitând povestea, iar ușa rămase la aceeași distanță: prea departe să o ajungă, și totuși suficient de aproape să o tortureze.

Ajunse la finalul poveștii.

– Călătorește dintr-o lume în alta, de la porțile poveștilor la țărmurile viselor, până când lumea se schimbă și calul este eliberat.

Lăsă cuvintele să plutească în aer, pentru o clipă.

– Deci până când calul va fi eliberat, spune povestea, așa că trebuie să existe un moment în care se întâmplă asta. Ceea ce înseamnă că *poate* fi eliberat.

Ușa tresări iar, într-o altă schimbare de perspectivă. Acum era chiar în fața lui Irene, suficient de aproape să treacă prin ea, dar, deși înainta, părea că bate pasul pe loc.

Spatele îi era scăldat de o sudoare rece. *Mă ascultă. Ar fi bine să îi ofer ce îi promit, altfel povestea asta va deveni sângeroasă, și încă foarte repede.*

– Firește, continuă ea, în această poveste, eroina nu știe cum să elibereze calul. Dar calul îi poate indica direcția corectă. De exemplu, poate să îi scoată căpăstrul sau zăbala. Firește, există și un motiv pentru care eroina *dorește* să elibereze calul. În anumite povești, ai parte de o eroină miloasă, care dezleagă calul doar pentru că el pare nefericit. Dar eu nu cred că este una dintre acele povești.

Ușa rămase la aceeași distanță.

– Așadar, povestea...

Irene se opri. Fără zgomotul pașilor ei, coridorul se cufundă într-o tăcere rău-prevestitoare.

– Tânăra femeie se afla pe un tărâm străin și privi în jurul ei, după ajutor, pentru că...

Ar fi trebuit să fie „pentru că iubirea ei adevărată" – ar fi fost una dintre sintagmele standard pentru o poveste de acest gen –, dar nu era adevărat în cazul ei și al lui Kai. *Chiar dacă existau anumite dorințe orientate spre subiect. Dar nu conta.* Nu putea risca o minciună. Nu dacă vorbea în Limbaj.

– Fiul regelui fusese răpit, iar ea străbătuse munți și mări pentru a-l găsi, în pantofi și rochie de împrumut, fără niciun prieten adevărat alături.

Cuvintele îi înțepară gura, cât se poate de reale. Și totuși, era doar o poveste. Era de parcă ar fi mâncat șerbet și ar fi simțit cum îi pocnește în gură și cum îi huruie în craniu și în urechi. Capul îi vibra de cuvintele acelea.

– Și a spus: „Îl voi salva din închisoarea unde îl țin ei și vom fugi împreună de dușmani, ca să împiedicăm războiul." Dar îi era teamă, pentru că întregul oraș le-ar fi luat urma, odată ce fiul regelui era eliberat din temniță.

Devenea tot mai greu. Irene nu mai încercase asta niciodată și nici măcar nu îi trecuse prin minte să încerce. Dar Limbajul era o unealtă, iar voința ei se afla în spate, iar locul acesta era fragil, slab și ușor de forțat. Nu spunea nicio minciună. Spunea doar adevărul, însă în alt fel.

– În timp ce se îndrepta spre mare, a văzut un cal legat, cu frâul pus, și a spus: „Ce n-aș da să fiu la fel de iute ca tine, să putem scăpa!" Iar calul i-a spus...

I se părea că interpretase un solo la vioară și că, dintr-odată, i se alătură și restul orchestrei, într-o apăsare bruscă a muzicii care o cuprinse și îi străbătu tot corpul. Își desfăcu brațele și se sprijini de pereții coridorului, zbătându-se să respire, în timp ce presiunea zdrobitoare părea să îi strângă pieptul, obligând-o să respire în ritmul impus. Aerul de pe culoar trepidă, ca suprafața unei tobe.

– ELIBEREAZĂ-MĂ DE CĂPĂSTRU ȘI DE FRÂIE! bubui vocea în jurul ei atât de tare, încât abia putu distinge cuvintele. ȘI TE VOI PURTA PESTE MUNȚI ȘI MĂRI, SPRE CASĂ.

Irene deschidea gura, să spună „da", fără ca măcar să se gândească, purtată de fluxul poveștii, dar se înfipse în călcâiele metaforice și se zbătu să formuleze cuvinte diferite. Trebuia să încheie târgul pentru a primi ce voia. Odată încheiat, nu putea să revină și să negocieze. Deși Trenul nu se mișca, în urechi îi răsuna zgomotul roților care se învârteau și al motoarelor care torceau, de parcă s-ar fi chinuit să ridice o greutate îndepărtată.

– Prea nobil cal, se obligă ea să spună. **Îți mulțumesc pentru ofertă. Te implor să-mi permiți să merg să-l găsesc pe prinț și, când mă întorc cu el, te voi elibera. Iar tu ne vei purta înapoi în lumea din care am venit.**

Îi fusese teamă de o contaminare cu haos. Fusese atinsă de ea, în trecut, îi cursese prin vene și aproape că o lăsase invalidă, înainte să o evacueze. Ce i-ar fi făcut, odată încheiat târgul cu creatura aceasta?

– DA... se auzi vocea, în jurul ei, într-o expirare vastă, care îi smulse părul și hainele, aspirând-o în față, până se dezechilibră și se rostogoli prin ușă, în următorul vagon.

Spatele, încheieturile și pandantivul din jurul gâtului păreau să fi luat foc. Însemnul Bibliotecii, brățările lui Silver și pandantivul de la unchiul lui Kai – toate obiecte ale puterii – se luptau cu noua legătură pe care o acceptase benevol. Nu se afla într-un vagon de tren, ci cădea prin beznă și ardea...

Trebuie să impun limite. Irene era în genunchi, dar nu își amintea de ce, și tremura atât de tare, încât simțea o durere fizică.

– **Apoi, fiecare va merge pe drumul său**, spuse ea, răgușit, cu o voce parcă străină, **fără nicio obligație și fără nimic care să ne mai lege!**

Presiunea mai slăbi nițel și o simți ca pe o binecuvântare: își recăpătase simțurile. *Aproape* că o durea, dar nu tocmai.

Aruncă o privire spre încheieturile sale, unde brățările de aur se vedeau de sub manșetele rochiei. Nu avea arsuri fizice. Partea rațională a minții ei nici nu se așteptase, dar trebuia să se asigure.

Pe podeaua vagonului se afla o mască, chiar în fața ei. Era întreagă, ca un chip alb, cu ochii trasați cu negru și auriu și buzele vopsite cu roșu.

Irene o luă. Panglicile negre pentru fixare îi atârnau printre degete.

– Ce e cu asta? întrebă.

– SĂ NU TE VADĂ CĂLĂREȚUL, șopti vocea impunătoare. Părea să facă o încercare de a-și adapta volumul, iar Irene îi fu recunoscătoare. DU-TE ACUM ȘI ÎNTOARCE-TE CU FIUL REGELUI, APOI ELIBEREAZĂ-MĂ!

Dacă mai continuă tot așa, voi avea atât de multe lucruri agățate de mine că voi semăna cu un brad de Crăciun victorian, cu turtă dulce extra. Dar o mască nouă îi era utilă. Fără ezitare, Irene și-o lipi de față și își legă panglicile la ceafă.

Nu se întâmplă nimic neobișnuit. Nu se simți ciudat. Serios! Cel puțin, nu mai ciudat decât cu o mască nouă. Nicio înțepătură stranie, niciun exces de căldură sau frig. Nimic. Era doar paranoică.

– Trebuie să trec la treabă, spuse ea, surprinsă de cât de prozaică îi era vocea, după toate strigătele. Mulțumesc!

Lângă ea, ușa vagonului se deschise spre lumea de afară, iar zarva mulțimii și al orașului inundă interiorul ca o vietate. Clopotele care băteau în depărtare marcară ora, iar zgomotul deveni aproape muzical.

Irene își dădu seama pe loc că soarele apusese și că afară se întunecase. Mulțimea era încă acolo, însă luminată de torțe și de felinare cu ulei. Înjură în sinea ei. Era *seară*. Pierduse jumătate de zi și încă nu îl găsise pe Kai.

Exista un lucru pe care nu îl încercase încă. Se strecură prin mulțime până când găsi un loc ferit, apoi vârî o mână în corset și scoase pandantivul, atârnat de lanț.

– **Amuletă a dragonilor**, murmură ea, **ghidează-mă spre nepotul stăpânului tău!**

Pandantivul începu să se rotească, asemenea unui ac de busolă fără direcție, derutat de un magnet, răsucindu-se fără oprire, de parcă încă o rotire l-ar fi ajutat să se stabilizeze. Rotindu-se tot mai repede, începu să bâzâie: un zgomot subțire, ascuțit, ca de țânțar, însă coborând lent, în josul octavei, spre decibeli normali. Mișcarea sa deveni spasmodică, smucind de lanț, dar tot nu se putu decide, iar Irene simți că obiectul se încălzește tot mai tare.

– **Oprește-te!** șopti ea, repede, înainte ca pandantivul să se distrugă, din cauza firii haotice a locului, sau să atragă atenția celor Zece – sau ambele. Îl lăsă să atârne pentru o clipă, pentru a-și pierde căldura, înainte să și-l vâre la loc în corset.

Drăcie! Nu avea să funcționeze, iar să caute *Carceri* prin toată Veneția nu mai era o opțiune, pentru că nu mai avea timp. Trebuia să îl intercepteze pe Kai la Operă și se ruga să poată face față spectatorilor din Neamul Frumos.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Irene se îndepărtă de mulțime, încercând să se gândească la opțiuni diferite de cele exagerate drastic și hidos de periculoase. Forma ei preferată de *împrumut* al cărților presupunea o cantitate semnificativă de timp petrecută cercetând zona. Activitățile de colectare a operelor literare (spre deosebire de acțiunile de salvare a dragonilor) implicau, de obicei, apropierea de oameni pe care îi putea apoi goli de informații. Regreta lipsa banilor, cu care ar fi putut mitui paznicii, o identitate de acoperire solidă, o rută de evadare și toate celelalte lucruri care îi facilitau, de obicei, viața.

Nu era obișnuită să opereze cu o bază atât de firavă și fără timp la dispoziție pentru elaborarea unei strategii. Detesta asta. Îl aduceau pe Kai în blocul de acțiune la miezul nopții. Iar șansele de a descoperi la timp o temniță ultrasecretă erau extrem de vagi. Sau poate că o eroină ar fi reușit, dacă povestea i-ar fi fost favorabilă... dar nu se putea baza pe asta.

Privea mulțimea, reflectând la ce făcuse. Încheiase un târg cu un reprezentant al Neamului Frumos. Nu era doar un aranjament convenabil, de cooperare, de genul celui agreat cu Silver, ci un târg propriu-zis, în Limbaj. Spera doar că nu avea să sufere urmări dinspre Bibliotecă. Tinerii Bibliotecari erau mereu avertizați să nu aibă deloc de-a face cu cei din Neam, cu atât mai puțin să încheie târguri formale. Irene spera că nu încălcase niciun regulament. Făcuse doar un circuit alambicat printre literele de lege, apoi o

luase pe o alee întunecată și operase niște ajustări sub amenințarea cuțitului. Să-l salveze pe Kai și să împiedice războiul i-ar fi putut oferi iertarea, dar numai dacă reușea.

Se auzeau clopote peste tot, răsunând pe străzi și de-a lungul canalelor, umplând aerul cu sunetul lor. Lumea din jurul ei, oameni mascați și fără mască, își făceau cruce la anumite note, iar Irene încercă să îi imite, fără să fie prea evident. Aerul se răcise, iar femeile decente își trăseseră șalurile în jurul umerilor, să se apere de frig, în timp ce acelea mai indecente se plimbau cu umerii goi și cu sânii aproape expuși. Ultimele fâșii de apus brăzdau cerul cu portocaliu și roz, ca niște falduri de mătase ivite prin stratul exterior, de catifea cenușie, al norilor. De dimineață, orașul păruse să plutească pe apă, ridicându-se din mijlocul ei ca o Veneră arhitecturală, din marmură alb cu roz. Aici și acum, pe măsură ce amurgul se aduna și oamenii începeau să șușotească, părea pe cale să se scufunde în reflexiile schimbătoare.

Dar era mai mult decât atât. Odată cu seara, se lăsa și o bănuială apăsătoare în piețele aglomerate. Poate că nu o remarcase înainte, în lumina strălucitoare a soarelui, înconjurată de zgomotele cotidiene ale muncii și entuziasmului. Dar acum, în amurg, cu clopotele răsunând într-un susur constant de tonalități mărunte, se simțea... privită. Supravegheată. Spionată, chiar.

În spatele măștilor scânteiau ochi, iar oamenii șușoteau pe la colțuri. De fiecare dată când trecea pe lângă cineva, simțea nevoia să privească înapoi și să vadă dacă o urmărea.

Irene se opri să cumpere nuci caramelizate de câțiva bănuți, de la un vânzător ambulant, și întrebă, nonșalantă:

– Cum ajung la Operă?

– La care? întrebă el, netezindu-și șorțul, cu un oftat ostenit. La Fenice?

Da, așa spusese mătușa Isra. Și era una dintre cele mai mari și mai spectaculoase opere din Europa, în multe lumi alternative. Unde altundeva s-ar fi putut licita pentru un dragon, la miezul nopții?

– Da, vă rog, spuse ea.

– Păi, nu e departe, spuse vânzătorul și înșiră repede câteva indicații. Rostește o rugăciune și pentru mine la Fecioară, când treci pe lângă biserica ei, domnișoară, și să ai o seară frumoasă!

Irene spera să fie într-adevăr așa și zâmbi în spatele măștii, continuându-și drumul. Vârî punguța cu nuci într-un buzunar interior. Le-ar fi mâncat, bucuroasă, pentru că flămânzise iar. Dar nu putea mânca fără să-și scoată masca și nu voia să-și încerce într-atât norocul.

Apropiindu-se, își dădu seama că nu avea nicio șansă să se rătăcească. Trebuia doar să urmeze zgomotul.

Auzi mulțimea gălăgioasă de la intrarea în La Fenice înainte să vadă clădirea. Nu era unul dintre acele orașe (precum multele versiuni ale Londrei) unde oamenii se așezau politicos la cozi, cu ocazia evenimentelor importante. Mulțimea era o masă de oameni care se rotea și se ridica. *Bun! Am mai multă acoperire.* Curând, se pierdea în entuziasmul sălbatic, în așteptarea exaltată și în prietenia anticipantă – toate cu o urmă de promisiune că lucrurile ar fi putut escalada, dacă mulțimea devenea *prea* agitată. Bărbați în uniformă înconjurau clădirea Operei și se aliniaseră de-a lungul canalului, iar câteva gondole mai frumoase decât cele obișnuite, cu flamuri colorate, erau ancorate aproape de mal.

Irene fu din nou recunoscătoare fiindcă purta mască, iar ea era departe de a fi singura persoană mascată din mulțime. Atât bărbații, cât și femeile, cu veșminte mai mult sau mai puțin fastuoase, își acoperiseră fețele, iar apusul le transforma fantele ochilor în viduri întunecoase și bănuitoare.

Se strecură, pe tăcute, în spatele unui grup de mărime medie, format din oameni fără măști, de ambele sexe, care împărțeau sticle de vin și discutau cu voce tare despre cântăreții principali din spectacol.

– Când începe? îl întrebă ea pe unul dintre bărbați.

Se uită la ea, cu privirea cam încețoșată, trecându-i sticla femeii de lângă el.

– În cinci minute, dragă. Deja își acordează instrumentele pentru uvertură. Nu avem nicio șansă să intrăm până la pauză. Așteptai pe cineva?

Nicio șansă de a pătrunde prin față, deci. Trebuia să încerce prin spate sau să aștepte pauza. Asta însemna că avea să se cânte *operă* – în fond, la asta servea clădirea. Poate era o încălzire pentru licitație? Trase cu urechea și își dădu seama că grupul aștepta „Tosca". Îi oferiră și informații suplimentare cu privire la cântăreți, la vocile lor și la tabieturi.

– Cred că îl văd acolo, murmură ea, îndepărtându-se.

Îi luă cincisprezece minute să înconjoare prin spate clădirea și să găsească ușa spre culise. Câteva monede dintre cele date de Silver îi cumpărară accesul.

Coridoarele spre culise erau mai degrabă funcționale decât frumoase și gemeau de oameni: coriștii, asistenții de scenă, paznicii, curierii și doi bărbați care cărau un manechin pentru decor, pe o targă. Avea o pată dramatică de sânge întinsă pe piept. Nu era loc să caște gura, iar Irene își croi drum spre partea din față, cât de repede putu. Aici, totul era făcut din marmură și lemn scump, departe de culisele mult mai pragmatice. Vedea o casă a scării foarte largă și un foaier puternic luminat, cu tablouri și fresce, însă rămase în umbră.

Auzise clar muzica din culise, suficient de clar cât să-și dea seama că se desfășura încă actul întâi, și nici nu începuse de multă vreme. Trebuia să exploreze puțin zona. Iar dacă se întâmpla să audă paznici discutând despre livrări de dragoni în vederea unei licitații nocturne, cu atât mai bine.

Simți înțepături în ceafă: o urmărea cineva. Se întoarse ușor și privi peste umăr, văzând un bărbat care se apropia de ea. Nu era oricine, ci chiar unul dintre cei strânși în jurul ușii din culise, făcând parte dintr-o duzină de gură-cască.

Peste douăzeci de ani de experiență își spuseră cuvântul și începu să pășească nonșalant pe coridor, îndepărtându-se de el. Nu era o coincidență. Fusese observată, ceea ce sugera că el era postat lângă ușă pentru a o urmări. Deloc liniștitor. Trebuia

să scape de el. Fie să își piardă urma, fie să îl surprindă într-un colț întunecos, să îl lovească și să i se strecoare printre degete, apoi să își schimbe înfățișarea pe cât posibil și să nu se mai lase văzută.

Coridorul din fața ei se ramifica la dreapta și la stânga. Irene alese stânga, la întâmplare, se întoarse și aproape se ciocni de alt bărbat.

– Scuzați-mă, murmură în italiană, făcând o reverență rapidă.

– Prinde-o! spuse bărbatul din spate, pe un glas suficient de tare să ajungă la ei, dar nu la loje sau la auditoriu.

Avea un ton îngrijorător de profesionist.

La naiba! Irene își transformă reverența într-un upercut direct în stomacul bărbatului care se afla mai aproape, trecu pe lângă el, îl lovi în fluierul piciorului, îl dezechilibră, apoi o luă la goană. Era un loc prea expus pentru a continua lupta.

Auzi zgomot de picioare în urmărire, în timp ce alerga pe coridor și creiona, în gând, cea mai rapidă rută spre pasajele din culise. Stânga și apoi jos. Se prinse de cadrul ușii când luă o curbă, iar pantofii îi alunecară pe podeaua de marmură. Nu existau uși de încuiat, nici tapiserii sau covoare de aruncat în calea urmăritorului.

Disperată, apucă punguța cu nuci din buzunar și o aruncă în urma ei.

– Nuci, explodați!

Auzi un zgomot ca de artificii minuscule, iar fragmente de nuci caramelizate țâșniră în toate direcțiile, apoi o înjurătură, când pașii din spatele ei se clătinară. Chiar dacă nu pricinuiseră pagube, explozia lor probabil că îi speriase urmăritorul.

Pasajul se curba spre stânga. Văzu o scară chiar în fața ei. Era aproape.

Dar Sterrington apăru în cadrul unei uși din dreapta. Irene îi recunoscu imediat costumul business și masca pe care și-o cumpărase cu o zi înainte. Ținea ceva în mâna dreaptă, prea mic să fie un pistol și prea plat să fie un pumnal. Irene hotărî să alerge mai departe, până când o tresărire dureroasă a mușchilor o surprinse teribil. Căzu într-o grămadă necoordonată și rămase pe jos, cu tot trupul tremurând în urma șocului.

Ah, da! Un taser. Sterrington trebuie că vine dintr-o lume care dispune de asemenea tehnologie. Mintea lui Irene construi blesteme, însă limba și gura îi amorțiseră.

– Ridicați-o, comandă Sterrington celor doi urmăritori, care tocmai ajunseseră. Cu grijă, vă rog!

– Trebuie să îi verificăm identitatea? întrebă cel cu ton de profesionist. Vârcolacul a spus că i-a confirmat mirosul, dar dacă ducem persoana greșită Înălțimii sale, va fi iritat.

– Nu e necesar, spuse Sterrington. Îi confirm eu identitatea, chiar și cu o mască nouă. Aduceți-o pe aici!

Irene atârnă ca o păpușă între cei doi, în timp ce îi puneau brațele în jurul umerilor și o sprijineau între ei. Nu putu ridica nici măcar capul cât o cărară pe coridor, în urma lui Sterrington, iar picioarele i se târâiră pe podea.

Sterrington se îndrepta spre intrările în loje, nu spre culise. *Așadar, sunt predată cuiva.* Irene simți un gol în stomac. Încercă să își amintească de durata recuperării după un șoc de taser și își dori să fi fost mai scurtă.

Auzea din nou muzica. Un tenor și o soprană cântau un duet. Tenorul se exprima romantic, iar soprana se lăsa convinsă. Era aproape incendiar, în intensitatea sa. Irene își aminti vag că La Fenice arsese din temelii o dată sau de două ori, în niște lumi alternative, și se întrebă dacă aceasta pățise la fel și fusese reconstruită.

Ar fi o poveste atât de reușită, în fond...

Sterrington se opri în fața unei uși de lojă. Atinse bărbia lui Irene, înclinându-i capul pentru ca Irene să o poată vedea bine.

– Înțelegi că totul ține de muncă? spuse ea politicos. Nu am nimic personal cu tine, Clarice.

Pe ansamblu, era unul dintre cele mai amabile lucruri care i se spuseseră lui Irene în timp ce era drogată sau supusă la electroșocuri sau era incapabilă să răspundă din alte motive. Dar incapacitatea ei de a răspunde împiedică o ripostă furioasă, în locul politicosului „firește că înțeleg", la care părea să se aștepte Sterrington.

Sterrington încuviință.

– Atunci, pe mai târziu.

Bătu la ușă încetișor, apoi apăsă clanța și ținu ușa deschisă pentru ca bărbații să o care pe Irene înăuntru.

Loja era întunecată, firește. Lumina din teatru era pe scenă, iar lojele de pe ambele părți erau neluminate, fiecare, o lume secretă în sine – luxoasă și ascunsă de draperii. Pentru o clipă, spectacolul îi tăie respirația lui Irene. Opera era *magnifică*. Chiar și în beznă putu admira rețeaua de loje albe, aliniate de-a lungul pereților teatrului, tavanul acoperit de fresce pastelate și felul în care erau pline – nu, *gemeau* – locurile de sub el de toți cetățenii Veneției.

În lojă se aflau două fotolii mari, întoarse către scenă. Nu vedea cine ședea în fiecare, dacă ședea cineva.

Apoi fotoliul mai apropiat de scenă se răsuci, iar inima lui Irene se opri pentru o clipă. Nu era tocmai înceată și bănuise asta, însă ar fi preferat să fie oricine altcineva. Era acea persoană din Neamul Frumos a cărei fotografie o văzuse pe computerul lui Li Ming, bărbatul pe care îl observase întâlnindu-se cu lady Guantes la Tren și însoțind-o la cârciumă. Lordul Guantes. Iar ea era închisă într-o lojă, cu el.

– Domnișoara Winters, presupun.

Vocea lui era moale și gravă, ușor poruncitoare. Vorbea în engleză.

– Te rog să iei loc.

Cei doi bărbați o cărară pe Irene spre celălalt fotoliu și o depuseră neceremonios în el, apoi făcură o plecăciune în fața lordului Guantes și plecară. Ușa se închise în urma lor, chiar când dinspre orchestră se auzi un bubuit de tun, iar zgomotul făcu clădirea să se clatine. Publicul suspină. Irene încercă să își folosească gura și de data aceasta reuși puțin, în timp ce se gândea la opțiuni. *Fă să se prăbușească loja și fugi, în mijlocul derutei* era tentant, însă avea niște probleme evidente la îndeplinire.

Lordul Guantes îi oferi cinci minute de liniște, privind acțiunea de pe scenă și ascultând libretele. Apoi se întoarse spre ea. Hainele din mătase și catifea cenușiu-închis abia se distingeau

în umbrele fotoliului, iar mănușile îi ascundeau mâinile, lăsând impresia, pentru moment, că fața îi plutea în aer. *Un craniu suspendat.*

– Te rog să te relaxezi. Avem câteva lucruri de discutat. Nu ești, sub nicio formă, condamnată. Nu vreau să te sperii, domnișoară Winters. Sau preferi să îți spun Irene?

Să pretind că încă nu pot să vorbesc? Nu prea are rost. Va aștepta să îmi revin.

– Prefer „domnișoară Winters", ținând cont de gradul nostru actual de familiaritate, mormăi Irene, simțindu-și limba grea.

Lordul Guantes încuviință.

– Sunt îngrijorat din pricina impedimentelor dumitale, domnișoară Winters. Sper să ierți purtarea slujitorilor mei, dar, sincer, după ce ai reușit să ajungi în lumea asta și să-mi eviți oamenii ore bune, am preferat să nu îmi mai asum niciun risc.

Irene încuviință și simți o simpatie de o clipă pentru Sterrington, care fusese descrisă drept „slujitoare" și învinuită pentru că nu o luase prizonieră mai repede. Simțea pistolul lui lady Guantes apăsându-i piciorul, liniștitor, prin fuste, deși știa că nu avea suficient control motric pentru a-l folosi încă. *Neglijent din partea lui Sterrington. Dacă-i luam prizonieri eu, i-aș fi controlat.*

– Soția mea îți transmite complimentele sale, apropo, spuse lordul Guantes privind-o. Este impresionată de hotărârea dumitale. Crezuse că ești partenera inferioară în relația cu dragonul.

Asta înseamnă, probabil, că știe că am pistolul ei.

– Iar eu am fost impresionată de abilitățile ei de a mă descoperi, spuse politicos Irene.

Vorbea mai puțin împleticit și asta era o ușurare: dacă era nevoită, se putea descurca în Limbaj.

– Există un motiv anume pentru care nu este aici, cu noi?

– Îl ține pe lordul Silver în arest la domiciliu, spuse lordul Guantes. Și așteaptă să vadă dacă vei merge să îl cauți. Dar, domnișoară Winters, chiar te rog să îmi descrii relația ta cu Silver.

Vocea lui căpătase din nou o nuanță de comandă, care rezona nefiresc în trupul ei – ca o ghiont, îndemnând-o să vorbească.

– Intenționam să îl șantajez, spuse Irene, curajoasă.

Era o cacealma și o știa, și o știa și el, însă personalitatea lui solicita un răspuns. Dacă puterea lui Silver era de domeniul seducției și al farmecelor, a lordului Guantes exercita control și impunea obediența.

– Să îl șantajezi pe lordul Silver? clipi lordul Guantes. Mă uimești!

Ariile se întrerupseră pentru că pe scenă intrase cineva, dramatic, însă atenția lui Irene era doar la individul din fața ei.

– Te uimește că aș putea fi o expertă în șantaj?

– Deloc. Mă uimește că lordul Silver ar fi putut face orice pentru care ar putea fi șantajat. Nu cred că dorești să îmi spui despre ce este vorba, nu?

– Nu intenționez. Este prea util.

– Hm!

Lordul Guantes își îndreptă atenția înapoi spre scenă.

– Aș spune că e o poveste probabilă, dar cu siguranță vei alege să ții cu dinții de ea. Prea bine. Ai vrea să mă întrebi ceva?

– Da, recunoscu Irene. Dar sunt surprinsă dacă ai vrea să răspunzi.

Dacă tot ce dorea era să scape de ea, de ce stătea la povești și de ce îi permisese să își recapete glasul? Nu era deloc o cale rațională de a se purta cu o inamică.

El zâmbi.

– Domnișoară Winters, aș putea spune că mă aflu într-o poziție de o superioritate atât de copleșitoare, încât a-ți oferi răspunsuri nu înseamnă mai nimic pentru mine. Dar simt că ar fi cazul să ne începem relația cu sinceritate.

O privi pentru o clipă, iar Irene își simți inferioritatea copleșind-o, analizându-i rochia zdrențuită, amuletele împrumutate, slăbiciunea. Știa că puterea lui o acapara, iar asta o ajută să o înlăture, dar chiar și așa rămase cu senzația că era măruntă și neînsemnată.

– Intenționez să te recrutez. O Bibliotecară îmblânzită ar fi o adevărată lovitură, iar dumneata vei fi mult mai utilă decât o agentă informată.

Era conștientă de minutele care se scurgeau până la miezul nopții, dar voia să profite de orice ocazie pentru a aduna informații.

– Din câte am înțeles de la soția dumitale, doriți să declanșați un război.

Lordul Guantes dădu din mână, plictisit.

– Fie începem un război și profităm, fie familia dragonului îl sacrifică, și atunci cumpărătorul îmi va fi dator cu o favoare, caz în care iar profităm. Nu am nimic de pierdut.

– Sunt surprinsă că ești atât de sigur de victorie, spuse Irene.

– Bineînțeles.

Tonul lordului Guantes păru să o mângâie pe cap. *Aroganță* era un cuvânt prea meschin pentru a-i descrie nuanțele.

– Dar, domnișoară Winters, am acces la informații mult mai cuprinzătoare decât dumneata.

– Mai cuprinzătoare decât ale Bibliotecii?

– Mai cuprinzătoare decât ale unei membre foarte tinere a Bibliotecii.

Trebuia să recunoască: avea dreptate.

– De ce l-ai luat la ochi tocmai pe Kai?

– Pentru că fusesem informat că ar avea un rang suficient de înalt pentru a deveni o pricină de război și pentru că se afla într-un loc vulnerabil. Nu aș fi încercat să îl răpesc din sfera tatălui său, departe de mine gândul! Dacă va supraviețui, iar într-o zi va reveni în grija tatălui său, nu cred că i se va mai permite să hălăduiască așa. Se aplecă spre o măsuță și luă un pahar de coniac, sorbind din el, semn că discuția s-a încheiat.

Pe scenă, Scarpia o chestiona pe Tosca. Dar era numai primul act, atât acolo, cât și în lojă. Trebuia să îl facă pe lordul Guantes să creadă că încrederea îi slăbea.

– De ce nu îți place lordul Silver? întrebă ea.

El ridică o sprânceană.

– Nu credeam că *ție* îți place.

– Nu îmi place. Mă bucur că îl pot șantaja. Dar mă întrebam care sunt motivațiile dumitale.

El chicoti, un sunet din adâncul gâtlejului. Din nou pe o notă de superioritate, de parcă Irene ar fi spus ceva fermecător, în inocența sa.

– Draga mea domnișoară Winters, m-am născut într-o familie nobilă.

Din nou, un gest plictisit al mâinii înmănușate.

– Și, potrivit statutului, am un scop. O datorie. O obligație.

– Să iști un război? sugeră Irene, înainte să se poată abține.

– Cam așa ceva, admise el cu un zâmbet subțire. Spre deosebire de lordul Silver, un simplu diletant, plasat într-un post care îi depășește capacitățile, pe care îl ignoră, odată ajuns acolo. Îmi ofensează simțul utilizării adecvate a puterii.

Vocea lui Scarpia răsuna în amfiteatru, cu un crescendo magistral, iar ochii lordului Guantes scânteiau ca un amnar, în luminile scenei.

– Iar acum, domnișoară Winters, spuse el, ajungem la problema dumitale.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

– Dar cred că suntem aproape de antract, spuse lordul Guantes, privind spre scenă și eliberând-o de povară, pe moment. Crezi că poți să stai liniștită și să te abții de la a crea neplăceri, domnișoară Winters?

Irene se gândi la o posibilă înlănțuire de evenimente. *Strig și acuz. El cheamă paznicul. Identitatea mea este dezvăluită. Sunt arestată și dusă la închisoare.*

– Desigur, spuse ea, încercând să pară nonșalantă.

Nu funcționă. Își dădu seama din felul în care se relaxă lordul Guantes, când corul de pe scenă se lansă într-un Te Deum dramatic. *Știe că nu are de ce să îi fie teamă de mine.* Și părea interesat să o recruteze. Dar de ce? Kai era mult mai important decât ea.

Privi spre public când se lăsă cortina. Luminile din jurul auditoriului se intensificară, când gazul fu pornit la maximum, iar oamenii se dezlănțuiră într-un murmur subversiv de conversație. Un șuvoi al celor de pe locurile de mai jos se scurse afară, dar majoritatea celor care își permiteau loje rămaseră pe loc.

– Poate ai dori să mergi și să aduci ceva de băut? sugeră ea, politicoasă.

– Nu te pot lăsa aici, de una singură, domnișoară Winters, răspunse lordul Guantes. Cine știe în ce bucluc mai intri?

Irene își puse mâinile în poală, simțind pistolul printre faldurile fustei. Controlul motric îi reveni: dacă era nevoită, putea folosi pistolul. Dar, câtă vreme puterea lui o ținea captivă, prefera

să aştepte, în timp ce el încerca să o recruteze şi să caute un avantaj. Orice avantaj.

Lordul Guantes zâmbi vag, parcă simţind lipsa împotrivirii.

– Aşa! spuse el. Ştiam că vei fi rezonabilă. Îmi imaginez că te întrebi care-ţi sunt opţiunile.

I-ar fi plăcut mai mult să livreze replica aceea, probabil, dacă ar fi fost legată, îşi spuse Irene. Totul se reducea la putere.

– M-am întrebat, da, murmură ea.

– Păi, trebuie să înţelegi că eşti o tânără destul de notorie.

Irene nu era sigură dacă să fie încântată sau iritată de acel *destul de*. Se mulţumi să spună:

– Este greu să îţi dai seama când exagerezi. Nu m-am gândit că i-am pricinuit lordului Silver neplăceri serioase.

– Ah, dar nu despre Silver vorbesc.

Lordul Guantes îşi luă paharul de coniac şi sorbi iar, prelungind momentul.

– Mă refer la Alberich.

Era numele pe care dorise cel mai puţin să îl audă. Nu *ceruse* niciodată să fie o persoană de interes pentru unul dintre cele mai negre coşmaruri ale Bibliotecii. Nu *voia* să fie menţionată în legătură cu cineva care jupuia oamenii de vii. Şi abia dacă scăpase chiar ea cu viaţă, la ultima lor întâlnire.

– Ah! spuse ea, controlându-şi vocea, recunoscătoare măştii pe care o purta.

Poate era o variantă mai bună să facă scandal şi să fie arestată. Putea încerca să fugă în deruta generală.

Guantes o privea, cu ochii atenţi la orice semn de slăbiciune.

– Într-adevăr, este un domn foarte săritor, pentru cei care doresc să profite de abilităţile sale unice. Foarte – cum se spune? Util. Da, util. Este uimitor ce a reuşit să facă el şi se spune că încă se dezvoltă. Şi-o fi făcând propriile socoteli, dar este un profesionist desăvârşit când colaborează cu alţii...

– Şi el este cel care ţi-a spus unde poţi găsi un dragon, nu?

Acum avea sens. Alberich recunoscuse natura lui Kai după ultima lor întâlnire şi era cu siguranţă genul care purta pică.

– Întocmai, confirmă lordul Guantes. De aceea îi și sunt dator. Să i te predau ar așeza lucrurile de minune.

Înțepătura fricii aproape că îi întoarse lui Irene stomacul pe dos. Cel mai amarnic coșmar al ei, devenit realitate... *Stai așa! Este prea evident.* Bunul-simț o trase înapoi din brațele panicii și o îndreptă spre analiza rațională. *Îmi flutură asta prin față, în mod deliberat, ca să aleg răul mai mic. Dacă mă vrea atât de tare în slujba sa, atunci care este motivul?*

– Ar face-o, nu-i așa? fu ea de acord și surprinse o scânteie de iritare în ochii lordului Guantes.

Se așteptase ca impactul să fie mai puternic. *Haide, laudă-te! Spune-mi ceva util!* Nobilimea locală trebuie să fie tare furioasă pentru că toate lojele lor sunt ocupate în seara asta, remarcă ea. Și toți oamenii ăștia vin din lumi diferite, însă nimeni nu pare să observe.

– Este Veneția *noastră*, domnișoară Winters.

Lordul Guantes flutură din degete, privind mulțimea cu un aer de proprietar.

– Aici, lumea este ce decidem noi să fie și începe și se termină cu Veneția. Nu există nicio țară care să intervină. Cei Zece poruncesc, iar oamenii îi ascultă, ca pe niște stăpâni. Pământul de sub picioarele noastre îi ascultă. Totul este așa cum ar trebui să fie în Veneția. Napoleon nu va ajunge niciodată în această versiune a ei; nu va fi cucerită niciodată, nici diminuată, nici altceva. Cei Zece doresc ca toată lumea să îi privească pe musafirii aleși ca pe niște simpli străini, așa că aceștia sunt văzuți întocmai.

Se opri.

– Musafirii *aleși*, repet. Nu cred că *dumneata* ai primit invitație, domnișoară Winters.

– Consider răpirea unui prieten drept o invitație implicită, răspunse Irene, sec. Ceea ce te transformă în gazda mea oficială, lord Guantes.

El chicoti.

– Nu-i rău, dar nu se prea bucură de susținere legală. Nu cred că ai putea justifica asta în fața celor Zece.

– Asta se va întâmpla?

– Doar dacă mă forțezi, domnișoară Winters, și doar dacă devine absolut necesar. Știi cum funcționează. Un denunț anonim. Expunere publică. Arestare. Interogatoriu.

Nu îi conferi cuvântului aceeași inflexiune precum Silver, care îl transformase într-o promisiune lasciva. Îl lăsă doar să se rostogolească afară, apăsat de povara întunericului, a temnițelor și a disperării.

– Când vei sta în fața celor Zece, vei fi mărturisit deja totul.

– Sunt surprinsă că nu m-ai denunțat încă, spuse ea, pe cât de nepăsătoare fu în stare să se pretindă.

Era conștientă că mergea pe marginea prăpastiei, încercând să afle de la el ce voia, fără să îl forțeze.

Luminile scădeau din nou în intensitate, iar zgomotul din public coborî până la șoapte, când cortina se ridică iar.

Lordul Guantes așteptă până când acțiunea reîncepu pe scenă, înainte să continue.

– Firește că mai există opțiuni.

– Da? întrebă Irene, încercând să își înăbușe nerăbdarea din voce.

– Dar opțiunile acelea sunt foarte limitate, domnișoară Winters. Sunt limitate la cine decid eu că va fi noul tău stăpân sau noua ta stăpână, pentru că dumneata ești acum prizoniera mea.

Pauza pe care o făcu era destinată să îi sugereze să încuviințeze, însă ea nu spuse nimic. El continuă:

– Cei Zece s-ar bucura să pună mâna pe tine, sunt convins. Ai putea fi oferită la schimb, pentru alte avantaje. Ei nu doresc să înceapă un conflict cu organizația dumitale, așa că ar dori să te stoarcă de informații, apoi să te țină prizonieră până când îți găsesc o întrebuințare.

Asta îmi spune mai multe despre cum vezi tu lucrurile, decât despre cum le văd ei. Irene dădu din cap rigid, așteptând să continue.

– Apoi, aș putea câștiga un avantaj dacă te prezint unuia dintre aliații mei sau pentru a-mi asigura un potențial aliat.

Pauza pe care o făcu ar fi putut fi menită pentru ca ea să recunoască subtilitățile politicii la nivel înalt, exprimată de comerțul cu suflete.

– Unii dintre cei mai puternici din neamul meu ar fi bucuroși să te aibă ca inamică personală în povestea lor. Sau ca ucenică.

– Ucenică? repetă Irene, surprinsă.

– Chiar așa. După suficientă pregătire, însă. Sau ca... jucărie.

Tonul lui exprima tristețe fiindcă fusese necesar să pomenească asemenea aspecte neplăcute, dar sugera că ar fi putut menționa cu ușurință fiecare tortură, privare de demnitate, sau mai rău – ba chiar să le opereze, dacă se dovedea necesar.

Irene înghiți în sec. Avea gura uscată. Din punct de vedere clinic, știa că el încearcă doar – *doar?* – să o sperie. Dar experiența în sine era într-adevăr înspăimântătoare, iar ea simțea constrângerea de a-l asculta și trebuia să se lupte cu tot ce avea să nu cedeze acelei forțe.

Lordul Guantes o controla deja? De aceea ședea ea atât de pasiv, convingându-se *pe sine* că făcea asta pentru a-i descoperi secretele? Analiză rapid câteva planuri. *Fac să se prăbușească loja. Îl împușc. Îl amenință cu pistolul. Îi zdrobesc fotoliul și îi dau foc coniacului. Sar în mijlocul publicului.* Credea că ar fi putut face orice... dacă hotăra asta. Dacă alegea să facă un efort.

– Sau te-aș putea oferi lui Alberich.

Mâna lordului Guantes îi prinse încheietura ca într-o menghină, lipindu-i-o de brațul fotoliului.

Irene tresări, dar mâna lui continuă să apese, aproape dureros, iar el se răsuci în fotoliu să o privească. În ochi i se citea plăcerea, dar nu era un amuzament sadic la durerea ei. De fapt, se îmbăta cu puterea pe care o avea asupra ei. *Cât de mult seamănă cu Silver! Ar trebui să îi spun asta, dacă vreau să îl insult.*

– A, nu, domnișoară Winters! Nu este o opțiune. Nu părăsești loja până nu ți-am hotărât soarta. Spune-mi, chiar îți este atât de teamă de el?

– De Alberich?

Vocea ei era impregnată de o neîncredere crasă.

– De ce nu mi-ar fi?

– Haide!

Se juca din nou cu ea. Vocile de pe scenă erau toate masculine, interacționând în amenințări și sfidări, promițând temniță și moarte.

– Ce îți displace atât de mult?

– Sunt convinsă că știi cu ce se ocupă, se răsti Irene.

– Mi-ar plăcea să o aud de la tine.

Ochii lui îi țintuiră pe ai ei, iar ea nu putu întoarce capul. Privirea lui o reținea. Era voința lui împotriva voinței ei, și nici măcar însemnul Bibliotecii nu mai era suficient să o salveze acum.

Abia dacă își recunoscu propria voce când începu să vorbească.

– Jupoaie oamenii...

Sunetul vocii ei întrerupse momentul de control, iar ea se smuci în fotoliu, cu trupul tremurând. O durea spatele, de parcă ar fi fost bătută. Era mult mai rău decât atunci când lordul Silver încercase să îi sfarme apărarea. Lordul Guantes *reușise*.

Pierduse o perioadă de timp, undeva. Tosca era acum pe scenă și cânta, iar vocea ei se arcuia în amfiteatru, unde sonore, line, ca o pendulă de argint care număra secundele scurse.

– Fermecător! spuse încet lordul Guantes. Fermecător de-a dreptul!

Mâna lui rămase pe încheietura ei, cu mănușa netedă, fără cute, de parcă nu ar fi apăsat deloc.

– Încep să îmi dau seama de ce te place atât de mult lordul Silver. Ești într-adevăr foarte stimulatoare, domnișoară Winters. Ești exact ce îmi doresc.

– Dar ce îți dorești? șopti Irene.

Vocea îi tremura, așa cum ar fi trebuit, dacă reușise să o sperie. Mai încercaseră și alții să îi frângă voința, dar nimeni nu *reușise*, iar ea nu voia să se gândească la implicații.

– Pe tine, ca slujitoarea mea, în public, în această seară.

Zâmbetul lui era chintesența aroganței.

– Am dovedit deja că putem da lovituri dragonilor. Să am o Bibliotecară în slujba mea va dovedi că nu vor reprezenta o amenințare importantă în acest conflict. Nu ești de acord?

Irene simți că se sufocă. Avea dreptate. Să o prezinte ca pe un trofeu ar fi putut împinge unii reprezentanți ai Neamului Frumos către război. Și era vina ei, pentru că venise aici și își vârâse singură capul în laț...

Nu, asta dorea *el* să creadă. Se gândi la pandantivul de la gât. Făcuse lucrul potrivit – *singurul* pe care l-ar fi putut face – venind aici.

Era timpul să acționeze.

– Coniac, fierbi!

Paharul de coniac și sticla plesniră la unison, cu un șuier de abur. Coniacul era un lichid volatil, iar sticla explodă într-o secvență dramatică. Violența acțiunii îl luă prin surprindere pe lordul Guantes, iar atenția lui se mută de la Irene la paharul devenit aschii de sticlă.

Irene scoase pistolul de sub fustă cu mâna liberă, ridicându-l și îndreptându-l spre el.

– Mutarea ta, acum! spuse ea.

Atenția lui trecu din nou la ea și nu mai exista nicio reținere. Ochii lui cântăreau mii de tone care o apăsau deodată, reci și grele, ca plumbul, iar în jurul membrelor și al inimii părea să i se închidă o calotă glaciară. Mâna lui îi mușcă din încheietură, iar ea icni de durere. Arsura însemnului Bibliotecii de pe spatele ei și greutatea pandantivului de la gât deveniră din nou doar niște furnicături nesemnificative, departe de apăsarea cumplită a privirii lui.

Joacă după cum îți cântă el și pretinde că a câștigat, îi sugeră o parte a minții ei. *Pune jos pistolul...*

Se gândi la îndemnul acela. Cea mai importantă parte părea să fie „Pune jos pistolul", dar era ultimul lucru pe care voia să îl facă. Nu se mai putea opri acum. Dacă nu continua lupta, pierdea. Dar o costa toată puterea și, în clipa în care își pierdea concentrarea, voința ei avea să se frângă.

Simțea că pierde, centimetru cu centimetru. Pistolul era rece și străin în mâna ei, și abia dacă mai conștientiza că îl ține.

Fă ceva!

Nu putea.

– Răspunde-mi, spuse el.

Se zbătu să rostească, în Limbaj, „crapă", „frânge-te", „cazi", dar gura ei nu făcu decât să înceapă să formeze un DA.

– Cred că doamna dorește să îți refuze invitația, spuse Vale, în bezna din spatele ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Lordul Guantes se întoarse spre Vale, întrerupând conexiunea cu Irene. Ea înghiți câteva guri de aer, cu lăcomie. În mintea ei se crease un spațiu suficient cât să gândească, iar singurul ei gând era *Ține pistolul îndreptat spre el.*

– Peregrine Vale, dacă nu mă înșel. Loja este încuiată, spuse lordul Guantes. Cum ai...?

– Nu am, îl întrerupse Vale. Am ajuns înainte de spectacol și am așteptat în spatele draperiilor. Mi s-a părut că ați purtat o conversație foarte interesantă.

– Înțeleg.

Tonul lordului Guantes era controlat încă, însă Irene detectă un iz de furie fumegândă și de nesiguranță. Părea nesigur pe care dintre cei doi să îl ia în cătare, pentru a-și orienta voința și a-și folosi puterile. Brusc, se întrebă dacă *nu putea* să îi controleze pe amândoi odată.

– Și cum ai ajuns *dumneata* în Veneția? întrebă lordul Guantes. Trebuie să fiu mereu întrerupt când sunt ocupat?

– Este un efect secundar nefericit al domeniului dumitale de activitate, comentă Vale. Winters, mergem?

– Nu prea cred, spuse lordul Guantes, apucând-o mai strâns de încheietură. Doamna rămâne aici.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, spuse Irene, care își redobândise autocontrolul. Dar dacă ne poți spune unde găsim *Carceri*, am aprecia.

Lordul Guantes pufni:

– Chiar crezi că v-aș spune asta?

– Trebuie să insist să răspunzi la întrebare, spuse Vale, pe un ton glacial.

Lordul Guantes ridică din umeri.

– Sau ce? întrebă el.

– Sau îți zbor creierii. Știu că neamul tău are abilități neobișnuite, domnule, dar nu cred că ne poți fermeca pe amândoi deodată, altfel ai fi făcut-o deja. Și cred că un glonț în cap de la trei metri distanță te va incomoda nemaipomenit.

Lordul Guantes se opri, o pauză marcată de percuția orchestrei, care făcu să rezoneze întreaga clădire.

– Măcar spune-mi cum ai ajuns aici, spuse el. Dacă lucrezi pentru Silver, poate ajungem la o înțelegere.

Nu se mai concentra la Irene, ci la amenințarea imediată reprezentată de Vale. Iar Vale începea oare să se încrunte, distras, acum că trebuia să lupte împotriva voinței lordului Guantes?

Guantes trage de timp. Iar Kai nu mai avea timp.

– **Brațe ale fotoliului, rupeți-vă!** murmură Irene.

Brațele ambelor fotolii se rupseră brusc, distrugând niște piese vechi probabil foarte valoroase. Lordul Guantes căzu în față, încheietura lui Irene se desprinse, iar ea se trase din strânsoarea lui. Se îndreptă spre Vale, cu spatele, cu pistolul ațintit în continuare spre Guantes.

El făcu ochii mari și șovăi pentru o clipă. Apoi, se ridică din fotoliu și făcu un pas înapoi, spre marginea lojei, ridicând mâinile parcă pentru a se preda.

Irene aruncă o privire spre Vale și văzu că stătea lângă ușă. Avea fața parțial acoperită de o mască neagră, comună, și purta un veston și o pereche de pantaloni, ambele negre. Nu l-ar fi recunoscut și nici nu s-ar fi uitat de două ori la el, în nicio altă situație. El nu își mută privirea de la lordul Guantes.

– Păzește ușa, Winters! spuse el, pe un ton nonșalant.

– Este descuiată, răspunse Irene când testă clanța, care se mișcă sub atingerea ei. Ar trebui să plecăm de aici.

Opera era aproape tăcută. Tosca intona *Vissi d'arte, vissi d'amore...* Vocea ei și orchestra care o susținea umpleau aerul precum lumina prin vitralii.

– Nu puteți pleca, spuse încet lordul Guantes.

În jurul lui, puterea părea să se cristalizeze în aer, aproape fizică și solidă, când el se ridică în picioare. Nu era o amenințare. Era o predicție. Nu puteau scăpa. Erau pierduți. Câștigase deja.

Aproape că i-am spus da. Însemnul de pe spatele lui Irene ardea de furia ei, parcă înmuiat în acid. *Aproape am trădat Biblioteca.*

Degetul ei apăsă ușor pe trăgaci.

Lordul Guantes prinse mișcarea și mai făcu un pas înapoi, se prinse cu o mână de marginea balustradei și se aruncă peste ea. Căzu dincolo de bătaia armei și se făcu nevăzut în mijlocul publicului.

Acțiunea sa împrăștie vraja aruncată de puterile sale. Fu de parcă o sursă de lumină puternică s-ar fi stins, lăsând observatorii uluiți, în lumina obișnuită a zilei. Irene privi într-o parte, la Vale, și văzu că încă avea pistolul îndreptat spre locul în care se aflase lordul Guantes și îl strângea atât de tare, încât îi vedea oasele mâinii conturându-se sub piele.

– Haide! spuse ea, grăbită, vârându-și pistolul între fuste. Trebuie să plecăm.

În interiorul lui se rupse parcă o coardă întinsă. Vale încuviință, își puse arma înapoi în buzunarul interior al vestonului și o trase după el pe coridor, înainte ca ecoul cuvintelor ei să se fi stins măcar. Din fericire, Sterrington urmase ordinul de a-l lăsa pe lordul Guantes singur, iar coridorul era pustiu.

Ar fi trebuit să îl împușc, toca febril creierul lui Irene. *Ar fi trebuit să îl împușc...*

– *Mișcă-te*, Winters! se răsti Vale, târând-o în urma lui. Sunt uluit că nimeni nu a reacționat la un bărbat care a căzut din lojă.

– Păi, a fost în mijlocul *Vissi d'arte*, argumentă Irene. Nimeni nu mișcă până nu se termină aria.

Un zvâcnet de strigăte și mișcare veni dinspre auditoriul principal, răsunând între pereții coridorului, în timp ce ei se împleticeau să coboare scările.

– Firește, s-ar putea să mă înșel, acceptă ea. Dar o frământa o întrebare mai importantă. Cum de ești *aici*, acum?

– Îmi va face plăcere să îți explic când avem timpul necesar.

O îndreptă spre o ușă care ducea către pasajele din culise.

– Dacă putem pleca de aici și intrăm în mulțime înainte să înconjoare opera cu oamenii lor, s-ar putea să fim în siguranță.

Irene hotărî că era o definiție acceptabilă a conceptului de „siguranță", cel puțin pentru moment, și încuviință. Apucă o eșarfă aruncată de cineva și o lăsă pe a ei să cadă. Ar fi putut-o ajuta la camuflaj. Vale era deja suficient de anonim.

– Poartă-te normal, îi indică Vale, încetinind brusc până la un pas obișnuit și lăsându-i brațul.

Din față se auzi zumzet de voci.

– Mai trist este că așa arată normalitatea pentru mine, spuse Irene, sec. Să petrec câteva luni liniștite în lumea ta a fost o experiență neobișnuită.

Îl urmă, aranjându-și rochia. Apoi, făcură colțul împreună și găsiră coridorul aproape blocat de asistenți și cor.

– Știți ce se petrece? îl întrebă unul dintre coriști pe Vale. Era tânăr, deja în uniformă, pregătit pentru actul următor, cu machiajul proaspăt aplicat. Cineva a spus că a fost un duel.

– Nu, eu am auzit că s-a produs o crimă, spuse alt bărbat, unul dintre asistenți.

Își tampona sudoarea de pe frunte și gât cu o cârpă murdară.

– Am auzit că a strangulat-o în propria lojă.

– Nici, nici, spuse Vale.

Italiana lui era ușor orientată spre argou, dar limbajul corpului i se pliase după al bărbaților din jurul lor.

– Cineva trebuia să fie arestat de garda Dogelui, așa că a sărit din lojă încercând să evadeze.

Grupul tăcu. Majoritatea bărbaților își făcură cruce.

– Garda mai e acolo? întrebă unul din ei.

Vale ridică din umeri. Irene îl imită și încercă să nu privească în urmă, ca să vadă dacă venea cineva după ei.

– De ce încercați *voi* să ieșiți prin spate? întrebă alt asistent. Aveți motive să evitați garda Dogelui, nu?

Înainte ca Vale să poată răspunde, Irene îl trase de mânecă, implorând:

– Dragule, trebuie să plecăm! Dacă Giorgio ne prinde împreună, știi și tu ce va face. Aceștia sunt oameni onorabili și nu ne vor trăda.

Bărbații schimbară o privire între ei.

– Nu am văzut nimic, spuse unul dintre ei, întinzând palma goală.

– Perfect! spuse Vale.

Vârî mâna într-un buzunar interior, scoase o pungă și lăsă câteva monede în mâna întinsă sugestiv.

– Să beți pentru sănătatea Dogelui.

Din câteva mișcări, ieșiseră pe ușa din culise și câteva clipe mai târziu Vale o ajuta pe Irene să pășească într-o gondolă. Nu îi urmări niciun grup de gărzi, iar Irene începu să creadă că era posibil să scape.

– Înconjoară spre Palatul Dogelui și plimbă-te în jurul lui, să ne bucurăm de peisaj. Și să auzim un cântec, dădu instrucțiuni Vale, aruncându-i gondolierului o monedă.

O ajută pe Irene să se așeze în corpul principal al gondolei (încă nu cunoștea vocabularul potrivit, lucru deloc onorabil pentru o Bibliotecară), punând o pernuță în spatele ei, și se instală și el alături. Poziția părea suficient de relaxată – un bărbat și o femeie în gondolă, împreună, cu brațul lui înconjurând umerii ei –, dar ea simțea încordarea din trupul lui.

– Mulțumesc.

Irene trebui să se forțeze să rostească vorbele. Spre dezgustul ei, tremura, după ce se luptase cu puterile lordului Guantes. Confruntarea cu un membru al Neamului Frumos de un asemenea nivel era mult peste încadrarea ei salarială, își spuse, scrâșnind din dinți. Vale era aici. Erau în siguranță, deocamdată. Și trebuiau să vorbească.

Ridică privirea, întâlnind ochii lui Vale o clipă, apoi desfăcu panglicile care îi legau masca. Nu se uita nimeni la ei și spera

ca nimeni să nu știe ce să caute, chiar dacă s-ar fi uitat. Își masă încheietura lovită, când Vale începu să vorbească, în engleză, în șoaptă.

– Îmi cer scuze că te-am luat prin surprindere, Winters. Când lordul Silver nu mi-a permis accesul în Tren, m-am gândit că ar fi mai bine să îmi fac propriile aranjamente. Regret că a trebuit să te înșel și pe tine, nu doar pe el, dar nu am avut timp să discutăm despre asta. Plecând în felul acela, am putut născoci o deghizare și m-am alăturat Trenului, printre cei mai mărunți din Neam.

Ea încuviință, amintindu-și cuvintele lui jignitoare, când părăsise biroul lui Silver în goana mare.

– Sunt îngrijorată fiindcă te contaminezi cu haos, fiind aici, spuse ea. Silver nu mințea. Pentru oameni, este un risc să viziteze asemenea lumi. Te-ai expus...

– Până acum, nu simt nimic ciudat, spuse aspru Vale. Poate că sunt deja imunizat? Ai mai spus și înainte că lumea mea are mai mult haos decât ordine. Și nu am avut nicio problemă cu alți Frumoși din Tren. Volumul de străini mi-a ușurat misiunea de a trece drept unul dintre ei. Dar bănuiesc că ai desfășurat și tu investigații, Winters? Ce ai aflat?

Cu o seară înainte, Irene fusese furioasă pe el. Dar îi acceptă firul logic, în pofida sa. Poate că presupunerea lui nonșalantă că nu făcuse nimic pentru care să fie nevoie să își ceară scuze era cea care o râcâia. Îi povesti lui Vale detaliile termenului de la miezul nopții, târgului încheiat pentru evadarea cu Trenul și ale localizării lui Kai în *Carceri* – oriunde s-or fi aflat.

– Ah! spuse Vale, mulțumit. Coincide cu investigațiile mele.

– Sper că nu am irosit prea mult timp, spuse Irene, ușor iritată.

– Deloc, Winters.

Vale se relaxă, sprijinindu-se mai bine în perne și coborându-și vocea către o pretinsă șoaptă de îndrăgostit.

– A fost destul de simplu. Veneția este cunoscută drept un cuib de sindicate ale infractorilor, societăți secrete și spioni. Veneziani, Mala del Brenta, 'Ndrangheta, Carbonari...

– Cred că aceștia din urmă sunt, de fapt, cu vreo câteva sute de ani mai târziu decât „acum", spuse Irene, pedantă.

Firește că Vale cunoștea latura infracțională a lucrurilor.

– Ai remarcat, probabil, că perioada cronologică este diferită de a lumii dumitale.

Vale oftă.

– Ideea este, Winters, că oamenii de aici sunt obișnuiți cu ideea de indivizi mascați, anonimi, care pun întrebări și așteaptă răspunsuri. Odată ce mi-am dat seama că locul este condus de un grup misterios, numit cei Zece, tot ce mai era nevoie să fac era să mă dau drept unul dintre agenții lor. După ce lordul Guantes a ajuns – împreună cu un bărbat inconștient, probabil Strongrock –, mi s-au povestit toate mișcările lui. Mi-am petrecut mai toată ziua și noaptea trecută cutreierând orașul, intervievând martori și...

– Te-ai dat drept unul dintre agenții secreți ai celor Zece? spuse Irene, șocată.

– Există și avantaje într-un oraș al măștilor, spuse Vale.

Sub propria mască, gura i se curbă mai degrabă a mulțumire, în lumina lunii.

– Cred că le subestimezi eficiența. Trebuia să se împotrivească nevoii de a privi peste umăr. Îi urmăreau și pe soții Guantes aseară, în caz de purtare suspectă. Aproape m-au arestat.

Vale încuviință, acceptând cu nonșalanță faptul că era firesc ca ea să fi evitat arestarea. În felul lui, era un compliment.

– În orice caz, știu unde a fost văzut Strongrock ultima dată, chiar înainte să dispară. Trebuie să fie intrarea în aceste *Carceri* ale tale – sau cel puțin incredibil de aproape. Ce nu pot să fac este să mă infiltrez. Plănuiam să îi răpesc pe Guantes sau pe soția lui și să îi folosesc drept ostatici, dar e posibil să fi exagerat cu asta.

– Poate reușim împreună, sugeră Irene.

Ca într-o oscilare de pendul, simți că eșecul aproape sigur se transforma într-o posibilitate reală de succes. Mai erau câteva ore până la miezul nopții. Era posibil să mai fie timp să îl salveze pe Kai.

– Dacă nu știm încotro mergem, să îl urmărim pe lordul Guantes ar fi un prim pas logic.

Vale își mută greutatea, privind meditativ spre canalul din fața lor, la felinarele strălucitoare și la ferestrele care sclipeau de-a lungul apei întunecate.

Gondolierul luă o pauză de cântat (o înșiruire de rime gen „lună" – „bună" etc., cu o voce plăcută, dar nu de tenor) și salută o gondolă care trecea. Irene o privi agitată, dar conținea un alt cuplu trântit pe perne. Nu soldați. Nu inchizitori. Nu pe lordul Guantes.

Încercă să se gândească temeinic la afirmația lui Vale, fără să o respingă direct. Guantes se afla pe o listă foarte scurtă de persoane pe care nu mai voia să le revadă niciodată.

– Crezi că lordul Guantes va vrea să verifice dacă este în siguranță Kai, odată ce am evadat noi?

– Foarte probabil, Winters. Este probabil și că va dori să ne prindă în capcană. Scopul nostru este, din nefericire, evident: să îl găsim pe Strongrock cât mai repede.

Irene se încruntă.

– Dar lordul Guantes nu s-ar aștepta să îl urmărim, ca singură rută spre Kai? Și nu se va pregăti?

Vale păru gânditor.

– Dacă preferă să pună capcane, va avea nevoie de timp să facă asta și apoi să se întoarcă și să se afișeze în mod evident, pentru a ne tenta să îl urmăm. Toate acestea ne îndeamnă să facem exact ce încercam să facem, oricum – să ajungem întâi la *Carceri*, sperând că vom fi acolo suficient de repede cât să îl găsim, înainte ca Strongrock să fie dus la licitație.

Irene începea să încuviințeze, când își dădu seama că zgomotele de pe canal se schimbau. Un foșnet părea să îi înconjoare, tăcerea plutea spre gondola lor, cu o prezență aproape fizică, și sunetele mai mărunte erau înghițite rând pe rând. Se ridică, ieșind de sub brațul protector al lui Vale, și văzu vreo șase gondole umbrite îndreptându-se spre a lor. Gondolierii care se apropiau erau înfășurați în mantii negre și se mișcau cu o fluiditate inumană, iar vâslele lor abia dacă atingeau suprafața apei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

– Eu zic să ocolim, îi spuse Vale gondolierului. Firește că vei primi un bacșiș...

– Nu există bacșiș suficient de gras să merite să mă împotrivesc celor Zece, răspunse omul cu glas tremurător și îi amenință cu vâsla. Rămâneți pe loc!

Să își pledeze nevinovăția nu avea să le fie de folos. Întrebarea era cât de mult deranj își putea permite Irene să iște, pentru a scăpa cu viață.

Suficient, decise ea.

Se ridică în picioare și inspiră adânc.

– **Apă din canal, îngheață până la fund!** strigă ea, cât putu de tare.

Cuvintele ei rămaseră suspendate în tăcere. Apoi, gondola lor se opri brusc, aruncând-o pe Irene în genunchi. Vale o prinse și o ridică din nou, ajutând-o să rămână pe picioare. Liniștea pierise. Aerul se umpluse de scârțâitul gondolelor de lemn înțepenite, iar dinspre suprafața dintr-odată fermă a canalului se ridica un frig amarnic. Gondolele care se apropiau erau printre cele prinse în capcană, iar bărbații din ele păreau și ei surprinși.

– Ne va ține gheața? întrebă Vale.

– Ar face bine să ne țină, răspunse Irene, sărind peste marginea gondolei.

Gheața gemu sub greutatea ei, dar nu cedă. Ea începu să își croiască drum către malul canalului. Suprafața apei înghețase în

forme neregulate, astfel că picioarele ei alunecau mai mereu. Pe lângă experiențele vecine cu înecul, trecutul său la internat implicase și aventuri pe lacuri semiînghețate, așa că nu era prima dată când făcea asta. Îl ajută pe Vale să se echilibreze, când fu pe cale să alunece. Căderile din direcția gondolelor îndepărtate sugerau că urmăritorii lor aveau probleme mai mari.

În condiții normale, mulțimi de gură-cască s-ar fi înghesuit pe mal, însă prezența serviciilor secrete ale celor Zece curățase foarte eficient zona. Irene și Vale se deplasară pe gheață fără să fie împiedicați. Câștigaseră un minut, nu mai mult. Iar mascații îmbrăcați în negru se străduiau să avanseze în direcția lor, cu tot mai multă încredere.

Era timpul să îi încetinească.

– Gheață, crapă!

Interesant fu că gheața nu se crăpă peste tot la fel. O parte se fărâmiță în fragmente mărunțele, scufundându-se în apă ca un praf, în timp ce alte părți se desprinseră în bucăți mari, aisberguri miniaturale care începură să plutească pe canal. Bărbații căzură în apa înghețată, într-o tăcere stranie, însă continuară să se zbată în direcția lui Vale și a lui Irene.

Vale o apucă de braț pe Irene și o târî după el spre cea mai apropiată alee, scurtând drumul peste un podeț îngust și printre niște case vechi, înșirate.

– Trebuie să scăpăm de ei, spuse el, iar ea se întrebă dacă să exprime lucruri evidente era un obicei al său.

– Unde a fost văzut Kai ultima dată? întrebă ea.

– În Piazza San Marco, răspunse Vale.

O ajută să se cațăre peste un gard de piatră dintre două case și să ajungă într-o grădină privată, apoi sări și el peste. La Campanilă.

– Acum sunt convinsă că grupul celor Zece crede cu tărie în principiul de a se ascunde la vedere, mormăi Irene.

Dădu un șut unei găini scăpate de sub control, care îi stătea în cale.

– Scuzați-mă, îi spuse unui gospodar ultragiat, care deschisese ușa din spate pentru a se revolta.

Aveau nevoie de o diversiune.

– Vale, dacă am fi spioni străini și am fi venit aici să sabotăm, care ar fi ținta noastră?

– Cei Zece, firește, sugeră Vale, sau am vrea poate să-l asasinăm pe Doge sau să aruncăm Arsenalul în aer. Dar Arsenalul ar fi cel mai ușor de atins, pentru că și el și Campanila sunt la nord-est. Poți să îi faci pe urmăritorii noștri să creadă că aceea este ținta noastră?

– Pot încerca.

Dar cum? se întrebă. Își aminti că Arsenalul venețian era un complex de docuri și armurării, atât de imens și de industrial, că furnizase imagini pentru „Infernul" lui Dante. Și avea o idee suficientă despre topografia orașului să știe că se afla direct pe apă, dând spre insulele împrăștiate și privind spre marea deschisă.

În depărtare se auziră pași alergând spre ei. Și chiar dacă Vale avea abilitatea aproape supranaturală de a-și găsi drumul pe aleile lăturalnice ale unui oraș pe care îl cunoștea doar de o zi, slujitorii celor Zece se apropiau în pas alert.

Trebuia să creeze o urmă evidentă, pentru ca diversiunea să funcționeze.

– Trebuie să ajungem din nou pe apă, spuse ea, scurt. Am nevoie de o barcă și de ceva pe care să îl pun în ea.

Vale încuviință. Schimbă direcția, conducând-o pe o stradă din dreapta, spre zgomotele puternice care veneau dinspre mare.

Cei doi ieșiră pe un chei micuț, între două rânduri de hanuri și prăvălii, cu vreo șase bărci cu vâsle legate în capăt. Perfect! Deși era o fundătură, iar singura ieșire era spre apă. Ideea *trebuia* să funcționeze.

– Dezleag-o pe aceea, spuse Irene, arătând spre cea mai apropiată gondolă.

Trase prelata din pânză ceruită de pe barca de lângă ea și o aruncă în prima, adăugând și eșarfa deasupra, să fie. De unde se afla, vedea curbura imensă a lagunei venețiene și marea de dincolo de ea. De la distanță, Trenul se zărea de-a curmezișul apei, pe peronul său expansiv, ca un lanț, însă mai departe vedea și clădirile de cealaltă parte a curburii, la o jumătate de milă spre est. Acum,

că știa încotro să privească, Arsenalul era evident. Chiar și la ora aceea din noapte, era luminat de focurile forjelor, iar forma sa neregulată, cu hornuri fumegânde, ziduri înalte și catarge, scotea vălătuci de abur care împânzeau noaptea senină.

Vale dădu înapoi, cu un icnet, când frânghia se desprinse.

– Poți controla barca de la distanță, dacă o trimiți atât de departe?

– Pot să îi dau un impuls și să îi las să o urmărească, spuse Irene, obligându-și vocea să sune încrezătoare.

Să înghețe și să dezghețe canalul o lăsase cu o durere cumplită de cap și cu o senzație de slăbiciune. Își dorea să fi avut ocazia să ia cina. Sau prânzul. Măcar micul dejun. Puse o mână pe chila bărcii, în timp ce se bălăngănea pe apă.

– Așa, rămâi acolo... **Barcă pe care o ating, pornește iute pe mare, înconjoară Trenul Neamului Frumos și îndreaptă-te spre marele port de la est, fără să te oprești până ajungi acolo!**

Energia se scurse din ea precum sângele printr-o rană. Dar Vale o prinse înainte să cadă în apă, când barca țâșni în față, despicând valurile. Cu un braț în jurul taliei lui Irene, el o trase către o alee lăturalnică dintre două pescării, ascunzând-o în umbre.

Reușiră chiar înainte să ajungă urmăritorii.

Irene se lipi de zid, bucuroasă de umbrele neregulate ale vechii clădiri. Împreună, ea și Vale văzură cum bărbații mascați (majoritatea șiroind de apă, după căderea în canal) arătau spre barca aflată deja la distanță, observându-i cursul și ajungând la concluzia evidentă că se îndrepta spre Arsenal.

Fu o așteptare cumplită, după ce slujitorii celor Zece plecaseră. Irene trebuia să se asigure că nu erau pândiți după colț. Își imagină două ceasuri: unul număra secundele până când puteau ieși din ascunzătoare, iar celălalt, mai mare, număra minutele până la licitația pentru Kai. Nu era o imagine încurajatoare.

Odată repuși în mișcare, observară că se lăsase seara, iar străzile erau încă aglomerate, însă nimeni nu se uită la ei a doua oară. Fără slujitorii celor Zece pe urmele lor, era suficient zgomot să o asigure pe Irene că nu mai trăgea nimeni cu urechea la discuțiile lor. Toată lumea purta mască. Lumina felinarelor transforma

orbitele în scobituri întunecate și măștile fără ornamente în cranii. Muzica unor instrumente de suflat plutea de la o fereastră, dând un aer oarecum sinistru nopții care se apropia. Vale cumpără câteva pateuri de la un comerciant ambulant și îi dădu unul lui Irene, din mers.

Se opriră la marginea pieței, iar Irene privi spre ținta lor. Turnul Campanilei se afla într-un colț, singur, înălțându-se la vreo sută de metri. Vedea clopotnița din marmură albă, turnul piramidal din vârf și rozeta care strălucea în lumina stelelor. Două ferestre subțiri, încadrate de marmură, punctau o laterală a construcției din cărămidă. Era suficient de departe de orice clădire din apropiere pentru ca ea și Vale să nu poată ajunge acolo pe calea acoperișurilor. Și, mai important, opt paznici se aflau lângă singura poartă.

– Să sperăm că nu au ordin să împuște fără să pună întrebări, conchise ea.

– Dacă ne apropiem suficient, poți folosi trucul acela? întrebă Vale. Să îi convingi că văd altceva? Dacă nu, va trebui să pretindem că aducem un mesaj.

Opt persoane erau mai multe decât încercase vreodată să influențeze, însă nu prea aveau de ales.

– Va trebui să mă susții în timp ce încerc.

Termină de mâncat pateul și își scutură mâinile de firimituri.

– Mă va extenua, cel puțin pentru câteva minute. Dar ai dreptate, e cea mai bună opțiune. Mi-aș dori să fi putut vedea ce e la interior.

– Când m-am uitat mai devreme, am văzut doar scări, spuse Vale. Eram deghizat în cerșetor, firește. Mi-a permis să mă apropii suficient cât să văd prin arcadă. Orice impedimente sunt, probabil, mai sus.

Și, probabil, va trebui să mă ocup de ele. Irene încuviință, pregătindu-se.

– Am face bine să pornim, atunci, înainte să ne ajungă lordul Guantes, spuse ea.

Făcu un pas curajos în față, cu brațul lui Vale încă înconjurându-i talia, cu un gest pe jumătate afectuos, și încercă să nu privească peste umăr și nici să nu asculte dacă erau urmăriți.

Când ajunseră lângă paznici, doi făcură un pas în față, încrucișându-și sulițele în fața lui Vale și a lui Irene.

– Nu în seara asta, prieteni, spuse unul dintre ei. Dacă nu sunteți din oraș, reveniți mâine. Duceți-vă în Piazza, să ascultați clopotul bătând.

Vale o privi pe Irene, iar ea știu că era rândul ei. Ea inspiră adânc și păși în față.

– Ne percepeți, pe mine și pe bărbatul de lângă mine, ca pe niște persoane care au dreptul să fie aici și să pătrundă în Campanilă, spuse ea, făcându-și vocea să ajungă la toți paznicii.

Simți cum vraja prinde și cum întinde un fir invizibil, parcă tras de un pește care apuca o momeală, și se împletici, lovită de impact. Începu să îi curgă sânge din nas, pe față, pe sub mască și, pentru o clipă, capul îi vâjâi atât de tare, încât abia dacă mai auzi vocea lui Vale când comandă paznicilor să deschidă ușa. Era, într-adevăr, mult mai rău, când încercai să ai impact asupra mai multor persoane în același timp. Bine de știut. Deși spera să nu mai repete experiența. Dar, după cum mergeau lucrurile, probabil avea să se întâmple mâine-dimineață, fără să-și fi băut măcar cafeaua.

Paznicii salutară și se dădură înapoi, cu sulițele sprijinite de pământ.

– Desigur, domnule, spuse primul, cu o expresie dintr-odată extraordinar de respectuoasă. Suntem la ordinele dumneavoastră.

Vale încuviință scurt, iar brațul i se încordă în jurul taliei lui Irene, susținând-o în timp ce se clătina. Apoi o conduse spre arcada de marmură. În piatră erau sculptați zei, iar lumina felinarelor le juca feste: figurile lor păreau să îi privească acuzator. O altă pereche de paznici deschiseră porțile delicate de bronz și le permiseră accesul în clădire.

Irene se întrebă, încercând să alunge durerea de cap, cine credeau paznicii că ar fi ei. Soții Guantes? Consiliul celor Zece?

Inspectori ai Campanilei, care veniseră să verifice dacă liliecii nu cumva își făcuseră cuib în clopotniță?

În interiorul Campanilei era întuneric beznă. Ferestrele înguste permiteau unor raze subțiri de lună să pătrundă în structura cavernoasă, dar lumina ajungea doar până la ziduri, lăsând în umbră casa metalică a scării. Aceasta se ridica într-o spirală centrală, spre turnul altfel pustiu. Aici nu erau paznici.

– Poți sta în picioare? o întrebă Vale și îi dădu drumul.

Irene se clătină, dar rămase pe poziții.

– Cred că da, spuse ea.

Își scoase masca de pe față, cât să își tamponeze cu mâneca sângele care îi curgea din nas. Aproape că se oprise, dar migrena persista.

– Atunci, să ne grăbim. A fost prea ușor ca să-mi fie pe plac.

Nu tu a trebuit să faci să se întâmple, protestă Irene pentru sine, însă trebuia să fie de acord cu el. Avuseseră un noroc incredibil să scape de lordul Guantes și să ajungă primii aici. Genul acela de noroc nu era de durată. Paranoia îi sugeră imediat că era o capcană. Dar ea și Vale urcară pe scările de fier forjat, cu Vale deschizând drumul. Fiecare pas le făcea să scârțâie și să răsune sub picioarele lor, mult prea tare pentru a se simți confortabil. Scările erau străjuite, spre exterior, de panouri curbate din fier forjat, însă treptele erau foarte solide.

La vreo cincizeci de metri înălțime, Vale se opri. Își ținură respirația pentru o clipă, când el arătă în sus. Chiar deasupra lor se afla un tavan, iar scările urcau prin el, continuând spirala.

Irene ascultă, însă de deasupra nu se auzea niciun sunet, iar aerul avea nemișcarea spațiului gol. Chiar dacă amândoi rămaseră precauți în timp ce urcau mai departe, în clopotniță nu era nimeni. Dar scara continua să urce prin tavan. Acolo, sus, clopotele atârnau deasupra lor de bârne – siluete înfricoșătoare, de metal. Lumina lunii pătrundea pe sub cele patru arcade joase de pe fiecare zid, revelând detaliile de pe plăcile podelei. Măcar vedeau mai bine.

Vale se uită în jur, încruntat.

– Or fi aici pe undeva sau mai sus? Winters, tu vezi ceva care să conteze?

– Eu... Irene căută cuvintele potrivite pentru a descrie ce simţea. Locul ăsta este un soi de conexiune. Atât îmi pot da seama şi nu mai mult. Tu simţi ceva?

– Eu sunt doar un om, spuse Vale.

Surprinse privirea pe care i-o aruncă, chiar şi prin mască.

– Sincer, Winters, ţinând cont de împrejurări, cred că ar trebui să te *bucuri*.

Făcu un pas prin arcadă, în cămăruţă, şi începu să cerceteze podeaua cu o privire de expert.

– Din păcate, clopotarii au răvăşit orice dovadă care ne-ar fi putut fi utilă. Pot fi sigur doar că au fost unii care au urcat şi mai sus pe scări.

Mintea lui Irene simţea un imbold, dincolo de aura generală de putere emanată de locul cu pricina. Avea senzaţia că îi lipsea o legătură. Privi la Vale, care cerceta mai departe plăcile, apoi la propriile picioare, aflate pe scara de fier, şi înţelese.

– Interesant! murmură ea.

– Poftim? spuse Vale.

– Fierul, îl lămuri ea şi atinse uşor treapta cu vârful piciorului. Neamul Frumos nu suportă materialul. De ce ai pune scări din fier forjat la intrarea principală într-o închisoare privată?

– Dintr-o necesitate arhitecturală? propuse Vale, deşi cu jumătate de gură.

– Nu.

Se gândea la scopul temniţei.

– Locul, paznicii şi această scară de fier nu sunt menite să oprească orice intruşi. Sunt menite să-i oprească pe *cei din Neam*.

– Asta ridică întrebări cu privire la natura prizonierilor. Vale urcă din nou pe scară. Dar nu cred că la acest nivel mai avem ceva de aflat.

– Nici eu, spuse Irene. Va trebui să urcăm.

Scara trecea incomod de aproape de clopote, când ajunseră la acelaşi nivel cu ele, suficient de aproape ca Irene să poată atinge

bronzul întunecat. Acum, urcau amândoi în tăcere, după ritmul alert și zgomotos de dinainte. Încercau să limiteze zgomotul, pe cât posibil. La nivelul de deasupra lor se vedea lumină, într-o nuanță gălbuie, de felinar. Dar nu se auzeau nici discuții, nici mișcare.

Apoi o împușcătură sparse aerul, pocnind metalul scărilor. Irene tresări și se dădu înapoi, căutând acoperire – doar că nu găsi nimic.

– Mâinile sus! se auzi deasupra lor o voce, în italiană.

Era încordată, vocea unui bărbat care ar fi reacționat urât la surprize.

– Avansați încet, fără nicio mișcare bruscă pe care am putea-o interpreta greșit. Rămâneți pe scară și nu încercați să o părăsiți. Știm că sunteți doi, așa că nu încercați să pretindeți altceva.

Vale încuviință și ridică mâinile.

– Venim, strigă el, în sus. Nu vom încerca nimic.

– Aveți grijă să nu, îi avertiză vocea.

Spațiul îngust, rezervat acoperișului din vârful turnului, era înghesuit. Abia dacă aveau loc cei patru paznici care îi așteptau, cu pistoalele scoase. Irene, la câțiva pași în urma lui Vale și privind pe după talia lui, îi putu analiza. Două felinare aprinse încadrau scara, atârnate de bârne, iar paznicii aveau cătare foarte bună. Erau poziționați în spatele singurei ieșiri dinspre scară spre acoperiș. Și între balustradele împletite strâns, nu aveau unde să se ascundă.

Dar scara continua să urce. Nu se oprea pe acoperiș, unde, potrivit regulilor logicii și ale bunului-simț, ar fi trebuit să se oprească, ci își continua ascensiunea imposibilă. O briză răcoroasă ajungea până mai jos, aducând iz de apă sărată și piatră umedă.

Trebuie să fie Carceri, se gândi Irene. *Probabil suntem la graniță.*

– Identificați-vă, spuse primul paznic. Dacă aveți autorizații, arătați-ni-le, dar cu mișcări lente.

Mita sau intimidarea nu aveau să funcționeze. Paznicii erau alerți și se purtau profesionist. I-ar fi putut convinge cu Limbajul, însă, de data aceasta, exista o soluție mai simplă. Irene își întoarse capul până când buzele i se lipiră de fierul protector al scărilor și murmură:

– Panouri de fier, închideți-vă, încercuiți casa scării și blocați orice intrare din exterior.

Metalul păru să strige în timp ce se mişca, scârţâind şi întinzându-se lângă cadrele panourilor exterioare şi barele care le fixau. Laturile scării deveniră o barieră între ei şi paznici, smulgând modelele interioare ale panourilor frumos lucrate şi răsucindu-le ca pe nişte resturi de metal.

Dar erau nişte resturi protectoare. Vale se mişcă, urcând repede scările – dincolo de paznicii aflaţi în spaţiul acoperişului şi în partea care nu trebuia nici măcar să existe. Irene se afla un pas în urma lui.

Unul dintre paznici trase. Glonţul ricoşă într-un panou şi se lovi de zidul de piatră. Alt paznic se gândi mai bine şi înconjură scara până când găsi un spaţiu între cele două panouri modificate, vârându-şi gura pistolului printre ele şi ţintind spre Vale şi Irene. Glonţul atinse braţul lui Vale şi se lovi de stâlpul de fier din centrul casei scărilor, apoi căzu cu zgomot pe trepte, într-o succesiune de pocnete. Sângele ţâşni şi Vale înjură, prinzându-se de braţ, dar continuară să alerge.

Scara se lărgi imposibil, în urcare, iar ei lăsară paznicii furibunzi în urmă. În termeni reali, ar fi trebuit să depăşească deja acoperişul clădirii, însă scara continua să urce. Zidurile erau tot mai departe, abia vizibile în beznă, şi doar contururile blocurilor de piatră se mai distingeau.

Irene nu era sigură de unde provenea lumina difuză. Hotărî să nu se gândească la asta, ci doar să spere că nu dispărea. Să urce o scară fragilă de fier forjat la o înălţime necunoscută, în beznă, cu paznici undeva, jos, trăgând spre ei, era deja suficient de rău. Să o urce în beznă absolută ar fi fost mai rău.

O pală puternică de vânt izbi scara, făcând metalul să scârţâie şi să se scuture.

– Se întunecă, strigă Vale peste umăr.

Irene îşi dori să nu fi spus asta.

– Poate că, de obicei, aduc felinare, răspunse ea. Ce-ţi face braţul? E rău?

– E doar o zgârietură, spuse Vale. Nu poţi folosi Limbajul să închizi rana?

– Eşti o fiinţă vie, îi explică Irene, gâfâind. Eu îi pot spune să se închidă, dar nu va rămâne neapărat aşa. Aş avea nevoie de cunoştinţe precise de anatomie să o ţin laolaltă. Bandajele ne vor fi mai de folos.

Apoi se lumină iar. Zidurile erau departe acum, iar scara era o spirală metalică în mijlocul unui spaţiu înfricoşător de vast. Încă nu puteau defini locul clar de unde provenea lumina. Când privi prin golurile dintre împletiturile de fier forjat, Irene văzu ziduri îndepărtate şi un tavan mult mai îndepărtat, însă nu cer şi nici lumini artificiale. Respira greu şi o dureau picioarele.

O altă pală puternică de vânt făcu scările să se clatine. De data asta, şi ea, şi Vale încetiniră. Văzu mâna lui Vale strângând stâlpul din centru, pentru echilibru. Sângele i se scurgea de sub mânecă şi îi stropise pieptarul.

– Aşteaptă aici, spuse Irene, cu fermitate. Avem suficientă lumină. Trebuie să îţi bandajez braţul, înainte să mai pierzi sânge.

Vale privi prin panouri.

– Zăresc ceva puţin mai sus. Poate ar trebui să ajungem întâi acolo.

– Dacă există vreun pericol acolo, aş prefera să-ţi fi oprit sângerarea înainte.

– Prea bine, spuse el şi se aşeză pe scări, sprijinindu-şi braţul de genunchi. Nu mi se pare deloc grav.

Irene nu era sigură dacă să asocieze purtarea lui cu un dispreţ nonşalant faţă de răni – poate să fie împuşcat făcea parte dintre riscurile ocupaţionale – sau doar cu încăpăţânarea de a nu-şi recunoaşte slăbiciunea. Decât să se certe, preferă să se aşeze lângă el şi să îi ridice mâneca. Un fir subţire de sânge curgea din locul în care glonţul îi sfâşiase muşchii braţului.

– Ai noroc, spuse ea, cu calm. Nu a lovit o arteră.

– Aş fi remarcat, dacă era cazul, mormăi Vale.

– Ai coniac la tine?

– Nu. Dar mă îndoiesc că vom avea timp să se infecteze, în orice caz.

Timp, într-adevăr. Timpul era un ceas lacom, care consuma minutele și îi forța să se apropie tot mai mult de un dezastru.

– Scuză-mă, spuse ea, scoțând pumnalul.

În câteva secunde îi transformă mâneca pătată de sânge în fețe, câte una pentru fiecare parte a brațului. Poalele fustei se transformară în bandaj.

Vale privi umflătura urâtă de material.

– Ai pregătire de soră medicală, Winters? spuse, printre dinți.

– Doar primul ajutor și intervenție. Știi tu, luxații, fracturi, răni de glonț, acid sulfuric – chestii de genul ăsta.

Vârî pumnalul la loc.

– Mă întreb dacă mai sunt și alți paznici în vârf.

– Hai să aflăm!

Vale porni iar pe scări, mergând suficient de repede ca Irene să se întrebe dacă simțea cumva că avea ceva de dovedit. Apoi, se opri brusc și arătă.

– Uită-te acolo!

Irene îi urmări mâna, îndreptată spre locul în care scările se opreau, în sfârșit. Semăna cu capătul unei țevi verticale, cu tavanul încă pierdut deasupra. Simți că amețește numai gândindu-se la distanța urcată. Într-o parte a scării se afla o altă arcadă. Din spațiul acela se arcuia o punte făcută din același fier ca scara, peste hăul circular care îi înconjura, și se unea cu un soi de pavaj de partea cealaltă.

Scara era singurul punct solid în mijlocul unei vaste pustietăți, iar dincolo de pustietatea aceea se afla un peisaj arhitectural incredibil – imposibil. Ziduri de piatră cu arcade se ridicau în depărtare, imense, ca o catedrală construită să acopere o întreagă țară. Punți făcute atât din piatră, cât și din fier, se lungeau între aceste arcade și peste mici prăpăstii, în nuanțe închise și deschise de cenușiu. Scările se curbau de-a lungul zidurilor sau atârnau de cabluri lungi, la rândul lor fixate de un tavan aflat mult deasupra. Grilaje mititele marcau ferestruici pe laturile meterezelor și turnurilor, care abia se vedeau dinspre Irene și Vale. Vântul pătrundea prin piatră, urcând treptele cu murmur și șoptind de după arcade. Era un labirint. Se întindea, probabil, pe o distanță

mult mai mare, și nu o puteau estima. Cât vedeau cu ochii nu erau nici ziduri, nici peisaje mai departe.

Și nici urmă de vreo ființă. Nicăieri.

– O metodă de intrare foarte barocă și complicată, spuse Vale, nemulțumit.

Irene se gândea.

– Poate, spuse ea încet, singura intrare sau ieșire pentru acest loc, pentru cei din Neam și pentru cei inferiori lor, este pe această scară. Treptele de fier vor slăbi pe oricine din Neamul Frumos care ar încerca să intre sau să iasă. În fond, nu ar fi mare lucru de capul închisorii dacă ei ar călători între lumi și ar apărea, pur și simplu, în acest spațiu, așa cum o fac când sunt în deplinătatea puterilor.

Vale încuviință.

– Păi, va trebui să sperăm că nu este întărită și împotriva dragonilor sau Bibliotecarilor. Trebuie că-l țin pe Strongrock prizonier cumva. Dar, dacă pot reține un dragon, nu putem decât spera că vom putea îndepărta metoda de constrângere.

Irene oftă. Își scoase masca, bucurându-se de aerul răcoros, după urcare.

– Mă tem că, pentru a deschide o ieșire chiar eu, aș avea nevoie de o bibliotecă sau măcar de o colecție de cărți, iar asta ar presupune și că funcționează aici. Nu a funcționat în Veneția.

– Ah! spuse Vale și îi oferi un zâmbet dintre cele rare. Te-ai descurcat extraordinar cu lucrătura de fier, cât eram interogați de paznici. Complimentele mele!

Irene îi întoarse zâmbetul.

– Facem echipă bună.

Era destul de ciudat să primească complimente de la el, în loc să îi fie acceptată eficiența, pur și simplu. Dar nu voia să devină sentimentală și să îl stânjenească.

– Așa este, fu de acord Vale.

Se întoarse spre puntea de fier și începu să îl traverseze. Era suficient de lată pentru două persoane mergând alături. Din fericire, existau balustrade de ambele părți, dar chiar și așa construcția era

foarte fragilă – nu, se corectă Irene, în minte, era suficient de solidă. Părea delicată doar prin comparație cu *mărimea* a tot ce îi înconjura.

Vale se opri iar, când coborâră de pe punte pe pavajul de piatră. Privi în jur, gânditor.

– Zona de cercetat este incomensurabilă. Dar gărzile care îl escortau pe Strongrock trebuie să fi trecut pe aici, acum câteva zile. Dacă le putem găsi urmele...

– De fapt, am altă idee, spuse Irene. Am încercat și în Veneția, dar era prea mult haos în jur. Pentru că temnița aceasta este destinată celor din Neamul Frumos, s-ar putea să meargă. Un moment, te rog.

Vale încuviință și făcu un pas în spate.

Ea scoase pandantivul de la unchiul lui Kai, apoi îl înfășură de câteva ori în jurul încheieturii drepte, să se asigure că nu îl scapă, și tresări când lanțul trase de vânătăile recente, lăsate de lordul Guantes. Era un obiect draconic. Și exista sau, cel puțin, ar fi trebuit să existe un singur dragon în zonă.

Irene ridică mâna, iar pandantivul îi atârnă chiar în fața ochilor.

– **Așchia nu sare departe de trunchi**, spuse ea limpede, în Limbaj. **Arată către dragonul-nepot al dragonului căruia îi aparții.**

Pandantivul vibră, apoi pendulă, arătând într-o direcție la vreo 45 de grade de unde se aflau. Odată acolo, o trase de încheietură.

– Acolo, spuse ea și încercă să își împiedice genunchii să îi cedeze, de ușurare. Sau de extenuare.

De data asta, funcționase, dar să ajute pandantivul să se orienteze o secase de puteri și încă o storcea, ca sângele care curge dintr-o tăietură.

– Cred că acolo e.

– Bravo, Winters! exclamă Vale. Cât va ține?

– Nu știu sigur, mărturisi Irene. Dar pot să repet mișcarea, dacă avem nevoie.

– Atunci, să sperăm că nu e departe.

Pașii lor răsunară pe piatră când porniră în mijlocul pustietății. Păreau să străbată un decor scenic imens, în timp ce publicul nevăzut îi urmărea de pe laterale.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Mergeau de cel puţin o jumătate de oră, când auziră şi un alt zgomot decât al paşilor lor.

Pandantivul rezista, trăgând-o pe Irene de încheietură ca un pendul, deşi arăta, cumva inutil, într-o direcţie generală şi nu îşi schimba orientarea la răspântii sau scări.

Întregul loc era marcat de ceea ce Irene ar fi putut descrie cel mai bine drept *nemişcare* – un soi de moarte înainte de care nu existase niciodată viaţă. Chiar şi unde se folosise lemn sau frânghie printre granitul şi marmura reci, aveau un aspect fosilizat, neclintit şi nu arătau nici urmă de viaţă organică. Lacurile-enclave pe lângă care trecură erau limpezi şi întunecate. Nimic nu înota în ele, nimic nu se mişca şi nimic nu le tulbura calmul. În apa lor nu *trăia* nimic.

Nu avea nicio pregătire antropologică sau arheologică şi deci nu putea interpreta construcţiile de piatră. De câteva ori, Vale îi arătase o statuie a unui leu sau curbura unei arcade şi murmurase câte ceva despre „influenţa babiloniană" sau „lucrătura tipic saxonă", însă ea nu putuse decât să încuviinţeze. Nu era nici măcar sigură dacă clasificarea clădirilor ar fi indicat că locul avea o istorie *reală*. Asta ar fi însemnat ca aici să fi locuit oameni reali, cândva.

Nu existau nici urme pe drum, care să le fie de ajutor, nici de praf, nici de murdărie. Nu exista *deloc* praf. Vale mormăise ceva şi despre asta, înainte să califice totul drept „imposibilitatea generală a acestui loc".

Singurul lucru bun era că durerea provocată de însemnul Bibliotecii, cauzată de mediul cu nivel înalt de haos al Veneției, se domolise. Ajunsese în punctul în care Irene *aproape* că nu îi mai remarca prezența, însă îi remarcă absența. Avea oarecum sens. Dacă locul era închisoare pentru Neam, ar fi trebuit să îi slăbească, nu să îi întărească.

Treceau pe sub un bastion grandios, când auziră primul zgomot. Era o șoaptă profundă, penetrantă, dinspre cealaltă parte a zidului. Răsună printre pietre și cauză o tulburare a canalului liniștit de lângă ei, în replică. Era aproape... aproape inteligibilă, într-un fel care o făcu pe Irene să își dorească să stea și să asculte, să încerce să înțeleagă ce spunea.

Se întoarse și citi aceeași dorință în ochii lui Vale.

Îl prinse de braț și îl trase, departe de șoapta cu ecou, până când doar pașii lor mai întrerupseră tăcerea. Șoapta o tenta încă să privească înapoi și să aștepte, de parcă ar fi uitat ceva important, ceva pe care trebuia neapărat să îl rezolve, întorcându-se.

Dar pandantivul îi conducea încă înainte. Urcară niște scări vaste, mai trecură peste o punte ametitoare, apoi străbătură o succesiune de trepte înclinate, care trăgeau spre stânga, dar, cumva, asta nu îi epuiză. Cel puțin, din câte își dădea ea seama.

Un strigăt sparse tăcerea. Venea dinspre o sferă mare, metalică – nu, o *cușcă* sferică de metal – care atârna în gol, de cabluri și lanțuri prinse de un tavan aproape invizibil, deasupra lor. Zgomotul fu terifiant și brusc, ca un țipăt de cucuvea în mijlocul unei nopți liniștite. Fu la fel de inuman, la fel de animalic. Orice s-ar fi aflat în cușca aceea, Irene nu își dorea să îl vadă liber.

Se gândise, mai devreme, la ceilalți prizonieri ca la potențiali aliați. Se întrebase dacă ea și Vale ar fi putut elibera câțiva și l-ar fi putut face scăpat pe Kai, în mijlocul confuziei. Dar, cu cât simțea mai mult vastitatea și răceala închisorii, cu atât îi displăcea mai mult ideea. Acest gen de temniță presupunea o specie foarte primejdioasă de prizonieri, atât de ciudați și de nebuni, încât îi speriaseră pe cei din Neam. Așa că să îi elibereze ar fi putut

reprezenta genul de idee proastă care se încheia cu un ţipăt şi un zgomot de fălci închise.

– Cât crezi că mai avem, Winters? întrebă Vale.

– Nu am idee, răspunse Irene, ridicând din umeri. Aş putea spune că nu ar trebui să fie prea departe de intrare, din raţiuni logistice. Dar poate că dispun de o formă de transport mai rapidă decât mersul.

– Speram să găsesc urme, spuse Vale, arătând spre pavajul imaculat de piatră din faţa lor.

– Cred că situaţia nu e chiar atât de rea cum credeam, insistă ea.

– Adică?

– Unii reprezentanţi ai Neamului doresc război.

Se tot gândise la asta în ultimele zile.

– Dar lordul Guantes nu este tratat ca un oaspete deosebit de respectat aici. A avut nevoie de propriii ciraci să îşi asigure spatele la operă. Era şi el urmărit de poliţia secretă a celor Zece. Mi se pare că aceştia cooperează cu el doar la nivel minim.

– Dar de ce să coopereze cei Zece cu soţii Guantes, dacă nu îi susţin în totalitate? spuse Vale. Dacă ar prefera să îşi conducă ţinutul şi nu să îşi extindă teritoriile, este dreptul lor, dar de ce se amestecă în scheme mai complexe?

– Pentru că nu pot refuza să coopereze cu soţii Guantes, dacă aceştia par să facă o mutare politică majoră, spuse Irene. Ar fi ca şi cum...

Încercă să îşi amintească iţele politice din lumea lui Vale.

– Ar fi ca şi cum cineva ar descoperi un spion francez foarte important, în mijlocul Londrei, şi ar anunţa asta în toate ziarele. Guvernul ar trebui să se ocupe cu severitate de acest aspect, chiar dacă ar prefera să îl mătură sub preş şi să trimită spionul înapoi în Franţa sau să îl schimbe cu unul dintre ai lor. Jocurile de putere ale soţilor Guantes au făcut imposibilă neacordarea susţinerii de Consiliul celor Zece, altfel şi-ar risca reputaţia. Iar dacă Guantes reuşesc... atunci cei Zece vor avea de câştigat dintr-un război, împreună cu toţi ceilalţi din Neam. Dacă Guantes eşuează şi se fac de râs, cei Zece se vor disocia de ei, la fel ca toţi ceilalţi.

– Plauzibil, spuse Vale. Dar noi încercăm să pătrundem în temnița privată a celor Zece, Winters. Dacă reușim, vor avea toate motivele să ne dorească moartea, la fel ca soții Guantes, dacă nu mai mult. Lovim direct la baza puterii lor, chiar dacă îi învinuim pe Guantes...

Apoi, se opri și îi făcu lui Irene semn să păstreze tăcerea. În depărtare se auzea zgomotul slab al pașilor, purtat până la ei de un truc arhitectural.

Paznici. Urmăritori. Sau ambii.

Dădură peste niște scări greu de urcat, într-un unghi de vreo 60 de grade, fiecare treaptă fiind din marmură alunecoasă și suficient de înaltă ca picioarele lui Irene să o doară deja la jumătatea drumului până sus. Vale ajunse înaintea ei și privi în urmă, dar nu văzu încă pe nimeni.

Irene se ridică anevoie pe ultima treaptă. Scrâșnind din dinți, verifică din nou pandantivul. Arăta, în sfârșit, spre un punct concret – o coloană imensă aflată la dreapta scării. Coloana era lată, cu un diametru de vreo 30 de metri, și din câte își dădea seama se înălța de jos până la tavanul închisorii. Din ea ieșeau punți, ca niște pinteni, la înălțimi diverse, și era decorată cu flamuri care se iteau ici și colo, cu desene de neînțeles, gri pe gri.

Când ajunseră la ea, nu văzură nicio ferestruică și niciun grilaj evidente. Irene o înconjură, ținând pandantivul cu speranță, dar, deși indica mereu coloana, din toate direcțiile, nu indică niciun punct de pornire.

– Aș putea încerca să îi poruncesc, spuse ea, cu îndoială. Să-i spun să se deschidă?

Ar fi trebuit să funcționeze, dar ar fi putut deschide fiecare ușă închisă la care ajungea glasul ei. Și nu prea dorea să îi cunoască pe ceilalți captivi.

– Să mă uit la el, o întrerupse Vale.

Era alert, încordat și concentrat. Se lăsă în genunchi, în fața coloanei, aplecându-se până când nasul aproape că îi atinse podeaua. Apoi se tot foi, în patru labe, holbându-se misterios la ea. După

ce păru o veșnicie, sări în picioare și își trecu degetele peste îmbinarea dintre două blocuri de piatră.

– Da, cred că am găsit. Aici. Vocea lui era liniștită, însă încordată, ca o coardă de vioară întinsă.

Atinse un punct, aproximativ la nivelul ochilor.

– Winters, cred că aici este un soi de lacăt, care, în mod normal, ar necesita o cheie, dar, date fiind condițiile...

Irene încuviință. Păși lângă el și se aplecă până când buzele ei aproape atinseră piatra.

– **Lacăt, descuie-te!** murmură ea.

Îmbinarea din coloană se despărți și unul dintre blocurile de piatră se mișcă spre interior și dezvălui un pasaj scurt și întunecos, cu un spațiu deschis abia vizibil dincolo. Când se strecurară în interior, domnea o liniște absolută.

Încăperea din centrul coloanei era răcoroasă și întunecoasă, luminată doar de așchii subțiri de lumină, care pătrundeau prin fante în pereți, aflate la înălțime. Acolo era Kai, înlănțuit de zidul îndepărtat.

Ar fi fost demn să rămână rezervată și să facă o remarcă inteligentă, însă lui Irene nu îi mai păsa de nicio demnitate. Se aruncă asupra lui și îl luă în brațe, ignorând potențialele capcane, și îl ținu așa o clipă prelungită.

El purta o cămașă și niște pantaloni care cunoscuseră zile mai bune. Vesta îi atârna, iar fața îi fusese învinețită în câteva locuri. În jurul gâtului avea o zgardă grea, fără niciun orificiu de cheie vizibil, iar niște cătușe groase de fier îi țintuiau încheieturile de perete. Îi privi pe Vale și pe Irene de parcă ar fi fost imposibili, de parcă nu s-ar fi aflat acolo deloc.

Irene inspiră adânc. O ardeau ochii, iar pentru o clipă chiar crezu că avea să se smiorcăie, jenant.

– Nu sunt deloc impresionată de acest loc, spuse ea, îndepărtându-se de Kai, cu dificultate.

Trăia – iar ea se îndoise de asta în cele mai negre clipe. Își strecură iar pandantivul la gât.

– Vale, crezi că îl poți dezlega?

Părând să își fi pierdut cuvintele, Vale îl prinse pe Kai de umăr, pentru o clipă. Era, probabil, cel mai apropiat gest de îmbrățișarea lui Irene – apoi se întoarse să examineze cătușele de la încheieturile lui Kai.

– Dacă ar avea încuietori normale, cred că le-aș putea sparge, spuse el. Dar cred că au aplicate farmece specifice Neamului, în schimb. Îmi poți da vreo informație despre ele, Strongrock?

Kai deschise gura și o închise la loc. Apoi, o redeschise.

– Irene... Vale...

Vocea îi era răgușită și uscată. Se uită disperat de la unul la cealaltă.

– Sunteți reali, nu? Nu sunteți o iluzie? Dacă v-aș spune să mă ciupiți, m-ați ciupi?

– Da, spuse Irene, severă. Te-aș ciupi. Și te-aș ciupi atât de tare că ți-ai dori să nu mi-o fi cerut. Kai, suntem aici și nu ai halucinații. Am venit.

Îl îmbrățișă iar, încercând să îl convingă.

– Și probabil nu mai avem timp. Răspund mai târziu la întrebări. Știi ceva despre cătușe?

– Zgarda este descântată ca să mă țină în formă umană și să îmi blocheze puterile, spuse Kai cu voce tremurată, apoi se opri, clătinând din cap. Îmi pare rău. Tot nu pot... Nu știu nimic despre cătușe. Poate dacă Irene folosește Limbajul – cum ați ajuns aici? *Suntem adânc îngropați în haos.*

– Suntem în temnițele străvechi ale unui grup din Neam, extraordinar de corupți, a căror lume seamănă cu o Veneție romantică, din secolul al XVII-lea, spuse Vale, dându-se înapoi și evitând aproape vizibil afișarea vreunei emoții. Am ajuns cu trenul. Winters, ocupă-te de lanțuri! Mie îmi este imposibil să sparg vreo încuietoare.

Irene își dori să poată fi atât de vagă în momentul când îi va da raportul Coppeliei. Firește că ceea ce îi raporta va însemna că ar putea ieși cu viață de acolo.

– Hm... spuse ea, aplecându-se să se uite la lanțuri. Abilitățile mele nu îmi permit să simt nimic special legat de lanțurile astea. Vale, hai să ne dăm mai în spate! Încerc întâi cu zgarda.

Se gândi pentru o clipă, iar apoi, folosind cât de multă precizie putea, spuse:

– Zgardă din jurul gâtului dragonului, descuie-te, separă-te și deschide-te!

Vocea ei pătrunse în aer asemenea cernelii în apă, iar Limbajul răsună în încăpere. Deși dorise să vorbească încet, ceva făcu aerul să tremure, ca o bătaie de tobă înfundată. Simți că Vale se dă înapoi, iar Kai icni de durere, cu spatele arcuindu-se, când zgarda i se strânse în jurul gâtului.

Irene se gândi, pentru o clipă, *L-am ucis pe Kai*, într-o secundă care păru să se întindă spre eternitate.

– ZGARDĂ, DESCHIDE-TE! țipă ea, imprimând toată greutatea și concentrarea posibile în cuvinte.

Zgarda tremură, iar suprafața ei se încreți precum mătasea umedă, apoi se desfăcu. Fragmentele zburară spre exterior, câteva dintre ele tăind brațele întinse ale lui Kai, apoi se înfipseră în zidurile și în podeaua de piatră. Kai căzu, atârnând de lanțurile de la încheieturi, tușind și icnind. O dungă roșie i se profila pe gât.

Epuizată, Irene se sprijini într-o mână pentru a se echilibra, clătinându-se. Era conștientă că Vale țâșnise în față, să verifice pulsul lui Kai și să îi spună ceva pe șoptite, dar deocamdată se putea concentra doar pe respirație și pe statul în picioare. Zgarda avusese un scop și își folosise mare parte din forță pentru a o rupe.

– Irene?

Vocea lui Kai. Răgușită, dar funcțională.

– Lasă-mă să mă uit la cătușe, spuse ea, adunându-se și îndreptându-se spre Vale și Kai.

Nădăjduia să nu fie foarte evident cum se clatină.

– Să sperăm că au fost menite să îi rețină pe cei din Neam, remarcă Vale. Dacă da, ar trebui să fie mai puțin eficiente în a-l reține pe Strongrock.

– Pentru Neam? spuse Kai, privindu-și încheieturile dezgustat.

– Te afli într-o temniță pentru cei din Neamul Frumos, îl informă Irene. Nu ești genul obișnuit de ocupant. Hai să vedem ce putem face!

Fu de-a dreptul o dezamăgire când cătușele se desfăcură ușor, fără dramă, după o singură frază rostită în Limbaj. Kai căzu în genunchi, dar se ridică repede, frecându-și încheieturile acolo unde metalul mușcase din carne.

În încăpere se mai afla ceva, acum. Era legat de furia crescândă din ochii lui Kai și de poziția lui. Era aceeași presiune pe care o simțise Irene când unchiul lui Kai își întorsese întreaga atenție spre ea, doar că mai brutală, mai periculoasă și mai inflamabilă. *Au închis un dragon. Ce se întâmplă când dragonul este eliberat?* Crezu că aude un mârâit îndepărtat, de afară.

Trebuia să îi mențină concentrarea.

– Kai, spuse ea, rămâi cu noi! Avem un plan să ieșim de aici, dar sunt oameni pe urmele noastre. Trebuie să străbatem din nou Veneția ca să ajungem la Trenul Neamului Frumos, care este intrarea și ieșirea noastră de aici, dar nu cred că poți suporta această lume în forma ta naturală.

Kai o privi, cu ochii transformați în lacuri negre. Pentru o clipă, modelele ca de ferigă ale solzilor fură vizibile pe obrajii și pe mâinile lui, iar trăsăturile feței lui deveniră inumane, teribile.

Irene îi întoarse privirea.

– Adună-te! îi spuse.

Ar fi fost mai ușor să îl apuce de umeri și să îi ceară să fie bărbatul în care ajunsese să aibă încredere. Dar asta ar fi însemnat să îl trateze ca pe un om, iar în clipa aceea era foarte departe de starea aceea.

– Nici nu ai idee ce îmi ceri, șopti Kai.

Implicația din vocea lui era adâncă și rezonantă, precum tunetul reținut al unor valuri îndepărtate.

Irene știa că Vale făcuse un pas în spate, dar nu voia să își ia privirea de la Kai, nu voia să întrerupă contactul vizual.

– Nu, spuse ea, dar mă aștept să faci ce te-am rugat.

Kai inspiră prelung, întretăiat, iar apoi ceva se rupse, iar el redeveni uman, se împletici în față, cuprinzându-i umerii cu brațele și se sprijini de ea, tremurând din tot corpul. Tunetul scutură aerul la exterior, mai aproape.

– Îmi pare rău, șopti el, abia auzit. Îmi pare rău, Irene. Chiar am vrut să cred că va veni cineva, însă am crezut că nu exista nicio cale să ajungă la mine.

Podeaua se scutură sub picioarele lor. O undă lentă și răsunătoare străbătu piatra ca un puls sau, își dădu seama Irene, ca o alarmă.

– Nu avem timp pentru asta, spuse Vale, scurt, cu o secundă înainte ca ea să deschidă gura. Poți să mergi, Strongrock?

Kai se retrase de lângă Irene, iar respirația i se liniști. Ea îl bătu pe spate, încercând să fie liniștitoare, să se poarte ca un mentor și nu să îi arate cât de mult îi păsa.

– Cred că am declanșat o alertă, spuse ea.

– Atunci, am face bine să ne grăbim, spuse Vale.

Ieșiră și dintr-odată le fu limpede că tunetul din aer și pulsația pietrei nu fuseseră un soi de curiozitate atmosferică răzleață. Fiindcă fuseseră în interiorul coloanei, aceasta îi apărase de vântul furtunos și puternic care mătura acum locul. Terenul se zgâlțâia. Lui Irene îi displăcuse oricum nemișcarea tăcută, însă această furtună care fierbea acum nu era deloc o îmbunătățire. Închise repede ușa celulei, folosind Limbajul, pentru a-și acoperi urmele, folosind un moment să spere că lordul Guantes avea să fie șocat să o găsească goală.

În depărtare, căzură pietre, iar zgomotul sec răsună în peisajul de punți și arcade, ca niște bubuituri de tun. Simți că se apropia cutremurul. Nu, nu își imagina. Cutremurul *chiar* se apropia.

– Ar trebui să fugim, spuse ea, și așa și făcură.

Vale îi explică lui Kai, în câteva cuvinte, ce se întâmplase în ultimele zile, în timp ce parcurseră lungul drum înapoi, până la intrarea în temniță. Irene mai adăugă câte ceva ici, colo, dar, în principiu, își economisi forțele pentru fugă. Asta îi oferi o șansă de a-l observa pe Kai. El părea într-o formă fizică rezonabilă, fără

nicio rană gravă. Vânătăile lui arătau ca niște urme de bătaie stradală obișnuită (la care Irene luase parte de câteva ori) – cu excepția semnului lăsat de zgardă în jurul gâtului. Dar tot îi lipsea siguranța obișnuită, certitudinea naturală că era cel mai puternic din zonă.

E posibil să fie bine pentru el pe termen lung, dar... mi-aș dori să nu se fi întâmplat. Și nu știu cum va rezista într-o luptă.

În timp ce coborau scările, Kai observă ceva.

– Stați așa, spuse el. Ne putem opri o clipă?

Irene îi urmări privirea. Nu era nimic acolo, cu excepția unui iaz liniștit. Nu putea scăpa de senzația că era un loc rău, probabil plin de creaturi cu prea multe tentacule și prea mulți dinți. Deși nimic nu încercase să îi mănânce *încă*.

– Numai o clipă!

Vale se încruntă. Căderile de piatră se apropiau.

– Paznicii de care am trecut au dat alarma. Iar zgomotul acela, orice ar fi...

– Este ori o alarmă, spuse Irene, și suntem urmăriți, ori am alterat definitiv natura acestui loc, folosind Limbajul, așa că se destramă, iar tavanul e în curs de prăbușire. Nu sunt convinsă care este varianta preferabilă.

Kai îngenunche la marginea iazului și luă apă în mâini, turnându-și-o peste cap. Îi curse prin păr și apoi în șiroaie pe cămașă, lipindu-i-o de corp. Răsuflă ușurat, închizând ochii și spălându-și fața.

– Este sigur, spuse el, întorcându-se spre Vale și spre Irene, în timp ce se ridica. Trebuia să mă curăț. În apele acelea nu trăiește nimic.

– Și nici în altă parte, în locul ăsta, spuse Vale. Exceptând prizonierii, mă tem. Crezi că ei ar putea scăpa, Winters?

– Ar fi o prostie să ai un sistem de alarmă care să elibereze toți prizonierii la declanșare, spuse Irene.

Un vălătuc de praf coborî de pe o arcadă de deasupra lor, iar suprafața iazului se umplu de cerculețe largi, întunecate. Instabilitatea se apropia.

– Fugim acum și vorbim după? sugeră ea.

Pământul se cutremura deja sub ei, când începură din nou să alerge. Bucăți din părțile de sus ale podurilor și stâlpilor începură să se rostogolească peste ei, prăbușindu-se la pământ în explozii de sunet și de așchii de marmură. Era un coșmar care se derula lent, un coșmar în care pietrele care cădeau și vântul care se întețea erau mereu cu un pas în urma lor, forțându-i să se împleticească în față, cu mușchii protestând, icnind în loc să respire, fără nicio clipă de odihnă. Nu își permiteau să se oprească. Pietrele cedau la mai puțin de 30 de metri în spatele lor, acum, iar bucățile cădeau în hăuri imense. Țipetele îndepărtate ajungeau la ei prin urletele vântului, căci prizonierii nevăzuți își strigau furia către furtună. Irene nu se putea concentra decât asupra fugii, asupra acțiunii de a pune un picior în fața celuilalt și asupra ieșirii din fața lor. Trebuiau să ajungă acolo înainte să-i atingă distrugerea, altfel erau pierduți. Trebuiau să mai fie doar câteva punți între ei și ieșire, iar dacă ajungeau la timp...

Apoi avu o revelație seacă. *Nu evadăm, ci suntem mânați din urmă ca niște iepuri speriați. Și unde ai un vânător care gonește iepuri, ai și o capcană de partea cealaltă.*

Se obligă să ridice privirea și să se uite în jur, scrutând orizontul, și nu calea spre puntea aflată chiar în fața lor. Așa văzu sclipirea de lumină reflectată de armă. Cu un efort care-i făcu picioarele să geamă de durere, se aruncă în față și îl izbi pe Vale, dărâmându-l chiar când glonțul ricoșă la doar câțiva centimetri de unde se aflase capul lui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Toţi trei loviră podeaua cu un diferit grad de eleganţă, iar Irene speră, îngrozită, că balustradele şi stâlpii de marmură ai punţii aveau să blocheze împuşcăturile.

Târându-se pe burtă, privi printre vergelele balustradei în direcţia de tragere şi văzu o trupă de vreo şase gărzi arătând foarte disciplinate. Se aflau pe o rampă care se curba pe latura unui stâlp, la acelaşi nivel cu centrul podului, oferindu-le un punct de tragere mult prea convenabil. Cel care trăsese cu o puşcă lungă reîncărca, debordând de o precizie rece, în timp ce tovarăşii săi îngenuncheaseră, gata să tragă.

– Par să fie arme care se încarcă prin ţeavă, şopti Vale.

– Adică? mormăi ea.

– Adică, sunt foarte precise, Winters.

Sânge proaspăt îi păta bandajul improvizat; rana i se deschisese iar, de la efort.

– Împuşcătura aceea nu mi-a fost menită, ci trebuia doar să ne sperie.

– Dacă nu te-aş fi împins, te-ar fi nimerit! se răsti Irene, trebuind să ridice vocea ca să acopere zgomotele pietrelor care se prăvăleau în jurul lor. Vale, au nevoie de Kai în viaţă, poate au nevoie şi de mine în viaţă, dar nu cred că îi deranjează să te ucidă *pe tine*! Cerule mare, rămâi la pământ!

– Mii de iaduri! mormăi şi Kai.

Se târî într-o parte, ridicându-se abia perceptibil să verifice partea cealaltă a punții.

– Balustrada se întrerupe la capătul celălalt, așa că am fi o țintă deschisă. Dar dacă nu încearcă să ne doboare, înseamnă că sunt aici să ne țină blocați...

Înghiți.

Până când ajunge altcineva, să se ocupe de noi. Încheietura dreaptă a lui Irene pulsă în amintirea unei strânsori recente, iar ea și-o sprijini de piatra rece.

– Ne putem întoarce? întrebă ea.

– Eram la mai puțin de zece minute de intrare, mârâi Vale. Dacă ne întoarcem acum și căutăm altă rută, s-ar putea să nu mai găsim intrarea și am pierde timp prețios.

Irene încercă să gândească. Ajunseseră până aici. Nu voia să accepte un eșec.

– Kai, dacă-ți schimbi forma...

– Aș fi o țintă sigură înainte să-mi pot lua zborul, spuse repede Kai. Și chiar dacă acum sunt reținuți, nu putem presupune că vor continua așa.

Irene oftă. Nici măcar nu ajunsese la partea în care spunea... *atunci poți evada singur, în timp ce Vale și cu mine încercăm să fugim separat*, dar bănuia că el o intuise și o respinsese din start.

– Suntem mult prea sus pentru a încerca un salt de pe punte, spuse Vale, privind de după un stâlp la ce se afla sub ei. Hm! Alt rezervor artificial imens. Pare să cuprindă multă apă, care ne-ar putea atenua căderea, dar nu putem ști cât este de adâncă. Iar pilonul pe care stau soldații aceia atinge partea îndepărtată.

Irene se întrebă dacă tot calmul lui era doar de fațadă. Erau prinși între distrugerea din urma lor și bărbații din față, cu un pendul-lamă care le socotea timpul rămas. Trebuia să fugă, să se grăbească, să încerce *ceva* – numai să fi știut ce.

– O clipă!

Vocea lui Kai devenise brusc poruncitoare.

– Stați să mă uit eu!

Se strecură până la următorul pilon, ridicându-se pentru a inspecta apa.

– Hm! Are cam treizeci de metri adâncime. N-ar funcționa pentru voi. Dar volumul acela de apă este imens și pare suficient. Și destul de adânc.

– Destul de adânc pentru ce? întrebă Vale.

– Pentru a-l ridica. Nu trăiește nimic acolo care să mă oprească.

– Kai! începu Irene, dar el se mișca deja.

– Rămâneți la pământ!

Cu un semn din cap spre ea și Vale, se ridică în picioare, trecând peste balustradă dintr-o mișcare. Un glonț tras prea târziu lovi piatra și o ciupi.

Irene își înghiți un țipăt, sprijinindu-se între piloni și privind cum cădea Kai. El transformă căderea într-o scufundare, grațios ca un atlet profesionist, și plonjă în apă. Păru să se ridice să-l primească, scânteind precum mercurul lichid, când el dispăru în undele întunecate.

Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. Irene simțea că se sufocă. Mâinile lui Vale apucară un stâlp, iar ea îi văzu încheieturile albite.

Apoi, apa se curbă în sus, într-o cupolă, iar Kai se ridică odată cu ea. Pluti în sus, fără niciun efort aparent, până când se află pe marginea cupolei. Apa părea la fel de solidă ca sticla. Lui Irene i se păru dificil să se uite, pentru că soldații suspendați pe stâlpul lor păreau mult prea aproape. Dar Kai ridică o mână când ei îl luară în cătare, și un val se rostogoli peste rezervorul vast, în direcția lor. Se desfășură ca o limbă de șarpe, prinzând viteză în timp ce se ridica. Ajunse sus și spre exterior, ca răspuns la mișcarea mâinii lui Kai, izbind platforma pe care stăteau soldații, cu o greutate nefirească. Apa îi azvârli care încotro, iar tunetul sec al căderii ei răsună în cavernă, înecând pentru o clipă zgomotul pietrelor care cădeau.

– Mișcă-te, Winters! se răsti Vale, de parcă nu l-ar fi urmărit pe Kai cu chipul împietrit, cu câteva secunde în urmă.

O prinse de cot și o trase în picioare și amândoi alergară de-a lungul podului, către scările îndepărtate, începând să le coboare în goana mare, fără nicio încercare de a se ascunde.

Kai venea spre ei, pășind pe suprafața apei, acum ridicată la nivelul lor. Apa îi șiroia din haine și din păr, picurându-i din vârfurile degetelor, până când și ultimul râuleț se undui în jurul lui, ca un șarpe, și curse înapoi în corpul principal de apă, care îl susținea.

– Gărzile sunt inconștiente sau rănite, raportă el, ridicându-și mâinile pentru a și le trece prin păr, cu un oftat. Ce bine e! Nu cred că apele din exterior vor fi la fel de plăcute. Probabil vor fi prea profund atinse de Neamul Frumos.

– Nu știam că poți face asta, spuse Irene, negăsind alte cuvinte.

Se simțea ametită. Poate că acum aveau o șansă. Simțea imboldul de a-l săruta pe Kai. Dar nu era momentul.

Și când va fi momentul sau locul? o întrebă o voce interioară, fără să o ajute defel. *Tocmai ți-a salvat viața. Stă aici, cu hainele lipite de trup. Nu cred că va încerca să te oprească. De fapt, după cum te privește...*

– Poți să faci asta din nou? întrebă Vale, grăbit.

– Desigur.

Kai își răsuci umerii, iar mușchii pectorali i se încordară.

– Apele vor asculta de mine – cel puțin aici. S-ar putea ca afară să am mai multe dificultăți.

– Nu cred că îți vei putea manifesta autoritatea împotriva celor Zece ai Veneției, îl avertiză Irene, iar momentul trecu.

– Mă gândeam să o facă aici, nu acolo, spuse Vale, punându-i din nou în mișcare.

O bucată de stâncă trepidă și se sparse lângă picioarele lui, iar Irene îl prinse de braț ca să îl echilibreze.

– Winters, dacă îmi amintesc bine, mai exista o întindere mare de apă aproape de scara care ducea încoace?

Ea încuviință.

– Atunci, dacă Strongrock poate mișca apa din bazinul ei și o poate ridica la nivelul scării aceleia, nu ne-ar putea purta și pe noi? Știu că ne poate ține în siguranță în apă, pentru că a mai a făcut-o

înainte. Cei Zece ar fi capabili să oprească trei oameni care coboară scările, dar s-ar putea să le vină greu să facă asta cu o revărsare imensă, care ne deschide drumul.

– Presupun că gravitația se va ocupa de majoritatea amenințărilor, fu de acord Kai.

Irene își imagină scena. Apa revărsându-se pe scări, în Piazza San Marco, într-un torent imens. Îi *plăcea*. Dar, în ciuda optimismului lui Vale, considera că vor întâmpina anumite probleme de siguranță.

– Tot va trebui să ieșim din Campanilă în Veneția, spuse ea, gânditoare. Ar fi minunat dacă nu ne-ar aștepta gărzi afară. Dar da, dacă mișcarea apei este suficient de puternică după ce s-a revărsat din turn, nu îi vor putea sta în cale. Kai, poți să faci asta în timp ce rămânem *în viață*?

Kai se gândi o clipă, ceea ce nu era pe cât de liniștitor și-ar fi dorit Irene, dar apoi încuviință.

– S-ar putea să fie incomod, dar veți fi în siguranță, spuse el.

– Excelent! afirmă Vale. Aproape am ajuns. Strongrock, odată ce traversăm zona aceea deschisă, vom ajunge la acel ultim lac pe care l-am pomenit. Există un ultim pod înalt peste el, care ne va duce aproape de ieșire. S-ar putea să existe paznici înarmați acolo. Eu așa aș proceda. S-ar putea să fie nevoie să ridici apa ca să-i înlături. Crezi că poți?

Se întoarse să îl privească în ochi pe Kai.

– Va fi plăcerea mea, răspunse acesta. Dar locul ăsta se distruge. Dacă voi deteriora ieșirea?

– Tot e cea mai bună opțiune, spuse Irene, ferm, hotărând să își păstreze îngrijorarea pentru sine. În plus, ați remarcat că s-a mai domolit cutremurul? Poate că scopul lor a fost să ne îndrepte spre ambuscadă...

Mai căzură niște resturi de piatră, aproape în capul lor, iar podeaua de marmură li se clătină sub picioare, crăpând în fragmente. O pală uriașă de vânt îi făcu să se împleticească.

– Sau poate nu. Hai să terminăm cu asta! spuse în grabă Irene.

Nu adăugă *Fiindcă s-ar putea să ne asculte*, dar le citi pe chipuri că pricepuseră.

Se mișcară împreună înainte, alergând. Precauția era inutilă, pentru că piatra care se prăbușea și vântul șuierător înecau orice zgomot, și nu văzură nici urmă de gărzi sau lunetiști când urcară pe ultima punte.

Aproape nicio urmă. Irene surprinse o fulgerare de roșu, o mânecă trasă în grabă la loc sigur, evidențiindu-se țipător pe marmura albă.

– Crezi că avem drum liber? întrebă Kai, cu voce tare doar cât să se facă auzit.

– Nu, uită-te acolo! spuse Irene, arătând, pe un glas la fel de scăzut. Cred că sunt deasupra intrării, așteptându-ne să ajungem la ei.

– Era prea simplu, fu de acord Vale. Și acum, Strongrock, după cum am plănuit!

Kai încuviință. Lăsând urme ude, sprintă spre marginea podului și se aruncă în lacul de sub el, într-un plonjon din alergare, dispărând în apă. Aceasta începu să se umfle într-un val tot mai amenințător, mișcându-se în sus și în față, tot mai mare pe moment ce trecea.

Lungimea arcuită a punții se cutremură.

Dacă avansau, ar fi putut nimeri în plină ambuscadă. Dacă rămâneau pe loc, ea și Vale ar fi putut sfârși zdrobiți.

– **Piatră, rezistă!** strigă Irene, cât de tare putu.

Vocea ei nu ajungea la tavan, dar putea ține puntea laolaltă suficient, câtă vreme Kai se ocupa de soldați.

Peste zgomotul pietrelor care cădeau deasupra lor se auziră strigăte. Sub picioarele lui Irene, o crăpătură lungă traversă puntea, neagră pe marmura contrastantă, ca o mâzgălitură de copil. Puntea gemu sub ei, într-un răcnet prelung de piatră sfărâmată, însă rezistă.

Irene și Vale schimbară o privire, apoi hotărâră că o ambuscadă era pericolul mai mic. Pavajul de marmură era o suprafață care se ridica sub picioarele lor, în timp ce alergau, rezistând încă, dar

tremurând de forțele care amenințau să o destrame. Abia dacă mai era posibil să audă ceva, peste rostogolirea tremurătoare a pietrei și vântul care urla.

– Aici! strigă Kai, cu o voce aproape prea puternică pentru plămâni omenești. Am eliberat drumul!

Se auzi un zgomot limpede, când ceva răsună pe balustrada de marmură de lângă Irene. La început, se gândi că era un fragment de piatră, apoi îl recunoscu drept un glonț.

– Ah, nu, nu a reușit! mormăi ea.

– A făcut tot posibilul, strigă Vale, în plin vânt.

Se oprise la zgomotul glonțului, la fel ca ea, și privea disperat în jur.

– Winters, nu există nicio altă cale de ieșire, trebuie să riscăm. Haide!

Era adevărat. Dar o Bibliotecară nu putea vorbi suficient de repede să oprească un glonț. Erau la jumătatea drumului, așa încât mai toată puntea o lua la vale, dar nu prea le era de folos.

De fapt, le era.

– Kai, pregătește-te să ne prinzi! strigă ea. **Suprafața a podului de marmură, să devii de o sută de ori mai alunecoasă!**

Se aruncă într-o alunecare disperată, iar următoarea clătinare o rostogoli pe spate, ceea ce îi grăbi deplasarea. Ca un copil pe derdeluș, coborî neajutorată și fără posibilitate de oprire, în josul curburii punții, mult mai repede decât dacă ar fi fugit. Piatra care se zguduia o arunca imprevizibil dintr-o parte în alta. Spera ca asta să îi împrăștie pe trăgători. După înjurăturile din spatele ei, nici Vale nu era capabil să își controleze mai bine deplasarea. O ploaie de gloanțe căzu pe piatră, la câțiva metri în spatele lor.

Kai se afla pe suprafața acum tulburată a bazinului, acolo unde capătul punții se unea cu pavajul. Era înconjurat de un vârtej mișcător de apă, care formase un scut în jurul lui. Vreo șase gărzi erau la pământ, fără cunoștință sau gemând după ce îi lovise valul imens. Fără îndoială că și praful lor de pușcă era la fel de ud ca ei. Și la vreo cinci-șase metri distanță, se vedea ținta lor: scara metalică pe care veniseră din Veneția, ridicându-se în mijlocul

hăului întunecat care se transforma în Campanilă. Podul metalic care se întindea peste abis se afla în fața lor. Kai încuviință când îi văzu, se pregăti și, când Irene și Vale se rostogoliră spre el, își ridică brațele în aer.

Apa țâșni în jurul lui, încadrându-l într-o coloană care se înalță. Asemenea unei tornade nefirești, apa se mișcă în sus, către tavanul îndepărtat, cu un muget asurzitor, care se auzea chiar și peste piatra care continua să cadă. Apoi se opri, cu forța stăvilită la maximum. Părul lui Kai îi plutea în jurul capului, parcă suflat de vânt, iar mânecile cămășii îi fluturau de la puterea fluxului.

Un val îi cuprinse pe Vale și pe Irene, luându-i pe sus de pe suprafața marmurei și ținându-i bine. Soldații care se puteau mișca încercară să se apere, abandonându-și puștile. Irene strigă când apele începură să fiarbă în jurul lor și se zbătu să își țină capul deasupra valului, poalele rochiei încurcându-se și împiedicând-o.

– Pregătiți-vă! răsună vocea lui Kai în urechile ei, chiar și peste mugetul apei. Voi putea controla începutul coborârii înapoi în Campanilă, dar nu și sfârșitul, așa că să vă țineți respirația!

Gândul *Va fi dureros* se evidențiie în mijlocul haosului. Irene își goli plămânii și apoi inspiră cât aer putu, încercând să stocheze o cantitate mare de oxigen. Ea și Vale erau acum la câțiva metri deasupra solului, târâți de ape spre Kai. Suspendată deasupra pământului, simți cum o cuprinde un soi nou de uimire. Valurile imense pe care le ridicase Kai păreau pitice față de imensitatea închisorii, care era construită pentru ființe mult mai mari și mai puternice decât ei. Ființe care, dacă erau eliberate, nu prea puteau intra într-o casă a scărilor îngustă, spera ea.

Apele pseudotornadei se curbară într-un arc înalt peste podul de fier, unde rămaseră deasupra scării pe care pătrunseseră în temniță. Apoi, căzură în hău, un șuvoi mișcător de întuneric lichid, care se concentra pe casa scării, făcând întreaga structură să se cutremure și să vibreze, când apa lovi fierul. Zgomotul fu atât de puternic, încât Irene ridică mâinile să își acopere urechile, încercând să îl blocheze. Își imagină apa care țâșnea, urmărind spirala scării. Șuvoaiele săreau în toate direcțiile prin vergelele

balustradei, însă forța sa principală se îndrepta direct în jos. Pe măsură ce casa scării se îngusta și redevenea adaptată la dimensiunile Campanilei, avea să existe tot mai puțin spațiu pentru apă. Nu mai putea merge decât în jos și apoi afară.

Spera ca oricine s-ar fi aflat în drum să aibă instinctul de a o lua la fugă.

Apoi Kai făcu un semn spre ea și Vale, iar apele îi traseră spre el, ca pe niște paie prinse de curent. Ea inspiră adânc și simți o gheară în stomac. Apa îi ridică pe toți trei în aer, prin tunel. Fu ușurată, pentru că, dacă exista aer, Kai îi ținea în siguranță, așa cum îi promisese. Trecură peste prăpastie cu o mișcare arcuită, netedă, ca zborul unei săgeți, apoi plonjară în jos, pe scară.

La început, mișcarea fu surprinzător de fluidă. Se chirci din instinct, acoperindu-și capul cu mâinile și făcându-se ghem. Lumina dispăru în câteva secunde, când apa îi purtă pe toți trei în jurul primelor curburi ale scării. Nu îi provoca amețeala pe care o anticipase. Se simțea, mai degrabă, ca o goană printr-un tobogan spiralat dintr-un parc de distracții, iar Kai o putea controla încă. Se agăță de acel gând ca de un talisman. Cobora o scară extrem de înaltă, sub apă, cu o viteză imensă, în beznă. Dar avea încredere în Kai. *Are totul sub control*, își repetă.

Dintr-odată, apa deveni rece ca gheața și nu o mai susținu, ci o purtă ca pe un pai.

Am trecut granița în Veneția, se gândi, în timp ce își consuma și ultima rezervă de aer. *Kai nu poate funcționa aici, așa că va trebui să ne descurcăm singuri.*

Apa o azvârli în exteriorul scării, ca pe o rămășiță plutitoare, rotind-o tot mai repede. Lovi iar scara, balustrada, treptele și capătul scării. Majoritatea loviturilor le încasă în șolduri sau în umeri. Își ținu capul vârât între mâini, în timp ce respirația îi ardea plămânii. Nu avea spațiu de gândire, ci simțea doar panică pură, în timp ce se zdrobea în beznă.

Brusc, fu scuipată afară. Șuvoiul de apă o aruncă prin porticul elegant al Campanilei și printre porțile deschise și aterizi în piață. Irene se rostogoli pe trotuar câțiva metri, înainte să se oprească.

Zăcu acolo, în apa care se scurgea, încă ghemuită, cu vânătăile căpătate pulsând de durere. Apa rece îi lovi obrazul, iar ea icni după aer. Capul i se învârtea încă și vomită puținul din stomac pe pietrele proaspăt spălate.

– Winters! țipa Vale la ea, cu vocea pătrunzând prin zgomotul general. Aici!

Privi în jur, dezorientată. Era noapte. Felinarele se zgâlțâiau sălbatic în bătaia vântului, iar piața era într-o nemaipomenită dezordine. La fel ca ea, în apă erau întinși și alții, în timp ce ultimele șuvoaie străbăteau Piazza și se scurgeau spre prăvălii și spre clădirile publice care o mărgineau sau își continuau cursa către mare. Gărzile în uniformă din jurul intrării în Campanilă se chinuiau să se ridice. Mulțimea era imensă, sau poate fusese înainte ca inundația să izbucnească. Acum, se adunau din nou, tot mai mulți. Iluminatul public, slab, combinat cu măștile purtate de mai toată lumea, transforma peisajul într-unul de coșmar.

Kai zăcea cu fața în jos, gemând. Vale, arătând distrus, dar capabil să se miște, îi petrecuse un braț pe după umărul său și încerca să îl ridice. Faptul că nu reușise încă spunea ceva despre forma fizică a lui Vale. Brațul îi sângera iar. Irene își trase pe față masca, în timp ce se împleticea spre ei, cu încheieturile protestând la fiecare pas. Își vârî umărul sub celălalt braț al lui Kai.

– Să mergem... la Tren, rosti ea într-un acces de tuse.

Fiecare cuvânt avea gust de fiere.

– Nu e cazul să afirmi un lucru evident, se răsti Vale.

– Puneți mâna pe ei! strigă lordul Guantes, de undeva din întuneric, cu glasul furibund, fără nicio urmă de control.

Nu cred că voi mai fi invitată vreodată la operă.

Irene ezită, încercând să își revină.

– Aici, la dreapta, icni ea, arătând cu mâna liberă spre locul în care piața dădea spre apă. Trupul o durea de parcă fusese lovită cu un ciocan de șnițele. Tot la dreapta, să dăm impresia că ne îndreptăm spre Biblioteca Marciana.

– Firește, mormăi Vale, care suporta mai mult din greutatea lui Kai decât ea. Guantes va crede că ne îndreptăm spre o bibliotecă...

Irene se mulțumi să încuviințeze, spasmodic. Mulțimea îi înconjurase, acum, încercând să iasă din Piazza. Ea și Vale nu erau singurii care susțineau un prieten pe jumătate conștient, chiar dacă se numărau printre cei mai uzi.

Strigătele mulțimii din spatele lor sugerau că slujbașii lui Guantes își croiau iute drum printre ei, așa că Irene trebuia să le ascundă destinația. Se opri, cu Kai și Vale, între două felinare, chiar înainte de ieșirea din piață. Inspiră adânc și se pregăti.

– **Felinare, spargeți-vă și stingeți-vă!** strigă ea, cât putu de tare.

Vocea ei străbătu mulțimea, iar felinarele de deasupra se stinseră, într-o explozie de gaz, dintr-o suflare. Alte felinare mai mici căzură dramatic și se făcură bucăți, din locul în care atârnaseră, la vitrine și pe tarabe sau în mâinile oamenilor.

Totul se întunecă brusc. Iar mulțimea deveni mult mai panicată și mai împiedicată, însă nu le putea avea pe toate.

– Acum să fugim! gemu Irene.

Și fugiră.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Fugiră prin întuneric, împleticindu-se toţi trei. Kai abia dacă era conştient, respirând şuierat în urechea lui Irene, iar ea însăşi nu îşi dorea decât să se prăbuşească undeva măcar pentru câteva minute. Dar, chiar dacă i-ar fi putut ignora pe lordul Guantes şi pe ciracii săi, aerul avea un iz neplăcut. Mirosea a revoltă sau a ceva mai rău.

Pietrele pavajului păreau să îi tragă picioarele în jos, dar ea scrâşni din dinţi şi continuă. Nu voia să fie cea care îi dădea de gol.

– Doare..., mormăi Kai.

– Aproape am ajuns, icni Irene, fără să se obosească să verifice dacă era aşa. Încă puţin.

– Nu, spuse Kai, ceva mai clar, iar în voce i se simţea durerea. Picioarele mele...

Irene şi Vale se opriră în sincron. Vale privi în jos. Pavajul se ridica în jurul pantofilor lui Kai, părând să îi prindă picioarele, în timp ce fierbea nefiresc, în bezna aproape perfectă. Irene îşi privi neliniştită propriile picioare, dar nu păreau afectate; nici ale lui Vale.

Acesta inspiră adânc.

– Dă-i drumul, Winters! ordonă el. Şi să fii gata să ne eliberezi drumul!

Icnind, se aplecă şi îl ridică pe Kai pe un umăr, ca un pompier. Sângele îi îmbibase deja bandajul.

Se putea şi aşa. Dacă picioarele lui Kai nu atingeau pământul... Erau aproape de Tren. Cinci minute, poate. Dacă reuşeau.

Irene își croi drum prin mulțime, folosindu-se de coate și de umeri ca să creeze un culoar de trecere pentru ea și pentru însoțitorii ei. În spate, strigătele creșteau în intensitate și încercă să nu se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă Guantes descoperea că nu se îndreptau spre bibliotecă. Trebuiau să ajungă la Tren, iar lordul Guantes era perfect capabil să înțeleagă asta. *Și unde e lady Guantes?* Irene spera ca lipsa de informații să nu se dovedească fatală.

Brățările oferite de Silver păreau să îi vibreze la încheieturi, pulsând cu o căldură proprie, iar masca i se lipea de față ca o mână sufocantă. *Este un semn că și cei Zece mă caută?* se întrebă ea. *Ar putea căuta pe oricine nu aparține acestui loc. Și numai eu și Kai nu suntem nici din Popor, nici oameni obișnuiți, aici...*

Se împinse mai departe prin mulțime și se împletici când ajunse într-un spațiu liber, lângă apă. Nici măcar mulțimea nu era atât de absurdă încât să vină până la margine, unde întunecimea mării se întindea până departe și valurile reflectau lumina felinarelor. Insula de dincolo își prezenta luminile în chip de ace strălucitoare, străpungând fâșia lungă de beznă unde cerul nopții nu se mai deosebea de mare. Trenul era o linie de lumină, cu pătratele geamurilor luminate sclipind ca o invitație. Dar, mai pragmatic, era la mai bine de 30 de metri pe chei. Cel puțin.

Zgomotul mulțimii se schimba, iar Irene se întoarse să privească în urmă, când un fior de groază îi trecu pe șira spinării. În felul în care se mișcau și vorbeau era ceva...

Acționau la unison. Ca o haită de câini, care se zburleau încet, în timp ce se concentrau asupra intrusului, mulțimea se uita fix la ei, de parcă o singură inteligență i-ar fi animat pe toți. Ochii venețienilor luceau ca ochii de pisică și respirau împreună, într-o șoaptă clară, mai puternică decât apa unduitoare. În aer se simțea o prezență neomenească, de o *prezență* care îi îngheță sângele și îi încremeni mintea într-o stare de panică. *Cei Zece. Ne-au găsit Cei Zece.*

– Winters... începu Vale, foarte, foarte încet, parcă temându-se că un sunet mai puternic ar fi putut declanșa o explozie de violență.

Nu mai rosti *Fă ceva*.

Irene respinse iute multiple posibilități. Limbajul putea îngheța apa, dar nu întreaga lagună și nici măcar suficient cât să ajungă la Tren. Iar să deruteze atât de mulți oameni îi depășea clar capacitățile.

Chiar și gondolierii începeau să îi privească fix...

Înainte să se poată răzgândi, acționa deja, ridicându-și poalele rochiei și sărind în cea mai apropiată gondolă. Gondolierul nu se aștepta, iar ea îl lovi cu umărul în stomac, azvârlindu-l peste bord, în timp ce el se zbătea să respire. Vale era chiar în spatele ei și îl urca deja pe Kai.

Mulțimea îi privea încă, într-o tăcere absolută. Era paralizant. Irene se sufoca, încercând să își facă gura și limba să funcționeze, în timp ce se lupta cu amestecul de teamă și de adrenalină, însă cuvintele veniră, într-un târziu.

– Odgon, dezleagă-te! Gondolă în care mă aflu, *mișcă-te spre Tren*!

Gondola începu să se miște înainte ca odgonul (și orice alte frânghii din raza de acțiune a vocii ei) să se desprindă complet. Pentru o clipă îngrozitoare, se întinse, încă legat de chei, în timp ce mulțimea se avântă, cu un strigăt unic, pe multe voci, care exprima un singur lucru: furie. Le vedea albul ochilor lipsiți de expresie. De pe acoperișuri se ridicară, țipând, pescărușii, mișcându-se într-un amalgam de aripi palide.

Apoi, odgonul se rupse, desprinzându-se, iar barca se puse în mișcare. Vale se prăbuși, laolaltă cu un Kai semiconștient, iar Irene căzu în mâini și în genunchi, când gondola tăie apa ca o șalupă, către Tren, atât de convingătoare încât lui Irene i se păru că simte miros de fum.

O bănuială urâtă i se iscă în minte, iar ea se întoarse și îl privi pe Kai. Lemnul gondolei fumega, într-adevăr, unde îl atingea carnea lui, și o decolorare asortată i se răspândea ca o urticarie pe piele. *Este la fel de alergic la lumea asta cum este și lumea la el. Nu aveam nicio șansă să îl ascundem aici și să evadăm mai târziu.* Se întoarse spre Trenul care se apropia, cu o senzație de groază amestecată cu iritare, la gândul existenței încă unui obstacol –

cum aveau să intre? Dar să se urce într-un tren dintr-o gondolă în flăcări, la nivelul mării, era o problemă minoră, ținând cont de ce lăsau în urmă.

Gondola se izbi de o latură a Trenului și se agită în valuri, nebunește, săltând în sus și în jos. Într-o invitație mută, cea mai apropiată ușă a Trenului se deschise pe dată, iar Vale o prinse, oprind gondola, în timp ce Irene se cățăra în vagon. Alte gondole, pline ochi de venețieni cu priviri sălbatice, traversau apa spre ei, într-o tăcere mormântală, parcă mai cumplită decât urletele sau amenințările. Ea îl trase pe Kai de umeri, în timp ce Vale îl împingea, târându-l în Tren, cu o forță alimentată de adrenalină. Abia dacă reușise să îl vâre înăuntru pe jumătate, când gondola în flăcări ceda sub Vale. El se aruncă în față, apucându-se de buza ușii, în timp ce scândurile se scufundau.

– Vale! urlă Irene, lăsând umărul lui Kai ca să îl prindă de mână pe detectiv.

Vale scuipă apă de mare.

– Mă descurc, icni el, săltându-se din apă în vagon. Ocupă-te de Strongrock!

Irene trase disperată de Kai. Era o greutate inertă, cu ochii închiși și trupul amorțit, dar reuși să îl tragă complet în interiorul vagonului, chiar când Vale reuși să intre și el cu totul. Din colțul ochiului, vedea mulțimea bătând în ușile dinspre peron. Îi ignoră. Nu credea că Trenul i-ar lăsa înăuntru.

Interiorul Trenului era tăcut și se treziră într-un vagon luxos, numai catifea ivorie, care le făcea hainele murate să pară și mai nepotrivite. Dar provocarea era să fugă din această Veneție, înainte ca fie Călărețul, fie cei Zece sau oricine altcineva să îi poată opri.

Venise vremea. Irene inspiră adânc, se ridică în picioare și spuse ferm:

– Trenule, Armăsarule, Calule... sau cum dorești să ți se spună, sunt aici să te eliberez, ca să putem evada împreună. Arată-mi cum!

Un strigăt scutură vagonul, prea tare să fie omenesc, iar Irene își lipi palmele peste urechi, înainte să recunoască zgomotul aburului scos de Tren. Acesta se domoli într-un tremur abia tolerabil, roțile se zgâlțâiră în loc, însă fără a începe să se miște încă, în timp ce pistoanele se zguduiau în cadrele lor.

– De ce nu se mișcă? întrebă Vale.

Își înlătură de pe frunte părul ud.

– Nu cred că poate până nu îl eliberez, spuse Irene.

Privi în jur, căutând indicii și sperând că nu va fi necesar să iasă din nou.

Vale se încruntă.

– Ce ai încercat înainte, să spui o poveste?

Irene își înghiți momentul de iritare fiindcă Vale îi spunea tocmai *ei* cum să folosească Limbajul, și încuviință, desfășurând în minte un fir narativ. Așa, asta trebuia să facă!

– Iar prințesa s-a întors din aventura ei, împreună cu prințul – actualmente lungit pe podea – **și cu cavalerul ei.**

Nu putea risca să îl scoată pe Vale din poveste, ca Trenul să nu îl abandoneze acolo.

– Și prințesa i-a spus calului: „Unde îți sunt frâiele, ca să te pot elibera?"

Ușa vagonului se deschise către coridor. Cu un oftat, Vale și-l puse din nou pe umăr pe Kai, împleticindu-se sub greutatea lui.

Irene ieși prima pe ușă, care se închise brusc în urma ei, aproape prinzându-i degetele. Îi vedea pe Vale și pe Kai de partea cealaltă, prin geam, însă nu mai putu deschide ușa, oricât ar fi smuls de clanță.

– *Lasă-i să treacă!* strigă ea, văzând chipuri în bezna din spatele lui Vale, pe peronul din exteriorul Trenului.

Torsul motorului se liniști într-un ritm regulat, o dorință tremurătoare de a pleca. Poate că, în povestea aceea, prințesa trebuia să elibereze singură armăsarul. Avusese până acum încredere în el și trebuia să continue să fie încrezătoare.

Irene făcu de la geam un semn liniștitor, spera ea, apoi avansă pe coridor.

Ușa de la capăt ducea spre întuneric. Nu acel întuneric în care îți poți dibui drumul, ci întunericul absolut, de felul care indică abisuri subterane sau pivnițe ascunse. Nu credea că o solicitare de aprindere a luminilor i-ar fi fost de prea mare folos.

Cu un oftat interior, Irene făcu un pas înăuntru.

Se trezi în vagonul în care se afla motorul Trenului, întunecat și el, însă permițând ochilor să se obișnuiască. Era plin de contoare și pârghii complexe, alături de un boiler alimentat cu cărbuni și multe pistoane care sclipeau de ulei. Privi în jur, căutând indicii despre cum ar fi putut face lucrurile să avanseze.

Iată! Un lacăt greu, de argint, cu lanț, era prins în jurul uneia dintre cele mai mari pârghii, ținând-o ridicată. Părea mai degrabă decorativă decât funcțională, ceva pe care oricine l-ar fi putut ridica ușor. Dar, își aminti ea, simbolismul era important aici. Amintirea altui lanț, cu luni în urmă, și a capcanei țesute în el, o făcu să ezite. Atunci fusese infestată cu haos pur și supraviețuise doar pentru că o salvase Kai. El nu era aici, acum.

Mașinăriile huruiau în jurul ei. Apoi, un alt țipăt se smulse dinspre fluierul cu abur, de parcă Trenul ar fi fost nerăbdător să plece; nu – cu siguranță abia aștepta. Dar cum să se apere într-un mediu cu nivel ridicat de haos, când orice ar fi făcut o putea infesta?

Poate că, de data asta, se putea proteja dinainte...

Luă pe vârful degetului niște ulei și își scrise în grabă numele, în Limbaj, în palma mâini stângi, apoi repetă procesul pentru dreapta. Spera că, definindu-se astfel, avea să țină haosul departe. Ar fi fost ceva, fiindcă nu mai avea idei.

– Iar prințesa a văzut frâiele calului, pronunță ea, pocnind ușor din degete.

Cuvintele îi vibrară în gură și răsunară în vagonul motoarelor.

– Și i-a spus calului: „Acum, te voi elibera din captivitate, iar tu ne vei ajuta să evadăm, pe mine și pe cei care mă însoțesc."

Zumzetul din jurul ei crescu, pulsând cât să înceapă să o doară urechile.

– Prințesa a luat frâiele...

Era nevoită să urle, pentru a se face auzită peste zgomotul motorului. Limbajul îi sfâşia gâtlejul şi îi apăsa plămânii. Trupul i se mişca în timp ce vorbea, iar ea nu putea fi sigură, nici măcar de dragul integrităţii sale mintale, că se mişca din proprie voinţă sau pentru că Limbajul îl forţa să se mişte.

Mâinile ei apucară lanţul, iar brăţările oferite de Silver se frânseră şi zburară, aşchii rostogolindu-se pe podea. Masca de pe faţă i se dizolvă în aer, prefăcându-se în praf care i se lipi de pielea udă. Îşi simţea numele în Limbaj arzându-i pe piele, dar metalul lanţului era rece şi obişnuit.

– Şi le-a tras din jurul gâtului calului...

Braţele ei se ridicară, trăgând lanţul de unde atârna peste mânerul de metal, ca un laţ. Pentru o clipă infinită, se agăţă de vârful pârghiei, părând să se împotrivească.

Scrâşni din dinţi.

– Şi l-a eliberat! strigă ea.

Zăngănitul metalic al lanţului care se desprindea răsună în vagon, chiar mai tare decât pulsaţia motoarelor. Zalele de metal erau alunecoase, în palmele ei, ca uleiul solidificat. I se încolăciră în jurul încheieturilor, aproape cu afecţiune.

Trenul se zgâlţâi pe toată lungimea, iar mişcarea se răspândi în vagon ca un pocnet de bici. Irene îşi pierdu echilibrul, căzând în genunchi. De parcă ar fi aşteptat momentul, lanţul i se aruncă în jurul gâtului. Ea strigă, şocată, ţinându-şi mâinile acum legate strâns cât mai departe şi încercând cu disperare să împiedice lanţul să se apropie. Capetele acestuia îi atinseră cu răceală pielea, încercând să îi atingă gâtul.

Lanţul îi alunecă brusc printre degetele, eliberându-i încheieturile, dar încolăcindu-i-se în jurul gâtului. Reuşi să îşi vâre degetele între lanţ şi piele, dar lanţul se strânse, tăind în carne într-o încercare deliberată de a o ucide. Pulsul îi răsuna în urechi, mai tare şi decât urletul ţignalului Trenului.

Închise ochii, înghiţindu-şi panica, agăţându-se de ultima urmă de conştienţă. Mai avea aer în plămâni.

– **Lanţ, slăbeşte!** şuieră ea, iar cuvintele formară o şoaptă abia auzită. **Slăbeşte cât să pot respira!**

Lanţul îşi relaxă strânsoarea, iar luminile care îi jucau prin faţa ochilor se liniştiră. Lanţul se mişcă şi se flexă, zbătându-se în jurul gâtului ei de parcă încerca să găsească o nouă cale de atac. Dacă era viu, atunci Limbajul nu avea un efect de lungă durată asupra lui. L-ar fi putut oare arunca pe geam? Sau distruge? Să-i spună să se rupă în bucăţi? Dar dacă se refăcea?

Uşa boilerului îi atrase privirea, iar ea se împletici spre ea şi o deschise. Căldura ieşi brusc afară, arzându-i faţa şi făcând-o să se sufoce iar. Lanţul se încordă, parcă răspunzând, lipindu-i de gât degetele de la cealaltă mână şi trăgându-i capul pe spate.

– **Lanţ de argint al Neamului Frumos**, scrâşni ea, cât mai precisă, **slăbeşte! Linişteşte-te! STAI PE LOC!**

Lanţul slăbi suficient cât să şi-l smulgă peste cap şi să-l prindă cu ambele mâini. Îl făcu ghem şi îl aruncă în cuptor, iar el zăngăni şi să răsuci, încercând să sară din nou spre ea. Ea închise uşa boilerului cu putere. O dureau mâinile de la căldura cumplită. Lanţul se izbi de uşă, dar, după câteva secunde, şi ultimele lovituri disperate se stinseră.

Atunci, pârghia cea mare coborî din proprie voinţă.

Ţignalul de abur şuieră, dar era un ţipăt sălbatic, de bucurie a libertăţii. Vagonul motoarelor se zgudui, iar Trenul se puse în mişcare.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Pentru o vreme, tot ce putu face Irene fu să rămână nemişcată, odihnindu-şi mâinile pe coapse şi respirând. Materialul ud al rochiei ei îi alina durerea din palmele arse, iar mintea îi fusese cuprinsă de o amorţeală pulsândă. Reuşise. Trenul se pusese în mişcare. Toţi trei erau înăuntru, în siguranţă.

Reuşiseră.

Pe geam nu vedea decât apă întunecată, tremurând şi agitându-se, în timp ce lumini îndepărtate făceau să sclipească vârfurile înspumate ale valurilor. Spera să fie o călătorie rapidă înapoi spre Londra lui Vale, mai rapidă decât la venire. Atmosfera din Tren trebuia să fie la fel de toxică pentru Kai pe cât era Veneţia.

Deschise uşa vagonului motoarelor şi ezită. Vagonul următor nu era cel din care tocmai ieşise. Trenul se modificase, probabil, ca să o aducă atât de repede la capătul structurii.

– Ah... începu ea, simţindu-se stupid pentru că i se adresa Trenului atât de trivial. M-ai putea duce, te rog, înapoi în vagonul în care se află însoţitorii mei?

Vagonul rămase tăcut.

Fie! Probabil însemna „nu". Trebuia să meargă. Să strige la Tren ar fi fost pierdere de vreme, dar se simţi mai bine trântind uşa.

La fel ca înainte, fiecare vagon era diferit şi afişa noi standarde ale luxului. Singurul element dubios de la bord era chiar ea. Şi, cutreierând Trenul, i se păru că se mişca la întâmplare,

cu zgâlțâiala caracteristică unui tren obișnuit, cu aburi. Fiecare pas o făcea pe Irene să se clatine ca să-și păstreze echilibrul.

Al șaselea compartiment părea gol și el, până când văzu pe cineva așezat pe o canapea de catifea neagră, cu un pahar de alcool verde palid. Doar că nu era o persoană la care să se fi așteptat.

– Zayanna? spuse ea uimită.

– Clarice!

Zayanna încercă să ascundă paharul cu alcool sub canapea, dar acesta se vărsă puțin, iar picăturile lăsară urme pe mochetă. Purta din nou bikini, iar membrele ei lungi și bronzate se reliefau artistic pe materialul întunecat al canapelei. Avea părul revărsat peste un umăr.

– Tocmai voiam să o caut...

Se încruntă.

– Stai așa! Pe tine trebuia să te caut?

– Pe mine?

Irene încercă să se gândească la o minciună plauzibilă.

– M-ai găsit, așa că nu trebuie să-ți mai faci griji.

Apoi, interveni rațiunea. Zayanna era în Tren și părea să o caute. Asta însemna că o mai căutau și alții. Vale și Kai... Simți că leșină.

– De ce mă căutai?

Dorea cu disperare orice răspuns, mai puțin cel la care se aștepta.

– Păi...

Zayanna își răsucea absentă o șuviță, dar o privea pe Irene cu atenție, printre gene.

– Am auzit un zvon cum că l-ai fi salvat pe dragon și ai fi fugit cu el, dragă. Iar noi eram cu tine, înainte, așa că am fost etichetați drept potențiali conspiratori, până când am fost de acord să ajutăm la căutarea ta, doar pentru a dovedi cât de neimplicați și de departe de trădare eram, dragă.

Irene își desfăcu brațele.

– Arăt de parcă aș ascunde un dragon?

– Nu, spuse Zayanna, imediat. Fiindcă acum este reținut câteva vagoane mai încolo.

Irene inspiră adânc.

– Atunci... spuse ea, surprinsă de cât de firesc îi suna vocea.

Unde era exasperarea care îi provoca goluri în stomac și migrene, ba nu, *furia*, la încă un obstacol în calea ei, încă o intervenție nenorocită din partea nenorociților de Guantes?

– Atunci, va trebui să fac ceva în privința asta.

Zayanna se încruntă.

– Ești sigură că ar trebui să îmi spui asta, Clarice?

– Iată și versiunea mea, spuse Irene.

Mâna ei caută patul pistolului, încă ascuns între fustele ei murate. Praful de pușcă era, probabil, complet ud, dar Zayanna nu putea ști asta.

– Chiar este în interesul tău să intri într-o altercație cu o individă înarmată, periculoasă, salvatoare de dragoni ca mine? Serios, Zayanna, credeam că te plângeai mai devreme fiindcă nu reușeai să interacționezi cu *eroi*.

– Mă plângeam că nu reușesc să *seduc* eroi, dragă, zâmbi Zayanna.

Își răsuci din nou șuvița, cu dinții scânteind, ascuțiți. Dar este drăguț din partea ta că m-ai ascultat.

– Predă-mă soților Guantes și nu vei avea șansa, spuse Irene, resemnându-se în sinea ei cu o rutină de seducție deloc convenabilă.

Dar, dacă Zayanna semăna câtuși de puțin cu Silver, probabil că s-ar fi bucurat la fel de mult de refuzul lui Irene câtă vreme era suficient de melodramatic. Dar, mai întâi, trebuia să organizeze o evadare.

– Cine se află în următorul vagon?

– Atrox Ferox și Athanais, spuse Zayanna încruntată. Vorbim despre seducție la modul serios, aici? O treabă pasională?

– O șansă maximă la așa ceva, dacă plecăm de aici cu viață, spuse Irene.

O fi exagerat puțin, însă Zayanna părea să o creadă. Dar cât de departe putea împinge lucrurile?

– Știi cumva dacă ei au sponsori înclinați spre stabilitate sau spre războiul cu dragonii? Și ce poți spune despre al tău?

– Lordul Judecător este sponsorul lui Atrox Ferox, și dorește stabilitate, îi răspunse Zayanna, fără ezitare. Așa că Atrox Ferox este aici să dea raportul despre ce se petrece și nu ca urmare a unei alianțe cu Guantes, care caută războiul. Fără îndoială, dragă, Lordul Judecător este o persoană pe care te poți baza. Dar nu știu despre Athanais și nici despre sponsorul lui, dacă are unul.

– Și al tău? insistă Irene.

Nu știa cine era Lordul Judecător, dar neutralitatea lui suna încurajator.

Zayanna oftă, iar felul în care îi căzură umerii păru autentic.

– Dragă, lui nu îi *pasă*. De aceea a trimis pe cineva ca mine și nu pe unul dintre cei în care are încredere. Va alege ce alege majoritatea, ca de obicei. Firește că nu vrea să îi compromit interesele, așa că nu vreau să fiu prinsă făcând ceva ce nu ar trebui, dar în rest, nu îi pasă.

Asta însemna că Zayanna nu avea nicio șansă să avanseze, dacă *Irene* nu îi oferea ocazia de a juca un rol.

– Din ce îmi spui, nu este interesat de cei care pierd, spuse ea, nonșalant. Dacă soții Guantes pierd, nu va dori să știe de ei și va nega că i-ar fi cunoscut vreodată.

– Evident! spuse Zayanna. Nu așa ar face oricine?

– Bine, spuse Irene, conștientă de enormitatea riscului.

Dar, dacă funcționa, ar fi avut o șansă. Scoase pistolul ud dintre fustele ei murate și i-l oferi Zayannei, cu patul înainte.

– Am nevoie de ajutorul tău, Zayanna. Ca aliată. Ca *prietenă*. Vreau să stai în spatele meu și să te folosești de trupul meu pentru a ascunde pistolul, cât vorbesc. Și dacă nu funcționează cu vorba, va trebui să amenințI cu el. Poate că o urmă de implicare emoțională ar fi fost o idee bună. *Te rog?* adăugă, plină de speranță, bătând din gene într-un chip pe care îl spera atrăgător.

Zayanna făcu ochii mari.

– Vrei să stau în spatele tău cu o armă încărcată?

– Da, spuse ferm Irene.

– *Dragă!*

Zayanna se aruncă în brațele lui Irene, cu capul la pieptul ei, înconjurând-o cu propriile brațe, fără să-i pese de zdrențele ude.

– Nimeni nu mi-a mai spus vreodată ceva atât de *romantic*, în viața mea!

Irene o desprinse cu blândețe de pe ea, cumva incomodată de pistolul din mână.

– Hai să facem asta! spuse ea, încrucișându-și mental degetele ca Zayanna să aibă dreptate în privința neutralității lui Atrox Ferox.

În fond, era cealaltă persoană înarmată. Când Irene deschise ușa, Atrox se afla împreună cu Athanais pe coridorul următorului vagon și ridică imediat pistolul. Arăta futurist, lucios și neobișnuit de mare – deși i s-ar fi putut părea așa fiindcă era îndreptat spre ea.

Ea ridică mâinile la nivelul umerilor, conștientă că Zayanna se afla chiar în spatele ei.

– Bună seara, domnilor! spuse Irene, politicoasă.

– Clarice!

Atrox Ferox o cântări din priviri, iar ochii întunecați i se îngustară.

– Sau alt nume ar fi mai potrivit?

Minunat. Sunt arhetipul spioanei, în poveste. Cred că preferam să fiu subestimată.

– Numele meu real nu contează, spuse ea, cu o notă de autoritate. Ce contează este motivul pentru care mă aflu aici.

– O chestiune de înaltă trădare, înțeleg, interveni Athanais.

Purta lăuta, agățată de o curea pe lângă trup, iar mâinile i se încordară pe coarde de parcă ar fi fost tot o armă.

– Există și alt fel de a privi lucrurile?

Irene coborî lent mâinile. Atrox Ferox nu făcea niciun gest să o împuște și devenise obositor să le țină ridicate.

– Personal, i-aș spune încercarea de a împiedica un război. Să o numești sau nu înaltă trădare depinde, probabil, de politica pe care o susții.

– Explicațiile sunt folositoare, spuse Atrox Ferox.

Nu își cobora pistolul, dar Irene consideră promițătoare absența deschiderii focului.

– O explicație adevărată ar fi de dorit.

– Răpirea fiului unui rege dragon pentru a-l vinde la licitație celui care dă mai mult este o mutare îndrăzneață, recunosc, spuse Irene.

Se întoarse spre Athanais, dar îl urmări pe Atrox Ferox cu coada ochiului.

– Ar putea declanșa un război. Poate fi un război pe care l-ați câștiga. Deși hai să nu pomenim consecințele pentru oamenii obișnuiți din sfere, da? Ar fi tare deprimant. Dar să răpești fiul unui rege dragon și apoi să reușești să îl pierzi în plină Veneție, pe teritoriul personal al celor Zece? Și să îl lași să scape? Nu sunt foarte impresionată de lordul și lady Guantes, chiar deloc. Dacă ai de gând să începi un război, ar trebui să fii mai eficient. Liderii cu adevărat măreți nu ar trebui să se lase păcăliți atât de ușor. Dacă aș fi în locul tău, Athanais, nu aș numi intervenția în planurile lor „înaltă trădare". I-aș spune acțiune minoră care vă va scuti de multe necazuri pe viitor.

– Nu sunt interesat de pierderea sau câștigarea războiului, spuse Athanais.

Degetele îi mângâiară coardele lăutei.

– Poate să fiu implicat ajunge? Pentru faimă, pentru poveste... Așa că nu sunt sigur că îmi pasă de argumentele tale. Este un efort de apreciat, da, recunosc. Dar nu este suficient să te salveze.

– Poate că nu, se auzi vocea Zayannei din spatele lui Irene, înainte ca ea să pornească un nou raționament. Dar iată un argument suficient: cânți o singură notă și te împușc.

Athanais tresări.

– Atrox! A devenit și ea o trădătoare. Împușc-o!

– Dacă o împușți, spuse sec Irene, îl implici și pe sponsorul ei. Chiar dorești asta?

– Ea mă amenință cu pistolul, nu invers, se răsti Athanais. Cât despre tine, nici măcar nu știu cine sau ce ești. Ai putea fi alt dragon deghizat.

– Sunt doar incognito, spuse Irene, întrebându-se cât timp avea până când Athanais chema întăriri.

Dacă existau gărzi în următorul vagon, era suficient un singur strigăt.

– Nu merită să îți irosești timpul. Ce poți să faci mai înțelept este să te dai la o parte și să te ferești de eșecul soților Guantes. Oamenii își amintesc faima și poveștile, Athanais, dar și eșecul. Scapă cât mai poți!

Văzu cum Atrox Ferox se încordează și se pregăti să se ferească, dar el se mișcă în direcția opusă, lovindu-l pe Athanais în cap cu patul pistolului, într-o răsucire de oțel negru și piele. Celălalt se clătină, ochii i se dădură peste cap, iar lăuta îi căzu pe trup, într-un scheunat de coarde ciupite.

Irene inspiră adânc, înainte să spună:

– Mulțumesc.

– Argumentele tale sunt rezonabile, spuse Atrox Ferox, limpede.

Îl prinse pe Athanais sub brațul stâng, ținându-l pe omul inconștient lipit de trupul lui.

– De ce să pierd energie pentru o cauză pierdută? Chiar și acum, dacă prizonierul ar fi înapoiat, s-a irosit prea multă putere. Numele „Guantes" nu mai e ce a fost.

– Ah, da! fu de acord Zayanna. A sărit din loja sa de la operă, a fost purtat de apă jumătate de Piazza și a trebuit să alerge după Tren – nu la asta te aștepți de la un sponsor. Ar trebui să fie mai presus de asemenea lucruri. Clarice, *tu* ai avut ceva de-a face cu asta?

– Puțintel, recunoscu Irene, cât de nonșalant putu, bucurându-se de imaginea lordului Guantes fiind expulzat de apă în Piazza, ca o zdreanță udă.

Atrox Ferox nu renunță la fațada lui impasibilă, dar ochii i se măriră și păru vizibil impresionat.

– Soții Guantes au fost văzuți ultima dată în al patrulea vagon de la acesta. Aveau doi prizonieri: dragonul și încă unul, ale cărui puteri nu îmi sunt cunoscute. Vagonul este păzit. De asemenea, Trenul este urmărit.

– Urmărit? spuse Irene, alarmată.

Nu se gândise că lucrurile s-ar putea înrăutăți, dar iată că era posibil. Cireașa de pe tort.

– Alții dintre mai-marii noștri s-au implicat și ei, spuse Atrox Ferox. Chiar și cei care nu sunt interesați de dragon doresc Trenul pentru ei, ca să-l lege din nou. Iar Călărețul însuși vine în trombă, să își ceară dreptul.

– Pot să ne prindă din urmă?

– Cam într-o oră.

Atrox Ferox ridică din umeri, iar lumina se reflectă puternic în armura de oțel care îi acoperea costumul elastic.

– Poate mai puțin, dacă sunt ajutați de noroc.

Irene își reprimă dorința de a se lua cu mâinile de cap.

– Corectează-mă, te rog, dacă greșesc. Soții Guantes sunt în Tren. Au doi ostatici. Se află în al patrulea vagon de la acesta cu... câte gărzi?

– Două. Înarmate, spuse Atrox Ferox. Și cu Sterrington. Eu îl voi duce pe Athanais într-un loc unde nu va fi deranjat.

Deschise ușa compartimentului și îl așeză pe o canapea crem.

– Câte gărzi se află în fiecare vagon dintre noi?

Irene încerca să își măsoare adversarii, dar, indiferent cum calcula, cuvintele AI PIERDUT păreau inevitabile.

Atrox Ferox ridică din umeri.

– Câte șase în fiecare vagon și la fel în vagoanele de după acela. Trebuie că ai creat o impresie puternică.

Acum, vorbea mult mai puțin formal, iar Irene se întrebă cât din exprimarea lui era, de fapt, o imagine deliberată.

Zayanna oftă și se sprijini de spatele lui Irene, înconjurându-i gâtul cu brațele.

– Draga mea, detest să spun asta, dar nu sună bine. Le poți fermeca ochii?

– Probabil că nu, recunoscu Irene.

Erau prea mulți. Încercă să se gândească la tactici. Citise Sun Tzu, în fond, și își cunoștea inamicul, asta presupunând că Atrox Ferox nu îi pregătea o cursă, nemaivorbind de Zayanna, în care nu știa câtă încredere putea avea.

Trebuia să gândească dincolo de granițe, cumva. Dacă i-ar fi convins pe Atrox Ferox și pe Zayanna să o escorteze ca pe o „prizonieră", era o posibilitate, dar se gândea deja la prea multe moduri în care putea funcționa prost.

Ceva îi împungea sinapsele. *Dincolo de granițe.* Practic, Trenul era un set de cutii delimitate. Așa că trebuia să iasă din Tren. Dar cum...? Privi tavanul compartimentului. Acolo existau două trape abia vizibile, câte una la fiecare capăt.

În regulă.

– Clarice? îi reaminti Zayanna de prezența ei, iar Irene își dădu seama că așteptau să vorbească.

– Cred că am o idee, spuse ea.

Una foarte proastă.

– Trebuie să-mi scurtez rochia, am nevoie de cineva să mă ridice și de un pistol. Atrox Ferox, îl pot împrumuta pe al tău?

El se gândi pentru o clipă, apoi i-l întinse.

– Dacă întreabă cineva, voi spune că m-ai doborât și mi l-ai luat, o avertiză el.

– Sună rezonabil, spuse Irene, luând pistolul și cântărindu-l în palmă. Câte focuri trage?

– Cincisprezece. Nu prea are recul.

– Ce vrei să spui prin ridicare? întrebă Zayanna. Și noi unde apărem?

Scoase un pumnal de undeva – Irene hotărî să nu se întrebe unde îl ascunsese, probabil în bikini – și i-l oferi lui Irene.

Irene își vârî pistolul sub braț și începu să își scurteze rochia până la genunchi cu pumnalul.

– Adică vreau să mă urc pe Tren.

Se lăsă o tăcere adâncă. Într-un târziu, Zayanna spuse:

– Dragă, ai înnebunit de tot? Adică, este un lucru tare curajos, dar...

– Trenul nu a încercat să mă oprească până acum, spuse Irene.

Pumnalul îi pătrunse prin materialul ud și îi dezveli ciorapii și pantofii.

– Contez pe asta ca să mă mișc pe acoperiș. Sunt recunoscătoare pentru tot ce ați făcut voi doi, dar nu vreau să vă bag în belea.

Era o minciună, dar era mai politicos așa decât să încerce să scape de ei.

– Deși, dacă ați reușit să creați o diversiune, ar fi minunat.

– Așa ceva se încadrează în capacitățile noastre, declamă Atrox Ferox.

Zayanna își îndesă încheieturile în gură, iar dinții îi sclipiră, albi, când mușcă din ele.

– Voi țipa, promise ea. Vom atrage după noi o parte dintre gărzi. Ai *grijă*, Clarice!

Acum, urmezi mai degrabă arhetipul Fecioarei la Ananghie, decât cel al Seducătoarei Întunecate, se gândi Irene, sec. Dar tot ce spuse fu:

– Aveți grijă amândoi, vă rog!

Apoi, vârî pistolul lui Atrox Ferox în eșarfă.

Încuviințară. Apoi, Atrox Ferox se lăsă într-un genunchi sub cea mai apropiată trapă, oferindu-i un suport convenabil.

Irene se urcă pe umărul lui, privind în sus. Trapa rotundă era suficient de mare să încapă comod prin ea. Avea un zăvor greu într-o parte și două balamale groase în cealaltă. Mecanismul era simplu. Adrenalina o hrănea din nou, așa că, înainte să se poată răzgândi, trase repede zăvorul și împinse metalul rece, cu putere. Balamalele scârțâiră tare și, cu un geamăt, vântul umplu compartimentul. Nu era tocmai liniște – ceva de reținut la celălalt capăt.

Privi cerul nopții, plin de stele și de întuneric.

– Acum, te rog, spuse ea.

Atrox Ferox se ridică în picioare, sub ea, împingând-o încetișor. Ea reuși să se urce pe Tren și își căută un punct de sprijin cu degetele.

Curentul aproape că o smulse de pe acoperiș, înainte să se poată echilibra: se lipi, disperată, de metal, alunecând deasupra Trenului, când trapa pocni înapoi, astupând locul de sub ea. Mișcarea ei o aruncă în balustrada decorativă de pe o latură, iar ea o prinse cu puterea dată de panică. Metalul lustruit era înghețat

și, pentru o clipă, îi alunecară mâinile. Se forță să se prindă mai puternic, în timp ce buzele îi formau blesteme purtate de vânt. Limbajul nu îi era de niciun folos aici. Într-un târziu, reuși să își vâre șoldul în spațiul îngust dintre balustradă și acoperișul Trenului, pentru a se stabiliza.

Dune palide, nesfârșite, de nisip sculptat, treceau în goană pe sub stelele reci, în timp ce ea încerca din nou să se miște. Teama ei de moarte, pragmatică și prezentă, se războia cu nevoia ei de a-și salva prietenii. Dar vremea trecea. Se forță să avanseze.

Viteza cu care mergea Trenul o forța să rămână lipită de acoperiș, de parcă s-ar fi aflat într-o atracție extremă, dintr-un parc de distracții, dar, câtă vreme stătea întinsă pe suprafața metalică și se târa în față, se descurca. Zgomotul vântului și al roților Trenului îi umplea urechile, scuturând-o până la os.

Când ajunse la capătul vagonului, înainte de partea acoperită care îl lega de următorul, ridică scurt capul, să privească în urmă. Părea că Trenul se întindea în duzini de vagoane, un șir aproape nesfârșit de mercur și întuneric care străbătea deșertul. Dincolo de asta, chiar la periferia câmpului ei vizual, zări urmăritorii, iar stomacul i se strânse. Nu îi distingea prea limpede, însă unii erau întunecați, alții strălucitori; unii ar fi putut fi dulăi sau lupi, iar alții, călăreți sau motocicliști sau chiar mașini. Dar erau răspândiți la orizont și urmăreau inexorabil Trenul. Și în fruntea lor se afla o siluetă singuratică, urmărind șinele. Era Călărețul, care dorea să își recupereze Calul și să își împlinească povestea.

În clipa aceea, își văzu soarta pecetluită. Doar dacă nu își amintea ceva.

Abandonând un mâner prețios, își frecă degetele de o îmbinare a panourilor de pe acoperișul metalic, până când simți că o muchie îi prinde pielea și că sângerează. Își vârî mâna în corset, găsi pandantivul pe care i-l dăduse unchiul lui Kai și îl scoase peste cap. Lanțul i se prinse în părul încâlcit și murdar și trebui să îl smulgă. Ce spusese el?

... stoarce o picătură de sânge pe el și aruncă-l în cele patru vânturi...

Irene își închise palma zgâriată în jurul pandantivului. Dar nu se întâmplă nimic. Nu se petrecu nicio schimbare dramatică de temperatură, nu străluci nicio lumină, nimic. Un semn ar fi fost bun.

Te rog, funcționează! se gândi Irene și aruncă pandantivul în bezna de dedesubt. Sclipi pentru o clipă, poate datorită lanțului de argint de care prinsă o scânteie și dispăru.

Continuă să se târască de-a lungul Trenului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

După ce străbătu patru vagoane, cu mare efort mai târziu, fiecare un dans cu moartea, cât timp Trenul se zgâlţâia şi se clătina, Irene îşi spuse că ajunsese.

Acum, trebuia să verifice interiorul vagonului. Din fericire, vechiul clişeu era adevărat: oamenii nu ridicau niciodată privirea. Şi nu o puteau auzi aici, sus. Se plasă deasupra celei mai apropiate trape, se prinse bine şi urlă:

– Trapă, fă-te transparentă!

Oţelul ascultă. Interiorul părea comod, dacă erai fan decoruri întunecate, cu elemente de oţel. Probabil aşa o făcea să se simtă lumina caldă a lămpilor cu gaz şi contrastul faţă de vagoanele peste care se târâse în frig. De unde se afla îi vedea foarte bine pe Vale şi pe Kai. Amândoi fuseseră legaţi de mâini şi de picioare, cu încheieturile la spate. Erau pe podea, în partea ei de vagon, şi amândoi păreau leşinaţi. Sterrington se afla lângă ei, cu un pistol în mână, într-o poziţie care sugera că i-ar împuşca la cea mai mică provocare. Arăta, în lipsa unui cuvânt mai bun, răvăşită. Prima mişcare a lui Irene trebuia să fie imobilizarea lui Sterrington şi a pistolului ei.

Soţii Guantes se aflau în cealaltă parte. El şedea şi se încrunta la ostatici, iar concentrarea asupra lor era aproape palpabilă. *Uită-te în altă parte!* o îndemnă instinctul pe Irene, iar ea se obligă să o privească pe lady Guantes. Femeia se plimba încet dintr-o parte în alta a compartimentului, punând deliberat un picior

încălțat în pantof gri în fața celuilalt. Era complet uscată (spre deosebire de lordul Guantes, ale cărui catifele fine prezentau urme de umezeală). Rochia ei de mătase îi foșnea în jurul gleznelor, când mergea, iar capa ei de blană era strânsă puternic în jurul umerilor, ținută cu mâinile înmănușate. Spunea ceva ce Irene nu putea auzi.

– **Trapă, întoarce-te la starea ta firească. Mulțumesc**, strigă Irene, cât de încet putu.

Nu știa cât de mult putea folosi Limbajul, dar nu avea de gând să își asume niciun risc. Își încordă mâinile, una câte una, pentru a-și recăpăta simțurile în timp ce se pregătea. Bine. Situația ei era urâtă. Dar avea elementul-surpriză de partea ei. Și Limbajul. Și un pistol.

Deși Sterrington avea și ea un pistol. Și soții Guantes puteau fi și ei înarmați.

Poate că trebuia să se asigure că nimeni nu avea arme...

Irene se târî încet înapoi în locul de îmbinare a vagoanelor. Îmbinarea era acoperită cu pânză și se zgâlțâia alarmant cu fiecare zdruncinare a Trenului. Din fericire, nu trebuia să o străbată, pentru că exista o scară într-o parte a vagonului. Era ferită de bătaia vântului cât se află acolo. Își înlătură părul încâlcit de pe față ca să vadă mai bine.

Secțiunile conectate se deschideau spre coridoarele vagonului, nu spre compartimente. Iar coridoarele gemeau de gărzi, potrivit spuselor lui Atrox Ferox. Dar nu se așteptau ca ea să țâșnească din peretele compartimentului – dacă avea suficientă adrenalină rămasă să folosească Limbajul adecvat. Patul pistolului lui Atrox Ferox era rece în mâna ei transpirată.

– **Perete al Trenului din fața mea**, strigă ea, **deschide-te ca o ușă și permite-mi să intru în vagon! Apoi închide-te!**

Spre ușurarea ei, metalul din față se deschise, ascultător, iar ea păși în vagon, la 30 de centimetri de Sterrington și de prizonieri. Se împletici din cauza absenței bruște a presiunii și a vântului. Dar Sterrington se răsucea deja și își ridica pistolul, lady Guantes se rotea și ea, cu mâna sub capă, iar lordul Guantes se ridica în

picioare. Irene aruncă pistolul lui Atrox Ferox în compartiment, spre cei doi Guantes.

– **Pistoale**, strigă ea, chiar când Sterrington îl ațintea pe al ei spre ea, **explodați!**

Vagonul se zgudui, iar Trenul se cutremură din balamale.

Fu un dezastru. Nu avea cum să fie altfel. Sterrington strigă de durere când pistolul din mâna ei se frânse într-o explozie de flăcări. Își prinse încheietura însângerată, încercând să oprească sângele. Prin carnea sângerândă a mâinii distruse i se vedea osul.

Lordul și lady Guantes se ridicau de pe podea. Pistolul lui Atrox Ferox explodase mult mai violent, însă nu se aflau la fel de aproape de el. Tot ce mai rămăsese din armă era un petic fumegând, ca o pată exotică, ieșind în evidență pe peretele drapat cu cenușiu. Așchii de metal sfâșiaseră pernuțele de pe scaune și covorul gros și lăsaseră cicatrici pe ramele întunecate ale geamurilor.

Dar soții Guantes păreau nevătămați, cu excepția hainelor. Orice avusese ea sub capă, nu era un pistol. Poate era un pumnal. Irene nu credea că era genul de femeie care mergea neînarmată.

– **Uși, încuiați-vă!**

Se auziră clinchete când cele două uși ale compartimentului se încuiară, ținându-l pe ciraci afară.

– Dacă încercați orice, spuse repede Irene, cu urechile țiuind încă de la explozie, voi face și mai rău. Sterrington, treci lângă ei!

Tânăra se împletici în vagon, spre cei doi Guantes, cu chipul palid de moarte.

– Draga mea domnișoară Winters, spuse lordul Guantes. Pari să îți fi epuizat deja resursele.

Vorbea cu o aroganță nonșalantă, dar furia din ochii lui și pocnetul vocii îi trădau controlul fragil.

– Lord Guantes, interveni Irene, înainte să o prindă iar pe picior greșit.

Lady Guantes avea întreaga atenție îndreptată spre Irene și niciunul nu făcu un gest să o ajute pe Sterrington, probabil încă în stare de șoc.

– Dacă vreau, continuă Irene, pot face geamurile să se spargă peste voi, pot crăpa tavanul și podeaua, pot da foc mobilei și vă pot frânge toate oscioarele, spunându-le pe nume.

Era bine că nu le spunea asta în Limbaj, fiindcă nu era tocmai adevărat – doar parțial. Mâna îi zbură spre pumnalul Zayannei, încă în eșarfă.

– Nu am nicio problemă în a-mi folosi puterile.

– Ar trebui să presupunem că ești la fel de periculoasă ca Alberich? întrebă lady Guantes, sceptică.

Se mișcă spre dreapta, îndepărtându-se de soțul ei.

Se auziră bătăi puternice în ușă.

– Ar trebui să presupuneți că sunt foarte periculoasă, răspunse Irene.

Lordul Guantes făcu un pas spre stânga. *Încearcă să îmi împartă atenția.*

– Atunci, de ce nu îți folosești aceste puteri incredibile? spuse el, pe un ton de curiozitate politicoasă.

– Pentru că i-ar pune în pericol pe toți cei din vagon.

Bătaia în ușă se întețea. Inspiră adânc. Trebuia să pară în control.

– Dar să devin prizoniera voastră e mai rău, așa că voi acționa, dacă mă obligați. Așadar, doamnă și domnule Guantes, vă cer să îmi oferiți o variantă mai bună. Îndepărtați-vă oamenii și să vorbim!

– Și dacă nu o facem? întrebă lady Guantes.

Mâna i se strecură din nou sub capă.

– Atunci, voi începe prin a-i comanda acestui pumnal să pătrundă în ochiul soțului dumitale.

Irene scoase pumnalul din eșarfă.

– Și orice ai încerca, doamnă, eu voi ajunge prima acolo.

Sinceritatea ei absolută trebuia să fi fost evidentă, pentru că lady Guantes își încetini mișcările, cu mâna încă sub capă, iar lordul Guantes îi făcu un semn scurt din cap.

Cu coada ochiului, Irene îl văzu pe Vale mișcându-se. Una din pleoapele sale se deschise și se închise iar – nu era clipirea anevoie a cuiva care își recăpăta cunoștința, ci un semnal clar. Era treaz.

– Gărzi, retrageți-vă! spuse lordul Guantes, ferm, ridicându-și vocea cât să ajungă dincolo de ușă. Este un ordin. Vă retrageți *cu toții*. Vocea lui răsună în oasele lui Irene, iar ea trebui să își încordeze brațul pentru a-și împiedica mâna să tremure. Vă chem dacă se întâmplă ceva.

Coridorul se umplu de tăcere, iar Trenul continuă să gonească, zgâlțâindu-se. Umbre de copaci imenși îi mângâiau într-o succesiune rapidă geamurile. Lordul Guantes își privi soția, apoi se întoarse spre Irene.

– Convingător, domnișoară Winters, dar nu vreau să mă predau.

– Eu nu vă cer să vă predați, spuse Irene, încercând să își dea seama ce anume le cerea. Ar trebui să existe o cale ca toți să putem merge mai departe. S-ar putea să fi plantat deja semințele războiului. Familia acestui dragon – îl împinse ea pe Kai cu piciorul – știe deja că a fost răpit de voi.

Lordul Guantes ridică din sprâncene.

– De noi?

– Firește, răspunse Irene, sinceră. Unchiul lui mi-a arătat fotografii cu voi doi. Nu mai aveți nevoie de Kai, pentru că v-ați făcut înțeleși.

Lordul Guantes se încruntă.

– Spui că ne-ai identificat în fața lui?

– Sunteți cunoscuți, spuse Irene. Avea fotografii cu voi. Biblioteca avea mențiuni despre voi. Eu nu sunt nici pe departe singura care v-a arătat cu degetul. Iar dacă mi se întâmplă ceva, toți veți fi înregistrați ca fiind răspunzători.

– Deci să te eliberăm nu ar face nicio diferență. Și dacă îți dăm drumul, vei avea mai multe de raportat, spuse lordul Guantes, pe un ton amiabil.

Irene descoperi că era atrasă de cuvintele lui și își mușcă limba, simțind un val al convingerii sale rostogolindu-se peste ea. Cu cât îi permitea să vorbească mai mult, cu atât avea mai multe șanse să își folosească magia.

– Dar nu vă poate atinge dacă rămâneți în lumi cu un nivel ridicat de haos, nu? insistă ea.

– Ai fi surprinsă cât de departe poate ajunge un rege draconic..., începu lordul Guantes.

– Dragule, hai să rămânem la lucrurile esențiale, îl întrerupse soția lui. Să presupunem că încheiem un târg care îți permite să pleci. Nouă ce ne iese?

Irene aproape că oftă ușurată.

– Păi, vă las să plecați.

– Atât? întrebă lady Guantes.

– O puteți întoarce pe toate părțile, spuse Irene, sec. Sunt interesată doar să plec de aici și să-l repun pe Kai sub protecția unchiului său. Vreau jurământul vostru cu privire la siguranța noastră. Nu aveți decât să le spuneți celor din Neam că am implorat, că ne-am târât, că ne-ați jucat pe degete, noi nu vă vom contrazice. Pretindeți că ne-ați învins fără drept de apel. Eu nu voi contesta asta. Nu voi fi acolo să contest nimic.

– S-ar putea să valoreze ceva, spuse gânditor lordul Guantes. Dar nu mai scânci și leagă-ți mâna aia, Sterrington! Voi avea nevoie de mai mult.

– Ați oferit suficiente motive de război, spuse Irene, cu amărăciune.

Doar dacă nu pot convinge familia lui Kai că întoarcerea lui este suficientă pentru menținerea păcii...

– M-ați gonit din Veneția și ați expus o spioană a Bibliotecii, care încerca să se infiltreze între voi, dacă vrei. Și voi puteți afirma cu ușurință că noi suntem prea insignifianți ca să meritățm să vă irosiți timpul urmărindu-ne. Sau să insistați că ne-ați pus pe fugă. Alegerea vă aparține.

– Și ce dorești să jurăm? întrebă lady Guantes.

Făcu un pas spre Irene, cu ambele mâini libere și cu ochii la pumnalul ei.

Irene știa că putea strica totul dacă nu îi ieșea cum trebuie. Dacă vorbele lăsau spațiu de manevră, era modul de acțiune al celor din Neam.

– Vreau să jurați amândoi că ne permiteți mie, lui Vale și lui Kai – făcu un gest spre ei – să părăsim acest loc aici și acum, în siguranță, fără să fim împiedicați de voi sau de alții aflați sub

comanda voastră sau aliați cu voi, prin acțiune sau lipsa ei, și să ne întoarcem în lumea din care a fost răpit Kai.

Clipă în care plănuia să îl împingă pe Kai, și pe Vale dacă era necesar, prin cea mai apropiată intrare în Bibliotecă. Și-ar fi petrecut următorii câțiva ani sub acoperire sau vizitând alte lumi, dar ar fi rămas în viață.

– Este o afirmație foarte cuprinzătoare, domnișoară Winters, spuse lordul Guantes.

Făcu un pas în spate, apropiindu-se de Sterrington și privind mâna distrusă a femeii.

– Și ce ne vei jura dumneata, în schimb?

– Să părăsesc acest loc fără să mai acționez împotriva voastră și alor voștri, spuse Irene. Iar eu și aliații mei, aici de față, nu vom căuta răzbunarea împotriva voastră, prin acțiune sau lipsa ei.

Lui Kai nu avea să îi placă, dar oricum îi era dator. Ce făcea familia lui nu o privea pe ea. Irene spera să îi transforme pe soții Guantes în niște fugari speriați pentru următoarele câteva secole.

– Nicio ofertă de servicii? întrebă lady Guantes.

– Deloc, spuse Irene. Jurămintele mele anterioare către Bibliotecă îmi interzic asta.

– Vorbești în numele Bibliotecii? întrebă lordul Guantes. Pari să negociezi în nume propriu, domnișoară Winters. Sunt surprins că faci asemenea sugestii fără o autoritate reală. Ce ar spune superiorii dumitale?

Irene simți din nou apăsarea voinței lui și știu că îi identificase un punct slab. Era aici pe cont propriu și alergase să îl salveze pe Kai fără niciun ordin. Dacă se ajungea la un târg cu ei, nemaivorbind de cel încheiat cu Trenul, s-ar fi aflat într-o încurcătură și mai mare când se întorcea – dacă reușea să scape, firește.

Se retrase de pe marginea îndoielii.

– Prostii! spuse ea, vioi. Sunt niște minciuni sfruntate. *Știu* că superiorii mei nu își doresc războaie și la asta se rezumă totul. Faceți orice insinuare doriți, dar înțelegeți că, aici și acum, **vorbesc în numele Bibliotecii.**

Cuvintele bâzâiră în aerul vagonului ca un fir de înaltă tensiune pe timp de furtună. Aşteptă ca Limbajul să o pedepsească pentru că minţea, dar cuvintele nu se clintiră. Ambii Guantes tresăriră, şi chiar şi Sterrington, deşi distrasă de durere, păru să se ghemuiască.

– Târgul te favorizează în continuare, spuse lordul Guantes, iar aura lui de putere era prea aproape să se simtă confortabil.

Irene privi deliberat în altă parte, spre lady Guantes, care era tot incomod de aproape.

– Dar poate negociem. Cu o jucătoare ca dumneata de partea cealaltă, putem lua în considerare doar angajamente pe termen lung...

– Va fi suficient, spuse lady Guantes, întrerupându-l, şi inspiră adânc. Dragul meu, trebuie să facem ce putem cu opţiunile disponibile. Recomand să acceptăm târgul propus.

– Poate... începu lordul Guantes.

Atunci Sterrington gemu, în agonie. Irene privi automat spre ea şi văzu că lordul Guantes se aplecase şi îşi vârâse un deget în amalgamul de ţesut care fusese mâna lui Sterrington. În acea clipă acţionă lady Guantes. Femeia se izbi de Irene, acoperind spaţiul dintre ele mai repede decât ar fi părut posibil. O trânti pe Irene la pământ, ţintuind-o acolo cu greutatea ei. Irene se luptă să îşi păstreze cuţitul, când lady Guantes se întinse peste ea, dar primi un cot urât în stomac şi se chinui să respire. Apoi, lady Guantes o lovi cu capul de podea, amuţind-o eficient, cu un antebraţ plasat peste gură. Mâna ei stângă îi lipi încheietura dreaptă de podea şi ţinu cuţitul departe de acţiune.

Irene muşcă şi simţi gust de sânge.

Lady Guantes se strâmbă, cu faţa la nici 30 de centimetri, iar triumful îi scânteie în priviri şi împinse mai tare.

– Nu îţi mai pierde vremea, domnişoară Winters. Nu eşti mai bună decât alţii, pentru că poţi fi distrasă atât de uşor. Iubire, poţi veni să o loveşti?

Irene muşcă mai adânc şi ridică mâna stângă, prinzând braţul drept al lui lady Guantes. Dar cealaltă femeie avea avantajul forţei, al greutăţii şi al apăsării. Irene auzi paşii deloc grăbiţi

ai lordului Guantes apropiindu-se, între gemetele lui Sterrington. Se zbătu cu furie, dar nu putu scăpa de strânsoarea celeilalte femei. Lordul Guantes se aplecă deasupra ei, alegându-și momentul. Irene încercă să își miște capul într-o parte, ca să-și elibereze fața și să poată vorbi, dar lady Guantes o ținu pe loc.

Într-o margine a câmpului ei vizual, Vale se mișcă, rotindu-și picioarele și lovindu-l pe lordul Guantes, rostogolindu-se totodată pentru a-și pune greutatea în balanță. Lordul Guantes căzu în față, cu un icnet, peste lady Guantes și Irene. Lady Guantes se dezechilibră, iar Irene reuși să își tragă capul într-o parte. Sângele lui lady Guantes îi curse din gură, iar Irene îl scuipă afară, strigând:

– Guantes, dați-vă jos de pe mine!

Cuvintele îi veniră fără să se gândească, dintr-un loc de furie și teroare, dar funcționară. Limbajul îi prinse pe cei doi Guantes și îi aruncă de pe ea, departe, iar ea rămase întinsă pe covor, chinuindu-se să respire. Îl văzu pe Vale ridicându-se în genunchi, văzu că reușise cumva să își aducă mâinile legate în față, însă Kai nu își recăpătase cunoștința. Mâna lui Irene se strânse în jurul plăselelor pumnalului, în timp ce se ridica. Lordul Guantes se plasă brusc în fața ei și o prinse de gât. O apucă în locul în care încercase să o sugrume lanțul, unde urmele erau încă proaspete, și o ridică în picioare, forțându-i capul pe spate ca să îl privească în ochi, însă ea nu putu scoate un cuvânt și nici nu putu inspira. Își simțea pulsul în creier, mai rapid decât roțile Trenului, iar privirea lui o prinsese ca un ac care țintuia un fluture. Puterea era la el.

Dar pumnalul era la ea.

Irene îl ridică, fără să se lupte cu strânsoarea din jurul gâtului, ci profitând de ea. Pumnalul era ascuțit și pătrunse în pieptul lordului Guantes, sub coaste, spre inimă. Parcă îi desenase cineva o hartă. Așa se termina povestea aceasta.

Strânsoarea lui slăbi, iar ea căzu din nou în față. O durea fiecare respirație. O auzi pe lady Guantes țipând, dar i se păru doar zgomot de fundal în timp ce se străduia să respire.

Vale veni lângă ea. Văzu legăturile de la încheieturile lui și o scânteie de rațiune o readuse în simțiri.

– Legături, părăsiți încheieturile și gleznele lui Vale și Kai! spuse, răgușit.

Lady Guantes îngenunchease pe podeaua însângerată, ținându-și soțul în brațe. Ochii lui erau închiși și nu se mișca, iar mânerul pumnalului îi ieșea din piept. Părea nelalocul lui. Fără demnitate. Uman.

Irene se ridică în picioare, susținută de Vale. Voia să decline orice responsabilitate, să spună *Am încercat să îi ofer un târg*, dar nu putea nega realitatea scenei din fața ei. Avea sânge pe gât, de pe mănușa lordului Guantes, și sânge pe mână, de la lovitura fatală. Îl simțea. Era ud și lipicios.

Lady Guantes așează încet capul soțului ei pe podea și îi scoase mănușa dreaptă de pe mână, împăturind-o și vârându-și-o în corset. Pe față îi curgeau lacrimi, dar era prea calmă – suficient de calmă să facă stomacul lui Irene să se contracte de silă.

– Nu vreau să lupt și să fiu și eu ucisă, spuse ea, dar nu s-a terminat.

Irene voia să spună ceva care să facă lacrimile acelea să oprească, să influențeze calmul acela letal și să împiedice o vendetă personală. Dar nici măcar Limbajul nu era suficient.

– Pleacă! spuse ea. Nu te vom opri.

Lady Guantes încuviință. Se ridică în picioare.

– Sterrington?

– A, nu, doamnă.

Sterrington se ghemuise pe scaunul din spatele compartimentului, părând incapabilă de vreo acțiune pro sau contra cuiva.

– Regret, dar trebuie să mă retrag din slujba dumneavoastră. Jocul acesta este prea complex pentru gustul meu.

Lady Guantes încuviință.

– *Au revoir*, atunci! Domnișoară Winters, domnule Vale, Dragonule!

Păși spre ușă și puse mâna înmănușată pe clanță.

– Nu mă voi obosi să asmut gărzile pe voi. Pare inutil acum și prefer să vă las la mâna urmăritorilor mai letali. Iar ei vor ajunge la voi curând.

Zâmbi apoi, un zâmbet de gheață.

Dacă le supraviețuiți, ne vom reîntâlni cu siguranță.

– **Zăvor al ușii, deschide-te!** spuse Irene. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să o rețină pe lady Guantes în vagon.

Lady Guantes ieși pe coridor, închizând ușa în urma ei.

– Suntem urmăriți? întrebă Vale.

– Da, spuse Irene, scurt. De Călăreț și de mulți alții din Neamul Frumos. Probabil ne-au și ajuns deja.

Se simți brusc extenuată, cu resursele aproape consumate. Își aminti de cealaltă persoană din încăpere.

– Sterrington, reprezinți un pericol pentru noi?

Sterrington se ținea iar de încheietură, încercând să oprească sângele.

– Nu sunt nici pe departe prietena voastră, spuse ea și Irene își dădu seama că încerca să rămână politicoasă. Dar nu am de gând să port pică pentru că m-am amestecat în treaba altcuiva.

Irene încuviință.

– Atunci, să sperăm că Trenul ne duce în lumea noastră înainte să fie prea târziu.

– Am ajuns în sferele disputate, spuse Sterrington, cu voce slabă. Ar fi preferabil să săriți din Tren și să fugiți pe cont propriu. Știu că vă aflați aici, în fond.

– Winters? întrebă Vale.

Irene clătină din cap.

– Erau suficient de aproape să îi văd. Dacă sărim acum, ne văd. Nu am reuși niciodată.

– Atunci, bine, spuse Sterrington.

Părea să nu mai fie nimic de spus, iar Irene își plecă fruntea, obosită. O durea tot corpul.

De pe coridor nu se auzea niciun zgomot. Lady Guantes își luase probabil soldații cu ea. Se auzeau doar roțile Trenului. Nu mai avea idei, doar speranță.

Cuvintele lui Sterrington îi treziră o amintire.

– Sferele disputate? întrebă ea, ridicând iar capul.

– Sferele acelea care nu ne aparțin nici nouă, nici dragonilor. Ambele părți pot acționa pe tărâmurile acestea.

Irene trimisese un strigăt de ajutor. Poate că era timpul să mai strige o dată, în caz că asculta cineva.

– Scuză-mă, spuse și se ridică din locul unde se prăbușise, pe canapea. Vreau să mă asigur că am făcut tot posibilul.

Șchiopătă spre geamuri, sprijinindu-se de un pervaz.

– **Geam, deschide-te!** spuse ea, cu gâtul încă pulsând de durere.

Geamul alunecă în jos, dezvăluind peisajul. Se aflau într-o pădure bătută de vânturi, plină de copaci întunecați și de frunze învârtejite. Se întrebă dacă urmăritorii arătau ca o Vânătoare Sălbatică, dacă i-ar fi văzut acum.

Își concentră gândurile și se prinse strâns cu mâinile de pervaz.

– **AO SHUN!** strigă din rărunchi, în noapte. **REGE DRAGON AL OCEANULUI DE LA MIAZĂNOAPTE!**

Trenul se zgudui cu un zgomot de tunet, când un întuneric mai profund decât al nopții sau al pădurii veni răcnind pe aripi de vânt, iar aripi adevărate, imense, se întinseră în timp ce înconjurau Trenul. Era un torent prelung de umbră, cu un trup șerpesc, negru și aripi de abanos. Ochii argintii sclipeau cu răceală, chiar și la distanță, iar el pluti deasupra Trenului, care își continua drumul între lumi. În spatele Trenului, urmăritorii încetiniră, iar silueta care îi conducea se opri când dragonul își desfăcu aripile.

Sterrington se împletici pe picioare, vrând să vadă, cu chipul palid și ochii măriți de șoc, iar Vale făcu un pas în față, să o susțină pe Irene de după umeri. Avea nevoie de asta.

Irene nu își mai putea auzi nici propria voce. Ce mai rămăsese din forțele ei se evaporase și numai brațul lui Vale o mai ținea pe picioare. Dar reuși să spună:

– Cred că avem o escortă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Trenul se opri în Londra cu un scrâşnet, cutremurându-se, la fel cum sosise. Irene privise pe geam cum alergau oamenii pe peroane, cum fluturau gărzile steaguri, în disperare. Era agitaţia dinaintea zorilor, iar cerul era străbătut de prima geană de lumină, în timp ce razele lunii palide pluteau dincolo din nori.

Kai îşi revenise în simţiri, cu vreo jumătate de oră înainte, dar se mişca şi vorbea ca un om suferind de gripă. Se apleca de parcă l-ar fi durut încheieturile şi îşi masa mereu fruntea. Pielea îi era marcată de vânătăi şi de băşici asemănătoare cu urmele de arsură. Vale îi explicase ce se întâmplase cu lordul Guantes. Kai încuviinţase, însă, pentru o clipă, ochii îi deveniseră neomeneşti, sălbatici şi în ei se citea satisfacţie.

Irene încercase să doarmă, dar se părea că era prea extenuată. Ideea unei băi fierbinţi i se părea la fel de atrăgătoare precum Crăciunul sau o nouă carte dintr-o serie favorită. Îşi imagina şi coniac. Dar întâi aveau nevoie de siguranţă.

Umbra călăuzitoare a Trenului îl părăsise cu zece minute înainte de Londra, când peisajul se transformase dintr-o zonă urbană necunoscută în câmpuri lungi şi apoi în fabricile şi uzinele de gaz care marcau periferia oraşului. Irene revăzuse ochii aceia argintii, când forma draconică, prelungă, se ridicase şi se îndepărtase, desfăcându-şi aripile vaste, care păreau să se dizolve în nori de ploaie cenuşii, la capete. Viitorul îi arăta o discuţie

cu un rege dragon, și nu aștepta momentul, chiar dacă reușise să îl salveze pe Kai.

– Rămân în Tren, spuse Sterrington.

Vale și Irene îi bandajaseră mâna în timpul călătoriei, iar ea o ținea cu grijă la piept.

– Nu am ce căuta în această sferă.

Irene încuviință. Fără îndoială că Sterrington avea să transmită toate detaliile celor întâmplate unui alt reprezentant al Neamului, dar, pentru moment, lui Irene nu îi păsa.

Vale deschisese ușa spre peron, iar aerul londonez pătrunsese în compartiment, cu mirosul său de petrol și umanitate.

– Ar trebui să părăsim mașinăria cât mai putem, spuse el.

Irene îl urmă pe Kai afară din compartiment, cu un semn din cap spre Sterrington.

– Mulțumesc, spuse ea Trenului, când plecară – fără să fie sigură dacă o asculta sau nu.

Le fusese de mare ajutor, în fond.

Trenul scuipă aburi din nou și începu să se miște de îndată, cu roțile tremurând pe șine. Alunecă iute din gară.

Irene se întoarse să își privească prietenii. Nu dispăruseră în clipa în care le întorsese spatele și erau vii și oarecum întregi. Apoi remarcă privirile lungi în direcția lor. Erau, într-adevăr, în stare proastă, murdari și plini de sânge. Și se apropia un paznic, care părea scandalizat de rochia ei scurtată și deschidea deja gura să protesteze.

– Da, da, spuse Vale, nerăbdător, apoi se întoarse spre Irene, tăindu-i macaroana paznicului. Winters, îți sugerez să luăm un taxi.

– Ce idee grozavă! spuse Irene, călduros, conștientă de privirile ațintite asupra lor. Și ar trebui să îl folosim ca să îl ducem imediat pe Kai la Bibliotecă.

– Serios... începu Kai.

Irene se înfurie, brusc.

– Uite ce e! Nu știu câți alți Frumoși știu unde ești. Nu știu ce ar putea face. Până nu aflu, Biblioteca e singurul loc în care vei fi în siguranță.

Îşi dădu seama că ţipa şi îşi coborî glasul.

– Ai alte idei?

– Poate vă ajut eu, spuse o voce cunoscută, din spatele ei.

Irene se întoarse, gata de o replică tăioasă.

Dar acolo se afla Li Ming. El – sau ea, pentru că Irene nu era încă sigură de pronumele corect – purta un costum impecabil, adecvat acestei lumi, cenuşiu, cu cravată neagră. Făcu o plecăciune formală în faţa lui Kai, apoi o jumătate de plecăciune către Irene şi Vale.

– Alteţă, am un mijloc de transport local care aşteaptă afară şi am făcut rost de un loc în care vă puteţi alătura stăpânului meu, unchiul dumneavoastră. Există chestiuni de război care trebuie discutate.

Kai se îndreptă de spate şi încuviinţă, politicos.

– Mulţumesc, lord Li Ming. Este foarte amabil din partea ta. Dar prietenii mei...

– Firește că oferta se referă la voi toţi, spuse Li Ming.

Irene se întrebă dacă prezenţa era obligatorie. Cuvintele „chestiuni de război" îi răsunau în minte. *Nu, nu, nu*. Crezuse că depăşiseră momentul. Ea şi Vale erau oare martori? Sau invitaţia era un soi de custodie protectoare? Dar nu păruse să existe nicio ameninţare directă în cuvintele lui – sau, cel puţin, nu adresată lor – şi nici măcar sugestia unei ofense oficiale.

– Stăpânul meu, unchiul dumneavoastră, ar dori ca asociaţilor să li se ofere toată curtoazia. Domnişoara Winters şi domnul Vale sunt bine-veniţi.

– Mulţumesc, spuse Vale. Eşti tare amabil.

Kai o privi pe Irene, căutând aprobare. *Iarăşi îmi lasă mie toată răspunderea*, se gândi ea, acru. Când îi făcu un semn scurt din cap, el se întoarse spre Li Ming.

– Atunci, vom accepta bucuroşi, spuse el.

Călătoria cu taxiul fu plină de tensiune. Li Minh refuză să discute chestiunea ostilităţilor dintre Neamul Frumos şi dragoni, pretinzând că ţinea doar de unchiul lui Kai, şi în schimb îl chestionă pe Kai despre evenimentele recente. Vale stătu posomorât într-un colţ, din când în când privindu-l pe Li Ming cu atitudinea

speculativă care sugera că strângea informații. Kai îi oferi o versiune scurtă a celor întâmplate, frecându-și inconștient vânătăile.

Irene șezu în colțul opus față de Vale și se gândi la război. Cu siguranță Ao Shun era dispus să accepte o soluție care implica pacea? Îl salvaseră pe Kai. Sau unii dragoni doreau război la fel de mult ca unii reprezentanți ai Neamului?

Dacă da, atunci lumea aceasta, la fel ca sute altele ca ea, ar fi fost condamnate.

Li Ming rezervase un apartament la hotelul Savoy. Lacheii de încredere ai regilor dragoni dispuneau, probabil, de conturi de cheltuieli imense, se gândi Irene, înciudată – cu siguranță ea nu și-ar fi permis cazare la un asemenea nivel. Camera era foarte frumoasă, toată numai alb și patină aurie, cu un covor verde-deschis atât de curat încât i se păru o crimă să calce pe el. Draperiile de catifea albă erau trase, iar lumina dimineții făcea locul să strălucească prea tare. Ea, Vale și Kai erau niște pete neregulate pe eleganța aceasta scumpă. Pete care beau cafea, totuși, ceea ce le era de mare folos.

Apoi Li Ming i-a întrerupt gândurile cu un anunț pe care nu îl așteptase defel:

– Maiestatea sa, Regele Oceanului de la Miazănoapte, vă onorează cu prezența.

Irene se ridică, apoi se lăsă într-o reverență până jos, conștientă de Vale, care se pleca, în timp ce se deschidea ușa.

Kai își duse pumnul drept la umărul stâng și căzu într-un genunchi, plecându-și capul.

– Unchiule! spuse el. Prezența ta este nemeritată. Îți cer iertare pentru orice neplăcere ți-aș fi pricinuit.

Irene privi printre gene, așteptând un semn să se ridice și rugându-se să vină înainte ca picioarele să îi fie cuprinse de crampe și să se dezechilibreze. La fel ca Li Ming, Ao Shun era îmbrăcat pe potriva acestei Londre, însă costumul lui impecabil, negru ca smoala, completat de eșarfa de mătase albă, nu putea proveni decât de la un croitor al Casei Regale. De data aceasta, apăruse

în formă complet umană, văzu Irene, spre ușurarea ei, deși impactul prezenței sale fu doar cu puțin mai semnificativ ca rezultat.

– Mulțumirile mele pentru acțiunile voastre în apărarea nepotului meu, spuse el, făcându-le semn să se ridice, în sfârșit. Am venit să discutăm ce s-a întâmplat, înainte să pomenesc despre război fraților mei.

– Maiestate, spuse Irene și îl văzu pe Kai suprimându-și o tresărire.

Fără îndoială nu se cădea decât pentru rege să preia frâiele conversației.

– Vă cer permisiunea de a vorbi.

Ao Shun își coborî privirea spre ea și Irene se simți în bătaia tunului.

– Acțiunile tale ți-au câștigat aprecierea noastră, spuse el. Ce te preocupă?

– Maiestate, răpirea a fost pricinuită de numai două persoane, spuse Irene.

Îl privea în timp ce vorbea, încercând să îi măsoare reacția și căutând orice urmă de emoție.

– Una dintre ele a murit de mâna mea. Cealaltă și-a recunoscut înfrângerea și a fugit. Nepotul dumneavoastră a revenit. Am fost ajutați de alții din Neam, care nu își doresc război. Maiestate, nu cer clemență pentru Neam. Dar vă rog să luați în considerare toți oamenii din toate lumile dintre ei și voi. Vă implor, nu începeți un război. Ar fi disproporționat – își căută cuvinte care să poată convinge un dragon – și, cred eu, nedrept.

Ochii lui Ao Shun scânteiară aprig la cuvântul „nedrept", iar cerul de afară se întunecă, răspunzându-i, când norii se adunară și ascunseră soarele.

– Ți-am ascultat spusele. Punctul tău de vedere este firesc, aparținând de Bibliotecă.

Irene simți apăsarea nemulțumirii lui, care plutea periculos în aer, și trebui să se oblige să continue.

– Firește, Maiestate, spuse ea, sunt loială Bibliotecii. Și de aceea pot și trebuie să vorbesc în interesul său. Dar aș mai spune și că

Neamul Frumos a suferit o lovitură dură, dovedindu-li-se că nu este înțelept să răpească un dragon și cu atât mai mult unul din linia dumneavoastră regală. Vă rog să considerați asta suficient, Maiestate.

Ao Shun își întoarse ușor capul, privind în altă parte.

– Ți-ai făcut datoria față de nepotul meu, în calitate de ucenic al tău, spuse el. Răspunderea ta în această chestiune s-a încheiat. Nu este nevoie să mai faci și altceva.

Irene îl vedea pe Kai privind-o, cu o expresie care îi transmitea *te rog te rog te rog să taci*. De cealaltă parte a ei, Vale era impasibil.

– Mi-am îndeplinit datoria față de ucenicul meu, spuse ea. Am o datorie și față de Bibliotecă și față de oamenii din lumile pe care le atinge.

– Iar tu, nepoate?

Vocea lui Ao Shun căpătă un ton diferit când i se adresă lui Kai. Camera se umplu brusc de o tensiune densă; o apăsa pe Irene, iar ea vedea că Vale trebui să își îndrepte umerii pentru a o îndura. Tunetul răsună puternic afară.

– Ce gânduri ai față de acest aspect?

Kai înghiți în sec.

– Unchiule, se împletici el. Apoi, vocea îi deveni mai puternică. Maestra mea spune adevărul. Ar fi nedrept ca oamenilor care nu au fost implicați în ostilități să li se întâmple ceva rău. Vinovații au plătit pentru acțiunile lor. Timpul va dovedi că am procedat corect, iar ei, greșit. Dacă este cazul de răzbunare, atunci poți să dai vina pe mine, fiindcă am fost nesăbuit și am permis să fiu capturat.

– Nesăbuința ta sau neatenția maestrei tale, spuse Ao Shun, iar aerul tremură ușor la cuvintele sale.

– Eu sunt gata să răspund pentru orice vină, spuse Irene, ferm.

Simțea gustul acru al fricii.

– Cu siguranță și prietenii lui poartă o parte din vină, Maiestate, spuse Vale. Cum aș fi eu, de exemplu.

Ao Shun îi măsură cu privirea. Pe pielea obrajilor și mâinilor i se reliefau modele de solzi, iar unghiile sale se lungiseră și se întunecaseră. Ploaia lovi geamul, purtată de vânt.

Se auzi o bătaie în ușă.

Li Ming se mișcă și răspunse.

– Mă tem că ați nimerit camera nepotrivită..., începu.

– Nu prea cred.

Era vocea Coppeliei. Coppelia, *aici*! Irene simți că putea respira din nou.

– Mă numesc Coppelia și sunt un membru senior al Bibliotecii. Solicit o audiență la Maiestatea Sa regele Oceanului de la Miazănoapte.

– Poate intra, spuse Ao Shun, înainte ca Li Ming să îl consulte. Sfatul unui senior al Bibliotecii este bine-venit.

Coppelia păși în cameră. Purta o rochie de catifea închisă la culoare și o capă, potrivite pentru întâlnirea cu membrii unei Case Regale. Lemnul brațului îi era ascuns de mănușă. Deși avea spatele rigid, se sprijinea de un baston cu cap de argint. *Iar îi joacă feste artrita*. În Bibliotecă, era profesoară și prietenă. În afara Bibliotecii, era mai dificil de uitat că era o femeie vârstnică, marcată de ani petrecuți ca Bibliotecară pe teren.

– Maiestate! zise ea și făcu o jumătate de reverență pentru Ao Shun, sprijinindu-se în baston. Vă rog să-mi iertați lipsa de formalitate. Aș face o reverență adecvată dacă aș fi la fel de tânără ca ei.

– Nu este necesar, spuse Ao Shun.

Ploaia de afară se liniștea.

– Prezența dumitale este bine-venită. Dorești să iei loc?

O tratează ca pe o ambasadoare respectată, așadar o plasează clar cu o treaptă deasupra mea, constată Irene. *Dar mulțumesc Cerului că a apărut.*

– Nu sunt decât în trecere, Maiestate. Am venit să îmi iau colega pentru a răspunde unui interogatoriu formal. Sper că nu vă deranjează?

Irene simți cum pălește. Așadar, trebuia să înfrunte o pedeapsă. Încercă să se convingă că se așteptase, dar nu rezonă. Nu era deloc pregătită.

– Nu am niciun motiv să mă plâng de acțiunile sale, spuse Ao Shun. A acționat întru totul corect și îi datorez recunoștința mea pentru ce a făcut.

– *Madame* Coppelia, nu puteți face asta! Kai își încleștase maxilarul. Irene a făcut tot posibilul să mă scoată de acolo. Nu a fost vina ei că am fost răpit. Dacă trebuie învinovățit cineva, eu sunt acela.

– *Kai!*

Ao Shun lovi cu palma deschisă brațul fotoliului.

– Taci! ordonă el, dar păru mai degrabă uluit decât furios că nepotul lui avusese tupeul să vorbească. Dacă este o chestiune internă, nu ai de ce să intervii.

– Sunt ucenicul Bibliotecii, spuse Kai, iar pielea începu să îi capete nuanțe draconice. Cel puțin până nu sunt îndepărtat dintr-o poziție agreată de însuși tatăl meu...

Nu își termină fraza, intenționat.

Irene încercă să interpreteze privirea bruscă de frustrare uluită a lui Ao Shun. Tatăl lui Kai era fratele lui *mai mare*. În termenii respectului draconic pentru ierarhie, pe care îl remarcase, asta sugera că Ao Shun nu îi putea contrazice ordinele. Situația degenera rapid spre o remiză.

Cineva trebuia să își asume răspunderea.

– Bineînțeles că revin la Bibliotecă, spuse Irene.

Ao Shun și Kai își întrerupseră confruntarea încruntată pentru a o privi. Ea i se adresă Coppeliei.

– Recunosc că am încălcat regulile Bibliotecii când am vizitat o lume cu un nivel ridicat de haos fără permisiune. Recunosc și că nu am supravegheat corect un ucenic care era în răspunderea mea, ucenic care a fost răpit de cineva din Neamul Frumos, lucru care ar fi putut declanșa un război.

– Acestea sunt acuzații grave, spuse Coppelia.

Vocea ei era severă, ca de judecător, însă în ochii ei Irene recunoscu o scânteie de aprobare.

– Maiestate, vă cer permisiunea de a pleca. Irene și cu mine trebuie să ne întoarcem cât mai repede.

Ao Shun se încrunta. Se bosumfla întocmai cum o făcea Kai, își dădu seama Irene.

– Chiar este necesar să se întoarcă? Poate aranjați o detașare? Nu aș dori să fie pedepsită pentru acțiunile sale și m-aș bucura chiar să intre în slujba mea.

– Maiestatea sa este prea generoasă, spuse Coppelia. Acțiunile sale sunt însă grave. Sunt sigură că nici ea nu ar vrea să evite cursul firesc al lucrurilor, nu-i așa, Irene?

S-ar fi putut lăsa la mila lui Ao Shun și i-ar fi putut accepta oferta. Dar ar fi însemnat să-și ia rămas-bun de la Bibliotecă, la fel de cumplit ca și cum Bibliotecarii seniori ar fi dat-o afară. Pierdea oricum. L-ar fi putut păstra pe Kai drept ucenic, dar tot pierdea.

Sau poate că exista o cale *nu chiar* atât de perdantă. Depindea de condiția ca Ao Shun să simtă într-adevăr un soi de recunoștință pentru acțiunile ei și de cât de departe mergea aceasta.

– Nu îmi voi abandona îndatoririle acum, spuse ea, ferm. Acțiunile și neglijența mea ar putea încă pricinui un război, care ar amenința sute de lumi. Mă voi supune oricărei pedepse.

Vale păru dornic să spună ceva. Ea îi surprinse privirea și se uită la el cu disperare, clătinând abia perceptibil din cap. Dacă acest pariu imens avea să funcționeze, amenințarea trebuia să fie autentică.

Coppelia încuviință.

– Nici nu mă așteptam la altceva. Să mergem!

Pentru o clipă, camera se afundă în tăcere. Apoi Ao Shun spuse:

– Așteptați.

– Maiestate?

Expresia lui părea sculptată în piatră.

– Solicit, ca favoare și în interesul *dreptății*, ca această Bibliotecară să nu fie judecată prea aspru. Pot spune cu suficientă încredere că nu există un risc iminent de război.

Irene inspiră adânc, ușurată pentru soarta lumilor umane și pentru ea însăși. Ridicarea bruscă a poverii de pe umerii ei o ameți. Nu avea să fie război. Putea supraviețui unei pedepse – și era posibil să nu fie chiar atât de rea, ținând cont de ce spusese Ao Shun. Dar apoi se gândi la disciplina fără echivoc aplicată de Bibliotecă și se simți doborâtă din nou.

Coppelia făcu o jumătate de reverență.

– Mulțumesc, Maiestate. Se va lua în considerare când o vom judeca. Irene, dacă trebuie să îți iei rămas-bun de la prietenii tăi, acum e momentul.

Irene se răsuci spre Kai și Vale.

– Mă voi întoarce dacă și când voi putea, le spuse ea. Să nu faceți nicio prostie în lipsa mea!

Nu era tocmai un limbaj adecvat în prezența unui rege, dar nu se mai putea controla. Iar umbra interogatoriului plutea încă deasupra ei.

Kai îi luă mâinile într-ale lui.

– Îți voi aștepta aici întoarcerea, promise el. Cu permisiunea unchiului meu, firește.

Adăugase repede ultima parte și nu suna tocmai sincer. După încruntarea lui Ao Shun, nici lui nu i se păruse așa.

Vale îi atinse scurt umărul.

– Voi veghea asupra lui Strongrock, în absența dumitale, spuse el. Sper să nu fie prea lungă, Winters. Cunoștințele tale lingvistice sunt extraordinar de folositoare.

Lui Irene i se puse un nod în gât. Nu avea de gând să se facă de râs, însă.

– Mulțumesc, spuse ea, limpede. Sper să nu lipsesc prea mult.

Și păstra speranța, pentru că Ao Shun nu îl îndepărtase pe Kai din Bibliotecă și pentru că, indiferent de pedeapsa pe care i-o pregătea aceasta, nu credea că o vor alunga. Era încă parte din Bibliotecă și vorbise în numele Bibliotecii atunci când lucrurile se înrăutățiseră mai tare. Cu ajutorul Bibliotecii, împiedicaseră un război înainte să înceapă.

Și pentru că, în ciuda a tot ce li se pusese împotrivă, ea și Vale îl salvaseră pe Kai.

Mai făcu o reverență în fața lui Ao Shun și o urmă pe Coppelia afară – înapoi la Bibliotecă.

SECRETE DIN BIBLIOTECĂ

Informații din interior privind Biblioteca și spionii săi

CELE MAI BUNE CINCI MISIUNI ALE LUI IRENE

Ca spioană bibliotecară junioară, Irene este trimisă departe, pentru a colecta cărți faimoase, rare și primejdioase și a le aduce la Bibliotecă. Cărțile pot fi folosite pentru damnarea unei facțiuni periculoase sau pentru salvarea unei lumi; unui bibliotecar nu i se spune de fiecare dată. Uneori, o carte e tocmai ce ar trebui să fie, într-o bibliotecă ordonată sau într-o lume patronată de ordine, așadar volumul e ușor de dobândit. Uneori, o misiune merge prost, iar spionul abia dacă scapă cu viață, nemaivorbind de obținerea țintei. Bibliotecarii au, firește, poveștile preferate cu misiuni reușite sau oribile. Așa că i-am cerut lui Irene să alcătuiască un top cinci.

Agamemnon, de William Shakespeare

Cred că primul text care îmi vine în minte este *Agamemnon* al lui Shakespeare – pentru că toată lumea vrea să se laude că a recuperat un Shakespeare în original, nu? A fost una din acele misiuni în care știi precis unde se află cartea (în colecția personală a unui miliardar retras), dar problema este cum să o scoți de acolo. Lumea care conținea cartea era încă în mijlocul unei serii de războaie, datând de la cruciadele din secolul al XI-lea, iar Imperiul Bizantin era puterea dominantă. Era una dintre acele lumi în care femeile sunt cetățeni de mâna a doua în societate. Am „împrumutat" un exemplar din *Zadarnicele chinuri ale dragostei,* tot de Shakespeare, dintr-o altă lume (nu existase în lumea țintă). Apoi, am atras atenția miliardarului asupra faptului. I-am permis să mă convingă să i-o dau, pentru a ajunge la colecția lui. Apoi, m-am simțit bine, pentru că, măcar, obținuse un Shakespeare pe care nu îl citise înainte. Cât despre piesă... am aflat că Shakespeare împrumutase mai toată intriga de bază de la Eschil, străvechiul autor grec de tragedii. Dar, ca de obicei, Bardul adăugase părți de la el. Mă

întreb dacă dorise să împrumute și restul seriei „Oresteia" a lui Eschil și să o transforme în trilogie.

Saga *Skjöldunga*

Am fost trimisă după un exemplar din această saga și este una dintre cele mai urâte amintiri ale mele. Într-o lume cu haos moderat și un nivel înalt de magie, am găsit idioți care agitau arme mari la fiecare colț. Nave zburătoare, skalzi care intonau vrăji, multe semne rău-prevestitoare și vendete. Oricine avea o însemnătate dorea să pornească un nou război. De parcă se așteptau ca Ragnarok să înceapă mâine și voiau să se asigure că uciseseră cât mai mulți posibil, până nu venea apocalipsa. Abia dacă existau biblioteci. Neamul Frumos era ca la el acasă. Mai rău ca gândacii. Am lucrat ca bard itinerant și povestitoare și am reciclat povești clasice, în timp ce încercam să distrez bețivi prea musculoși în cârciumi. Dacă vizitați acea lume și dați peste o repovestire orală despre căpitanul Nemo care se luptă cu Moby Dick, în timp ce fuge de Revoluția Franceză, veți ști de ce. Războiul care a pornit, totuși, nu a fost din vina mea. Au fost implicați cei din Neam, și ei au fost cei care au detonat Bomba Gullinbursti. Eu doar am asistat, din păcate.

Farul, de Edgar Allan Poe

Un alt text care mi-a dat de furcă a fost *Farul* lui Poe, după moartea autorului. Versiunea pe care o urmăream era cea terminată, un roman complet, spre deosebire de versiunea neterminată care se găsește în unele lumi. Poe fusese un scriitor faimos în timpul vieții sale în acea lume, deși avusese problemele obișnuite, cu băutura și jocurile de noroc. Locuise în Imperiul Confederat American, așa cum se numea aici, iar soția sa practicase magia locală. Vrăjitoria funcționa în lumea asta și era un obiect de studiu important la universitate, dar majoritatea celor din Neam erau în Europa, așa că nu a trebuit să mă preocup pentru ei. Problema a fost că în carte trebuia să fie ascunsă o criptogramă. Era unul dintre acele scenarii de „rezolvă enigma și vei primi averea mea", care cauzase raritatea exemplarelor din carte (fusese publicată și în ediție limitată). Câteva societăți secrete și niște vânători de comori obsedați îngreunaseră și mai mult găsirea romanului. Am sfârșit urmărită prin pădurea locală de un număr mare de pisici ucigașe, transformate prin magie, și a trebuit să mă arunc în lac ca să

scap de ele, apoi m-am târât pe celălalt mal și am fost confundată cu stafia unei înecate. Nu a fost tocmai un episod triumfător și în niciun caz modul meu favorit de a-mi petrece Halloweenul.

Povestea eroilor loiali și a galanților evlavioși, de Shi Yukun

Un an mai târziu, m-au trimis să dobândesc un exemplar din povestea aceasta, o transcriere a unor povestiri orale ale lui Shi Yukun. Era una dintre acele cărți care apar în multe lumi, dar aceasta anume era unică: avea o sută de capitole în plus față de celelalte versiuni. Lumea unde se afla cartea era destul de liniștită – o schimbare bine-venită. Era condusă de Imperiul Chinez și nu exista multă magie sau tehnologie, dar era multă activitate comercială. A trebuit să îmi asum identitatea unei studente străine, să străbat jumătate din China cu trenul lent și să intru la Universitatea din Ch'ang-an, pentru a avea acces la biblioteca sa. Acolo se afla singurul exemplar din originalul integral. Am petrecut apoi trei luni strecurându-mă în ea, noapte de noapte, și copiind manuscrisul de mână și a trebuit să mă feresc de gărzi doar de câteva ori. Nu era o misiune care să depindă de timp, așa că am putut lăsa originalul acolo. A fost chiar plăcut. Am reușit chiar și să studiez ceva. Viața mea nu înseamnă *doar* să alerg de colo până colo urlând, să știți.

Negarea lui lady Catherine, de Jane Austen

În sfârșit, această misiune mi-o amintesc mai ales datorită cărții. Nu spun că lumea nu era interesantă: avea tehnologie avansată, niveluri moderate de haos, dinozauri clonați etc. Dar, mai important, era singura lume înregistrată în care Jane Austen scrisese romane polițiste. Firește că am fost instruită să dobândesc întreaga colecție. Cel mai greu de găsit a fost ultima ei carte, *Negarea lui lady Catherine*. Manuscrisul dispăruse la moartea lui Austen. Am reușit să îl găsesc pe proprietatea unui om de știință nebun, în Țara Galilor (nu vreau să afirm că toți oamenii de știință duși cu pluta citesc Jane Austen, dar surprinzător de mulți dintre cei pe care îi cunosc citesc). Era genul care își umple parcul privat cu dinozauri carnivori clonați, pentru a-și asigura intimitatea. A trebuit să mă strecor printr-un pasaj subteran, dintr-o mină de cărbune neexploatată. Chiar și așa, am fost prinsă și aproape am ajuns subiect de experimente (firește că am evadat, doar scriu lucrurile astea!). Mai am încă un exemplar din carte în propria bibliotecă, dacă vă interesează. Începe cu uciderea lui lady Catherine de Bourgh...

LEGENDELE BIBLIOTECII

La Bibliotecă circulă suficiente povești despre „monstrul de la subsol" sau despre „Bibliotecarul care a încercat să găsească cea mai veche carte din Bibliotecă și nu a mai fost văzut niciodată" sau despre „atunci când a încercat cineva să iasă pe fereastră, iar fereastra nu ducea nicăieri". Sunt legende urbane tipice – mă rog, mituri de Bibliotecă. Mai există și cele clasice, care prezintă o Bibliotecară pierdută în adâncurile Bibliotecii. Poate că ajunge într-o cameră care conține un cerc de scaune, cu cavaleri în armuri, adormiți pe ele, în care o vocea misterioasă îi spune: „A sosit timpul?" Iar ea răspunde: „Nu, înapoi la culcare." Apoi fuge și nu mai găsește vreodată camera. Este o poveste tipică despre Cavalerul-adormit și războinicii săi, cu variația Arthur, Barbă-Roșie, mă rog.

Dar există și alte povești.

Se spune că un Bibliotecar a văzut o pisică strecurându-se printr-un colț dintre două rafturi. (Unii Bibliotecari mai vârstnici au animale de companie. Unele dintre ele pot fi cam ciudate.) Așa că a scos niște cărți să vadă dincolo de ele și a găsit o crăpătură în zid. Fiindcă era un zid de cărămidă, iar el, un bărbat curios, a mai scos din cărămizi ca să vadă ce se afla dincolo.

A găsit o beznă vastă, cu ecou, un aer uscat și nemișcat, atât de întunecat că până și să îndrepți o lanternă în vid nu lumina nimic. Fiind un bărbat pe jumătate rațional (unul perfect rațional nu ar fi scos nicio cărămidă, de la bun început), nu a încercat să se coboare pe o frânghie, sau ceva similar, ci a pus cărămizile la loc. Dar, înainte să o facă, a scris un bilet pe o hârtie, sugerând ca, dacă era cineva acolo, să îi vorbească, și a aruncat biletul în beznă, înainte de a astupa crăpătura.

Când s-a întors în camera lui, s-a așezat cu o carte pe care o citea înainte și a încercat să se relaxeze. Dar, când a ajuns la pagina la care rămăsese, semnul de carte fusese înlocuit cu altceva. Era biletul aruncat în beznă. Hârtia era marcată de timp și prăfuită, iar în partea de jos cineva scrisese, în Limbaj: **„Încă nu."**

NEMIRA ONLINE

Urmărește-ne ca să fii la curent cu ultimele:

promoții pe site:
nemira.ro »

concursuri pe Facebook:
facebook.com/ed.nemira »

articole pe blog:
blog.nemira.ro »

Ar
Ma

Joir

Recrutăm v
Amazoane și expl
până la capătul u
femei neînfricate, c
orci însetați de
Minți sclipitoare
unor crime terifia
cărora să le aduc
science

Joir

Printre g
Frank He
regi ne sunt Step
iar regine N.

În librăriile din t

Imagin

POV

GENEVIEVE COGMAN

a pornit pe drumul literaturii
de la o vârstă fragedă,
fiind pasionată de operele
lui Tolkien și de povestirile
cu Sherlock Holmes.
După un masterat
în statistică aplicată în medicină,
a lucrat ca programator și analist
de date în domeniul sănătății.
Biblioteca invizibilă
(*The Invisible Library*, 2015;
Editura Nemira, 2019)
este primul volum din seria
omonimă și primul roman
publicat de Genevieve Cogman,
cunoscută și ca autoare
de scenarii de jocuri de rol.
În aceeași serie au urmat
Orașul mascat (*The Masked City*,
2015), *The Burning Page* (2016),
The Lost Plot (2017), *The Mortal Word*
(2018), *The Secret Chapter* (2019).

A doua carte din seria
BIBLIOTECA INVIZIBILĂ

A fi sub acoperire într-o Londră victoriană
dintr-un univers paralel poate ajunge
o rutină pentru bibliotecara-spion Irene.
Misiunea de a colecta opere de ficțiune importante
pentru misterioasa Bibliotecă și munca depusă
sub acoperire ca să se integreze în cultura timpului
sunt puse în pericol odată cu răpirea partenerului ei,
Kai – un dragon de descendență regală.

Dispariția lui Kai poate duce la un conflict
între forțe capabile să devasteze toate lumile.
Pentru ca omenirea să nu fie prinsă la mijloc,
Irene va trebui să se alieze cu un reprezentant
al Neamului Frumos și să treacă într-o Veneție
plină de magie, unde domină coincidențele bizare
și unde se sărbătorește un etern Carnaval.

„Cogman a deschis drumuri noi
în tărâmurile imaginare
din moștenirea noastră culturală.
Iar noi, cititorii, nu ne putem sătura!"
The Wall Street Journal

ARMADA
powered by
NEMIRA

e-BOOK
DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0688-3